Casa Domnului

Despre Jakob Lorber

Jakob Lorber s-a născut la data de 22 iulie 1800, pe malul stâng al râului Drau, într-o zonă vinicolă, în satul Kanischa, parohia Jahring, unde tatăl său, Michael Lorber, avea o fermă micuță!

Deloc întâmplător, Jakob Lorber a crescut într-un mediu rural şi destul de sărac. Părinții săi erau însă deschişi față de artă şi de religie. El a moştenit de la tatăl său numeroasele talente muzicale şi a învățat să cânte la vioară, la pian şi la orgă.

Când a ajuns la liceul din Marburg, un orăşel pe malul râului Drau, Lorber îşi putea câştiga deja banii necesari pentru pregătire cântând ca organist la una din bisericile locale. A primit acreditarea ca profesor de liceu în anul 1829, la Graz, Austria, capitala provinciei Steiermark. Cu toate acestea, la vremea respectivă nu a reuşit să-şi găsească un post. De aceea, el şi-a putut continua intensiv studiile muzicale, predând arta compoziției, vioara, lecții de canto, şi dând din când în când câte un concert.

În timpul acestor ani, Lorber şi-a urmat înclinația interioară şi s-a adâncit din ce în ce mai mult în studiul „Căii Interioare". Printre altele, a citit lucrările lui Justinus Kerner, Jung-Stilling, Swedenborg, Jakob Bohme şi Johann Tennhardt. Biblia a rămas tot timpul cartea lui de căpătâi şi sursa sa de inspirație până la sfârşitul vieții.

În pofida numeroaselor sale talente, trăia de pe azi pe mâine, până când i s-a oferit în cele din urmă un post ca dirijor la Opera din Trieste. Când era pe punctul de a accepta postul, lucru care i-ar fi permis să-şi consacre talentele lumii exterioare, a primit o altă misiune, aceea de „Scrib al Domnului". La data de 15 martie 1840, imediat după rugăciunea de dimineață, el a auzit cu claritate o Voce în regiunea inimii, care i-a poruncit: „Ridică-te, ia-ți pana şi scrie!"

Ascultător, a renunțat la pregătirile pentru călătorie, s-a aşezat şi a început să scrie ceea ce îi dicta misterioasa voce. Era introducerea la prima sa lucrare, *Casa Domnului:* „Şi astfel, bunul Dumnezeu se adresează tuturor; iar cele spuse aici sunt adevărate, autentice şi sigure. Oricine doreşte să vorbească cu Mine, trebuie să se îndrepte către Mine, iar Eu îi voi răspunde în inima lui. Dar numai cei Puri, cu inima plină de smerenie, vor auzi Vocea Mea. Iar Eu voi păşi braț la braț cu cei care Mă vor prefera lucrurilor lumeşti şi care Mă vor iubi la fel cum îşi iubeşte mireasa mirele. Acestea sunt adevăratele Ființe Umane, cele care Mă privesc la fel cum îşi priveşte un frate fratele, şi cum le-am privit Eu dintotdeauna, încă înainte ca ele să fi existat".

Începând din acea zi, a primei dictări din partea Domnului, imposibilul a devenit posibil şi a intrat în viața lui Jakob Lorber.

În timpul celor 24 de ani care au urmat, el a continuat o activitate care nu putea fi înțeleasă de nimeni numai cu ajutorul intelectului şi al

rațiunii. Scria aproape zilnic, ore întregi, fără întrerupere, fără să consulte vreo carte de referință și fără să aibă cunoștințe legate de ceea ce scria, căci cunoașterea curgea din pana lui prin intermediul Cuvântului Interior. Întreaga lui viață s-a împlinit în singurătate, ascultând de această Voce Interioară.

Nu îl putem descrie pe Jakob Lorber decât în superlative. Dacă l-am privi ca pe un scriitor, el i-ar depăși prin opera lui pe toți scriitorii, poeții și gânditorii din toate timpurile. Căci unde mai putem găsi o cunoaștere atât de completă, o interpretare de o asemenea profunzime, cunoștințe mai exacte despre științele geografice, istorice, biologice și naturale, descrierea unor fapte care s-au petrecut imediat după crearea cosmosului? Lucrările sale umplu 25 de volume, fiecare a câte 500 de pagini, ca să nu mai vorbim de cele mai mici. Dacă l-am privi ca pe un geniu al profeției, el i-ar depășit cu siguranță pe toți inițiații pe care i-a cunoscut umanitatea. Încă nu s-au născut cuvintele care l-ar putea descrie pe Jakob Lorber, iar dacă el a preferat să se auto-numească „Scribul Domnului", putem pune acest lucru numai pe seama smereniei lui înnăscute.

Jakob Lorber a murit la data de 24 august 1864. El a știut dinainte că va muri la această dată, căci își împlinise misiunea. Pe piatra sa de mormânt din Cimitirul St. Leonhard din Graz sunt scrise cuvintele lui Pavel: „Indiferent dacă trăim sau murim, noi îi aparținem Domnului".

Capitolul 1

Iubirea și binecuvântarea Tatălui Ceresc ca semn al prezenței sale spirituale

(7 ianuarie 1842)

Și Abedam i-a întrebat: „Ascultați-Mă. Am constatat cu plăcere că Mi-ați dăruit inimile voastre. Într-adevăr, aceasta este calea ideală pentru voi. Dar trebuie să știți că – de dragul libertății voastre – nu voi putea rămâne printre voi în forma Mea prezentă, de Părinte vizibil, ci va trebui să vă părăsesc.

Cum vă veți mai ridica și cum veți acționa în numele Meu atunci când Eu nu voi mai păși în mijlocul vostru și când veți avea nevoie de sprijinul puterilor superioare?

Cine vă va feri de dușmani și cine va alunga obstacolele din calea voastră? Cine vă va proteja inimile de încercările malefice ale lumii exterioare dacă nu va exista nimeni printre voi care să dispună de această putere superioară, lăsată vouă, tuturor, de către Mine, ca un mijloc de protecție atotputernică împotriva tuturor persecuțiilor și tentațiilor șarpelui?

Gândiți-vă la ce v-am întrebat și răspundeți-Mi. *Amin".*

Toți cei de față au răspuns într-un glas: „O, Emanuel, cuvintele Tale sunt mai mult decât adevărul curat; o, Abba, ele sunt iubire pură!

De aceea, chiar dacă ochii Tăi fizici nu ne vor mai putea binecuvânta, aşa cum se întâmplă acum, o, Tată preasfânt, când Te putem vedea în persoană, suntem convinşi, o, Abba, că iubirea Ta pentru noi nu va dispărea odată cu prezenţa Ta vizibilă. Cu siguranţă ne vei permite nouă, sărmanii Tăi copii, să ne încălzim inimile la flacăra iubirii Tale infinite, părinteşti.

O, Abba! Te implorăm să rămâi în eternitate Tatăl nostru şi să nu-Ţi retragi niciodată mâna binecuvântată de deasupra noastră. În acest fel, vom dobândi suficientă putere pentru a rezista şi pentru a cuceri complet toate tentaţiile şi toate pericolele acestei lumi.

Ca întotdeauna, facă-se voia Ta sfântă, acum şi de-a pururi! *Amin"*.

Profund mişcat, Abedam a exclamat: „Adevăr, adevăr vă spun, odată ce aţi dobândit iubirea Mea, aţi dobândit totul, mai mult chiar decât ar putea înţelege toţi cei din Ceruri!

Voi aţi ales răsplata supremă, pe care nimeni nu v-o va mai lua, acum şi de-a pururi.

Adevăr, adevăr vă spun, cel care va rămâne cu credinţă întru iubirea Mea nu va cunoaşte moartea, care va fugi de el aşa cum zăpada se retrage în faţa razelor fierbinţi ale soarelui de vară.

De aceea, voi rămâne alături de voi, acum şi de-a pururi, prin iubirea Mea. *Amin"*.

Capitolul 2

Principala preocupare a patriarhilor: câştigarea iubirii şi graţiei Tatălui Ceresc

(8 ianuarie 1842)

Şi toţi s-au bucurat peste măsură, mulţumindu-i lui Abedam în inimile lor pentru promisiunea făcută, mai presus decât oricare alta, căci ea includea viaţa adevărată şi puterea superioară care permite cucerirea victoriei supreme.

Perfect conştienţi de acest lucru, patriarhii au început să cultive cu ardoare iubirea pentru Dumnezeu. Unica lor preocupare a devenit aceea de a-Mi câştiga iubirea şi graţia asociată cu ea, aceasta fiind singura şcoală de care aveau nevoie şi unica menire a vieţii lor pământeşti. Aşa se explică de ce până şi copiii lor cu vârste cuprinse între şase şi zece ani erau infinit mai înţelepţi şi mai sensibili decât oamenii care trăiesc în actuala epocă întunecată şi cu adevărat abominabilă în ochii Mei, şi care se consideră mari savanţi, deşi nu cunosc aproape nimic în plus decât ştiau copiii care sugeau în acele timpuri la sânul mamei.

Căci laptele matern din acele timpuri conţinea mai multă substanţă – chiar într-un sens material – decât conţin astăzi marile biblioteci mâncate de molii ale savanţilor voştri. Şi mai pretindeţi că trăiţi în Epoca Luminii!

Ce conţine laptele matern la ora actuală? Mai bine nu vă spun! – O, ce diferenţă există între femeile care trăiau în acele timpuri şi cele de astăzi!

Adevăr vă spun, cu greu vei găsi astăzi *o singură* femeie care să nu comită într-o singură secundă o sută de păcate mortale, din cauza vanităţii ei şi a iubirii pentru lucruri sordide. Ascultaţi ce vă spun!

Cum poate fi etichetat modul aberant al femeilor de a se îmbrăca, îndeosebi atunci când ies în public?

Nu vreau să intru în detalii, dar vă pot spune că pe timpul lui Enoh, chiar şi în zilele din urmă, când depravarea atinsese cote maxime, până şi cea mai decăzută prostituată se îmbrăca cu mai multă modestie, acoperindu-şi părţile intime mai bine decât o fac astăzi femeile cele mai smerite!

Chiar şi atunci când avea relaţii cu un bărbat, abandonându-se lui, prostituata din acele timpuri îşi păstra trupul acoperit, astfel încât păcătosul să nu poată vedea nimic mai mult din trupul ei decât partea pentru care venise la ea.

În schimb, în zilele acestea, până şi fetele de numai zece ani sunt conştiente de farmecele lor fizice, privindu-se în neştire în oglindă. După ce cresc şi se dezvoltă plenar, ele ies pe jumătate dezbrăcate, dacă aşa o cere moda şi dacă autorităţile permit acest lucru.

Chiar dacă nu îndrăznesc întotdeauna să facă deschis anumite lucruri, ele le comit oricum în inima lor, făcând tot felul de planuri şi inventând tot felul de subterfugii pentru a-i atrage în mrejele lor pe bărbaţi.

Adevăr, adevăr vă spun, o femeie care trăieşte în aceste timpuri este mai rea decât o sută de mii dintre cei mai cumpliţi diavoli din iadul cel mai de jos. Cel puţin, ei fug atunci când aud numele Meu, dar o asemenea femeie nu face decât să râdă de Mine şi de numele Meu, fără să îngenuncheze în faţa Mea, aşa cum se cuvine, ca să nu mai vorbim de numele Meu, în faţa căruia toate cerurile, toate lumile şi toate iadurile trebuie să se încline cu respect.

Adevăr, adevăr vă spun – aşa cum le-am spus multora dintre voi în aceste timpuri, fie deschis, prin cuvinte directe, fie în secret, în inimile lor: ar fi mai bine ca femeile de astăzi să fie posedate de zece milioane de demoni, căci de aceştia s-ar mai putea elibera! Puterea numelui Meu este suficient de mare pentru a-i scoate instantaneu pe aceştia din trupurile şi din sufletele lor.

În schimb, predicaţi-i în numele Meu, timp de zece ani, unei femei din aceste timpuri, şi vă asigur că ea nu va renunţa la o singură iotă din neruşinarea ei, din iubirea de podoabe, din vanitatea şi din dorinţa ei de seducţie.

Credeţi cumva că aceste fiinţe vor ajunge vreodată în iad, fie el şi cel mai de jos? Vă înşelaţi. Oricât de cumplit ar fi acolo, aceste locuri ar fi mult prea bune pentru asemenea fiinţe, căci acolo toţi demonii şi toţi diavolii fug atunci când aud numele Meu şi cad la pământ în faţa îngerilor trimişi să îi pedepsească. Credeţi că aceste creaturi terestre care trăiesc printre voi ar face vreodată la fel?

De aceea, vă asigur că cu ele voi proceda altfel, într-o manieră de care nu au auzit nici chiar cei mai presus dintre îngeri.

Vă asigur că dacă îşi vor încheia mizerabila viaţă pământească fără nici o încercare de îmbunătăţire şi fără nici un fel de căinţă din partea lor, vor avea parte de mânia Mea în toată plenitudinea ei.

O, pura Mea Ghemela, ce diferenţă imensă există între tine şi femeile din timpurile acestea! Ce abis între două infinităţi!

Tu, o, Ghemela, sălăşluieşti în inima Mea. Dar aceste femei care îşi bat joc de Mine s-au rătăcit atât de departe încât mâna Mea, oricât de departe s-ar întinde, nu mai poate ajunge la ele. Iată, ele s-au rătăcit într-o a doua infinitate, da, în infinitatea mâniei Mele cele mai severe.

Dar să nu mai vorbim despre aceste lucruri, – căci nu a sosit încă timpul mâniei Mele.

Să revenim aşadar la timpurile bune de altădată. –

Când Abedam cel Mare a văzut inimile lor pline de recunoştinţă, El s-a simţit din nou mişcat şi le-a spus:

„Adevăr, adevăr vă spun, vouă, celor care de acum înainte sunteţi copiii Mei aleşi. – Niciodată nu vă voi pedepsi!

Atâta vreme cât veţi fi orientaţi în inimile voastre către Mine, Eu voi fi alături de voi, binecuvântându-vă cu iubirea Mea pe fiecare în parte, direct proporţional cu iubirea sa pentru Mine, şi implicit pentru fraţii săi. Cei ale căror inimi vor tânji după Mine Mă vor putea vedea de-a pururi, îndeosebi dacă şi-au păstrat inimile pure încă de la începutul vieţii lor şi dacă nu au cedat tentaţiilor acestei lumi.

Amintiţi-vă de această promisiune în inimile voastre, căci ea vă va dărui o putere invincibilă, în faţa căreia întreaga lume naturală vi se va supune.

În schimb, dacă vă veţi rătăci, încălcând promisiunea făcută, vă veţi pierde treptat puterea, în funcţie de gradul de rătăcire a fiecăruia, îndepărtându-vă din ce în ce mai tare de Mine. Să nu vă miraţi atunci că urechile Mele vor rămâne surde la rugăciunile voastre.

Urmaţi acest sfat şi meditaţi profund în inimile voastre asupra Celui care a rostit aceste cuvinte. *Amin.*

Capitolul 3

Lameh şi Ghemela sunt uniţi de Domnul

(10 ianuarie 1842)

După acest discurs, Abedam cel Mare l-a chemat în faţa Lui pe Lameh şi i-a prezentat-o pe Ghemela, după care a întrebat-o pe aceasta:

„Preaiubita Mea Ghemela, priveşte-l pe acest bărbat. Numele său este Lameh, şi la fel ca şi tine, el este plin de o iubire pură, arzătoare,

pentru Mine. Iată, ți-l voi dărui ție pe acest bărbat, căci ştiu foarte bine că nu te va atinge până când nu-l voi conduce Eu către tine.

De aceea, nu trebuie să-ți fie teamă de nimic, căci inima lui este la fel de pură şi de castă ca a ta. Ştiu că tu nu tânjeşti după el în inima ta, care este plină de iubire numai pentru Mine, dar te asigur că la fel este şi el. Priveşte, aşa cum tu simți nevoia să fugi de el, la fel simte şi el nevoia să fugă de tine.

După cum vezi, el este în toate privințele la fel ca tine. Exact ca şi tine, a plâns şi el cu lacrimi fierbinți de iubire la pieptul Meu.

Deşi este încă foarte tânăr, dispune de cea mai înaltă înțelepciune de care este capabil un om liber, iar acum, datorită imensei lui iubiri pentru Mine, a fost înzestrat şi cu o mare putere.

Dacă doreşti să te convingi de iubirea lui pentru Mine şi de înțelepciunea lui născută din Mine, ai îngăduința Mea să-i pui orice întrebare doreşti, iar el îți va răspunde din inima sa.

Întreabă-l aşa cum M-ai întreba pe Mine”.

Ghemela a rămas însă cutremurată în fața lui Lameh, şi fără să îndrăznească să-l privească, i-a răspuns lui Abedam:

„O, preaiubitule Iehova, după cum vezi nu pot rosti nici un cuvânt, căci îmi este foarte teamă de el.

Dacă doreşti să-ți fiu pe plac, mult iubitul meu Iehova, eliberează inima mea de această teamă!

Eu, Ghemela, care te iubesc mai presus de orice, mă supun Ție, atâta vreme cât aceasta este voia Ta”.

Atunci, Abedam a atins-o şi i-a spus: „Pură Ghemela, facă-se voia ta, în conformitate cu iubirea ta pentru Mine. *Amin”.*

Inima Ghemelei a simțit atunci o căldură uşoară. Ea a simțit cum teama îi dispare, şi privindu-l cu curaj pe Lameh, l-a întrebat:

„Lameh, crezi că în afară de iubirea ta pentru Iehova, ai mai putea avea puțină iubire şi pentru mine, o sărmană servitoare prin comparație cu ascendența ta măreață?

Crezi că ai putea face acest lucru? Căci iată, eu nu doresc să-L iubesc decât pe Iehova, şi abia apoi pe toți ceilalți, cu condiția ca ei să fie integrați în grația Lui şi să-mi servească drept ghizi pe cale. Eşti bun să răspunzi la această întrebare pe care ți-am pus-o cu inima curată?”

Lameh s-a prăbuşit atunci la picioarele lui Abedam şi a spus, cu vocea înecată în lacrimi: „O, Abba Emmanuel Abedam, preasfântul şi, mai presus de orice, mult iubitul meu Părinte!

Oare am greşit în fața Ta de doreşti să mă pedepseşti acum?

Nu ştiu cine este această Ghemela, dar te asigur că nu am tânjit niciodată după ea sau după vreo altă creatură de sex feminin. Inima mea a fost întotdeauna orientată exclusiv către Tine. Toți strămoşii mei, începând cu Set şi până la tatăl trupului meu, Methuselah, ştiu acest lucru.

O, Abba Emmanuel! Dacă am greşit cu ceva în faţa ochilor Tăi atoateşiutori, ai milă de mine şi ridică această povară cumplită de pe umerii mei. Îngăduie-mi să nu răspund la această întrebare, care, deşi izvorăşte din dorinţa cea mai pură, a fost rostită totuşi de o gură de femeie, aşa cum eu nu am cunoscut niciodată. O, Abba, Emmanuel, Abedam! Facă-se voita ta preasfântă! *Amin"*.

Abedam l-a ridicat însă de la sol pe Lameh, luându-l de braţ, după care i-a dat drumul şi i-a spus cu blândeţe:

„Ascultă, Lameh, eşti un om ciudat, căci iubirea ta pentru Mine este mai mare decât credinţa ta. Mă iubeşti într-adevăr din toată inima ta, cu toată puterea, dar în ceea ce priveşte credinţa ta, aceasta nu se compară nici pe departe cu iubirea pe care Mi-o porţi.

Ţinând cont de iubirea Mea pentru tine şi de iubirea ta pentru Mine, cum îţi poţi imagina, chiar şi în joacă, faptul că Eu aş dori să te pedepsesc, când Eu nu doresc altceva decât să îţi ofer o răsplată cerească?

Tu ai pedepsi astfel pe cineva care te iubeşte mai presus de orice?

Cum poţi să gândeşti aşa ceva despre Mine? Acest lucru dovedeşte o slăbiciune a credinţei tale în Mine, care ar trebui să fie absolut de neclintit.

Te asigur că cel care se poate apropia de Mine aşa cum a reuşit această Ghemela, una din fetele extrem de pure ale lui Zuriel, merită pe deplin iubirea Mea. Cum ar putea fi considerat o pedeapsă ceva ce ţi-am înmânat chiar cu mâna Mea?

Meditează la cele spuse de Mine şi încearcă să înţelegi valoarea unui dar primit chiar din mâna Mea.

Vezi tu, ea nu a cunoscut nici un alt bărbat cu excepţia tatălui ei, dovadă că a fost cuprinsă de o teamă atât de mare atunci când ţi-am menţionat numele, şi nici măcar nu a îndrăznit să te privească.

Am rugat-o să-ţi pună o întrebare şi a început să tremure din toate încheieturile, sfiindu-se în faţa ta. Dar cu toată teama, ea şi-a amintit că îmi datorează ascultare, drept care M-a rugat să o întăresc.

Nu ai observat toate aceste lucruri? Cum se face atunci că îmi confunzi voinţa cu o pedeapsă acordată ţie?

Dacă nu ţi-aş cunoaşte imensa puritate şi iubirea ce Mi-o porţi, ai pierde acum această răsplată. Din fericire pentru tine, ardoarea din inima ta vorbeşte mai bine decât tine. De aceea, nu te consider vinovat faţă de Mine, dar cred că ai o mică vină faţă de această pură Ghemela.

De aceea, răspunde la întrebarea pe care ţi-a pus-o, la cererea voinţei Mele, şi îndreaptă-ţi astfel greşeala faţă de ea. *Amin"*.

Lameh şi-a recunoscut atunci greşeala, a rugat-o pe Ghemela – care tremura încă – să îl ierte, şi a asigurat-o de iubirea pură pe care i-o poartă, întru totul demnă de Mine, după care toată lumea a lăcrimat cu lacrimi de bucurie.

În acest fel, Ghemela a devenit iubita soție a lui Lameh. Au trăit amândoi în castitate timp de mulți ani, până când Lameh a împlinit 182 de ani. Abia atunci, la îndemnul Meu, cei doi l-au procreat pe Noe.

Iată, acesta a fost o căsătorie binecuvântată din cer. La fel ar trebui să fie toate căsătoriile, acum şi de-a pururi.

Capitolul 4

Recunoştința cea mai plăcută în fața Domnului: iubirea fără cuvinte, din străfundurile inimii, într-o stare de smerenie absolută. Lameh şi Ghemela, cel mai pur cuplu căsătorit din istoria umanității

(11 ianuarie 1842)

Doreşti *(tu, Jakob Lorber, n. ed)* să afli ce i-a spus Lameh Ghemelei. Haide să vedem.

Iată felul în care şi-a cerut Lameh iertare şi în care a asigurat-o pe Ghemela de iubirea lui. După ce Mi-a mulțumit din străfundurile inimii pentru admonestare, el a spus:

„O, Abba Abedam! Tu îmi cunoşti inima din eternitate şi ştii că încă din copilărie nu s-a ocupat de nimic altceva decât de Tine, vorbind numai de Tine şi de creația Ta nesfârşită şi minunată – lucru care ajungea uneori să-i plictisească până şi pe patriarhi – şi ştii că în marea mea bucurie obişnuiam să cânt şi să dansez ori de câte ori auzeam pomenindu-se numele de Iehova.

Ştii foarte bine, o, Abba Abedam, că acesta a fost comportamentul meu, la care au fost de multe ori martori şi patriarhii.

Întrucât iubirea din inima mea nu a atins niciodată pe nimeni decât pe Tine, gândul că va trebui să împart cu altcineva această iubire mi s-a părut inițial cumplit; căci nu ştiam cât de profundă este unită iubirea Ghemelei cu inima Ta. Mă aplec în fața Ta, o, Abba, plin de recunoştință şi de slavă pentru că mi-ai luminat inima, căci acum îmi dau seama că prin primirea Ghemelei, iubirea mea pentru Tine nu numai că nu se diminuează, ci dimpotrivă, este mult amplificată şi multiplicată de iubirea ei.

Tu ai depus o mărturie eternă privind puritatea ei, care atestă faptul că ea va merita de-a pururi iubirea Ta.

Da, îmi dau seama acum că ea Te-a ales ca unic subiect al iubirii ei pure şi arzătoare, ceea ce explică de ce şi Tu ai ales-o pe ea, primind-o în inima Ta părintească, plină de iubirea cea mai înaltă cu putință.

Înțeleg acum că, în grația Ta nesfârşită, Tu m-ai ales pe mine pentru a-mi încredința această nestemată a iubirii Tale pentru ca, inspirându-mă din această iubire a Ta, să o protejez cu credință şi să o păstrez şi pe viitor la fel de pură ca acum.

Iată, o, Abba Abedam, am înțeles toate aceste lucruri prin grația pe care iubirea Ta părintească a revărsat-o asupra mea. Totul este minunat şi

divin, dar în mintea mea se naşte totuşi o altă întrebare, de mare importanță pentru mine.

O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Cum Ți-aş putea mulțumi vreodată pentru toată această grație şi bunătate pe care ai revărsat-o asupra mea, care nu însemn nimic în fața Ta, şi anume aceea de a proteja pentru Tine puritatea celei care s-a născut din mâinile Tale, umplându-i – prin binecuvântarea Ta – inima cu cea mai pură iubire pentru Tine?

O, Abba, ai milă şi spune-mi cum aş putea să-Ți mulțumesc pentru această grație nesfârşită”.

Abedam i-a răspuns: „Ascultă, iubitul Meu Lameh, recunoştința care îmi este cel mai mult pe plac constă în recunoaşterea plenară a măreției grației şi compasiunii Mele față de omul în cauză, manifestată inclusiv în inima lui, care ajunge să se topească în iubirea Mea. Această recunoştință trebuie să fie atât de mare – din cauza măreției acelei binecuvântări – încât persoana respectivă să fie incapabilă să-şi exprime acest sentiment în cuvinte. Aceasta este recunoştința care îmi este cel mai mult pe plac.

Cel care încă Mă mai slăveşte în cuvinte, mulțumindu-mi pentru grația Mea, nu a ajuns să înțeleagă măreția nesfârşită a binecuvântării primite de la Mine şi nu M-a recunoscut pe Mine, Cel-care-dăruieşte. El nu a înțeles profunzimea uluitoare la care poate ajunge smerenia dinlăuntrul lui, care i-ar paraliza complet limba, făcând-o incapabilă să rostească cuvinte lumeşti.

Ascultă, o asemenea recunoştință exprimată în cuvinte nu îmi este pe plac, chiar dacă aceste cuvinte ar fi rostite de cel mai înalt dintre îngeri.

Ceea ce ți-am spus despre recunoştința verbală este la fel de valabil şi în ceea ce priveşte recunoştința exprimată prin fapte. Cel care îşi imaginează că îşi poate dovedi recunoştința prin anumite acțiuni făcute în acord cu voința Mea se înşeală grav, căci ce ar putea face el în serviciul Meu, pe care Eu să nu-l pot îndeplini foarte bine şi fără ajutorul lui?

De altfel, cum ar putea să reuşească el în demersurile sale?

Oare nu prin puterea Mea, manifestată înlăuntrul lui, şi pentru care Mi-ar datora din nou aceeaşi recunoştință?

Cum ar putea să-Mi mulțumească cineva dându-Mi ceva primit tot de la Mine, şi pentru care îmi datorează alte mulțumiri?

De aceea, cel care doreşte să îmi mulțumească aşa cum trebuie, să o facă fără cuvinte, prin iubirea şi prin smerenia cea mai profundă a inimii, iar Eu îl voi privi şi voi accepta ceea ce îmi datorează.

Tu, preaiubitul Meu Lameh, posezi din plin această recunoştință, de vreme ce nu ştii cum să o exprimi în cuvinte, de unde să începi şi unde să termini, căci măreția grației şi iubirii Mele pentru tine te-a absorbit într-o asemenea măsură încât nu mai poți să o exprimi altfel decât iubindu-Mă mai presus de orice.

Acum, ca să te convingi pe deplin de bunăvoința Mea față de tine, întoarce-te către Ghemela şi dă-i răspunsul cuvenit. *Amin”.*

Lameh s-a îndreptat imediat către Ghemela şi i-a spus: „Ghemela, fiinţă pură care a binemeritat iubirea lui Iehova, sunt convins că inima ta plină de iubire mă va ierta pentru greşeala pe care am comis-o tocmai din acelaşi motiv. Înainte de tine nu am privit în faţă nici o fiinţă de sexul tău, toate simţurile mele fiind focalizate exclusiv asupra lui Iehova. De aceea, mi se pare firesc să mă fi temut pentru o clipă că voi fi nevoit să îmi împart iubirea între tine şi Iehova. A fost o idee stupidă, crede-mă, dar a fost primul gând care mi-a trecut prin minte auzindu-ţi întrebarea. Aşa cum ai văzut însă, mult iubitul nostru Abba Emmanuel mi-a deschis – în graţia Lui infinită – ochii, astfel încât acum îmi este cât se poate de clar că nu trebuie să-mi împart în nici un fel iubirea pentru El, ci dimpotrivă, aceasta nu poate decât să crească prin iubirea mea pentru tine. De altfel, acum mi-am dat întru totul seama de puritatea ta, şi de aceea, cred cu convingere că îmi vei ierta grosolănia din acelaşi motiv pentru care şi eu am păcătuit în faţa ta".

Ghemela şi-a scuturat imediat părul auriu, minunat, de pe faţă, şi i-a zâmbit lui Lameh cu prietenie.

Abia acum a văzut Lameh splendoarea feţei sale, care aproape că i-a tăiat respiraţia. Mişcat până la lacrimi, el s-a întors către Abedam şi i-a spus:

„Nu, nu, Tată Ceresc, nu sunt deloc vrednic de o răsplată atât de divină! Cu adevărat, în faţa acestui înger din ceruri nu sunt decât un vierme păcătos care se târăşte pe pământ!

Mi-ar fi mai uşor să privesc cu ochii larg deschişi soarele la amiază decât să mă uit numai trei secunde la acest înger ceresc, de o splendoare şi de o puritate inimaginabilă, pe care l-a creat iubirea Ta, o, Tată preasfânt!

Dacă este adevărat că Zuriel este părintele ei, deşi mi-e greu să cred că o fiinţă umană ar putea fi părintele unui asemenea înger, atunci redă-i-o lui, Tată Ceresc, astfel încât să o protejeze ca şi până acum, cu aceeaşi credinţă. – Dar mai presus de orice, facă-se voia Ta!"

Auzind aceste cuvinte, Zuriel a început să plângă, şi cu ochii în lacrimi, i-a spus lui Lameh: „O, Lameh, de ce îmi refuzi fata, de vreme ce însuşi Iehova a fost Cel care ţi-a dăruit-o? – Renunţă la această împietrire şi priveşte-o cum plânge".

Abedam i s-a adresat însă lui Zuriel: „Zuriel, linişteşte-te şi nu mai deplânge lacrimile Ghemelei. Gândeşte-te că ceea ce am unit Eu nu mai poate fi desfăcut de nici o putere lumească.

Ascultă, inima lui Lameh nu este împietrită. Dimpotrivă, ea este prea gingaşă, motiv pe care o voi întări acum, astfel încât el să devină soţul fetei tale.

Fiica Mea, şi tu, Lameh, îngenunchează în faţa Ghemelei şi ridic-o cu mâna ta dreaptă, în calitate de soţie a ta, apoi prezintă-Mi-o cu inima smerită şi plină de iubire, astfel încât să vă pot binecuvânta acum şi de-a pururi. *Amin"*.

Lameh nu s-a mai opus, ci a ascultat cuvintele Mele. A îngenuncheat în faţa Ghemelei şi i-a adresat următoarele cuvinte:

„O, Ghemela, iubirea mea încredinţată mie de Abba Emmanuel, îngăduie-mi să te ridic de jos, eu, cel întru totul nevrednic de tine, dar pe care Tatăl preasfânt m-a considerat totuşi vrednic. Acceptă să devii soţia mea preaiubită, în numele lui Iehova. *Amin"*.

Ghemela s-a ridicat imediat de jos, şi împreună, cei doi s-au îndreptat către Iehova, care i-a binecuvântat şi le-a cerut să îşi păstreze de-a pururi puritatea inimii şi să nu renunţe la castitate atât timp cât vor trăi. Cei doi au jurat să facă acest lucru, devenind astfel cel mai pur cuplu căsătorit din acele timpuri primordiale.

Capitolul 5

Binecuvântarea tânărului cuplu de către patriarhi. Domnul mai aranjează patru căsătorii

(12 ianuarie 1842)

În continuare, Abedam i-a chemat pe Jared, Enoh şi Methuselah, şi le-a spus:

„Ascultaţi-Mă! Prietenii, fraţii şi părinţii voştri au suficient spaţiu în colibele lor pentru a-l găzdui nu numai pe Lameh, ci şi pe soţia lui.

Atâta vreme cât veţi trăi împreună în pace şi unitate sub acelaşi acoperiş, dăruindu-Mi Mie iubirea voastră, Eu voi fi printre voi. Iubirea nu ţine cont dacă obiectul ei are o formă vizibilă sau invizibilă.

De altfel, Mă voi arăta des şi vă voi binecuvânta căminul.

Aşadar, primiţi în casa voastră tânărul cuplu. *Amin"*.

Înclinându-se adânc în faţa lui Abedam, cei trei i-au mulţumit cu mare smerenie pentru imensa Sa graţie şi compasiune.

Dar Abedam i-a ridicat şi le-a cerut din nou să primească tânărul cuplu, în conformitate cu străvechiul obicei al ospitalităţii.

Patriarhii s-au ridicat imediat şi au primit tânărul cuplu în mijlocul lor, binecuvântându-l. După binecuvântare, ei i-au sărutat pe frunte, mai întâi pe Ghemela, apoi pe Lameh, promiţându-le binecuvântarea lor părintească acum şi de-a pururi, în numele Domnului. Respectând voinţa lui Abedam, ei i-au condus pe cei doi în faţa lui Adam şi a Evei, astfel încât Adam să-l binecuvânteze pe Lameh, iar Eva pe Ghemela.

Toţi aceşti primi oameni care au trăit pe pământ, desăvârşiţi, erau atât de mişcaţi încât de-abia puteau rosti cuvintele de binecuvântare. Cu ochii în lacrimi, Eva i s-a adresat lui Adam: „Iată, lumina vieţii mele, această pereche îmi arată, dincolo de cuvinte, cum ar fi trebuit să trăim noi doi în faţa Domnului.

O, dacă am fi trăit la fel ca ei, pământul nu s-ar fi întunecat sub picioarele noastre.

O, ce bine ar fi dacă acest blestem ar putea fi ridicat vreodată de deasupra pământului!"

Abedam a luat atunci cuvântul: „Tulburarea ta este justificată, dar iată, am creat acum, chiar în fața ochilor tăi, fundamentul din care cândva se va naşte o apă vie, care va spăla întregul pământ, curățându-l de vechiul blestem.

Linia pură a noilor descendenți va începe odată cu Ghemela, iar după botezul pământului de apa cea vie, focul lui Lameh va coborî din ceruri, purificându-l complet, astfel încât acest pământ va începe din nou să strălucească pe firmamentul celest ca o stea plăcută ochilor Mei, căci lumina ei va trimite raze luminoase la mare distanță, care vor străbate toate spațiile infinității.

Nici o altă stea din infinitate nu va putea depune vreodată mărturie despre minunile sublime ale compasiunii Mele ca acest pământ.

Pe de altă parte, nicăieri în univers nu va exista un blestem la adresa şarpelui ca pe această scenă a compasiunii Mele.

Adevăr îți spun, Eva: acolo unde Eu am revărsat imensa Mea compasiune, mânia Mea va lovi la fel de puternic.

Toate stelele firmamentului, nesfârşite la număr, vor fi judecate în funcție de comportamentul lor de către îngeri; dar generațiile succesive de şerpi şi de vipere care vor trăi pe acest pământ le voi judeca Eu Însumi, dându-le răsplata binemeritată în focul etern al cumplitei Mele mânii.

Adevăr, adevăr îți spun, dragonul lui Cain şi toți cei care i s-au supus vor fi pedepsiți de-a pururi în focul teribil al mâniei Mele, din cauza greşelii lui de neiertat, iar durerea lor nu se va sfârşi niciodată, şi nimeni nu va auzi vaietele lor. Vor cădea în uitare şi nimeni nu-şi va mai aminti vreodată de ei.

Iar Eu îmi voi închide pentru totdeauna urechile în fața gemetelor lor, îmi voi întoarce ochii de la ei şi îi voi izgoni de-a pururi din inima Mea.

Pentru a-i uita cu desăvârşire, numele lor vor fi complet şterse din memoria iubirii Mele, iar ei vor trăi de-a pururi o viață cumplită, la fel de nesfârşită ca şi viața iubirii Mele şi a tuturor copiilor Mei, care vor cunoaşte cea mai mare fericire şi beatitudine cu putință.

De aceea, Eva, ține-ți inima aproape de Mine şi nu-ți mai face griji. Oricâte griji ți-ai face, nu vei reuşi că cureți niciodată pământul cu ele. De aceea ți-am revelat aceste lucruri, ca să nu mai fi preocupată în legătură cu soarta pământului.

Nu va trece mult şi pământul va fi inundat de un potop care va acoperi până şi munții, ajungând până la nori. Voi avea grijă însă ca fructele binecuvântate ale acestui cuplu să fie protejate de mâinile Mele, care îi vor purta deasupra valurilor ucigaşe, pregătindu-le apoi un pământ nou, fertil şi pur. De aceea, bucură-te de marea Mea promisiune în pacea şi iubirea inimii tale, căci prin această Ghemela, Eu te-am purificat şi te-am regenerat pe tine. Încearcă să înțelegi ce ți-am spus în inima ta. *Amin”*.

După care i-a chemat pe Methuselah şi pe Zuriel, împreună cu celelalte patru fiice ale celui din urmă, şi le-a spus:

„Methuselah, tu ai încă patru fii vrednici, pe care îi prețuiesc Eu Însumi. Iată aici soțiile lor.

Iar tu, Zuriel, iată-i, în spatele lui Lameh, pe cei patru frați pe care doresc să-i dăruiesc fiicelor tale".

Zuriel a plâns cu lacrimi de bucurie şi a răspuns: „O, Iehova, cum oare am devenit vrednic de o asemenea grație din partea Ta?"

Abedam: „Pentru că ştiut să lupți cu curaj cu lumea exterioară şi ai întors la Mine aceste copile, la fel de pure astăzi ca atunci când ți le-am dăruit întâia oară.

Cele patru cupluri nu vor locui în casa lui Jared, ci îşi vor înălța propriile lor locuințe la o distanță potrivită de aceasta, înzestrându-le cu tot ce este necesar, pentru a trăi acolo într-o deplină purtate şi în castitatea inimilor lor. La momentul potrivit, le voi dărui şi lor copiii pe care îi merită, şi care vor fi purtători ai luminii.

Veniți la Mine, cele patru perechi, ca să vă pot binecuvânta, acceptându-vă ca şi copii ai Mei. *Amin"*.

Cele patru cupluri s-au prosternat în fața lui Abedam, mulțumindu-i din străfundurile inimilor pentru imensa grație revărsată asupra lor.

Dar El i-a ridicat de la pământ şi i-a binecuvântat, după care i-a trimis la patriarhi, pentru a primi şi binecuvântarea acestora. La sfârşit, i-a spus lui Zuriel, care continua să plângă de bucurie:

„Zuriel, vino şi tu la Mine, ca să primeşti răsplata supremă pentru credința ea.

Iată, te transform acum într-un mare înger şi te numesc gardianul şi protectorul invizibil al tuturor copiilor Mei. De acum înainte te vei bucura de-a pururi de prezența Mea vizibilă şi de lumina Mea. *Amin"*.

După care l-a atins pe Zuriel, al cărui corp a devenit mai strălucitor decât soarele, până când a dispărut complet din fața ochilor celorlalți.

Capitolul 6

Zuriel – îngerul păzitor al noilor căsătoriți. Testul iubirii la care au fost supuşi aceştia

(13 ianuarie 1842)

Văzând miracolul care s-a petrecut sub ochii lor, cei prezenți au fost cuprinşi de o mare teamă, şi nimeni nu a îndrăznit să-L întrebe pe Abedam ce s-a întâmplat. Numai Ghemela a oscilat o vreme, apoi s-a dus la Abedam, a căzut la picioarele Lui şi L-a întrebat dacă poate să-L roage ceva.

Anticipând întrebarea ei, Abedam i-a răspuns: „Mult iubita Mea Ghemela, te temi cumva de ceea ce i s-a întâmplat lui Zuriel, care a fost părintele trupului tău?"

Ghemela s-a limitat să dea timid din cap, afirmând astfel dorința ei de a afla răspunsul la această întrebare.

Abedam i-a spus atunci cu blândețe: „Draga Mea Ghemela, îți imaginezi cumva că Zuriel a încetat să mai existe numai pentru că ochii tăi nu îl mai pot vedea?

O, liniştește-te, căci îl vei putea revedea din când în când, şi vei putea discuta atunci cu el despre lucruri mult mai pline de slavă decât cele discutate până acum.

Faptul că a primit această grație supremă în fața tuturor ți se datorează în mare măsură, căci am dorit ca el să devină îngerul protector şi gardianul plin de credință al tău şi al soțului tău, pentru ca voi să fiți feriți de tentațiile acestei lumi. Şi ori de câte ori voi veni la voi, el va fi cel care îmi va anunța sosirea.

În al doilea rând, de acum înainte el va avea sub protecția lui invizibilă pe toți copiii de la miazăzi, testându-le inimile şi ghidându-i să acționeze în funcție de voința Mea ori de câte ori va sesiza vreo abatere. În acest fel, ei se vor întoarce mai uşor la Mine şi vor putea auzi în inimile lor chemarea Mea părintească; mai mult decât atât, vor putea înțelege tunetul divin interior.

O parte dintre ei se pregătesc chiar astăzi să coboare în marele oraş al lui Enoh din ținuturile de jos, pentru a proclama acolo numele Meu copiilor acelei lumi, din care unii se dedau la cele mai oribile desfătări, în timp ce alții sunt supuşi celei mai cumplite sclavii. Misiunea lor va fi să le predice celor din ținuturile de jos pocăința, transformarea de sine şi întoarcerea imediată la Cel care a aşteptat cu atâta răbdare şi compasiune infinită revenirea lor.

De altfel, te asigur că această compasiune nu le va fi arătată copiilor şarpelui decât în ultimă instanță.

Ascultă-Mă, iubita Mea Ghemela. Această sarcină nu poate fi îndeplinită decât cu ajutorul marii credințe a lui Zuriel. Am nevoie de serviciul său pentru ca dragonul să afle că un simplu spirit poate – cu ajutorul Meu – să devină mai mare şi mai puternic decât este el şi hoardele lui malefice".

Bucurându-se cu inima plină de recunoştință, Ghemela s-a aruncat din nou la picioarele lui Abedam.

Acesta a ridicat-o însă imediat de la sol, şi luând-o în brațe, a întrebat-o dacă mai doreşte să afle ceva.

Copleşită de fericire, văzând că Iehova continuă să o iubească la fel de mult ca înainte, deşi era acum căsătorită cu Lameh, Ghemela nu a putut rosti nici un cuvânt.

Strângând-o lângă inima Lui, Abedam l-a chemat pe Lameh şi l-a întrebat: „Lameh, eşti satisfăcut de Ghemela? Iată, a şi uitat de tine în brațele Mele. Ce spune inima ta în legătură cu acest lucru?"

Lameh s-a aruncat însă şi el la pieptul lui Abedam şi i-a răspuns: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Dacă nu îmi vei întări inima, ea va arde complet în focul iubirii imense pe care Ți-o port.

(Cu lacrimi în ochi): O, Tată, atunci când mi-ai dăruit-o pe această Ghemela de o puritate divină, am început prin a mă gândi: oare cum voi reuşi să Te iubesc la fel de mult ca şi înainte, ştiind că trebuie să îmi împart iubirea cu Ghemela?

Mai mult, atunci când am ridicat-o în brațele mele, m-am temut ca ele să nu-i reducă puritatea, făcând-o astfel mai puțin agreabilă în fața Ta.

Văzând-o acum din nou în brațele Tale pe cea pe care mi-ai dăruit-o pentru a o păstra şi pentru a o apăra, – o, Tată, mult adoratule Tată, simt că inima mea cedează complet!

Dacă nu mă vei susține, voi muri chiar acum, dintr-o prea mare recunoştință şi iubire față de Tine, o, Tată pe care îl ador mai presus de orice!"

Atunci, Abedam s-a aplecat către Lameh şi i-a spus: „Iubitul Meu Lameh! Iată, cealaltă mână a Tatălui este încă liberă. Apucă mâna Mea şi convinge-te că Eu sunt părintele vostru, al tuturor".

Considerându-se complet nedemn de o asemenea grație, Lameh nu a îndrăznit să ia mâna Domnului. Abedam l-a încurajat însă, după care l-a ridicat El Însuşi, l-a strâns la pieptul Său sacru şi s-a adresat celor doi:

„Cum sunteți acum, aşa să rămâneți şi pe viitor, şi vă asigur că nimeni şi nimic nu va putea să vă despartă vreodată de inima Mea divină.

În întreaga eternitate, voi sunteți primul cuplu de copii pe care i-am strâns în brațele Mele într-o formă vizibilă. Fie ca acesta să rămână un semnal etern pentru toți copiii care vă vor urma, că nu vor deveni copiii Mei decât cei care se vor lăsa pe mâinile Mele.

Cei care nu vor urma exemplul vostru nu vor primi de la Mine decât prea puțină iubire, şi încă şi mai puțină viață.

Iar acum, dragul Meu Lameh, priveşte sufletul iubitei Mele Ghemela".

După care, Abedam a suflat în ochii lui Lameh, care a perceput astfel sufletul Ghemelei sub forma unei străluciri luminoase, infinit mai puternică decât cea a soarelui central al tuturor sorilor.

Uluit de această privelişte, el şi-a revenit cu greu din şoc şi a început să plângă, nemaiştiind ce să facă pentru a-şi demonstra iubirea nesfârşită pentru Mine.

Abedam s-a adresat atunci Ghemelei: „Ghemela, iată, în marea lui puritate, Lameh plânge din iubire pentru Mine. Şterge aceste lacrimi glorioase din ochii săi cu părul tău. De acum înainte, tu şi urmaşii tăi veți avea datoria de a face la fel în asemenea circumstanțe".

Pentru prima dată, Ghemela l-a îmbrățişat pe Lameh, înlănțuindu-l delicat cu brațele ei desăvârşite. În timp ce Tatăl Ceresc continua să-i țină

pe amândoi în braţe, ea a şters lacrimile lui Lameh cu fruntea şi cu obrajii ei gingaşi.

După care, Tatăl i-a sărutat pe amândoi, i-a binecuvântat şi i-a trimis înapoi la patriarhi, spunând:

„Toţi copiii care vor fi la fel de puri ca aceştia se vor întoarce la Mine. Eu sunt sursa lor primordială, la care vor trebui să se întoarcă cu toţii. *Amin"*.

Capitolul 7

Instrucţiunile Domnului pentru prepararea fierului şi a oţelului. Un singur lucru este necesar pentru acest scop: credinţa şi iubirea întru Domnul

(14 ianuarie 1842)

După ce i-a trimis pe Lameh şi pe Ghemela înapoi la patriarhi, Domnul s-a întors către celelalte patru cupluri căsătorite şi li s-a adresat:

„Ascultaţi-Mă! Ceea ce vă voi spune acum va trebui să puneţi curând în faptă, dar nu astăzi, ci în zilele lucrătoare următoare.

Iată ce doresc să vă transmit: în măruntaiele pământului există o rocă roşiatică, mai puţin dură decât alte roci. În schimb, când este ridicată, greutatea ei este mai mare decât a altor roci similare. Această rocă îşi are originea în razele soarelui, care sunt absorbite de pământ, şi poate fi găsită pretutindeni în munţi, oriunde există o umezeală suficient de mare pentru a absorbi puterea razelor solare. Sub influenţa celuilalt astru ceresc, cel nocturn, se dezvoltă astfel o forţă şi o contra-forţă polară, care capătă formă şi devine treptat din ce în ce mai consolidată. La fiecare 13.555 de ani, când apa pământului îşi schimbă polaritatea, odată cu încheierea celei de-a doua jumătăţi a circuitului solar, respectiv după o inundaţie de aproape 7.000 de ani, această masă stâncoasă devine atât de coaptă încât atunci când apa se retrage, roca iese la suprafaţă în formaţiuni bogate, fiind atât de dură încât nu mai poate fi dizolvată de apă în următorii 13.555 de ani. Chiar dacă apa trece prin mai multe mii de cicluri solare, roca nu se mai deteriorează, ci dimpotrivă, devine din ce în ce mai rezistentă.

Până acum, această rocă nu a fost folosită de nimeni, cu excepţia unui fiu al regelui din oraşul lui Enoh, care a utilizat-o o vreme. Nici chiar el nu a descoperit însă decât zgura acestei pietre, căci de la începuturile creaţiei sale, pământul a trecut prin numeroase schimbări de ciclicitate a apei.

Munţii ascund multe lucruri bune pentru cei înţelepţi şi plini de iubire. Am decis să vă revelez acum acest secret pentru a-l folosi cu iscusinţă.

Adunaţi roca şi purificaţi-o prin foc, iar la momentul potrivit vă voi transmite în spirit la ce trebuie să o folosiţi.

După ce veți învăța noua artă, transmiteți-o şi fraților voştri, învățându-i însă şi destinația înțeleaptă şi lipsită de egoism pe care trebuie să o dea rocii.

Am pregătit noi locuințe pentru voi şi le-am înzestrat cu tot ce este necesar pentru practicarea noii arte. Spiritul vă va învăța mai departe cum trebuie să folosiți noile unelte. Deşi au fost unii printre voi care au încercat încă din timpurile primordiale să reproducă uneltele dăruite de Mine, nimeni nu a reuşit pe deplin, căci nu ați găsit până acum metalul potrivit. V-am indicat acum care este acesta, pentru a vă putea confecționa singuri unelte asemănătoare cu cele pe care vi le-am dăruit cândva gata făcute.

Nu uitați însă: la fel cum Eu v-am dăruit această artă fără să vă cer nimic în schimb, la fel trebuie să procedați şi voi cu frații voştri. Atâta vreme cât veți fi preocupați să le dăruiți fraților voştri asemenea unelte, la fel de mult vă vor ajuta şi ei cu fructe şi cu alimente.

Nu trebuie să cereți însă niciodată aceste alimente în schimbul muncii voastre. Mulțumiți-vă şi primiți cu recunoştință ceea ce vă vor aduce ei, din propria lor conştiință. În mod similar, nimeni nu are dreptul să vă ceară ceva numai pentru faptul că v-a dăruit altceva. Singura lege care ar trebui să guverneze acest comportament reciproc este cea a iubirii.

Veți numi metalul astfel preparat *sideleheise.*

Fiți perfecți în tot ceea ce faceți, şi mai ales în practicarea iubirii, iar Eu voi fi întotdeauna printre voi, ajutându-vă în toate, binecuvântându-vă şi învățându-vă diferite arte perfecte. *Amin".*

Auzind acest discurs plin de învățăminte, Adam a făcut un pas înainte şi i s-a adresat lui Abedam: „Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Ai vorbit de nivelul în schimbare al apelor pământului. Dacă marea va invada în curând ținuturile locuite în prezent, ce se va alege de noi?

Dă-ne un indiciu în această direcție, dacă aceasta este voia Ta!"

Auzind această întrebare, Abedam a zâmbit şi i-a răspuns lui Adam: „Adam, dacă ții morțiş să te îngrijorezi pentru ceva anume, alege-ți cel puțin un motiv mai bun, căci acesta este destul de naiv!

Imaginează-ți o perioadă de 13.000 de ani. Crede-mă, la momentul respectiv şi în circumstanțele complet schimbate ale existenței tale de atunci, natura pământului nu ar trebui să te preocupe deloc. Cât despre oamenii care vor locui *la acea vreme* pământul, aceştia vor avea suficient timp la dispoziție pentru a se retrage din ținuturile inundate, căci schimbarea nivelului apei este atât de lentă încât diferența nu poate fi observată decât la fiecare o mie de ani. De altfel, întreaga apă se va retrage până atunci din această emisferă nordică.

Vezi, aşadar, cât de naivă şi de inutilă este preocuparea ta!

Mă adresez ție, şi vouă tuturor: preocupați-vă mai presus de orice de puritatea inimilor voastre şi de iubirea reală pentru Mine, nu de controlul corpurilor cereşti, căci numai Eu ştiu cum trebuie susținute şi direcționate ele, iar puterea şi înțelepciunea Mea sunt suficiente pentru a face acest lucru o întreagă infinitate.

De pildă, pot să vă spun că multe din stelele pe care le vedeţi voi noaptea, şi pe care vor continua să le vadă chiar şi ultimii locuitori ai pământului, au pierit cu mult înainte ca acest pământ să fie creat, după ce şi-au dus existenţa timp de mai multe eternităţi.

Cândva, aceeaşi soartă o va împărtăşi şi pământul vostru, dar cuvintele Mele şi copiii Mei nu vor pieri niciodată.

Ce zici, Adam, nu crezi că ar trebui să te preocupe mai mult acest lucru?

De aceea, îţi spun ţie, şi vouă tuturor: nu vă preocupaţi de lucrurile lumii exterioare şi lăsaţi-Mă pe Mine să Mă ocup de toate, căci cu toate grijile voastre, voi nu puteţi crea nici măcar un fir de praf.

Singura grijă pe care ar trebui s-o aveţi este aceea de a lăsa deoparte orice fel de griji, astfel încât inimile voastre să devină din ce în ce mai pure, umplându-se astfel cu o iubire autentică pentru Mine. Căci viaţa eternă şi indestructibilă nu constă în altceva decât în recunoaşterea Mea de-a pururi şi în iubirea Mea mai presus de orice. *Amin"*.

Capitolul 8

Discursul Domnului la trimiterea celor zece mesageri în oraşul lui Enoh

(15 ianuarie 1842)

În continuare, Abedam i-a chemat pe Sethlahem, Kisehel şi pe cei şase fraţi şi cei doi fii ai lui Kisehel, care, la fel ca şi tată lor, aveau o mare aspiraţie, un spirit puternic, şi cunoşteau foarte multe lucruri. În faţa lui Abedam s-au adunat astfel zece bărbaţi.

Ajunşi în faţa Lui, cei zece au căzut cu feţele la pământ, slăvind cu voce tare numele preasfânt al lui Iehova.

Privindu-le inimile, Abedam a rămas satisfăcut. El le-a cerut să se ridice şi le-a spus: „Ascultaţi-Mă, copii ai regiunii de la miazăzi! În ziua pe care v-o va indica spiritul faceţi fără întârziere ceea ce vă voi revela acum.

Iată ce doreşte de la voinţa voastră liberă iubirea şi compasiunea Mea: coborâţi în oraşul lui Enoh. Veţi întâlni acolo oameni care M-au uitat complet, care trăiesc împreună mai rău decât câinii, pisicile, lupii, urşii, leii, tigrii, hienele şi şerpii la un loc.

Mirosul pestilenţial al faptelor lor, al pasiunilor lor necurate şi al lipsei lor de castitate a ajuns până la cerul cel mai înalt, otrăvindu-l. Ei se ucid unii pe alţii, vărsând sângele fraţilor şi surorilor lor, fără să-şi cruţe nici măcar bătrânii.

Adevăr vă spun, răutatea lor merge atât de departe încât regele lor, numit tot Lameh, nu s-a sfiit să-Mi declare război. În marea lui mânie împotriva Mea şi-a propus chiar să distrugă întregul pământ, trecându-l prin foc, sub pretext că am pus animalele sălbatice să-i distrugă armata cea crudă condusă de Tatahar cel Rău.

Există însă fapte şi mai abominabile de care se face responsabil. Ascultaţi-Mă:

Considerând că este vina Mea că am permis concubinelor, celor două soţii şi fiicei sale, Naeme, să fugă şi să îl părăsească, temându-se pentru vieţile lor şi refugiindu-se în regiunile de la miazănoapte, el s-a umplut de ură împotriva Mea, gândindu-se zi şi noapte cum ar putea să comită cele mai cumplite sacrilegii pentru a se răzbuna. Şi-a trimis spioni pretutindeni, punându-i să privească ce fac şi să asculte ce spun oamenii. A săpat o groapă în pământ, a umplut-o cu fecale şi a scris numele Meu pe o lespede acoperită cu murdării, pe care a blestemat-o şi a aruncat-o în groapa de tristă amintire, sub ochii mulţimii, rostind cele mai îngrozitoare blasfemii. Apoi le-a poruncit sclavilor de cea mai proastă condiţie să îşi golească intestinele asupra ei şi în final să o acopere cu pământ blestemat de el.

În continuare, s-a autoproclamat zeul unic şi suprem, poruncindu-le tuturor să-l adore, sub ameninţarea unei morţi lente şi extrem de dureroase.

Gărzile şi spionii puşi de el îi raportează în fiecare zi că nimeni din popor nu mai pomeneşte numele Meu, căci cel care ar face aceasta ar fi supus unei morţi oribile.

Le-a interzis complet sclavilor săi să vorbească, ameninţându-i cu smulgerea completă a limbii celui care ar îndrăzni să-i încalce porunca. Dacă trebuie cu orice preţ să vorbească, aceştia sunt nevoiţi să ragă precum animalele.

Mai mult, ei nu au voie să meargă în două picioare, la fel ca el, ci trebuie să se târască în patru labe, la fel ca animalele. Numai atunci când muncesc au dreptul să stea în picioare.

Le-a interzis de asemenea dreptul la o viaţă sexuală. Vai celui prins cu o femeie, care se poate aştepta la cele mai odioase mutilări!

Din acelaşi motiv, a executat mii de femei sclave şi pe fiicele lor.

Iată deci cum stau lucrurile în ţinuturile de jos! – În afara oraşului lui Enoh mai există zece alte oraşe mari supuse acestui duşman înrăit al Meu, viaţa în ele fiind mai mult sau mai puţin aceeaşi cu cea pe care tocmai v-am descris-o.

De altfel, vă spun: sângele celor sărmani a ajuns până la Mine, cerându-Mi răzbunare. De aceea, am decis să le arăt compasiunea Mea şi doresc să vă trimit la ei, ca eliberatori ai acestor popoare şi pentru a-i răzbuna. Nu trebuie totuşi să ucideţi pe nimeni, nici măcar pe Lameh. Tot ce aveţi de făcut este să proclamaţi deschis şi fără teamă numele Meu şi mânia Mea, care se va revărsa asupra tuturor celor care nu se vor întoarce rapid la Mine, făcând penitenţe dure pentru a-şi răscumpăra greşelile cumplite.

Siliţi-l pe Lameh să dezgroape lespedea de care v-am vorbit, să şteargă de pe ea numele Meu, să o cureţe cu apă pură şi apoi să o spele cu lacrimile sale de căinţă.

Dacă va refuza să facă acest lucru, folosiţi-vă de puterea pe care o aveţi şi lăsaţi toate bolile şi toate nenorocirile să se abată asupra lui, până când va deveni mai ascultător.

Aboliţi legile sale, şi în special superioritatea unora asupra altora, inclusiv autoritatea lui, şi proclamaţi egalitatea tuturor oamenilor ca fraţi şi surori. Numiţi-i apoi pe cei mai înţelepţi dintre oamenii simpli drept lideri ai mulţimii. Nu le îngăduiţi însă să ocupe vreodată palatele regale, ci spuneţi-le că au datoria să trăiască în colibele cele mai simple, de pământ.

În cazul în care constataţi că au capacitatea de a conduce mulţimile potrivit legilor Mele, aşezaţi-vă mâinile pe frunţile şi pe umerii lor, conferindu-le astfel puterea necesară.

Odată ajunşi acolo, să nu vă temeţi de nimeni. Nu vă lăsaţi impresionaţi de opulenţa uluitoare şi de splendoarea acestor oraşe, căci ele sunt şi vor rămâne de-a pururi opera şarpelui. De aceea, nu vă lăsaţi amăgiţi de splendoarea lor fără margini, ci acţionaţi ca nişte profeţi ai Mei, cu severitate în faţa greşelilor oamenilor, dar plini de iubire faţă de semenii şi de fraţii voştri.

Nu trebuie să rămâneţi însă acolo; de îndată ce aţi restabilit ordinea, întoarceţi-vă acasă şi nu mai reveniţi în ţinuturile de jos decât dacă se vor ivi motive foarte temeinice.

Înainte de a vă întoarce din ţinuturile de jos, spălaţi-vă întregul trup, pentru a nu aduce cu voi moartea în aceste regiuni înalte. Căci ţinuturile de jos colcăie de germeni care răspândesc bolile şi moartea.

Acum primiţi binecuvântarea Mea şi întăriţi-vă în tot ceea ce faceţi, atât timp cât veţi continua să acţionaţi în numele Meu!

Întreaga natură va asculta de poruncile voastre, inclusiv păsările cerului, focul, apa, aerul, toate animalele şi toate puterile întunecate şi malefice.

Aveţi însă grijă să nu faceţi rău nimănui. Dimpotrivă, faceţi toate eforturile pentru a răspândi binele.

Aveţi dreptul să-i pedepsiţi pe cei încăpăţânaţi, dar nu de dragul răzbunării, ci în scopul îmbunătăţirii lor.

Şi acum, treceţi la treabă, în numele Meu! *Amin.*

Binecuvântarea Mea să vă însoţească pretutindeni. *Amin. Amin. Amin”.*

Capitolul 9

Discursul de mulţumire al lui Sethlahem şi invocarea smereniei

(17 ianuarie 1842)

După ce Abedam şi-a terminat discursul, cei zece i-au mulţumit din străfundurile inimilor lor, pe de o parte pentru că au avut posibilitatea să cunoască direct compasiunea nesfârşită, iubirea, răbdarea şi bunătatea lui

Iehova, iar pe de altă parte, pentru marea grație de a fi fost aleşi de El, deşi ei erau convinşi că nu merită să fie nici pe departe instrumentele grației Sale.

În sfârşit, Sethlahem a luat cuvântul şi s-a adresat celorlalți nouă aleşi: „Fraților, iată, profeția mea este acum în mod plenar împlinită!

Ori de câte ori îmi spuneați că marele, sublimul şi preasfântul Iehova nu îşi poate găsi plăcerea decât în lucrurile cele mai mărețe şi mai glorioase, eu v-am contrazis, îndeosebi în ceea ce ne priveşte.

Cu cât un om este mai puțin important, mai sărman, mai umil şi mai temător în fața Lui, mai retras față de lumea exterioară, cu cât cuvintele şi acțiunile sale sunt mai simple, atestând astfel că se simte mai prejos decât frații săi, cu cât el va fi mai dornic să-şi servească semenii, neglijându-se pe sine, cu atât mai mare trebuie să fie plăcerea lui Iehova. Căci iată cum am raționat eu:

Dacă Iehova şi-ar găsi plăcerea supremă în lucrurile cele mai mari şi mai glorioase, El le-ar fi înzestrat cu limbi şi cu o perfecțiune a limbajului care ne-ar fi lăsat pe toți fără grai.

Cine a auzit însă vreodată un copac, un munte, un râu, oceanul, pământul, soarele, luna şi stelele vorbind?

Prin grația Domnului, am continuat să vă vorbesc, arătându-vă iarba şi alte lucruri mute: 'Deşi incapabile să vorbească, plantele cele mai modeste sunt cu siguranță de o mie de ori mai binecuvântate decât un copac arogant şi puternic. Gândiți-vă numai la nenumăratele şi inestimabilele lor utilizări.

Ele ne dăruiesc pâinea cea de toate zilele, ne hrănesc vacile, caprele şi oile. Câte animale, mai mari sau mai mici, multe dintre ele complet necunoscute nouă, nu trăiesc printre firele modeste ale ierbii, în timp ce nici măcar un urs foarte flămând nu reuşeşte să smulgă ceva cu care să se hrănească dintr-un cedru orgolios şi puternic.

Priviți copacii! Cu cât sunt mai mici, cu atât mai binecuvântați sunt ei de Dumnezeu, căci fructele lor sunt mai dulci şi mai parfumate decât ale celor mari, trezind în noi plăcerea şi recunoştința față de Creatorul lor.

Cui îi plac însă fructele tari şi lipsite de gust ale mărețului stejar, cu excepția porcilor? Şi cine s-ar bate cu corbii pentru fructele goale ale cedrilor? Sau cui i-ar plăcea conurile tari ale înalților molizi?'

Şi adăugam adeseori: 'Priviți râurile şi izvoarele. Cu cât sunt mai modeste în albiile lor, cu atât mai pură este apa lor şi cu atât mai mare este plăcerea de a le privi. Pe măsură ce cresc, apa lor devine însă din ce în ce mai murdară, umplându-se de mâl. Apa binecuvântată a pâraielor pure şi cristaline devine imposibil de băut în râurile umflate, care îşi ies din albie şi care nu fac decât ravagii.

Ploaia atât de binecuvântată nu cade decât sub formă de picături minuscule. Ogoarele udate de această ploaie dau rod foarte bogat. Când cade însă sub formă de picături mari, ea se transformă în furtună, culcând la pământ şi distrugând plantele cărora, în forma ei modestă, le-ar fi dat viață'.

Mi-aş fi dorit să vă spun de asemenea multe alte lucruri legate de sărăcie şi de modestie, dar la vremea respectivă, în inimile voastre domnea un alt spirit, care îl asocia pe Dumnezeu cu culmile maiestuoase ale munţilor sau şi-l imagina undeva, dincolo de stele.

Şi iată, când eram pe punctul de a renunţa să vă mai conving de viziunea mea, marele Abedam Iehova Emmanuel Însuşi ne-a demonstrat cu claritate că El nu respectă importanţa, măreţia, splendoarea şi strălucirea acestei lumi exterioare. El preferă mai degrabă un ţânţar unui mamut, de vreme ce l-a înzestrat pe acesta cu aripi cu care poate zbura, în timp ce mamutul este nevoit să se târască cu mare greutate la sol pentru a-şi culege hrana necesară.

O, fraţilor, profeţia mea s-a împlinit, şi încă în ce manieră glorioasă!

Domnul, Creatorul nostru atotputernic, Părintele nostru preasfânt, Iehova cel Etern, Infinit în iubire şi înţelepciune, Lumina tuturor luminilor, Puterea tuturor puterilor – ne-a confirmat El Însuşi că în ochii Lui nimic nu contează, cu excepţia acelor inimi care sunt pline de iubirea cea mai pură pentru El.

O, fraţilor, cine poate înţelege cu adevărat infinita măreţie a compasiunii, iubirii şi graţiei Sale?

I-ar fi fost atât de uşor să acorde graţia supremă – viaţa eternă obţinută prin realizarea iubirii Sale părinteşti, inimilor ambiţioase, care iubesc măreţia şi splendoarea. Cât de scump ar fi trebuit să plătim însă această graţie, căci nu am fi regăsit-o decât în lumea exterioară, niciodată în inimile noastre!

Şi iată, cât de uşor ne este acum să dobândim viaţa eternă! Căci orice om poate obţine în solitudinea inimii lui supremul cadou de la El, Părintele preasfânt şi preabun.

O, Tată adorat! Cât de fericit sunt astăzi, când am aflat chiar din gura Ta că îţi găseşti plăcerea numai în modestie şi smerenie, şi nu în măreţia către care eu şi fraţii mei nu am fi putut aspira niciodată!

Te implor, acceptă recunoştinţa eternă din inimile noastre, slava şi cinstirea noastră, căci ai privit către noi, cei mici şi neînsemnaţi, alegându-ne pentru a supune în numele Tău aroganţa lumii exterioare.

Susţine-ne, acum şi de-a pururi, să ne păstrăm smerenia şi iubirea faţă de Tine şi de toţi fraţii noştri! *Amin”.*

Capitolul 10

Kisehel vorbeşte despre Iehova ca om

(18 ianuarie 1842)

Când Sethlahem şi-a terminat remarcabilul discurs, Kisehel şi-a făcut curaj şi s-a îndreptat către Sethlahem, căruia i-a adresat următoarele cuvinte, pe care merită să le consemnăm:

„Frate Sethlahem, tu ştii foarte bine în ce fel am dobândit noi cunoaşterea actuală.

Iehova ni s-a arătat într-o manieră pe care nu am fi bănuit-o niciodată, astfel încât ideile noastre anterioare referitoare la El s-au redus la zero.

Am discutat cu toţii deseori despre măreţia şi despre puterea Lui infinită, şi am meditat asupra posibilei Lui esenţe, – dar cine dintre noi ar fi îndrăznit vreodată să şi-L imagineze pe Iehova, Tatăl etern şi preasfânt, ca un om la fel ca noi, deşi absolut perfect?

De vreme ce – în ignoranţa noastră – nu ni L-am putut imagina pe Iehova ca pe un om, ci ca pe cineva cu o natură atât de colosală încât ar sfida orice descriere, era firesc ca ideile noastre referitoare la ceea ce i-ar fi pe plac lui Dumnezeu să corespundă viziunii noastre asupra Domnului Însuşi.

De aceea, dragă frate, nu trebuie să pierzi din vedere faptul că inimile noastre au fost continuu preocupate numai de Dumnezeu, şi chiar dacă tu ai beneficiat de graţia de a fi înţeles mai bine decât noi natura lui Iehova, cine ar fi putut să fie un arbitru între noi?

Ce dovadă tangibilă ne-ai fi putut aduce pentru a ne convinge de adevărul convingerilor tale?

La fel ca şi noi, nici tu nu dispuneai de alte dovezi decât de credinţa ta, care s-a dovedit între timp corectă, spre deosebire de convingerile noastre eronate.

Metaforic vorbind, aş putea spune că tu trăiai în lumină, orbit de ea, dar totuşi vag conştient de existenţa razelor sale fierbinţi.

Cât despre mine, deşi trăiam cu ochii deschişi, mă aflam în întunericul cel mai deplin, fără să văd nimic şi incapabil să percep lumina, căci nici măcar o singură rază strălucitoare nu alunga bezna marii nopţi a gândurilor mele.

De aceea, dragă frate, sunt de părere că nu ar trebui să mai zăbovim asupra trecutului, lăudându-ne cine era mai aproape sau mai departe de adevăr, căci nici unul dintre noi nu deţinea adevărul absolut. De altfel, chiar dacă l-ar fi deţinut, cum l-ar fi putut demonstra?

Ceea ce ne lipsea tuturor, dragul meu frate, era cunoaşterea faptului că Tatăl preasfânt nu este doar un Dumnezeu unic, ci şi un om, la fel ca noi! Eroarea nu avea nimic de-a face cu voinţa, ci numai cu imaginaţia noastră. Eram cu toţii nişte sărmani naivi, iar eu eram probabil cel mai mare dintre toţi. Dar acum El se află în mijlocul nostru, iar Tatăl preaplin de iubire, de o bunătate şi de o sfinţenie infinită, ne-a ajutat pe toţi să renunţăm la tulburare, la orbire şi la sărăcia spirituală. El se află în faţa noastră, într-o formă vizibilă, iar noi putem recunoaşte în El pe Tatăl etern şi preasfânt şi pe Creatorul atotputernic al întregii creaţii. De aceea, noi şi copiii noştri îi datorăm Lui întreaga noastră recunoştinţă, slavă, iubire şi adoraţie.

Dragul meu frate, în multe aspecte profeția ta s-a împlinit, îndeosebi în ceea ce priveşte smerenia şi umilința, singurele care îi sunt pe plac Tatălui şi Domnului nostru. Cât despre faptul că Iehova ar fi un om, ca să nu mai vorbim de iubirea, grația şi iubirea Lui incomensurabile, – nici unul dintre noi nu şi-ar fi putut imagina vreodată asemenea lucruri, poate cu excepția lui Zuriel şi a fetelor sale, veşnic tăcuți şi interiorizați. Din păcate, Zuriel era întotdeauna retras în cele mai izolate locuri, şi chiar dacă îl întâlneai, era foarte greu să scoți un cuvânt de la el.

În ceea ce priveşte pe noi, ceilalți, nu ştiam nimic. Nu mai departe de ieri l-ai auzit pe dragul nostru Enoh spunându-ne cât de departe am ajuns cu înțelepciunea şi cu profețiile noastre.

În afară de faptul că sunt de acord că tu te-ai apropiat vag de adevăr, părerea mea este următoarea:

De acum înainte, nu ar mai trebui să ne lăudăm cu revelațiile noastre anterioare, ci mai degrabă ar trebui să-L slăvim pe Cel care se află în mijlocul nostru.

Viziunea ta corectă poate fi privită ca atare numai atâta vreme cât El o luminează cu prezența lui. Dacă o privim însă în lumina meritelor tale, ea nu valorează cu nimic mai mult decât fosta mea viziune, fundamental greşită.

Ceea ce doresc să-ți spun, frate, este că îi mulțumesc Domnului pentru fosta mea viziune eronată, căci ea m-a ajutat să ajung – prin grația Lui imensă, deşi ascunsă – la smerenia mea actuală.

Îmi dau seama de faptul că am beneficiat de grația Domnului tocmai pentru că ştiu că nu mă voi putea mândri niciodată cu noua mea viziune, ca şi cum mi-ar aparține personal.

Tu, dragul meu frate, ai beneficiat de mai multă lumină, iar grația Domnului a țâşnit din inima ta. La fel ca şi mine, ai fost ales, dar te asigur că dacă ar fi să fac schimb între fosta ta lumină şi fostul meu întuneric, aş ezita foarte mult înainte de a accepta.

De aceea, pentru binele tău, te sfătuiesc ca pe viitor să nu mai menționezi asemenea lucruri, ci să rămâi de-a pururi dragul şi umilul meu frate, căci iată, înaintea Celui care se apropie acum de noi suntem amândoi goi şi egali în micimea noastră. Rămâi aşadar iubitul meu frate, acum şi de-a pururi! *Amin"*.

După aceste cuvinte, Abedam, care a ajuns între timp la ei, şi-a pus mâinile pe umerii lor şi le-a spus: „Adaug şi Eu la *Amin*-ul tău *Amin*-ul Meu atotputernic.

Adevăr îți spun, Kisehel, tu ai devenit cel mai puternic dintre ei toți. De aceea, tu vei fi conducătorul lor. Cât despre tine, Sethlahem, tu îți vei păstra darul profeției. Oricât de adevărate ar fi fost însă cuvintele tale, trebuie să recunosc că le prefer de departe pe cele ale lui Kisehel, căci el a vorbit într-o mai mare măsură decât tine despre adevărata umilință.

Discursul tău a fost înălțător, dar cel al lui Kisehel a fost plin de smerenie. Aşadar, cine dintre voi crezi că s-a apropiat mai mult de Mine?

Ascultă, este foarte bine să vorbeşti aşa cum ai vorbit tu mai înainte, dar nu este la fel de bine să vorbeşti despre tine. Căci oricât de adevărate ar fi cuvintele cuiva, de unde poate proveni adevărul lor?

De aceea, nu trebuie să te mai bucuri într-o formă atât de vizibilă de lumina pe care ți-am dăruit-o ție într-o măsură mai mare decât fraților tăi, pentru a nu-i ispiti să te slăvească pe tine mai degrabă decât pe Mine, căci tu nu ai fost decât unealta slabă a Celui care te-a chemat să-i slujeşti, singurul căruia îi datorați cu toții slava.

Cea mai mare slavă a voastră ar trebui să fie smerenia şi adevărata iubire față de Mine, cea interioară; numai în acest fel veți dobândi viața.

Aceasta este voința Mea. Cuvintele tale au fost corecte şi inspirate, întrucât au provenit de la Mine. Integrează-le însă în ființa ta, dacă doreşti să dobândeşti viața eternă. *Amin".*

Capitolul 11

Esența adevăratei umilințe

(19 ianuarie 1842)

Auzind cuvintele de laudă ale lui Abedam, Kisehel i-a aruncat o privire melancolică şi a încercat să spună ceva, dar Abedam i-a luat-o înainte:

„Kisehel, ți-am citit deja în inimă ce doreşti să-Mi spui şi să Mă întrebi.

Ai vrea să rămâi cel din urmă. Nu doreşti să fii şeful celorlalți, ci ai prefera mai degrabă să fii condus de ei.

Aceasta este aspirația ta: să fii condus de alții, nu să conduci; să asculți ordinele altora, nu să dai ordine.

Ai prefera să fii ultimul, nu primul între slujitorii Mei, dar să ai suficientă putere pentru a-i servi pe toți. Simultan, ai dori să fii cel mai slab, pentru a nu fi privilegiat înaintea altora.

Eu însă doresc să întăresc prin aceste cuvinte ceea ce ți-am spus deja, căci abia acum ai devenit în fața Mea un om cu adevărat vrednic. – Într-adevăr, aceasta este în fața Mea calitatea supremă: cine doreşte să fie cel mai prejos este pentru Mine cel mai mare, căci nu puteți fi cu adevărat mari în fața Mea decât dacă sunteți cu adevărat smeriți.

Tu eşti cu adevărat umil, iar – în marea ta iubire față de Mine – doreşti să fii ultimul în fața fraților şi copiilor tăi. Fără să respingi în inima ta cuvintele sublime ale lui Sethlahem, tu le-ai dat viață prin iubirea ta activă față de Mine. De aceea, tu eşti şi rămâi primul între cei aleşi!

Căci ei nu au nevoie de un conducător în ceea ce priveşte înțelepciunea, fiind din plin înzestrați cu ea. Nu au nevoie de un conducător nici în ceea ce priveşte iubirea, căci au inimile suficient de trezite pentru a

Mă iubi mai presus de orice. Nu au nevoie de un conducător în ceea ce priveşte puterea, căci au primit-o de la Mine, la fel cum ai primit-o şi tu.

De asemenea, nu au nevoie de un conducător din perspectiva autorităţii, căci v-am înzestrat pe toţi cu această virtute în egală măsură. Şi nu au nevoie de un conducător în ceea ce priveşte graţia Mea, căci cu toţii aţi fost aleşi de Mine pentru aceeaşi misiune.

Au însă nevoie de un conducător în ceea ce priveşte umilinţa constantă! Orice om poate primi de la Mine totul şi se poate aproviziona din depozitul Meu infinit cu tot ceea ce îşi doreşte. Mai presus de orice, poate iubi oricât de mult doreşte. Se poate întări prin credinţă atât de mult încât să mute munţii din loc prin simpla sa voinţă. Îşi poate întări atât de mult voinţa încât mii de oameni să-i urmeze cuvintele. Puterea cuvântului său poate creşte atât de mult încât toată lumea să îl asculte orbeşte. Nu la fel stau însă lucrurile în ceea ce priveşte umilinţa, care este proprietatea personală a fiecărui om în parte.

Eu nu pot dărui această calitate nimănui. Tot ce pot face este să vă vorbesc despre ea şi să sper că îmi veţi asculta cuvintele. Acesta este singurul câmp în care doresc să culeg recolta fără să fi semănat personal nici o sământă.

Umilinţa este unicul lucru pe care Mi-l puteţi dărui fără să-l fi primit deja de la Mine.

Adevărata şi suprema libertate a vieţii (şi implicit viaţa perfectă) constă în adevărata umilinţă. Prin ea vă puteţi apropia nu numai de Mine, ci şi de sfinţenia inviolabilă a Divinităţii Mele. Cu adevărat, umilinţa este înţelepciunea supremă a omului, cea mai înaltă formă de iubire şi puterea absolută de care poate dispune el, în faţa omnipotenţei căreia întreaga infinitate se cutremură.

Smerenia este esenţa ultimă a puterii Mele supreme. Întreaga creaţie infinită s-a născut din această umilinţă.

Înţelegi acum, iubitul Meu Kisehel, de ce te-am numit conducătorul celorlalţi?

Inima ta este cu desăvârşire dăruită Mie şi de o smerenie impecabilă.

Aceasta este singura virtute care le lipseşte, într-o măsură mai mare sau mai mică, fraţilor tăi aleşi.

Dacă nu vor avea grijă să cultive această putere supremă astfel încât să predomine asupra tuturor celorlalte virtuţi, toate calităţile pe care pe care le-au primit de la Mine pot fi pervertite, conducând la pierzanie, şi nu la binecuvântare.

În clipa aceasta, ea este cu siguranţă calitatea ta cea mai importantă. De aceea, tu *trebuie* să fii pentru ceilalţi un exemplu viu şi un ghid de urmat, dacă doresc să devină o binecuvântare pentru acest pământ, atât de oprimat de străvechiul blestem al şarpelui orgoliului şi falsităţii.

Adevăr vă spun vouă, tuturor: urmați fără întârziere exemplul lui Kisehel. În caz contrar, veți aduce pe acest pământ nu binecuvântare, ci încă şi mai multă nefericire şi durere decât cele care există la ora actuală.

Meditați profund asupra cuvintelor Mele şi procedați în consecință, căci altfel veți cădea, trăgându-i după voi şi pe cei pentru care ar fi trebuit să fiți o binecuvântare.

Urmăriți să înțelegeți aceste cuvinte! *Amin".*

Capitolul 12

Limitele sferei de influență a unui conducător

(20 ianuarie 1842)

După acest discurs, i-au mulțumit cu toții lui Abedam pentru marea grație de a le fi indicat un conducător întru smerenie, în persoana lui Kisehel, şi au rostit într-un glas:

„O, Abedam, îl vom urma cu ochii închişi pe cel căruia Tu i-au dăruit încrederea Ta. Îi mulțumim şi îl slăvim pe cel pe care Tu l-ai numit şeful nostru. Suntem convinşi că va fi un conducător înțelept, în numele Tău preasfânt, şi că va respecta întru totul voința Ta divină. *Amin".*

Iar Abedam a adăugat: „Da, vă spun şi Eu *Amin,* dar nu uitați:

Eu sunt mai presus de oricine, şi deci mai apropiat de voi decât conducătorul pe care vi l-am dăruit.

De aceea, ori de câte ori aveți nevoie de un sfat, veniți mai întâi la Mine, în inima voastră, iar Eu o voi face receptivă la cuvintele liderului vostru, pe care îl voi inspira, astfel încât să recunoaşteți în cuvintele sale propriul Meu Cuvânt.

Înțelegeți aşadar că rolul şefului nu este acela de a vă impune reguli şi legi, ci numai de a vă confirma voința Mea pentru voi.

Cel care nu va veni mai întâi la Mine va fi certat cu severitate de şef, care îi va impune pedepse grele, a căror îndeplinire o va considera mai dificilă decât purtarea unui munte pe umerii săi.

Aşadar, Eu sunt Cel Dintâi, şi abia apoi urmează acela care are rolul de a vă confirma voința Mea. *Amin".*

După aceste cuvinte, Abedam le-a cerut să-L urmeze şi să rămână alături de El atâta vreme cât va păstra această formă vizibilă, de dragul copiilor Lui.

I-a chemat apoi la El pe Jura, Bhusin şi Ohorion.

Când cei trei s-au grăbit să se prezinte la El, aruncându-se cu fețele la pământ în fața Sa, El le-a cerut să se ridice şi le-a spus:

„Ați auzit ce s-a discutat aici şi cred că sunteți pregătiți să respectați întru totul voința Mea.

Eu nu v-am numit însă pe voi pentru ținuturile de jos, aşa că nu aveți nici o îndatorire în această privință. Dacă doriți să deveniți cu adevărat copiii Mei şi să dobândiți o viață cu adevărat liberă şi eternă, va trebui să practicați umilința.

Nu trebuie să vă mai spun nimic în plus în legătură cu acest subiect, pe marginea căruia am vorbit pe larg în fața celor aleşi. Este suficient să vă recomand mai presus de orice să cultivați smerenia, căci fără o umilință autentică în inima sa, nimeni nu Mă poate percepe pe Mine, trăind astfel viața eternă şi desăvârşită a iubirii Mele.

Ori de câte ori veți dori să Mă adorați, dar inima voastră nu se va dovedi suficient de puternică pentru a Mi se dărui cu o iubire arzătoare, mulțumindu-se cu o contemplație inertă (la fel ca în cazul celui care, după câteva nopți nedormite, doreşte să înțeleagă un înalt aspect spiritual, dar se simte adormit chiar în clipa în care ar trebui să lucreze cu focul spiritului), amintiți-vă că ceea ce vă lipseşte este adevărata umilință, căci aceasta şi numai aceasta este adevăratul fundament al vieții.

Dacă vă lipseşte această virtute, ce mai înseamnă viața voastră? – Un simplu vis în timpul nopții! – Ce mai înseamnă compasiunea Mea pentru voi? – O simplă atingere, cu un băț, a unei pietre! – Ce mai înseamnă grația Mea? – O lumină în interiorul trunchiului găunos al unui copac ros de carii! – Ce mai înseamnă iubirea Mea pentru voi? – Suflul unei brize uşoare pe deasupra unei şindrile insensibile! – Şi Eu Însumi, ce mai însemn Eu pentru voi? – Nimic altceva decât o imagine golită de orice conținut, adică ceea ce înseamnă razele soarelui pentru un animal care doarme pe fundul mării sau în adâncurile pământului!

De aceea, cultivați mai presus de orice umilința. În clipa în care îi veți descoperi esența supremă, Mă veți găsi pe Mine în toată puterea, iubirea, grația şi compasiunea Mea, inclusiv sub aspectul de viață eternă, în toată slava ei.

De aceea, acceptați acum binecuvântarea Mea şi dovediți că sunteți conducători şi învățători înțelepți pentru copiii voştri. Învățați-i mai întâi de toate să Mă caute pe Mine, şi abia când Mă vor găsi în smerenia profundă şi în iubirea autentică din inimile lor să vină la voi şi să vă confirme marea revelație care le-a intersectat destinul.

Vă dăruiesc şi vouă puterea de care veți avea nevoie. Folosiți-o cu înțelepciune, ori de câte ori veți întâlni în cale un obstacol.

Aşa cum Eu vă numesc acum conducătorii copiilor voştri, la fel va trebui să procedați şi voi, alegând dintre ei pe cei ale căror inimi se vor dovedi pline de umilință. Nu-i alegeți însă niciodată pe cei care îşi doresc să fie mai presus decât frații lor, ci doar pe aceia care aspiră să fie cei din urmă.

La fel, nu îi alegeți pe cei care pretind cu ipocrizie că doresc să fie cei din urmă numai pentru a fi aleşi. Aveți chiar datoria să îi exilați pe cei servili din ținuturile voastre, până când se vor întoarce la voi, avându-Mă pe Mine martor în inimile lor, şi vă vor spune cu sinceritate că doresc să fie acceptați din nou, în calitate de slujitori umili ai celorlalți.

Meditați asupra acestor cuvinte şi dovediți-vă ospitalieri cu străinii cărora le voi conduce personal paşii către voi. În acest fel, Eu voi fi în mijlocul vostru pentru totdeauna, acum şi de-a pururi. *Amin.* Binecuvântarea Mea să vă însoțească de-a pururi. *Amin".*

Capitolul 13

Cinstirea şi îndatoririle conducătorului

(21 ianuarie 1842)

După aceste cuvinte, Abedam cel Mare s-a întors către Abedam cel Cunoscut şi l-a întrebat:

„Spune-mi, Abedam, ce ar trebui să fac Eu cu tine? După cum vezi, copiii de la apus nu au încă un conducător. Ce-ar fi să te numesc pe tine în acest post?"

Abedam cel Cunoscut a răspuns: „O, Tată preabun! Mai întâi de toate, nu pot să-Ți dau un alt răspuns decât: 'Facă-se voia Ta!', căci ştii foarte bine că sunt oricând pregătit să intru în luptă pentru Tine şi să accept – dintr-o iubire curată – orice destin îmi pregăteşte voința Ta sfântă.

Pe de altă parte, întrucât îndatoririle unui conducător sunt întotdeauna asociate cu un anumit grad de cinstire (iartă-mă dacă vorbesc, aşa cum fac întotdeauna, direct şi din inimă), asociere pe care nici chiar Tu nu cred că o poți disocia vreodată, de vreme ce Tu Însuți, în grația Ta infinită, l-ai ales pe cel menit să fie şef, aş dori să te implor totuşi, cu aceeaşi smerenie care m-a condus de la bun început către Tine, să mă scuteşti de această sarcină sfântă. Iată, există în jurul nostru atâția copii ai Tăi; cu siguranță vei găsi printre ei alți câțiva la fel ca şi Kisehel.

Ştii foarte bine că nu m-am simțit cu adevărat fericit decât în poziția socială cea mai de jos, preferând de o mie de ori să ascult decât să dau vreo sarcină altcuiva. Din acest motiv, Te implor să mă scuteşti de această misiune!

Dacă îți este pe plac o asemenea îndatorire, aş prefera să proclam numele Tău în fața celor tăcuți, de la care nu aştept nici un fel de respect.

Am învățat de la Tine că până şi umilința încetează să mai fie o virtute dacă este respectată numai din motive egoiste. Tată preabun, priveşte în inima mea: vei constata imediat că smerenia de care îți vorbesc este autentică, fiind născută numai din imensa mea iubire şi prețuire pentru Tine. Din acelaşi motiv, ador să îmi slujesc frații, aceasta fiind cea mai mare bucurie pentru mine. De aceea, Te implor, scuteşte-mă de această misiune. Dar mai presus de orice, facă-se voia Ta sfântă. *Amin".*

Atunci, Abedam cel Mare i-a spus: „Deci, înțeleg că nu doreşti să fii cu adevărat conducător pentru că îndatoririle acestei funcții presupun o anumită cinstire pe care o consideri inseparabilă de funcția ca atare. Mai mult, din câte îmi dau seama, nu crezi că Eu aş putea separa cele două atribute ale funcției de conducător".

Abedam cel Cunoscut a răspuns: „Da, Doamne şi Părinte Abedam. Dacă acest lucru este totuşi posibil, atunci poţi să mă alegi ca şi conducător al tigrilor, hienelor, leilor, urşilor, lupilor, râşilor şi vulpilor, iar eu Te voi urma până la capătul lumii. De asemenea, dacă mă vei trimite pe fundul oceanelor, mă voi duce acolo ca să împlinesc voia Ta sfântă, – dar numai cu condiţia să nu beneficiez de nici un fel de onoare!

Eu nu pot şi nu doresc să mă folosesc de puterea Ta, ci numai de iubirea pe care mi-o porţi, căci dacă aş beneficia de puterea animalelor pe care doresc să le păstoresc, cine m-ar mai putea proteja de cinstirea pe care ele o datorează slujbei în sine?

În schimb, dacă – în nimicnicia mea – voi beneficia exclusiv de iubirea Ta, îi voi putea servi pe toţi prin puterea iubirii Tale din inima mea, trăind astfel beatitudinea pe care numai smerenia absolută o poate genera.

În acest fel, dacă asta este voia Ta sfântă, voi putea deveni un conducător neştiut de nimeni, făcându-mi datoria în numele Tău. *Amin"*.

Abedam cel Mare a spus: „Ascultă, Abedam, intenţia ta este justă şi întru totul pe placul Meu; cât priveşte însă cunoaşterea de care dai dovadă în legătură cu ordinea Mea, trebuie să-ţi spun că aceasta nu se ridică nici pe departe la înălţimea intenţiei tale pure. Iată, în ordinea lucrurilor nu poate exista vreo demnitate care să nu fie asociată într-o măsură mai mare sau mai mică cu preţuirea şi respectul. Este evident că fără un asemenea respect funcţia de şef nu ar mai avea nici o valoare, şi întreaga lume s-ar transforma într-o continuă ceartă, prin care toţi şi-ar susţine numai propriile argumente stupide, în loc să asculte de înţelepciunea fraţilor lor.

Dacă demnitatea este însoţită de un grad corespunzător de respect, respectiv de putere şi de autoritate, ofensatorii vor fi împiedicaţi să ridiculizeze demnitatea, şi implicit ordinea Mea. Mai devreme sau mai târziu, ei vor fi siliţi să se supună, iar apoi chiar să se ghideze după regulile înţelepte impuse de demnitatea respectivă, integrându-le chiar în viaţa lor, ca şi cum le-ar fi stabilit ei înşişi.

Iată, dragul Meu Abedam, o consecinţă sublimă, la care nu te-ai gândit, şi care nu ar putea fi atinsă dacă demnitatea nu ar fi însoţită de gradul corespunzător de respect.

De aceea, dacă doreşti să devii cu adevărat slujitorul Meu, va trebui să faci efortul de a-Mi înţelege plenar voia, îndeplinind-o apoi cu credinţă, fără ca voinţa ta să interfereze în vreun fel cu ea, exceptând dorinţa de a o asculta, care reprezintă sământa adevăratei umilinţe.

De altfel, te asigur că onoarea nu este asociată cu persoana care îndeplineşte funcţia respectivă, ci numai cu demnitatea ca atare, care nu reprezintă altceva decât iubirea, graţia şi compasiunea Mea, atâta vreme cât a fost stabilită de Mine sau de cei care guvernează în numele Meu. Să înţeleg că îmi disputi chiar acest merit?

Este adevărat, vor veni vremuri când vor exista o multitudine de demnităţi, iar oamenii se vor preta la orice pentru a le obţine, dintr-o dorinţă deşartă de putere. Aceste demnităţi nu vor fi instituite însă de Mine,

iar puterea şi autoritatea lor vor fi pur lumeşti, nu sacre, lucru pe care voi nici nu vi-l puteți imagina la ora actuală.

Acest lucru nu este însă valabil în ceea ce priveşte demnitatea pe care ți-o ofer în cazul de față. De altfel, poți fii convins că nu ți-aş fi oferit-o dacă nu ai fi dat dovadă de o umilință atât de profundă. De aceea, accept-o, la fel cum au acceptat şi ceilalți, şi acționează în consecință, căci numai astfel poți duce o viață perfectă, născută din Mine şi trăită la unison cu Mine.

Primeşte şi tu binecuvântarea Mea şi fii un conducător cinstit, credincios şi activ al copiilor din ținuturile de la apus.

Toți cei asupra cărora îți vei plasa mâinile în numele Meu vor deveni la rândul lor şefi peste frații lor, la unison cu iubirea şi cu înțelepciunea Mea.

Primeşte aşadar binecuvântarea Mea şi poartă pe umerii tăi, cu toată autoritatea, numele Meu, Cuvântul Meu, Iubirea, Grația şi Compasiunea Mea! *Amin"*.

Capitolul 14

Despre povara demnității de conducător şi despre slăbiciunea oamenilor

(22 ianuarie 1842)

Abedam cel Cunoscut a rămas atât de zguduit de imensa grație a Domnului încât nu a mai fost nici măcar capabil să-i mulțumească. Se afla literalmente într-o stare de şoc, incapabil să vorbească sau să se mişte.

Remarcând această stare de stânjeneală, Abedam cel Mare l-a atins şi i-a spus:

„Abedam, revino-ți, căci este nefiresc ca un om ca tine să intre într-o stare atât de mare de şoc încât să nu-şi mai vină în simțiri. Nici măcar fecioarele nu au reacționat astfel atunci când le-am arătat marile minuni ale creației Mele, susținându-le – la fel ca pe tine – prin grația Mea. Mai mult decât atât, tu M-ai cunoscut de mai multă vreme decât ceilalți.

De aceea, fii bărbat şi nu te mai comporta ca un iepure hipnotizat în fața unui lup.

De altfel, te asigur că nu va trebui să Mă părăseşti încă, că vei rămâne alături de Mine, la fel ca până acum. Consideri normal să te comporți atât de prosteşte numai pentru că ți-am revelat scopul şi menirea pe care ți le-am destinat în această viață?

Adevăr îți spun, până când nu vei prelua întreaga responsabilitate a sarcinii pe care ți-am asumat-o, nu vei putea dobândi viziunea supremă. Abia atunci când vei dobândi această viziune îți vei da seama că misiunile pe care le atribui Eu în această lume nu înseamnă numai lapte şi miere, ci mai degrabă amărăciuni de tot felul.

Abia atunci îmi vei mulţumi cu adevărat pentru puterea şi autoritatea care însoţesc orice misiune de acest fel, căci fără această graţie din partea Mea nu te vei putea descurca în nici un fel.

De aceea, ridică-te şi nu-Mi mai mulţumi până când nu vei gusta plenar dulceaţa darului Meu. *Amin".*

Auzind aceste cuvinte, Abedam cel Cunoscut şi-a mai revenit în simţiri şi i-a cerut lui Abedam cel Mare permisiunea să rostească câteva cuvinte.

Abedam cel Mare s-a limitat însă să-i spună: „Mai întâi, examinează-ţi limba şi spune-Mi dacă ţi-am legat-o în vreun fel de cerul gurii sau de dinţi".

Abedam cel Cunoscut: „O, Doamne şi Tată, nici vorbă".

Abedam cel Mare: „De vreme ce nu ai limba legată, poţi vorbi cât se poate de liber. Urmăreşte însă să nu o faci din perspectiva ficatului, care găzduieşte vezica biliară. Vorbeşte drept din inimă, căci acolo se află sediul vieţii tale. Încearcă să înţelegi cuvintele Mele. *Amin".*

Şi iată discursul rostit din inimă de Abedam cel Cunoscut: „Abedam, Părinte Suprem, mai presus de orice, atotputernic, sfânt, plin de graţie şi de iubire, blând, Tată preabun, abia acum îţi pot mulţumi cu adevărat. Nu doresc însă să-Ţi mulţumesc prin cuvinte sau gesturi, cu ajutorul mâinilor, picioarelor, abdomenului, spatelui sau capului, ci numai prin smerenia, răbdarea şi iubirea mereu în creştere din inima mea. Doresc de asemenea să-Ţi ofer prin acţiunile mele un sacrificiu, o ofrandă de sine, o supunere deplină în faţa voinţei Tale divine, un legământ de răbdare, blândeţe, iubire, compasiune, inclusiv de perseverenţă. Chiar dacă vei lăsa focul şi grindina să cadă asupra mea, Te asigur că Abedam nu va da bir cu fugiţii, ci va persista în credinţa sa faţă de Tine până la sfârşitul zilelor sale, chiar dacă acestea ar fi la fel de nenumărate ca şi firele de nisip de pe fundul oceanului, căci sunt convins că nu îmi vei impune niciodată o povară mai presus de puterile mele.

Te asigur că îmi voi asuma prompt pe umeri toate încercările pe care mi le vei trimite şi care nu îmi vor depăşi puterea, indiferent în ce vor consta ele, purtându-le cu răbdare până la sfârşitul zilelor pe care îmi vei permite să le trăiesc.

O, Tată, nu doresc decât să fiu pus la încercare. Aruncă-mă în foc sau în apă, pune-mă să urmăresc lumina fulgerului sau porunceşte-mi orice altceva vei dori, iar eu voi purta cu răbdare această povară, din iubire pentru Tine.

Nu îţi cer acest lucru pentru a Te convinge de perseverenţa mea, căci ştiu că Tu mă cunoşti dintotdeauna şi ştii mai bine decât mine ce pot face şi ce nu pot face; îţi cer aceste încercări pentru a-mi demonstra mie însumi cât de departe ajunge perseverenţa mea şi cât de mare îmi este slăbiciunea ascunsă în mine, pentru a-mi da seama în ce măsură voi face faţă misiunii pe care mi-ai încredinţat-o. Mai presus de orice, facă-se voia Ta sfântă! *Amin".*

Abedam cel Mare l-a privit cu iubire şi, prinzându-l de braţ, i-a spus:

„Abedam, Abedam, intenţiile tale sunt sublime, dar nu uita Cine este Acela căruia îi faci asemenea promisiuni!

Ştii tu oare cât de infinit este numărul încercărilor pe care vi le pot trimite şi care stau la dispoziţia voinţei Mele? Crezi că nu depinde decât de tine dacă le vei putea suporta sau dacă ele te vor ucide?

Mai bine respectă cu credinţă misiunea pe care şi-am încredinţat-o şi nu îmi cere poveri suplimentare, pe care nu le-ai putea duce niciodată pe umerii tăi; atât este suficient pentru a-Mi face pe plac. Dacă doreşti să îmi ceri cu adevărat ceva util, cere-Mi să te feresc de tentaţii, nu să te conduc către ele. Crede-Mă, îmi convine mult mai mult să ştiu că Mi-ai rămas credincios în misiunea pe care ţi-am încredinţat-o şi pe care de altfel o vei putea suporta cu uşurinţă, decât să te văd zdrobit de noi şi noi poveri, strigându-Mă disperat: 'Doamne, salvează-mă, sau voi pieri!'

Ca să-ţi dovedesc nebunia cererii tale, îi voi permite unei simple albine să se aşeze pe faţa ta şi să te înţepe timp de un minut. Te asigur că acest minut va fi cel mai lung din viaţa ta! În rest, facă-se aşa cum doreşti! *amin"*.

În acel moment, o albină uriaşă s-a aşezat pe faţa lui Abedam cel Cunoscut, înţepându-l adânc. Îngrozit, Abedam a încercat din răsputeri să scape de ea, dar în zadar. Din fericire, Domnul s-a ţinut de cuvânt, eliberându-l din chinuri la momentul promis.

Scăpat de această povară minusculă, Abedam cel Mic s-a prăbuşit la picioarele lui Abedam cel Mare, mulţumindu-i pentru că l-a scăpat din ghearele fiarei!

Abedam cel Mare l-a întrebat: „Ei, ce zici acum de o mică încercare cu focul?"

Dar Abedam cel Mic i-a răspuns, încă tremurând: „O, Doamne, Te implor, renunţă la încercarea cu focul, şi nu mai permite pe viitor acelei insecte cumplite să mă chinuiască. Într-adevăr, tentaţiile Tale sunt insuportabile!"

Abedam cel Mare: „Fie, te voi scuti de-a pururi de asemenea încercări, dar te rog la rândul Meu să Mă scuteşti pe viitor de alte cereri nebuneşti şi să-Mi rămâi la fel de credincios ca şi până acum. *Amin"*.

Capitolul 15

DESPRE NEASCULTARE ŞI IUBIRE

(24 ianuarie 1842)

Dându-şi seama că cu toată umilinţa lui, era încă departe de a fi cu picioarele pe pământ şi că Domnul Însuşi l-a ajutat să coboare în realitatea concretă, singurul loc în care pot fi descoperite viaţa şi iubirea autentică, Abedam cel Cunoscut i-a mulţumit din nou lui Abedam cel Mare. După ce

l-a întărit prin grația Sa, Abedam cel Mare s-a întors către Enoh, căruia i s-a adresat astfel:

„Enoh, după cum poți vedea, mai sunt încă aproape două gradații ale umbrei până când soarele va ajunge la amiază. Pentru a fi realizat corect, sacrificiul ar trebui făcut cu o gradație a umbrei înainte de amiază. Mai avem aşadar o jumătate de gradație.

În ce fel crezi că am putea folosi în mod util această perioadă de timp?

Strălucind orbitor, din cauza iubirii sale pure pentru Mine, Enoh a răspuns:

„O, Abba, Tu ai luat deja decizia, căci spiritul meu a auzit cuvintele Tale: 'Enoh, iată, copiii din regiunea de dimineață nu şi-au văzut încă Tatăl!

De aceea, du-te la grupul lor, care nu este prea numeros, şi adu-i la Mine pentru a Mă vedea şi pentru a primi binecuvântarea Mea'.

De vreme ce am auzit cuvintele Tale, o, Abba, ce altceva ar putea fi mai important pentru mine decât voința Ta preasfântă?"

Abedam a continuat să vorbească cu dragul şi credinciosul Său Enoh: „Dragă Enoh, de vreme ce ai auzit deja în inima ta aceste cuvinte, de ce nu te-ai grăbit să îmi împlineşti deja voia, de îndată ce ai perceput-o?"

Enoh: „O, Abba, cine te-ar putea părăsi atâta vreme cât se află lângă Tine, cât Tu Te manifeşti într-o formă vizibilă în fața ochilor lui şi a celorlalte simțuri ale sale, dar mai presus de orice, în inima sa plină de iubire?

Preasfânt este orice cuvânt rostit în secret de Tine, o, Abba, în inimile noastre, dar încă şi mai sfânt eşti Tu Însuți.

O, Abba, Tu ai stabilit astfel lucrurile încât atunci când ne vorbeşti direct în inimă, inima noastră impură să poată suporta focul sfințeniei Tale infinite care curge prin fiecare din cuvintele Tale precum un şuvoi de lumină, făcând inima noastră să tremure de iubire şi de respect.

Atunci când vorbeşti însă în fața noastră în persoană, o, Abba, fiecare din cuvintele Tale seamănă cu un imens ocean de lumină şi de foc.

Dacă ai lăsa o singură scânteie derivată din cuvintele rostite de gura Ta sacră în inima mea neprotejată, ce s-ar alege din mine, Doamne?

După cum vezi – aşa cum ştiai deja dinainte – motivul neascultării mele față de Cuvântul Tău interior eşti chiar Tu, Tată preasfânt, şi iubirea mea pentru Tine, care m-a legat indisolubil de Tine, o, Abba.

Eu nu mai trăiesc o viață potrivit naturii pe care mi-ai dăruit-o cândva şi la care am putut – prin imensa Ta grație – să renunț cu mult timp în urmă. Acum, Tu eşti întreaga mea viață, astfel încât eu nu mai exist, căci Tu eşti Totul în mine.

Se poate spune aşadar că a fost însăşi voia Ta să rămân, de vreme ce nu mi-ai recomandat direct, prin cuvinte rostite, să pun de îndată în fapt voința Ta sfântă.

Acum m-ai admonestat şi mi-ai dat semnalul divin de a acţiona, şi iată, o, Abba, picioarele mele sunt deja pregătite pentru a se pune în serviciul Tău, deşi îmi dau cu claritate seama că Tu nu poţi avea niciodată cu adevărat nevoie de serviciile mele sau ale altcuiva. Dimpotrivă, în nesfârşita Ta iubire părintească, Tu îmi dai ceva de făcut, după care contempli cu graţie acţiunea mea ca şi cum ar fi săvârşită de mine, deşi Cel care acţionează prin sărmana unealtă eşti chiar Tu, Tată preaiubitor, coborându-Te – în infinita Ta iubire şi compasiune – din înaltul cerurilor Tale în fiinţa mea nedemnă, acţionând aici în mod secret, dar cu atotputerea care Te caracterizează, dând uneltei impresia că ea este cea care acţionează.

De aceea, îţi consacru din nou întreaga mea iubire, acum şi de-a pururi. *Amin"*.

Auzind aceste cuvinte, Abedam i-a răspuns lui Enoh: „Enoh, trebuie să recunosc că Mi-ai dat un răspuns perfect, căruia nu-i pot găsi nici un cusur. Cu adevărat, nici chiar cel mai înalt heruvim din ceruri nu Mi-ar fi putut da un răspuns mai desăvârşit ca acesta. Există totuşi un element care merită să fie elucidat mai îndeaproape, de dragul celor care ne ascultă, şi anume faptul că tu M-ai menţionat pe Mine drept motiv al neascultării tale.

Deşi spusele tale sunt perfect adevărate, ai grijă pe viitor să le prezinţi într-o formă mai şlefuită în faţa părinţilor, fraţilor şi copiilor tăi, pentru ca ele să nu devină o eroare a ta şi o ofensă la adresa lor. *Amin"*.

Plin de respect şi de iubire faţă de Abedam, Enoh a răspuns: „O, Abba, iată cum înţeleg eu această chestiune, şi cum trebuie înţeleasă ea şi de către ceilalţi.

Să spunem că cineva are o logodnică pe care o iubeşte mai presus decât lumina ochilor, şi care îl iubeşte la rândul ei. Într-o zi, mirele vine şi îşi întâlneşte iubita în grădină, iar cei doi încep să discute despre iubirea pură, cerească. Mireasa îşi dă seama de iubirea pe care i-o poartă iubitul ei atunci când acesta îi spune: 'Ascultă, draga mea, ceva mai departe, în grădină, se află o floare de o frumuseţe desăvârşită. Vrei să te duci şi să mi-o aduci ca semn al iubirii tale pentru mine?'

Privindu-şi cu patimă alesul inimii, copleşită de iubire, mireasa nu se poate desprinde însă de el şi în nici un caz nu-i arde de sărmana floare, până când mirele îi reaminteşte de ea.

În acest caz, cauza inocentă a uitării miresei a fost chiar mirele şi dulcea lui iubire".

Abedam a continuat însă să-l întrebe pe Enoh: „Enoh, ştii tu *Cine* este Acela care ţi-a inspirat această metaforă? Sau crezi că ea s-a născut pur şi simplu în fiinţa ta?"

Enoh a răspuns: „Da, o, Abba, ea s-a născut pur şi simplu în mintea mea, căci fiinţa mea este ocupată în întregime de Tine, Tată preaiubitor, fiind cu adevărat una cu Tine".

Atunci, Abedam a tunat cu voce tare: „Ascultaţi, voi toţi! În acest fel vor vorbi întotdeauna cei cu adevărat vii, căci Eu voi fi de-a pururi cauza eternă a cuvintelor lor!

De aceea, aspirați cu toții către idealul pe care Enoh l-a cultivat dintotdeauna, şi veți deveni la rândul vostru una cu el!

Cât despre tine, Enoh, du-te şi adu-mi cele şapte floricele ale ținutului de dimineață, şi spune-le celorlalți să îi urmeze pe cei şapte. *Amin"*.

Capitolul 16

ENOH ÎI ADUCE PE URANION, PE CEI ŞASE FRAȚI AI ACESTUIA ŞI PE COPIII DIN ȚINUTUL DE DIMINEAȚĂ ÎN FAȚA DOMNULUI

(25 ianuarie 1842)

La puțin timp după discursul lui Enoh şi după aprobarea lui de către Abedam, cel dintâi se afla deja în mijlocul copiilor din ținutul de dimineață, care erau cazați în apropiere de peştera lui Adam.

Văzându-l, oamenii l-au întâmpinat cu strigăte de bucurie: „Priviți, priviți, înțeleptul învățător Enoh – de care ascultă până şi patriarhul Adam, a venit la noi! Iată, a ajuns deja printre noi şi se află acum în mijlocul nostru!"

Unul din patriarhii ținutului, Uranion, s-a îndreptat atunci către Enoh, căruia i s-a adresat cu cel mai mare respect şi cu o profundă iubire: „

„Părinte Enoh, tu, cel mai înțelept învățător al marelui Dumnezeu, care este una cu iubirea şi cu înțelepciunea eternă, care este scopul sublim care te-a adus printre noi, în marea ta grație?

Cu siguranță, ceea ce ai a ne spune nu poate fi un lucru neînsemnat.

Dacă nu ai nimic împotrivă, comunică-ne mesajul tău, căci pentru noi nu există o fericire mai mare decât aceea de a asculta vorbindu-se despre Acela al cărui nume este prea sfânt pentru ca noi să-l putem pronunța.

De aceea, prea-venerabil părinte Enoh, revelează-ne motivul pentru care ai păşit în mijlocul nostru, al celor nevrednici".

Şi iată ce i-a răspuns Enoh: „Ascultați, iubiții mei părinți, frați şi copii! Doresc mai întâi de toate să vă mulțumesc pentru iubirea pe care mi-ați arătat-o, mie şi celorlalți părinți, frați şi copii ai voştri, şi să vă felicit pentru teama de Dumnezeu pe care o aveți şi pentru iubirea beatifică pe care i-o purtați în marea smerenie a inimilor voastre Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, de compasiune şi de răbdare. Pe de altă parte, doresc să vă rog ca pe viitor să nu vă mai afişați iubirea față de mine în fraze atât de deschise, la limita idolatriei. Întreaga voastră slavă şi adorație trebuie să se îndrepte exclusiv către Dumnezeu, către Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire!

Noi suntem cu toții frați, căci nimeni nu trebuie să fie mai presus decât semenii săi, ci – aşa cum spuneam – mai degrabă un frate, o soră preaiubită, un părinte înțelept pentru copiii săi sau un soț plin de iubire față

de soția sa. Dacă este dorința Tatălui preasfânt, un frate îl poate conduce pe altul, plin de iubire, în cazul în care acesta din urmă şi-a pierdut lumina vieții. În rest, întreaga noastră slavă i-o datorăm Tatălui ceresc.

Urmăriți să înțelegeți aceste cuvinte în inimile voastre, iar acum ascultați-mă. Uranion, tu m-ai întrebat de cum am ajuns printre voi care este scopul sacru care m-a adus aici. Aflați aşadar care este acest scop:

Ce ați putea crede despre un om al cărui cuvânt este atât de puternic încât să potolească la un simplu semn imperceptibil o furtună ca cea de ieri, ca şi cum aceasta nu s-ar fi pornit niciodată?

Cine este cel care a fost în stare să restaureze, printr-un simplu cuvânt al Său, imensa şi splendida peşteră a lui Adam, care, aşa cum au observat unii dintre voi, a fost făcută praf şi pulbere de furtună, refăcând-o ca şi cum structura ei ar fi existat în acest fel din eternitate?

Ei bine, adevăr vă spun, există un om în fața suflului căruia marea se retrage, în fața vocii căruia întreaga infinitate se cutremură, în fața privirii căruia soarele îşi poate pierde lumina şi în fața cuvântului căruia întreaga lume poate fi distrusă. Omul către care se deschide inima lui capătă putere asupra întregii creații, iar inima lui se umple cu cea mai pură iubire, cu cea mai desăvârşită smerenie, şi implicit cu viața eternă.

Spuneți-mi, ce ați putea crede despre un asemenea om? Dar nu vă mai gândiți la mine".

După o meditație de câteva momente, Uranion i-a răspuns lui Enoh: „Enoh, cuvintele tale sună foarte misterios. Dacă ar exista într-adevăr un asemenea om, ce diferență ar mai fi între el şi Dumnezeu?

Din felul în care ni l-ai descris rezultă că el este înzestrat cu toate atributele pe care i le atribuim noi lui Dumnezeu. De aceea, aş zice că acest om este pătruns de Divinitate, sau chiar că este Dumnezeu el însuşi.

În orice altă ipoteză, o asemenea realitate ar fi de neacceptat, căci deşi omul este înzestrat de Dumnezeu cu numeroase daruri uimitoare, la fel ca un vas mic ce conține şapte măsuri de apă, fiecare picătură fiind punctul de asamblare a nenumărate minuni, este totuşi de neconceput să existe un om natural, la fel ca noi, care să conțină întreaga mare, fiind înzestrat cu întreaga putere divină, cu toată măreția, puterea, iubirea, grația şi compasiunea lui Dumnezeu, fără a fi strivit sub povara acestei măreții infinite.

De aceea, mult iubitul nostru Enoh, nu mai fi atât de misterios în legătură cu acest subiect şi spune-ne ce se ascunde în spatele omului atotputernic de care vorbeşti".

Enoh i-a răspuns: „Adevăr îți spun, Uranion, cheamă-ți cei şase frați şi spune-le să mă urmeze cu cei o mie de copii, iar eu vă voi conduce pe colina lui Adam, acolo unde se află acest om atotputernic, pe care îl veți putea cunoaşte personal".

Uranion a ascultat cuvântul lui Enoh, şi în curând erau cu toții gata de drum.

Enoh i-a privit, după care le-a cerut să îl urmeze.

Au plecat astfel cu toții, așteptându-se la cele mai mari revelații, către colina lui Adam. Pe măsură ce se apropiau, copiii din ținutul dimineții au fost cuprinşi însă de o mare teamă, aproape nemaiîndrăznind să se apropie.

Enoh le-a cerut însă cu fermitate să-l urmeze în continuare, dar cuvintele sale păreau să nu ajungă în inimile lor. Enoh însuşi se simțea stânjenit, căci nu-şi putea duce la îndeplinire misiunea.

Privind în jur, el L-a văzut însă pe Abedam, care venise singur la ei.

Fericit, tocmai se pregătea să-i descrie dificultățile pe care le întâmpina.

Dar Abedam i-a spus: „Lasă asta. Atât cât ai putut face, ai făcut cu credință. Acum, că ți-am venit în ajutor, nu trebuie să mai fii preocupat, aşa că lasă totul în seama Mea”.

După care, întorcându-se către cei şapte, le-a spus: „De ce vă este teamă să vă continuați drumul? – Spuneți-Mi! Poate că ştiu Eu un remediu care să vă scape de teamă”.

Uranion i-a răspuns: „Prea nobilul nostru frate şi prieten! Se spune că pe colina din fața noastră se află un om la fel de puternic ca şi Dumnezeu Însuşi. Acest simplu gând este de ajuns pentru a ne paraliza picioarele”.

Abedam: „Dacă acesta este singurul vostru motiv de teamă, puteți să nu mai fiți îngrijorați, căci acel om teribil sunt chiar Eu! Într-adevăr, întreaga eternitate, toate cerurile şi pământurile, toți îngerii, oamenii şi toate creaturile îmi sunt şi îmi vor rămâne de-a pururi supuse.

Nu înțeleg însă de ce trebuie să vă temeți de Mine? Urmați-Mă cu curaj şi nu vă mai temeți, căci veți ajunge în curând să Mă cunoaşteți într-o lumină diferită. *Amin”*. Şi toți L-au urmat.

Capitolul 17

URANION ŞI PURISTA ALĂTURI DE ADAM ŞI EVA. MIRACOLUL FRUCTELOR. OFRANDA MENITĂ SACRIFICIULUI ESTE APRINSĂ DE FULGER

(26 ianuarie 1842)

Având în vedere că nu mai aveau de mers decât vreo sută de paşi, este evident că restul călătoriei nu a mai durat mult, ținând cont şi de Cel care se afla în mijlocul lor.

Când au ajuns în vârful colinei, s-au înclinat cu toții în fața lui Adam şi a Evei, apoi în fața celorlalți copii din tribul principal. După ce şi-au adus astfel omagiul plin de respect în fața patriarhilor din prima linie ierarhică, Uranion s-a îndreptat către Adam, l-a salutat şi i-a mulțumit în numele tuturor. A chemat-o apoi la el pe Purista, una din strănepoatele sale, care trebuia să-i prezinte lui Adam un cadou din partea lor, respectiv un coş

făcut de mână din ierburile munților, plin cu fructe din ținutul de dimineață. Fata a păşit înainte şi a făcut ce i s-a spus.

Văzând superbele fructe, Adam s-a minunat, şi întrucât nu mai mâncase niciodată ceva atât de gustos, a întrebat-o pe Purista: „Purista, micuță şi încântătoare fiică a lui Gabiel, unul din nepoții mei preferați, vino şi spune-mi de unde ai adunat aceste fructe delicioase pentru mine?

Căci ochii mei nu au văzut niciodată asemenea fructe, încă de la începutul existenței mele. Nu cred că greşesc deloc dacă le numesc fructe cereşti.

Aşadar, spune-mi de unde le-ai cules".

Privind mai atentă fructele, Purista a rămas uluită şi nu a mai putut rosti nici un cuvânt, căci nu semănau cu cele pe care le culesese ea.

Drept urmare, ea l-a chemat pe tatăl ei, Gabiel, pe care l-a întrebat discret: „Dragă tată, ai schimbat cumva fructele, fără să ştiu eu?

Căci iată, cu siguranță acestea nu sunt fructe culese în grădina noastră! De altfel, nu am mai văzut niciodată fructe de o asemenea splendoare.

Gabiel i-a răspuns: „Draga şi unica mea fiică, ai în față un miracol. Mai bine spune-i patriarhului care este adevărul".

După care, Purista s-a îndreptat cu modestie către Adam şi i-a povestit cum stăteau lucrurile.

Adam i-a răspuns: „Da, da, nu mă surprinde ce-mi spui. Mă mir doar că nu mi-am dat singur seama, de la bun început. Am beneficiat cu toții de o nouă grație.

Dacă Tatăl preasfânt acționează atât de miraculos încă înainte de a începe să vorbească, mă întreb ce alte revelații vor urma?

O, sărmană inimă a mea! Oare cât vei mai putea suporta tu o asemenea bunătate din partea Domnului, Tatăl nostru preasfânt?

O, Abedam, cine Te poate slăvi pe Tine, cine îți poate mulțumi Ție, cine Te poate iubi suficient, dându-Ți întreaga adorație pe care o meriți?

Tot ce îți pot oferi drept sacrificiu este realizarea propriei mele nimicnicii şi a infinitei Tale omniprezențe.

Cât despre tine, micuța mea Purista, întoarce-te şi priveşte-L pe Cel care stă lângă tine. Mulțumeşte-i din inimă, căci El este Cel care a umplut coşul tău cu aceste fructe cereşti, fără măcar ca tu să fi observat acest lucru".

Purista i-a răspuns lui Adam: „Venerate Părinte al tuturor părinților, dacă acest om a făcut aşa ceva, înseamnă că a greşit, căci ar fi trebuit să ştie că în afară de Tatăl ceresc şi de părinții mei, Gabiel şi Aora, eu nu am iubit pe nimeni altcineva.

Până acum m-am ferit de toți bărbații, şi întreaga mea aspirație s-a îndreptat exclusiv către Cel Unic. Cum a putut atunci acest bărbat să-mi facă aşa ceva?

Ar fi trebuit să ştie că este un păcat în fața lui Dumnezeu să te apropii de o fecioară fără voia lui Dumnezeu, ba încă într-o asemenea manieră încât nici măcar părinții ei să nu observe.

Consider deci că a comis o mare eroare, aşa că nu-i voi mulțumi, oricât de magnifice ar fi aceste fructe.

Spune-i că ceea ce a făcut nu a fost corect, iar pe viitor ar trebui să nu mai repete o asemenea greşeală, – cel puțin dacă nu doreşte să îşi primească pedeapsa cuvenită de la Tatăl ceresc.

De data aceasta, am să mă rog Tatălui preasfânt să îl ierte".

Instantaneu, ea s-a rugat cu ardoare în inima ei ca Tatăl ceresc să îl ierte pe străinul care a greşit în acest fel față de ea.

Dar Adam i-a spus: „Adevăr îți spun, frumoasă şi delicată floare a ținutului dimineții, chiar dacă nu te-ai fi rugat Tatălui ceresc, ți-ar fi răspuns totuşi la această rugăciune.

Cum se face, nu pot să-ți spun încă. Dar linişteşte-te, căci vei afla în curând".

Purista a rămas mulțumită de răspuns şi s-a calmat.

Abedam l-a chemat atunci pe Enoh la el şi i-a spus: „Enoh, Du-te şi pune mielul sacrificat pe altar, apoi întoarce-te la Mine, căci voi aprinde altarul sacrificial cu un foc ceresc, care va arde ofranda".

Enoh a plecat imediat şi a îndeplinit voia Domnului.

De îndată ce s-a întors, un fulger orbitor a iluminat cerul, însoțit de un tunet asurzitor, care l-a înspăimântat chiar pe Enoh, aprinzând ofranda, din care nori groşi de fum au început să se ridice către cer.

Sărmana Purista, la fel ca şi ceilalți copii din ținutul dimineții, erau zguduiți, căci abia acum începeau să înțeleagă măreția şi puterea acestui om necunoscut lor.

Capitolul 18

URANION DOREŞTE SĂ AFLE NUMELE FĂCĂTORULUI DE MIRACOLE. RĂSPUNSURILE INTELIGENTE ALE PURISTEI LA ÎNTREBĂRILE DOMNULUI

(27 ianuarie 1842)

După acest nou miracol extraordinar, în timp ce ofranda încă mai ardea, Uranion s-a apropiat de Enoh, încă tremurând din toate încheieturile, şi l-a rugat să-i spună numele acestui om ieşit din comun.

Enoh i-a răspuns: „Dragă Uranion, la ce crezi că ți-ar folosi dacă ți-ar spune chiar El care este numele Său?

De altfel, te asigur că mai există un om cu acelaşi nume ca şi El.

După cum vezi, simplul nume nu te va ajuta cu nimic să-L recunoşti pe acest Om mai presus decât ceilalţi. De aceea, nu mă mai întreba numele Lui, şi mai bine adresează-te direct Lui, având convingerea că în numai trei secunde te va putea învăţa mai multe decât ţi-aş putea spune eu în câteva eternităţi!

Nu-ţi fie teamă şi nu fi stânjenit, căci deşi este atât de puternic, El este de o bunătate incredibilă, plin de iubire, compasiune, graţie, blândeţe, înţelegere, dar mai ales de o smerenie supremă.

Aşadar, nu trebuie să te sfieşti în faţa Lui".

Aceste cuvinte l-au încurajat pe Uranion, care s-a apropiat imediat de Abedam cel Mare şi i-a adresat următoarele cuvinte:

„Sublim şi atotputernic frate – dacă îţi pot spune astfel –, aş dori să aflu de la tine cine eşti şi de unde vii. Căci, după cum am văzut, cerul şi pământul ţi se supun cu atâta promptitudine încât, dacă nu aş avea o iubire supremă pentru Tatăl preasfânt al tuturor cerurilor şi pământurilor, aş putea crede că tu însuţi eşti acest Tată preasfânt, sau cel puţin un spirit atotputernic din ceruri, unul din îngerii perfecţi ai lui Dumnezeu.

Dacă voieşti, oferă-mi o explicaţie în legătură cu persoana ta".

Abedam l-a luat atunci de mână şi i-a spus: „Uranion, relaxează-te, căci viaţa eternă a coborât acum asupra ta.

Du-te la Gabiel şi spune-i să vină aici, însoţit de mica sa familie, adică de soţia lui, Aora, şi de unica sa fiică, Purista, şi alături de ei Mă vei putea cunoaşte pe deplin, aşa cum doreşte inima ta. *Amin".*

Uranion s-a grăbit imediat către Gabiel, pe care l-a informat de dorinţa lui Abedam, după care cei trei s-au întors la acesta.

Ajuns în faţa lui Abedam, Gabiel l-a întrebat: „Tu, cel mai puternic om de pe pământ, spune-mi, ce doreşti de la mine?

Iată, aici se află soţia mea preaiubită şi fiica pe care mi-a dăruit-o Tatăl preasfânt, în marea Lui iubire. Puterea ta este suficient de mare pentru a mi le răpi, dacă aceasta ţi-e voia, deşi sunt cele mai scumpe posesiuni pe care le am pe pământ.

Dar, dacă aceasta este intenţia ta, cine te-ar putea împiedica?

Am însă ceva mult mai preţios decât soţia şi decât fiica mea, iar acest lucru este ascuns adânc în inima mea.

Această comoară este iubirea şi credinţa mea în Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, în Creatorul atotputernic al cerului şi al pământului.

Crezi oare că poţi să-mi răpeşti şi această comoară?"

Luându-şi tatăl de braţ, Purista i s-a adresat de asemenea lui Abedam: „Străine bun şi drag, om atotputernic, sper că nu doreşti să ne desparţi!

Căci înţeleptul Enoh ne-a spus că eşti nu numai plin de putere, ci şi de compasiune şi graţie.

Spune-mi că nu doreşti să ne desparţi şi că ne vei lăsa să trăim mai departe împreună, în marea iubire beatifică pe care i-o purtăm Tatălui ceresc!

Sunt convinsă că îl cunoşti tu însuţi pe acest Tată ceresc, preasfânt şi preaplin de iubire".

Abedam a întrebat-o atunci pe Purista: „Ascultă, gingaşa Mea Purista! L-ai văzut vreodată pe Tatăl ceresc?"

Fata i-a răspuns: „Nu este suficient să spui 'Tatăl ceresc', ci trebuie să adaugi întotdeauna 'cel preasfânt şi preaplin de iubire'. În caz contrar, nu voi îndrăzni niciodată să-ţi dau răspunsul meu".

Abedam s-a corectat imediat, respectând ruga ei pioasă, iar fata şi-a continuat răspunsul:

„Unde crezi că ai putea găsi pe întregul pământ un om care să se laude că L-a văzut vreodată pe Tatăl ceresc, preasfânt şi preaplin de iubire?

Poate îngerii să-ţi poată da un asemenea răspuns, dar niciodată un om nevrednic".

Abedam a continuat însă să o întrebe: „Bine, dar ascultă, frumoasă şi adorabilă Purista, – Adam este şi el un om, dar se spune că L-a văzut şi că i-a vorbit Tatălui ceresc, preasfânt şi preaplin de iubire, după ce a fost creat de Acesta.

Ce ai de spus? La fel ca şi voi, este şi el un om păcătos şi nevrednic în faţa lui Dumnezeu".

Purista: „Ce idei îţi mai trec prin cap! cum poţi să-l compari pe primul patriarh cu noi, restul oamenilor?

Nu ştii tu oare că Adam este primul om creat pe acest pământ, născut direct din mâna atotputernică a Tatălui ceresc, preasfânt şi preaplin de iubire, a cărui compasiune şi graţie depăşesc tot ce ne-am putea imagina noi vreodată? De aceea, este posibil ca el să-L fi văzut şi să fi discutat cu Dumnezeu, dar nu putem să generalizăm acest lucru şi în ceea ce ne priveşte pe noi, restul oamenilor. Gândeşte-te puţin!"

Abedam: „Da, desigur, ai din nou dreptate, dacă aşa stau lucrurile. Acum ascltă însă cu cea mai mare atenţie ceea ce am să-ţi spun.

Tu nu ţi-ai dori să îl vezi pe acest tată ceresc, preasfânt şi preaplin de iubire? Ei, ce îmi răspunzi la această întrebare a Mea?"

Purista: „Mda, este cu adevărat o întrebare ciudată! Cine nu şi-ar dori să-L vadă pe *El,* îndeosebi din rândul celor care îl iubesc mai presus de orice, aşa cum este cazul meu?

Pe de altă parte, cel care ar beneficia de o asemenea graţie ar trebui să fie incomparabil mai pios decât sunt eu.

În ceea ce mă priveşte, sunt destul de mulţumită cu faptul că Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire îmi îngăduie, în bunătatea Lui infinită, să fie iubit de o sărmană creatură ca şi mine, revelându-ni-se – mie şi celorlalţi – prin lucrările Lui desăvârşite şi prin cuvintele oamenilor foarte sfinţi.

Crezi că am putea să-i cerem mai mult, noi, oamenii impuri?

Oare ceea ce primim de la El nu este suficient pentru a nu-i putea mulțumi îndeajuns în întreaga eternitate?"

Abedam: „Da, ai din nou dreptate, şi trebuie să recunosc că Mi-ai dat o lecție importantă. Am totuşi o altă întrebare pentru tine:

Ai încercat vreodată să vizualizezi cum arată acest Tată ceresc, preasfânt şi preaplin de iubire? Răspunde-Mi, te rog!"

Purista, şocată: „Doamne, ce întrebare! – Cine ar putea să facă vreodată acest lucru? Dumnezeu este infinit şi de o sfințenie absolută! Este cumplit numai să te gândeşti la aşa ceva!

E drept, am avut odată gândul secret că ar putea să arate la fel ca primul patriarh, Adam, numai că infinit mai mare. Multă vreme după aceea m-am temut însă că un asemenea păcat nu-mi va fi iertat niciodată.

Nopți la rând m-am rugat şi am plâns, până când un bătrân pios m-a informat că păcatul meu a fost iertat! Această greşeală m-a făcut însă mai înțeleaptă, iar acum, la vârsta de 27 de ani, nu mai pot cădea cu aceeaşi uşurință în capcană".

Abedam: „Da, Mi-ai dat din nou un răspuns extrem de inteligent, dar tot intenționez să te prind cu ceva! Ce bucurie vei trăi însă atunci…".

Capitolul 19

O ÎNTREBARE SEMNIFICATIVĂ PUSĂ DE ABEDAM PURISTEI

(28 ianuarie 1842)

După care, Abedam şi-a continuat tirul întrebărilor adresate Puristei: „Mi-ai spus mai înainte că Adam s-a născut direct din mâna Tatălui ceresc, preasfânt şi preaplin de iubire, plin de o iubire şi de o compasiune divină. Ce ai spune atunci dacă aş afirma în fața ta şi a celorlalți că Adam s-a născut din mâna Mea?

Şi dacă Adam ți-ar confirma acest lucru?"

Purista: „Oi fii tu atotputernic, dar mă îndoiesc serios că ai putut crea vreodată un om, şi încă pe primul nostru patriarh, Adam, decât dacă Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire ar fi dorit acest lucru.

Chiar şi în acest caz, nu tu, ci El a fost adevăratul Creator al lui Adam, tu nefiind decât unealta Lui atotputernică.

Cum poți atunci să te lauzi că eşti tu însuți un creator? Nu mi se pare deloc ceva demn de persoana ta".

Abedam: „Dar, draga Mea Purista, îl iubesc şi Eu pe Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire la fel de mult, şi chiar mai mult decât toți oamenii luați la un loc. Crezi tu că aş putea să fac întreaga infinitate să asculte de cel mai

mic semn al Meu dacă nu M-aş supune întru totul în faţa esenţei divine şi dacă nu aş iubi-o mai presus de orice?

Ce ai de spus în această privinţă, de vreme ce Eu – în virtutea legii umilinţei – nu pot, nu trebuie şi nu doresc să Mă slăvesc singur?”

De data aceasta, Purista, tatăl ei şi restul celor de faţă au rămas fără replică. Superba perlă a dimineţii a rămas foarte stânjenită, nemaiştiind ce să spună.

În cele din urmă, ea a prins curaj şi l-a întrebat cu sfială pe Abedam, strângându-şi încă şi mai tare de braţ tatăl: „Eşti cu adevărat atât de puternic încât nu există nici o limită a măreţiei tale?”

Abedam: „Doreşti să vezi un semn al puterii şi măreţiei Mele?”

Purista: „Puternicul fulger, însoţit de tunetul asurzitor, a fost deja o dovadă suficient de teribilă pentru mine pentru a nu-ţi mai cere alte dovezi.

De ce alte semne atotputernice aş avea nevoie eu, sărman vierme care mă târăsc prin praf, pentru a mă convinge de atotputernicia ta, de vreme ce nu voi putea niciodată să percep infinitatea, la fel ca Dumnezeu?

De aceea, la ce mi-ar folosi un semn săvârşit de tine în cine ştie ce colţ îndepărtat al infinităţii? Crezi că l-aş putea vedea, convingându-mă astfel de eficienţa lui?

Acest lucru este imposibil. La ce mi-ar folosi atunci un asemenea semn? Mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, iar tu foloseşte-ţi imensa putere pentru chestiuni mai importante decât simpla satisfacere a curiozităţii umane.

Abedam: „Frumos vorbit, draga Mea Purista. Cu adevărat, nici chiar soarele nu este la fel de pur ca şi tine.

Bag seama că va fi dificil să te conving, căci cuvintele tale sunt perfect pure, luminoase şi adevărate. Nu doreşti nici un semn de la Mine, iar răspunsul tău la întrebarea mea este mai înţelept decât dacă ar fi fost dat de un înger. Pe de altă parte, nu pari prea convinsă de autenticitatea Mea.

Înţeleg şi care este motivul: continui să te temi că doresc să te despart de părinţii tăi. Acest lucru este însă complet inutil, căci aş prefera mai degrabă să le dăruiesc părinţilor tăi încă o mie de asemenea fete decât să te despart de un singur fir de păr al lor! de aceea, nu te teme de Mine, ci deschide-te plină de credinţă faţă de Mine, căci numai astfel vei putea primi de la Mine mai mult decât ai putea primi în caz contrar în o mie de ani.

Este adevărat: deşi sunteţi foarte ferm ataşaţi de Tatăl ceresc, preasfânt şi preaplin de iubire, nici unul dintre voi nu îl cunoaşteţi. Acesta este motivul pentru care Eu am venit la voi, pentru a vă ajuta să-L recunoaşteţi pe deplin pe acest Părinte ceresc, pe care, deşi îl iubiţi mai presus de orice, nu ştiţi încă să-L recunoaşteţi.

Ascultă, draga şi pioasa Mea Purista, cum de nu ţi-ai dat seama că acesta a fost scopul ascuns al tuturor întrebărilor pe care ţi le-am adresat? În această privinţă nu te-ai dovedit tocmai înţeleaptă.

Cu siguranță trebuie să îți dai seama că Dumnezeu, Tatăl tău preasfânt, nu v-ar trimite niciodată vouă, oameni slabi şi lipsiți de putere, un mesager de felul Meu fără o intenție plină de iubire, nicidecum răutăcioasă – aşa cum ai crezut tu inițial –, ci de o imensă bunătate şi plină de compasiunea cea mai desăvârşită pentru tine.

Meditează asupra acestor cuvinte şi cere-Mi apoi un semn, astfel încât să îl recunoaşteți cu toții pe Tatăl ceresc, preasfânt şi preaplin de iubire, conştientizând astfel felul în care arată El. acest lucru este valabil pentru voi toți. *Amin"*.

Capitolul 20

PURISTA ŞI NEAMUL EI ÎL RECUNOSC ÎN ABEDAM PE TATĂL PREASFÂNT

Auzind aceste cuvinte, Purista a rămas consternată şi i s-a adresat în şoaptă tatălui ei, Gabiel: „Ascultă, tată, cred că avem de-a face cu un mesager foarte puternic din ceruri! Ce se va alege de noi dacă am comis vreun păcat față de el?"

Gabiel i-a răspuns: „Fata mea, văd că ne priveşte cu o mare compasiune. Sunt convins că ne va ierta, chiar dacă am greşit față de el.

Chiar dacă am păcătuit, am păcătuit din pură orbire. Mai bine du-te la el şi cere-i iertare în numele nostru, al tuturor.

O, iată, cu câtă blândețe ne priveşte acum! Du-te repede şi cere-i iertare, şi sunt convins că ne-o va acorda.

Dar ai grijă să te arunci mai întâi de toate la picioarele lui, căci pare foarte sfânt. Haide, du-te, înainte de a fi prea târziu! *Amin"*.

Purista s-a aruncat pe loc la picioarele lui Abedam şi a început să plângă şi să suspine.

Abedam s-a aplecat însă rapid, a ridicat-o şi i-a pus următoarea întrebare: „Purista, ce anume te supără, căci te văd plângând?"

Încă cu ochii în lacrimi, Purista i-a răspuns: „O, dragă prietene, ultimele tale cuvinte mi-au revelat faptul că nu eşti un locuitor al acestui pământ, ci un mesager atotputernic din ceruri trimis de Tatăl preasfânt Însuşi, Cel plin de o iubire şi de o compasiune sublimă. Sunt convinsă acum că te-am ofensat.

Vrei să ne ierți, pe mine şi pe ceilalți?

Mi-ai acordat adineauri favoarea unui semn providențial. Îngăduie-mi acum să ți-l cer, prieten sublim al sărmanei umanități şi al lui Dumnezeu Însuşi".

Abedam s-a aplecat din nou, a luat-o pe Purista în brațe şi a strâns-o la pieptul său sacru, după care i-a spus cu mare blândețe:

„Purista, perlă pură a luminii de dimineață, ce semn doreşti să primeşti de la Mine?"

Aproape sufocată de fericire, Purista i-a spus cu o voce tremurândă, plină de iubire: „O, prieten sublim şi atotputernic! Nu mai doresc să-ți cer nici un semn, căci tu ai anticipat deja ceea ce doream de la tine, împlinindu-mi dorința dincolo de aşteptările mele, şi ale celorlalți aici de față”.

După care nu a mai putut rosti nici un cuvânt, copleşită de sentimentele ei de recunoştință.

Abedam a mai strâns-o odată la piept, după care a trimis-o din nou în brațele părinților săi, care plângeau la rândul lor de recunoştință şi fericire.

În final, Gabiel a spus: „Nu, niciodată un înger nu ar putea fi atât de bun!. Draga mea soție, şi tu, fiica mea, cred că ne aflăm în fața unui moment pe care nici cel mai înalt dintre îngeri nu l-ar putea înțelege!”

După care nici el nu a mai putut rosti nici un cuvânt. – După o vreme, când Purista a îndrăznit din nou să-L privească, Abedam i-a spus:

„Purista, fiica Mea! Încă nu Mă recunoşti pe Mine, Tatăl tău ceresc? – Iată, Eu sunt, chiar Eu Însumi!”

La aceste cuvinte, cu toții L-au recunoscut pe Tatăl, iar Purista s-a aruncat cu un strigăt la picioarele Sale divine, strângându-le cu putere, amețită de iubire, rostind la infinit aceleaşi cuvinte:

„Tată! – Tată! – Tată! – Dragul meu Tată! – Tată preasfânt şi preaplin de iubire! – Tată! – mult iubitul meu Tată!”

Capitolul 21

URANION ÎL SLĂVEŞTE PE TATĂL PREASFÂNT. RĂSPUNSUL DOMNULUI: SLAVA PE CARE DUMNEZEU O IUBEŞTE MAI PRESUS DE ORICE ESTE SMERIREA TĂCUTĂ

(29 ianuarie 1842)

La rândul lui, aflând cine este puternicul mesager din fața lui, Uranion s-a aruncat la picioarele Domnului şi a exclamat cu voce tare: „O, ce grație sublimă şi inexprimabilă! O, ce grație mai presus de orice! Cine ar fi îndrăznit dă viseze vreodată la aşa ceva?”

Domnul Dumnezeu Iehova Sabaot, Cel care a creat cerul şi pământul, precum şi tot ceea ce există în şi dincolo de ceruri, umplând spațiile infinite! – El, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, a coborât printre noi, luându-şi o formă umană pentru ca noi, oameni nedemni care trăiesc în întuneric, să-L putem vedea pe El, Cel mai presus de lumină!

Soare – cum de îndrăzneşti să-ți mai trimiți razele pe pământ, de vreme ce pe el păşeşte Însuşi Creatorul tău, Părintele nostru al tuturor, a cărui sfințenie este infinită! Dispari, tu şi strălucirea ta, la fel de nedemnă în fața Lui cum suntem şi noi. Căci un singur fir de praf pe care au călcat picioarele Lui sfinte străluceşte acum într-o singură clipă mai puternic decât ai strălucit tu de-a lungul eternităților luate la un loc! Ruşine să-ți fie că îndrăzneşti să străluceşti în continuare!

Şi tu, pământ neospitalier, mamă îngheţată a morţii, cum îndrăzneşti să mai continui să exişti? Dizolvă-te chiar acum, într-un imn solemn, şi înfloreşte aşa cum nu ai făcut-o niciodată până acum!

Iar voi, munţilor, transformaţi-vă cu toţii în altare sacrificiale. Voi, ierburi şi copaci, ajutaţi-mă să-L slăvesc pe Tatăl preasfânt!

Căci numai El este demn să primească întreaga noastră slavă, cinstire, iubire, mulţumire şi adoraţie!

Voi, stele, prăbuşiţi-vă de pe bolta cerească, iar tu, lună, întunecă-te şi aruncă-te cu faţa la pământ, pentru a-L adora astfel pe Dumnezeu. Căci El, Dumnezeu cel etern, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire al tuturor îngerilor şi oamenilor, s-a întrupat acum în faţa noastră! Da, se află chiar în mijlocul nostru! Păşeşte şi umblă pe acest pământ, alături de noi, învăţându-ne să ne ridicăm din praful în care ne târam ca viermii şi să umblăm din nou drepţi!

De aceea, slăviţi-L voi, eternităţi! Şi tu, infinitate, transformă-te într-un imn mai demn de Tatăl preasfânt decât reuşeşte limba mea slabă!

Unde sunteţi voi acum, tunete şi fulgere, şi voi, vânturi?

Oare nu v-a creat şi pe voi acest Părinte preasfânt, atotputernic şi preaplin de iubire, la fel cum m-a creat pe mine? Unde sunteţi acum, când trebuie să-L lăudăm? – Sau poate tocmai respectul vă face să vă smeriţi în tăcere?

În acest caz, este normal şi firesc să păstraţi tăcerea, la fel cum face şoarecele ascuns în gaură atunci când prin faţa sa trece o pisică!

O, inimă, sărmană inimă a mea, tu doreşti să-l slăveşti pe El, pe Cel Preasfânt, pe Cel Preaînalt, dar nu ai spaţiul necesar pentru a depozita măcar o singură scânteie din iubirea Lui părintească, atotputernică şi nesfârşită! De aceea, mai bine taci, decât să încerci să exprimi ceea ce este imposibil de exprimat!

Iar tu, sărmană limbă slabă, – taci şi tu; căci sfântă, preasfântă este acum atmosfera din jur, inclusiv aerul pe care îl respiră plămânii mei impuri atunci când rostesc aceste cuvinte!

O, Tată preasfânt, de trei ori preasfânt, – ai milă de mine, un vierme care se târăşte neobservat în praf la picioarele Tale!"

Auzind acestea, Abedam cel Mare l-a ridicat din ţărână pe Uranion, care continua să tremure cu faţa la pământ, şi i-a spus:

„Acum ascultă-Mă, iubitul Meu Uranion: Mi-ai adus cea mai înaltă slavă, ai invocat cu curaj până şi soarele şi stelele de pe cer, şi nu ai cruţat nici pământul, lăudând până şi bietul fir de praf de sub talpa Mea, fără să uiţi de munţi, de copaci şi de ierburi, ca să nu mai vorbim de fulgere, tunete şi furtuni, după care ai încheiat cu inima ta.

Ascultă, marea ta laudă a fost justificată, dar vreau să-ţi spun un lucru: *mult mai mare* a fost slava pe care Mi-a adus-o Purista şi părinţii ei prin smerirea tăcută a inimilor lor.

Cine mai poate vorbi în prezența Mea este încă stăpânul propriei sale inimi. Dar în inima celui care nu mai poate rosti nici un cuvânt, dintr-o prea mare iubire pentru Mine, Eu am devenit stăpânul, umplând-o cu dragostea Mea şi cu viața eternă care derivă din ea.

Din fericire pentru tine, şi tu ai primit această viață, căci în apologia ta, ai respins tot ce nu are valoare pentru Mine:

Propriul tău soare material, care simbolizează vechea ta iubire şi înțelepciune; stelele tale, care reprezintă cunoaşterea ta, şi luna ta, care simbolizează fazele trecătoare ale iubirii de sine a umanității.

Tu ți-ai cucerit munții, ai dizolvat pământul din tine prin slava pe care Mi-ai adus-o Mie, şi Mi-ai sacrificat copacii şi ierburile dorințelor tale. Ai invocat vânturile aspirațiilor tale sincere şi Mi-ai sacrificat prin lauda ta toate fulgerele luminoase ale intelectului tău lumesc şi tunetul zelului tău, ca să nu mai vorbim de spiritul tău etern, născut din Mine, şi de sufletul tău, care reprezintă un vas viu pentru viața eternă derivată din Mine; în acest fel, ți-ai golit inima, lăsându-Mă în cele din urmă să devin Domnul Vieții în ea.

Iată, abia acum, când inima ta a tăcut, am putut deveni Eu cu adevărat Domnul ei. Ai atins astfel viața eternă şi nepieritoare, iar de acum înainte Eu nu voi mai fi pentru tine un Părinte necunoscut şi străin, ci unul bine cunoscut, pururi prezent, gata oricând să-ți vorbească, atotputernic şi omnipotent, pentru a-ți ghida copiii prin intermediul tău. ceea ce sunt deja pentru tine, voi deveni şi pentru cei şase frați ai tăi, precum şi pentru toți cei care, la fel ca şi tine, vor respinge cu sinceritate lumea exterioară.

Voi dispune însă să-Mi fie construit un nou locaş de închinăciune în apropierea casei lui Gabiel, pe care îl voi vizita adeseori. Căci pe pământ nu există un loc mai pur şi mai solid pentru Mine.

Gabiel, ascultă, te binecuvântez acum pe tine şi pe copila ta. Într-o bună zi, îi voi dărui un soț onorabil, care îi va face o fată, care, la rândul ei, va deveni mama unui nou popor pe acest pământ. Iar Lameh îi va dărui un soț care va locui de-a pururi împreună cu Mine în marea Mea casă.

Acum, primiți cu toții binecuvântarea Mea, pentru a vă bucura şi a vă întări. *Amin"*.

Capitolul 22

NOUL LOCAŞ DE ÎNCHINĂCIUNE AL DOMNULUI DE LÂNGĂ CASA LUI GABIEL ŞI A FAMILIEI SALE. PURISTA, PRIMA BUCĂTĂREASĂ A DOMNULUI. CELE TREI VASE DIN VATRA NOULUI LOCAŞ

(31 ianuarie 1842)

Cei trei au căzut atunci cu fața la pământ, aducându-i un imn de slavă prin smerirea tăcută a inimilor lor, iar locul s-a umezit din cauza lacrimilor lor de fericire şi recunoştință. Dar Abedam s-a aplecat şi i-a

ridicat de la sol, întărindu-i şi restabilind curajul şi perseverenţa din inimile lor.

Când şi-au mai recăpătat într-o oarecare măsură receptivitatea, scop în care Abedam Însuşi a fost nevoit să le mai potolească puţin ardoarea inimilor, El li s-a adresat cu o voce plină de iubire şi de blândeţe:

„Aşa cum sunteţi acum în faţa Mea, uniţi de iubirea pe care Mi-o purtaţi şi pe care v-o port, aşa să rămâneţi şi pe viitor, iar Eu nu voi lipsi niciodată din mijlocul vostru. Căci dacă voi veţi fi una cu Mine prin iubirea pe care Mi-o purtaţi, la fel voi fi şi Eu una cu voi prin iubirea pe care v-o port, iar pacea de care vă bucuraţi acum va dura de-a pururi.

Gabiel, te-am rugat să-Mi înalţi un locaş de închinăciune lângă locuinţa ta, pe care Mi-am propus să îl vizitez frecvent. Ascultă, lăcaşul este deja construit! Voi Mi-aţi pregătit acest locaş chiar în inimile voastre. De altfel, acesta este singurul locaş de închinăciune care Mă satisface pe deplin şi pe care prefer să îl vizitez.

Ce alt locaş Mi-aţi fi putut construi?

Ca indiciu exterior al graţiei Mele, veţi găsi totuşi atunci când veţi ajunge acasă şi un locaş de închinăciune concret, deja înălţat. Nici un bărbat nu va avea voie să intre în el cu capul acoperit; în schimb, femeile vor trebui să-şi acopere faţa cu un văl atunci când vor intra în el, căci este pur şi sacru, şi extrem de solid. În mijlocul acestui locaş veţi găsi un altar, pe care va arde un foc nepieritor, care va dărui o mare lumină, zi şi noapte. Din această flacără strălucitoare norii de fum se vor înălţa până la cer.

Tu, draga Mea Purista, îmi vei pregăti pe această vatră *ad-hoc* o masă delicioasă, ori de câte ori voi veni la tine. Tu vei fi singura căreia i se va permite să îşi îndeplinească sarcina cu faţa descoperită, căci iubirea ta pentru Mine este fără egal.

Dacă doreşti să-Mi găteşti, adună – împreună cu ceilalţi – lemne de foc proaspete şi pure, astfel încât să fie mereu pregătite, căci cele mai multe dintre vizitele Mele vor fi neanunţate.

Semnul după care trebuie să te ghidezi este următorul: flacăra îţi va indica întotdeauna starea în care se prezintă inima ta în faţa Mea.

Grămada de lemne proaspete şi pure va fi un simbol al iubirii din inima ta, mereu reînnoită şi în creştere, iar masa pe care o vei pregăti va simboliza consacrarea ta desăvârşită şi supunerea ta în faţa voinţei Mele.

Adevăr îţi spun, dacă vei face toate aceste lucruri, nu voi ezita să fiu oaspetele tău frecvent, servind masa împreună cu tine cu cea mai mare plăcere. Dar dacă focul din inima ta se va stinge, flacăra altarului iubirii pure se va diminua şi ea, iar Eu voi deveni un oaspete tot mai rar printre voi!

Fericiţi sunteţi voi, care mâncaţi deja pâinea din mâna Mea, în calitate de copii ei Mei. Dar mult mai fericit va fi acela la a cărui masă voi veni ca oaspete, căci îmi va păstra întotdeauna pregătită o masă gustoasă, nepermiţând nici o clipă iubirii din inima sa să se stingă, ci dimpotrivă, alimentând-o continuu, astfel încât flacăra ei să devină din ce în ce mai

viguroasă. Şi chiar dacă Eu voi întârzia, el se va ocupa din ce în ce mai intens de vatra din lăcaşul vieții.

Adevăr vă spun, atunci voi apărea Eu, pe neaşteptate, găsindu-Mi gazda ocupată, activând focul de pe altarul din lăcaşul Meu. Adevăr, adevăr vă spun, – infinite vor fi bucuria şi răsplata lui!

Asta doresc să deveniți voi trei: o gazdă a Mea. Vă dăruiesc în acest scop un locaş de închinăciune în inimile voastre şi unul gata construit, pe altarul căruia focul va arde continuu, aşa cum doresc să fie credința voastră neclintită, în care să ardă flacăra iubirii pure pentru Mine.

De acum înainte, rămâneți slujitorii Mei credincioşi în acest locaş ridicat în ținutul de dimineață şi vă veți convinge curând de abundența binecuvântărilor care vor curge din acest locaş asupra întregului ținut al dimineții, şi chiar a vecinilor săi.

Cât despre tine, draga Mea Purista, rămâi bucătăreasa Mea în bucătăria iubirii şi în lăcaşul vieții eterne, – iar Eu voi fi oaspetele tău.

Dacă îi vei dărui cuiva mâncare şi băutură în numele Meu, fă-o ca şi cum Mi-ar fi pregătit o masă Mie personal.

Iar Eu o voi binecuvânta ca şi cum aş fi mâncat-o Eu Însumi. Oricine va dori însă să beneficieze de grația revărsată asupra acestui locaş va trebui să vină întotdeauna bine aprovizionat cu lemne proaspete.

Cel care va veni cu mâna goală (şi cu inima la fel de goală) se va întoarce acasă aşa cum a venit.

Draga şi pura Mea Purista, vei găsi în locaş un anumit număr de vase curate. Foloseşte-le pentru a găti în ele câte trei fructe din cele pe care i le-ai dăruit cu mare uimire lui Adam, în apă curată, rezervându-Mi Mie un vas mare, în fiecare zi, dimineața, la amiază şi seara, şi câte un vas obişnuit pentru toți cei care doresc să obțină susținerea Mea într-o chestiune corectă. Cât despre tine şi părinții tăi, veți folosi cel mai mic dintre vase şi cele mai mici fructe.

Când acestea din urmă vor deveni suficient de fierte şi dulci, începe prin a da jos de pe foc vasul pentru străini, apoi vasul vostru, dar pe cel destinat Mie nu-l da jos până când nu îmi voi anunța venirea sau până când nu voi trimite pe cineva în numele Meu; acesta va mânca el însuşi hrana destinată Mie sau v-o va împărți vouă, tuturor, în numele Meu.

Acum vă binecuvântez pentru această misiune. Fiți slujitorii Mei credincioşi, iar Eu voi rămâne de-a pururi oaspetele vostru binecuvântat, nu numai în această lume, ci şi în marea casă a Tatălui, în care veți ajunge într-o bună zi. *Amin”.*

Capitolul 23

FRUMUSEȚEA CEREASCĂ A GHEMELEI ŞI A PURISTEI

(1 februarie 1842)

În răstimp, patriarhii se minunau, întrebându-se care dintre cele două favorite ale Domnului este mai frumoasă. Poetul Kenan şi-a făcut curaj şi a păşit în faţa lui Abedam, cu intenţia de a-L ruga să-i răspundă la această întrebare, inclusiv în numele celorlalţi.

Anticipând întrebarea, Abedam i-a spus: „Kenan, dacă îţi voi răspunde la această întrebare, vei fi mulţumit în inima ta?"

Kenan a răspuns: „Doamne, ce pot spune? Tu vezi deschis în inima mea. Natura acestei dorinţe este dublă: am vrea cu toţii să vedem faţa Puristei, la fel cum am văzut-o pe cea a Ghemelei – deşi numai de departe – dar am dori şi să auzim preferinţa Ta, pentru a afla care din cele două este mai mare în ochii Tăi.

Ne-am stors cu toţii creierul şi inima în legătură cu această chestiune, dar nu am ajuns încă la nici un verdict.

Evident, problema este minoră, nu are nimic de-a face cu salvarea umanităţii, dar considerăm că unul din scopurile secundare pentru care merită să facem eforturi este acela de a recunoaşte ce anume îţi este Ţie pe plac. De aceea, dacă aceasta este voia Ta sfântă, Te rugăm să ne răspunzi la această întrebare".

Abedam: „Bine, adună-i pe toţi cei curioşi să afle verdictul. *Amin"*.

Kenan s-a grăbit să-i adune pe cei măcinaţi de curiozitate, care s-au prezentat fără întârziere în faţa Domnului. La rândul lui, Abedam le-a chemat la El pe Ghemela, pe care le-a îmbrăţişat cu braţul Său stâng, şi pe Purista, pe care a îmbrăţişat-o cu braţul Său drept, după care le-a rugat cu o voce blândă să îşi dezvăluie chipul în faţa patriarhilor.

Atunci, cele două fete şi-au dat pe spate părul bogat, privindu-i direct pe patriarhi, cu un mare respect şi cu multă iubire şi prietenie.

De îndată ce au putut privi cele două frumuseţi divine, patriarhii cei curioşi au fost loviţi parcă de un trăznet, şi nici unul nu a mai îndrăznit să îşi ridice ochii din pământ şi să le compare pe cele două femei.

Atunci, Abedam l-a întrebat pe Kenan: „Ei bine, bătrân poet care M-ai slăvit în imnurile tale, ce crezi: care dintre cele două este mai frumoasă, şi deci mai apropiată de Mine? Acum le-ai văzut pe amândouă, deci bănuiesc că îmi poţi da un verdict".

Tremurând din toate încheieturile, Kenan a răspuns: „O, Tată preasfânt, Dumnezeule atotputernic! Îngăduie-mi să mă transform într-un măgar! O, ce nebunie am putut comite!

Deşi orb, mi-am propus să acţionez ca un judecător, punând în balanţă cei doi sori divini, la fel de luminoşi, pe care Tatăl mult iubit le ţine acum în braţele Sale cu egală ardoare!

Care soare ar putea fi considerat mai frumos sau mai strălucitor, cel din stânga sau cel din dreapta, cel de dimineaţă, de la amiază sau de la asfinţit?

O, ce prostie fără seamăn, pe care am cultivat-o atâta vreme în inima mea, altminteri iluminată de Tine!

O, Tatăl preasfânt, iubire eternă, iartă-mi această aiureală, căci nu sunt decât un măgar, un nebun, un nătâng, un vierme care se târăşte prin praf şi o molie oarbă. Nu mai răspunde dorinţei noastre nedemne prin Cuvântul Tău sfânt, pentru a nu Te complace în nebunia noastră. Căci nu suntem demni să auzim vocea ieşită din gura cea sacră, mai ales că am cerut un verdict între cei doi Îngeri divini, cei mai puri în întregul regat celest.

O, ce frumuseţe fără seamăn, ce strălucire infinită! – O, Credinţă eternă, Smerenie supremă, Iubire mai presus de orice, Tatăl preasfânt, – ce copii glorioşi ai creat Tu din fiinţa Ta!

Iar acum taci, limbă rece şi nătângă, căci Cel căruia îi adresezi cuvintele tale stupide este prea sfânt pentru tine. De aceea, taci, unealtă nedemnă, căci nu ai spus decât prostii până acum!

O, Tatăl preasfânt, iartă-ne pe noi, sărmani nerozi. Facă-se voia Ta sfântă! *Amin, Amin, Amin!"*

Abedam le-a rugat pe fete să-şi acopere din nou chipul şi le-a spus: „Îmi sunteţi la fel de drage amândouă, şi nici una dintre voi nu este mai presus de cealaltă în inima Mea. Dacă veţi rămâne aşa cum sunteţi acum, veţi fi de-a pururi la fel de apropiate de Mine. *Amin".*

După aceste cuvinte, Abedam le-a pus cu blândeţe înapoi jos. Cele două fete s-au aruncat la picioarele Domnului, mulţumindu-i şi slăvindu-l pe Abedam în inimile lor, căci erau incapabile să îşi exprime fericirea ţi recunoştinţa în cuvinte rostite:

„Tată preasfânt şi preaplin de iubire, plin de compasiune, bunătate, răbdare, şi blândeţe, cum am putea fi vreodată demne de o asemenea graţie?

Tu spui că suntem demne, dar cum putem fi demne de o asemenea onoare?

Din cauza noastră, patriarhii cei mari s-au făcut de ruşine în faţa Ta şi a copiilor lor. şi totul, numai din vina noastră, a feţelor noastre, căci graţia Ta sfântă ne-a înzestrat cu o frumuseţe mai mare decât a altor fete, altminteri la fel de slabe ca şi noi.

Îţi mulţumim însă Ţie, Tată preasfânt, preabun, prea-înţelept şi preaplin de iubire, cu o recunoştinţă veşnică şi cu inimile pline de smerenie, pentru felul în care ne-ai creat; căci fiecare din darurile Tale nu poate fi altfel decât de o înţelepciune supremă.

Ne pare însă rău pentru părinţii noştri patriarhi, care se tânguie acum din cauza noastră, unii plângând chiar cu lacrimi fierbinţi.

O, Tată adorat mai presus de orice, ai milă de ei şi întăreşte-i din nou cu iubirea Ta sacră. De asemenea, iartă-ne şi pe noi, căci numai din vina noastră au ajuns sărmanii patriarhi într-o asemenea situaţie în faţa Ta! Facă-se voia Ta acum şi de-a pururi".

Abedam le-a răspuns: „Micuţele Mele dragi, nu vă faceţi griji inutile. Vă asigur că cei care se tânguie acum – pe bună dreptate – în faţa Mea nu se simt chiar atât de mizerabil precât vă imaginaţi voi. Chiar

dimpotrivă! Căci nimeni nu este mai apropiat de Mine, aşa cum nici Eu nu sunt mai apropiat de el, decât în asemenea momente de mare smerenie în fața Mea. Exact acesta este şi cazul acestor patriarhi, cărora le plângeți de milă în inimile voastre pure, învinovățindu-vă deşi nu ați greşit cu nimic.

Chiar credeți că cineva pe care Eu îl port în brațe poate fi capabil de vreun păcat, chiar împotriva liberului său arbitru?

De aceea, liniştiți-vă şi bucurați-vă, căci Eu am anticipat acest moment încă de la începuturile eternității. Nu ați greşit cu nimic, dar vă puteți duce la patriarhi pentru a le spune să se ridice în numele Meu. *Amin".*

Cele două fete au ascultat cu dragă inimă voia Domnului, alergând către patriarhi şi spunându-le să se ridice.

Patriarhii au ascultat, lăudându-L cu voce tare pe Dumnezeu.

Apoi, Abedam le-a trimis pe fete la familiile lor, după care l-a întrebat pe Kenan:

„Ei bine, căreia dintre ele te-ai decis să-i dai premiul cel mare?"

Dar Kenan a preferat să-şi acopere gura cu mâna.

Atunci, Abedam i-a spus: „Dacă tu nu eşti în stare să dai nici un verdict, cu atât mai puțin o voi face Eu, căci le iubesc pe amândouă cu o iubire egală şi supremă.

Există totuşi o diferență între ele, dar lumea nu o poate vedea.

De aceea, întoarceți-vă la locurile voastre. *Amin".*

Capitolul 24

CAUZA TEMERII LUI ENOH DE A VORBI: FALSA UMILINȚĂ. NOI NU-L PUTEM IUBI PE DUMNEZEU DECÂT ÎN FORMA SA UMANĂ

(3 februarie 1842)

După satisfacerea curiozității patriarhilor şi după ce a trimis-o pe Ghemela lângă tatăl ei, Lameh, şi pe Purista alături de părinții ei, care tremurau de fericire, Abedam cel Mare L-a chemat la El pe Enoh, căruia i-a spus:

„Ascultă, mult iubitul şi credinciosul Meu Enoh! Sesizez o temere în inima ta nemuritoare, care de la o vreme pare înconjurată de o umbră alarmantă, la fel ca un măr proaspăt şi sănătos atacat de o viespe gata de împerechere, care îi dă târcoale pentru a găsi locul cel mai potrivit pentru a-l ințepa cu acul său otrăvit, pentru a-şi depozita în pulpa sa sănătoasă ouăle sale nedemne, din care vor ieşi cândva viermi ce vor distruge viața fructului.

La cel mai foloseşte un asemenea fruct găunos? La ce foloseşte teama unei inimi libere?

În calitate de mare preot al iubirii Mele, tu ar trebui să ții un discurs adresat mulțimii în numele Meu.

Aceasta a fost de multă vreme dorința pioasă a lui Adam, încă înainte ca Eu să fi venit la voi în persoană.

La fel ca şi până acum, v-am înştiințat încă de ieri să nu vă faceți griji în legătură cu subiectul discursului, căci la momentul potrivit vă voi inspira cuvânt cu cuvânt. Cu toate acestea, constat că ție ți-e teamă!

Chiar nu îți dai seama cât de stupidă este această teamă? Nu are nici un rost să te mai temi vreodată de Mine, căci ştii de multă vreme că Eu sunt Iubirea supremă.

Între timp, ai aflat şi faptul că – prin însăşi esența Mea – Eu sunt de o blândețe şi de o răbdare extremă.

Atunci de ce îți mai este teamă? Poate de părinții, frații şi copiii tăi? Ascultă-Mă, acesta este un act de vanitate. Tu te gândeşti la asemenea lucruri în secret şi îți spui în sinea ta: 'Oare cum mă voi descurca, ştiind că trebuie să rostesc în fața oamenilor discursul de Sabat, şi încă în prezența Domnului eternității şi a Creatorului infinității, a înțelepciunii supreme şi a Tatăl preasfânt, cel plin de iubire, grație şi compasiune?

Cum vor suna cuvintele mele după cele vii, care au curs din gura cea sacră precum un şuvoi de lumină adresat nouă, viermilor care ne târâm prin țărână?'

Spune drept, nu la aşa ceva te gândeai? – La ce îți folosesc aceste temeri? Îți servesc ele la ceva? – Ascultă şi încearcă să înțelegeți: de acum înainte, nu mai trebuie să te preocupi în legătură cu viața ta. Crezi că îmi face vreo plăcere să asist la tăcerea ta aparentă, în timp ce cultivi asemenea gânduri?

Adevăr îți spun: nu-Mi place acest fel de smerenie aparentă, în care omul îşi pierde curajul în fața Mea, a ochilor Mei şi a urechilor Mele.

Eu îmi găsesc cea mai mare plăcere în comportamentul copiilor mici, care nu se tem de părinții lor, sporovăind vrute şi nevrute în fața lor, ca şi cum ei ar fi stăpânii casei. În schimb, atunci când li se face foame sau sete, ei aleargă plini de iubire şi de o supunere copilărească la părinții lor, cerându-le pâine sau apă. Iar atunci când primesc pâinea din mâinile părinților lor, le mulțumesc cu entuziasm, spre desfătarea celor din urmă, nu cu un respect şi cu o teamă excesivă, care nu îşi au locul, şi nici printr-un torent de cuvinte pentru a-şi exprima recunoştința.

Există vreun părinte în această lume care să nu prefere de departe să-şi vadă copiii bucurându-se fericiți de ceea ce le oferă ei, arătând sănătoşi şi proaspeți ca nişte flori micuțe după o ploaie de primăvară, în loc să tremure de teamă şi de un respect excesiv în fața părinților lor, fără să îndrăznească măcar să ia pâinea oferită de aceştia, ca să nu mai vorbim de a o mânca, şi arătând precum iarba ofilită care creşte pe un sol arid?

Nu ți se pare o nebunie să gândeşti în acest fel? – Tocmai aceasta este regula iubirii şi a înțelepciunii care derivă din ea: pentru cel finit, totul trebuie păstrat în limitele cuvenite, căci pentru el infinitul înseamnă moarte.

Tu nu Mă poți iubi în calitate de Dumnezeu, ci numai ca om. Acest lucru este firesc, căci ce inimă limitată ar putea suporta vreodată prezența infinită a lui Dumnezeu sau focul nesfârşit al iubirii divine? Ce spirit finit ar putea suporta înțelepciunea divină, în plenitudinea ei absolută?

Ce copilaş i-ar putea returna vreodată mamei sale întreaga iubire pe care i-o poartă aceasta? Ce s-a alege de el dacă ar încerca să facă acest lucru, cu puterea sa limitată?

Acesta este datul limitării. Ce s-ar întâmpla dacă cel finit ar încerca să absoarbă în toate privințele infinitul?

Ascultă, Enoh, teama ta este inutilă şi absurdă. Cel care Mă iubeşte din toată inima sale, atât cât poate el cu puterea cu care a fost înzestrat, face suficient de mult pentru Mine, căci împlineşte măsura care i-a fost acordată. Teama şi anxietatea devin astfel inutile.

Un pom este un pom bun dacă ramurile sale se încarcă în fiecare an cu roade dulci. Ar fi însă o nebunie să ne aşteptăm ca el să producă roade pentru întregul pământ!

De aceea, bucură-te în inima ta şi împlineşte voia Mea, iar Eu voi fi întru totul mulțumit de tine.

Nu te mai strădui în zadar să îmi oferi o plăcere infinită, căci acest lucru este imposibil chiar şi pentru cel mai înalt dintre îngeri. Este suficient să te străduieşti potrivit puterii cu care ai fost înzestrat, astfel încât să îți împlineşti măsura. Cât despre infinitate, las-o pe aceasta în seama Mea, a Tatălui cel bun.

Discursul pe care trebuie să-l ții corespunde întru totul măsurii tale. De aceea, ridică-te cu curaj şi rosteşte în numele Meu cuvintele pe care ți le voi inspira, în fața celor prezenți. *Amin".*

Capitolul 25

PUTEREA LUI SATAN ŞI ATOTPUTEREA LUI DUMNEZEU. DISCURSUL DE SABAT AL LUI ENOH

(4 februarie 1842)

După cuvintele lui Abedam, Enoh şi-a contemplat sufletul şi a constatat că Domnul are dreptate.

Continuând să mediteze asupra parabolei cu fructul cel sănătos şi cu viespea veninoasă, el L-a întrebat pe Abedam:

„Tată preasfânt şi preaplin de iubire, i se permite lui Satan să se apropie de lăcaşul Tău de rugăciune, la fel cum i se permite viespii să atace fructul cel sănătos?

Mi s-ar părea ciudat ca acest lucru să fie posibil într-o lume a luminii şi a vieții; – ce are a face spiritul întunericului cu toată această poveste?"

Abedam i-a răspuns: „Enoh, de ce te preocupă asemenea lucruri, ştiind cât de mare este iubirea şi graţia Mea pentru tine?

De vreme ce iubirea şi graţia Mea se revarsă chiar şi asupra celor mai întunecate dintre spirite, cum îmi poţi pune o asemenea întrebare, ca şi cum te-ai teme să nu ţi se întâmple ceva rău, deşi te afli în imediata Mea apropiere?

Priveşte soarele care luminează acest pământ. Ea ajunge până în cele mai întunecate colţuri ale universului. Crezi cumva că pământul şi celelalte planete vecine se supără pe mama lor luminoasă pentru că îşi împarte razele cu atâta generozitate? Şi chiar dacă ar face acest lucru, nu ţi s-ar părea firesc ca mama cea luminoasă să îşi certe copiii, spunându-le:

'Copii, de ce vă faceţi griji inutile? Vi se pare că am mai puţină grijă de voi? Oare nu beneficiaţi fiecare în parte de lumina şi căldura de care aveţi nevoie?'

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul Meu. De aceea, nu te mai preocupa de căile Mele indestructibile, ci ocupă-te de sarcinile mărunte pe care ţi le-a încredinţat iubirea Mea. Nu mai vorbi de marele regat al întunericului şi te asigur că prinţul morţii – încă puternic la ora actuală – nu va avea nimic de-a face cu tine şi cu fraţii tăi, pe care îi iubeşti.

Îţi voi răspunde totuşi, spunându-ţi că nu ţi-ar ajunge o eternitate pentru a înţelege întreaga măreţie a puterii sale; chiar şi aşa însă, el este şi rămâne un spirit finit, creat, iar acolo unde puterea lui încetează să mai existe începe puterea Mea infinită, care nu are nici o limită.

De aceea, nu-ţi mai fă griji, căci atâta vreme cât te vei afla în mâinile Mele, chiar şi o respiraţie a ta va fi mai puternică decât întreaga putere a lui Satan.

Satan este ca un leu flămând, care rage de foame. Vai prăzii care îi va cădea în gheare sau pe care a adulmecat-o cu nasul său fin. Adevăr îţi spun, nici chiar un mamut nu s-ar putea opune unei asemenea forţe.

Pe de altă parte, deşi rage cu atâta furie, el nu sperie cu nimic muştele care îi bâzâie pe la urechi.

Iată care este secretul puterii celui slab şi umil. Chiar dacă irită o întreagă turmă de lei cu bâzâitul ei, musca nu este deloc preocupată de mânia acestora.

Pe tine, umilinţa te-a transformat de multă vreme într-o muscă. De aceea, lasă-l în pace pe leu, căci acesta nu-ţi va putea face nimic, şi începe-ţi misiunea fără griji. *Amin"*.

Enoh i-a mulţumit în inima sa lui Abedam cel Mare pentru această încurajare şi întărire, după care a luat cuvântul: *„Amin.* Facă-se voia Ta sfântă.

Aşadar, ascultaţi-mă, părinţi, fraţi şi copii ai mei.

Ne-am adunat cu toţii în miezul zilei Domnului, în prezenţa sublimă a Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, care este chiar Dumnezeu cel Atotputernic, Creatorul cerului şi al pământului.

Ce am putea face noi, având în vedere limitele cu care suntem înzestrați, pentru a face dovada recunoştinței noastre față de o asemenea grație infinită, de care pacientul însuşi este nedemn?

Ori de câte ori ne facem reciproc un serviciu, beneficiarul îi poate face celui care îl ajută un serviciu chiar mai mare.

Dacă cineva mă conduce preț de o sută de paşi, eu îl conduc preț de două sute de paşi, o sută pentru că a mers alături de mine, şi încă o sută pentru a-i întoarce serviciul. În acest fel, suntem chit şi nici unul dintre frați nu îi datorează celuilalt nimic, dacă i-a întors întreit serviciul făcut. Dacă doreşte totuşi să facă mai mult pentru el, este liber să o facă, dar în acest caz, fratele său îi devine dator.

Dacă cineva îmi dă o bucată de pâine, eu îi voi da înapoi trei bucăți: una pentru bucata pe care am primit-o de la el, alta pentru intenția sa bună şi o a treia pentru efortul pe care l-a făcut mâna sa. Ar putea cineva să aştepte ceva mai mult de la mine?

Aşa cum spuneam, este uşor să-i întorci cuiva un serviciu, chiar şi de o mie de ori, nu doar de două sau de trei ori; de pildă, în cazul în care cineva îmi salvează viața, împingându-mă din fața unei stânci pe punctul de a se prăbuşi asupra mea şi care m-ar fi putut strivi, căci pot la rândul meu să îi salvez de mai multe ori viața, la fel cum pot să-l port în brațele mele întreaga viață.

Care este însă situația noastră prezentă? – Ce putem face noi pentru Tatăl şi Creatorul nostru, cel care ne-a dăruit o cantitate infinită de daruri? El ne-a dăruit mai întâi de toate propria noastră ființă, apoi pământul pe care sălăşluim în prezent, soarele şi lumina sa sublimă, fără de care nu am putea trăi, stelele, cu lumina lor discretă care ne iluminează nopțile, şi luna! Cine ar putea enumera vreodată toate comorile pe care ni le-a dăruit El?

Şi peste toate, a venit acum El Însuşi la noi, pentru a ne îmbogăți cu noi şi noi comori ale vieții eterne.

Pentru a ne îmbogăți de asemenea cu iubirea, grația şi compasiunea Lui, prin Cuvântul Său viu, dar mai presus de toate prin promisiunile Lui indescriptibile.

Ascultați, părinți, frați şi copii ai mei! Ce i-am putea dărui în schimb acestui Binefăcător al nostru? – Ce i-am putea oferi noi, fără a fi primit deja de la El, de nenumărate ori?

(5 februarie 1842)

O, părinți, frați şi copii ai mei, această întrebare este cu adevărat cea mai importantă dintre toate, atât de profundă încât pentru a da un răspuns – oricât de minor – la această Întrebare a tuturor întrebărilor nu ne-ar ajunge o întreagă eternitate!

Dacă cineva ar pune întrebarea: 'Câte fire de nisip sunt pe pământ şi câte picături are oceanul aproape infinit, sau câți sori strălucesc în spațiile vaste ale infinității?', oricât de imposibilă ar părea, cel mai neînsemnat heruvim din ceruri ar putea răspunde cu uşurință la ea. Cu siguranță, el ar

calcula numărul firelor de nisip de pe pământ într-o manieră care ne-ar tăia respirația şi ne-ar demonstra care este numărul exact al picăturilor din ocean astfel încât ne-ar face să exclamăm curând: 'Nu mai continua cu acest număr uriaş, căci o singură picătură este de ajuns pentru noi!'

La fel, un asemenea heruvim ne-ar putea spune numărul precis de stele din univers, făcând întregul pământ să se cutremure, la fel ca în cazul în care mult iubitul nostru Abedam ar afirma, cu o voce scăzută: 'Ascultați, voi, oameni necredincioşi! Mâine vă voi purifica în focul mâniei Mele!'

O, părinți, frați şi copii ai mei, oricât să mărețe ar putea părea aceste răspunsuri la prima vedere, – ele nu sunt deloc imposibil de dat, chiar dacă sunt imposibil de rostit de limbile noastre, ale viermilor care ne târâm prin praf.

Spuneți-mă însă, ce răspuns credeți că ar putea da chiar şi cel mai mare şi mai înțelept dintre arhangheli, mai presus de toți ceilalți, şi care să fie înainte de toate valabil în fața lui Dumnezeu, la întrebarea cu care mi-am început cuvântul?

Ascultați: în fața acestei întrebări, întreaga eternitate şi întreaga infinitate păstrează dintotdeauna tăcerea, umplându-se de respectul cel mai nețărmurit.

Da, în fața ei, chiar şi cel mai înalt dintre îngeri va fi nevoit să păstreze tăcerea şi să se smerească, prăbuşinu-se la picioarele Celui care l-a creat pentru eternitate. Căci unui înger îi este imposibil să nu-şi iubească din toată inima Părintele preasfânt, care l-a iubit dintotdeauna, încă înainte să îl fi creat ca persoană.

Şi ce credeți că ar putea face în fața acestei întrebări toți sorii creației, al căror număr nu îl cunosc nici chiar spiritele angelice, cu toți locuitorii de pe suprafața lor înfierbântată? Ascultați-mă! Ei nu ar putea face nimic mai mult decât arhanghelul primordial de care vorbeam mai înainte. În tăcerea lor plină de respect şi de iubire, ei împlinesc voința sacră a Părintelui suprem, şi nici nu ar putea face altceva. Slava pe care i-o aduc ei Creatorului străluceşte în toate colțurile creației, proclamându-şi unii altora, în tăcere, prin razele care străbat întregul univers, că nu există decât un singur Dumnezeu şi că acest Dumnezeu este Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, care i-a creat din iubirea Sa, cu scopul de a-şi răspândi la rândul lor iubirea în colțurile cele mai întunecate ale cosmosului, dându-le astfel viață, prin şi întru iubirea Tatălui preasfânt.

O, părinți, frați şi copii ai mei, credeți-mă, întregul pământ este plin de iubirea Tatălui preasfânt. În caz contrar, noi nu am avea un sol pe care să ne odihnim picioarele obosite, iar trupurile noastre ar fi fost înghițite de mult timp în abisul teribil al eternității.

Priviți aşadar iubirea pământului şi a sorilor, născută din iubirea atotputernică a Tatăl preasfânt, în timp ce îşi poartă pe traseele lor eliptice planetele, pe noi înşine; priviți copilul perpetuu, învățătorul senin şi amabil al tuturor epocilor, luna care străluceşte deasupra noastră, luminându-ne nopțile!

Ce altceva poate însemna căldura dătătoare de viaţă a soarelui decât iubire? Da, iubirea Tatălui preasfânt este conţinută în ea. Şi ce poate însemna lumina sa glorioasă, dacă nu sublima luminozitate emisă de flăcările iubirii divine a Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, pe care o conţin?

O, părinţi, fraţi şi copii ai mei, contemplaţi marea creaţie care ne înconjoară, şi veţi regăsi pretutindeni iubirea! Da, adevăr vă spun: oriunde veţi privi – indiferent dacă este vorba de un obiect mare sau mic, apropiat sau aflat la mare distanţă – veţi regăsi în el iubirea omniprezentă a Tatălui ceresc.

Nu există nimic în creaţie care să nu-L slăvească pe El, adorându-L într-un fel sau altul. Nimeni altcineva decât noi nu îşi pune întrebarea: 'Ce trebuie să facem? Unde începe şi unde se termină marele imn de slavă datorat Tatălui ceresc?' În tăcerea lor beatifică, toate celelalte fiinţe împlinesc voia sfântă a Tatălui, iar spaţiile celor mai îndepărtate lumi depun mărturie privind activitatea tăcută şi sublimă a unui soare sau altul, ori a fiinţelor care trăiesc pe el.

Noi suntem singurii copii vii ai acestui Părinte preasfânt, şi iată, numai noi ne punem – în prezenţa Lui – întrebarea: 'Ce trebuie să facem?', o întrebare la care nici un înger nu ne va răspunde vreodată, acum şi de-a pururi.

Trăim în mijlocul miracolelor iubirii, dar continuăm să ne punem întrebarea: 'Ce trebuie să facem?', deşi întreaga natură ne răspunde instantaneu, printr-o izbucnire încă şi mai mare de iubire.

Nimic – nimic nu putem face altceva decât să îl iubim pe El cu toată puterea cu care am fost înzestraţi, bucurându-ne fericiţi şi cu recunoştinţă de toate darurile pe care le-a revărsat asupra noastră iubirea Lui eternă!

(7 februarie 1842)

De aceea, preaiubiţii mei părinţi, fraţi şi copii, de vreme ce ne este imposibil să răspundem concludent la această întrebare, căci gândurile noastre cele mai sublime sunt minore prin comparaţie cu mărimea păcatului nostru înaintea şi împotriva Tatălui preasfânt, tot ce putem face este să ne dilatăm inimile cât putem de mult, pentru a-L putea iubi mai presus de orice pe acest Părinte incredibil de bun, de sfânt şi de plin de iubire, iar atunci când iubirea noastră atinge momentul de apogeu, să cădem la picioarele Lui sfinte, în praful nimicniciei noastre, smerindu-ne în faţa Lui până la cel din urmă atom al fiinţei noastre. În această stare de umilinţă deplină, putem să-L adorăm în tăcere, întru spiritul iubirii pure şi al adevărului născut din El.

Nu-i vom putea fi niciodată pe plac Tatălui nostru preasfânt prin arderea sacrificiilor animale sau a recoltelor noastre, ci numai prin sacrificiile arse în inima noastră, în focul spiritului şi al iubirii pure.

De aceea, datoria noastră este să-i ridicăm – acolo unde îi place – altare vii, în care să ardă de-a pururi flacăra pură a iubirii noastre, la fel ca în noul locaş de închinăciune al sublimei Purista, fără a se diminua

vreodată, ci dimpotrivă, ridicându-se din ce în ce mai sus şi cu mai multă forță, întru slava Lui – Cel care se află acum în mijlocul nostru şi care este de o sfințenie absolută.

Avem cu toții această datorie, fiecare după puterile lui; căci, aşa cum florile nu sunt toate de acelaşi fel, existând nenumărate varietăți, astfel încât nici măcar ultimii locuitori ai pământului nu vor apuca să le cunoască pe toate, şi aşa cum există o varietate atât de mare de plante, animale şi stele pe cer, – la fel există în fiecare ființă umană, potrivit ordinii pline de înțelepciune a lui Iehova, Tatăl nostru preasfânt, o mare diversitate de puteri spirituale benefice, precum şi diferite calități ale sufletului uman.

Cel care are o *inimă* puternică are datoria să fie puternic în iubirea sa, pentru ca aceasta să-i întărească şi celelalte energii ale vieții.

Cel care are o *vedere* ascuțită are datoria să-şi focalizeze privirea către inima sa, pentru ca ofranda sa de recunoştință să se aprindă în focul iubirii adevărate pentru Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, care se află acum printre noi, permițând astfel spiritului său să se trezească la viață.

Cel care are un *auz* rafinat are datoria să-şi întoarcă urechile către inima sa, unicul loc în care toate sunetele percepute se pot uni într-un imn de slavă adresat Tatălui ceresc, pe altarul sacrificial al iubirii şi al vieții care derivă din ea.

Cel care are o *minte* ascuțită şi o *rațiune* puternică are datoria să-şi focalizeze gândurile asupra inimii sale, acolo unde se află altarul viu al iubirii pure, lăsându-le să se aprindă la focul iubirii sale – oricât de slabe – pentru ca aceasta să crească şi să devină din ce în ce mai mult pe placul lui Dumnezeu, dăruindu-i astfel viața.

Cel care are o mare *sensibilitate* are datoria să alimenteze cu acest ulei bogat flacăra iubiri pure din inima sa, pentru ca aceasta să crească în intensitate prin slava adusă numelui sublim şi sacru al lui Iehova, care sălăşluieşte în noi.

Cel care are o *capacitate de percepție* foarte ascuțită are datoria să folosească aceste vreascuri proaspete ca o ofrandă suplimentară pe altarul Puristei; numai în acest fel va putea primi el viața eternă.

Lăsați cât mai multe asemenea vreascuri pe altarul viu din templul situat în inima voastră, pentru ca flăcările sale să se ridice din ce în ce mai sus, întru slava şi lauda Celui care l-a înălțat.

Cel cu o mare *iubire pentru semenii săi* are datoria să îşi conducă frații şi surorile în lăcaşul sfânt al Domnului, unicul loc în care pot găsi din abundență viața. Nici un alt imn de slavă nu îi este mai plăcut Tatălui preasfânt decât încălzirea fraților şi surorilor noastre la flacăra sacră a iubirii pure din inima noastră, hrănindu-i la masa ospitalieră a glorioasei Purista dinlăuntrul nostru.

O, părinți, frați şi copii ai mei! Adevăr, adevăr, adevăr vă spun: noi nu putem face nimic care să-i fie mai mult pe plac Tatălui preasfânt decât să-i primim în inima noastră pe frații noştri sărmani şi pe surorile noastre, plini de bucurie, iubire, generozitate şi dorința de a-i servi, chiar dacă au venit la noi din ținuturile de jos, punând în fața lor vasul mai mare (nu pe

cel mic, destinat nouă) şi dându-le să mănânce şi să bea înainte de a trece noi înşine la masă.

Repet: înainte de a trece noi înşine la masă! În caz contrar, Oaspetele Preaînalt, care a înălțat în noi toți bucătăria sfântă a Puristei, nu va trece decât rareori pe la noi, binecuvântându-ne astfel prin iubirea Sa cu viața eternă!

(8 februarie 1842)

Părinți, frați şi copii ai mei! Concluzia este că indiferent în ce domeniu se simte puternic cineva, el trebuie să-şi canalizeze puterea către inima sa vie, căci orice putere nu este altceva decât un dar din partea Tatălui nostru preasfânt.

Ce fel de om îşi utilizează puterea ca şi cum ar fi numai a sa?

În mod evident, nu există o formă de egoism mai înaltă decât aceasta!

Dacă cineva îşi asumă creditul pentru munca făcută de fratele său, el dă dovadă de o mare şi egoistă iubire de sine, dar în acest caz vina sa este mai mică, căci el nu greşeşte decât față de fratele său, căruia îi fură meritele, devenind astfel un hoț față de el.

Atunci când pretindem însă că un dar primit de la Iehova este al nostru, noi vorbim de Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire, singurul căruia îi aparțin toate lucrurile, puterile şi forțele lumii.

Priviți, ascultați şi urmăriți să înțelegeți: o asemenea persoană egoistă devine astfel un hoț față de Dumnezeu –, iar aceasta este forma cea mai înaltă a iubirii egoiste de sine.

Adevăr vă spun, un asemenea om încetează să mai fie copilul Tatălui preasfânt, devenind o simplă creatură supusă judecății. Dacă nici acum nu îşi schimbă atitudinea, el poate deveni chiar un copil al şarpelui, al morții, şi implicit al mâniei şi al iadului, care nu este altceva decât un mormânt etern, blestemat, în care arde continuu focul mâniei şi plin de cele mai cumplite depravări.

De aceea, aşa cum spuneam, dragii mei părinți, frați şi copii, indiferent de puterea pe care considerați că o aveți, nu o priviți ca fiind posesiunea voastră, ci un cadou reînnoit continuu de la Tatăl preasfânt, pe care are datoria să-l depună în altarul sacrificial din lăcaşul Puristei din inima sa, alimentând apoi focul slab al iubirii sale pure cu vreascurile proaspete ale smereniei sale interioare. În acest fel, focul iubirii pure va prinde puteri şi va consuma cadoul depus în altar, întru slava şi gloria Celui care face asemenea daruri şi al cărui nume este Iehova, Dumnezeul etern, infinit şi mai presus de toți prin sfințenia şi atotputerea Sa, Tatăl nostru preasfânt, înzestrat cu cea mai înaltă iubire, grație şi compasiune.

Căci numai Lui îi datorăm slava şi cinstirea noastră.

Ce altceva înseamnă iubirea pură şi autentică pentru Dumnezeul dinlăuntrul nostru, dacă nu fuziunea cea mai intimă cu putință între viața

noastră şi Viaţa supremă a lui Dumnezeu, din care s-au născut cândva toate fiinţele şi toate lucrurile.

„Prin urmare, a-L iubi numai pentru Dumnezeu nu înseamnă altceva decât a începe o viaţă nouă, veşnică şi nepieritoare, trăită întru Dumnezeu, prin depunerea puterilor noastre – considerate ca un cadou primit din partea Tatălui preasfânt – pe altarul din lăcaşul nostru intern de închinăciune, înălţat de Dumnezeu în spiritul nostru, iar apoi prin alimentarea micuţei flăcări a iubirii pure cu ajutorul vreascurilor proaspete ale umilinţei noastre, pentru a cea astfel un foc suficient de mare, care să cuprindă şi să ardă puterile noastre sacrificiale, distrugându-le – şi pe noi împreună cu ele – din perspectiva lumii exterioare.

Din această distrugere se va naşte însă o nouă viaţă, trăită întru Dumnezeu, Părintele nostru preaiubitor.

Aceasta este semnificaţia vasului cel mare din lăcaşul divin al glorioasei Purista. Dacă fructele gătite în el sunt complet coapte, oaspetele sfânt va veni la masa copiilor Săi, pentru a lua masa cu ei, o masă a iubirii eterne, a graţiei şi compasiunii, pe scurt, o masă a vieţii eterne.

Aceasta este singura cinstire justă adusă lui Dumnezeu, cea mai înaltă răsplată pentru noi şi singura adoraţie adevărată, trăită prin distrugerea naturii noastre finite (limitate) în focul sacru al iubirii pure dinlăuntrul nostru. Numai atunci ne vom putea prosterna în faţa lui Dumnezeu, în praful nimicniciei noastre depline, unindu-ne – în şi prin focul iubirii pure, care ne va consuma pe altarul sacrificial din inimile noastre – cu Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt.

Adevăr vă spun, dragi părinţi, fraţi şi copii, cel care nu este dispus să se sacrifice complet pe acest altar – de-acum bine cunoscut nouă – al lăcaşului de închinăciune al glorioasei Purista dinlăuntrul nostru, acceptând să fie distrus şi redus la cenuşă, sau altfel spus, cine nu doreşte să se supună acestui text crucial, nu va scăpa de moarte şi nu va fi răsplătit cu viaţa eternă (primind-o de nevastă – metaforic vorbind – pe glorioasa Ghemela)!

Toţi cei care trăiesc, respiră şi percep binecuvântarea nesfârşită a vieţii, inclusiv dulceaţa infinită a acesteia, au datoria de a realiza că această viaţă terestră nu este altceva decât o viaţă de încercare, dar mai presus de orice, un dar de la Tatăl preasfânt.

Cei care doresc – în mod prostesc – să pună stăpânire pe ea, o vor pierde de-a pururi. În schimb, cei care se vor abandona, prin sacrificiul lor de sine, pe altarul vieţii divine, vor deveni una cu Cel-care-dăruieşte, în maniera pe care v-am descris-o mai sus, păstrându-şi de-a pururi viaţa întru Dumnezeu, Tatăl nostru preaiubitor!

(9 februarie 1842)

Acum ştiţi care este datoria noastră în faţa lui Dumnezeu. Nu vă mulţumiţi doar să ascultaţi, ci integraţi aceste cuvinte în inimile voastre, pentru ca de acolo să treacă în sânge, şi din sânge în toate părţile fiinţei voastre, pentru a fi transpuse în practică. Cel care aude Cuvântul viu de la Dumnezeu Însuşi, indicându-i calea cea mai scurtă şi cea mai sigură către

destinaţie, dar refuză să păşească din toată inima pe această cale, se dovedeşte a fi un mare prost, un bou leneş şi un măgar stupid, căci puterea cuvântului viu l-a întărit deja şi i-a dăruit jumătate din viaţă, fără ca el să facă nimic, astfel încât acum i-ar fi cât se poate de simplu să obţină şi cealaltă jumătate, prin simpla angrenare a voinţei sale libere.

De aceea, nu vă mulţumiţi doar cu ascultarea acestor cuvinte, ci integraţi-le profund în inimile voastre, transpunându-le apoi în fapte. Aceasta este ordinea lui Iehova şi singura cale pe care poate merge cel înţelept, căci el va prefera întotdeauna o casă vie, clădită din o mie de cedri puternici crescuţi în cerc, unei case moarte, construită din bârne, care, deşi sunt îngropate în pământ, sfârşesc rapid prin a putrezi, căci erau moarte de la bun început. Nu este de mirare că la orice furtună mai puternică, aceste case se prăbuşesc peste locatarii lor, omorându-i pe loc.

Casa clădită din cedri vii este o casă sigură, în care vom fi protejaţi pentru totdeauna.

Pentru a obţine o asemenea casă vie, noi trebuie să începem mai întâi prin a sădi în pământ o sămânţă de cedru, aşteptând apoi ca aceasta să crească. Cel care doreşte să trăiască într-un cămin viu trebuie să facă dovada răbdării sale, mulţumindu-se să trăiască până la creşterea cedrului într-o casă moartă, până când casa cea vie devine gata pentru a se putea muta în ea. Odată mutat, cât de fericit va fi el însă, ştiind că are acum o casă vie şi solidă, capabilă să îl protejeze împotriva celor mai puternice furtuni!

Sunt şi oameni care îşi stropesc ani de zile copacii micuţi, aşezaţi în cerc, pentru ca aceştia să crească mai rapid, după care le unesc trunchiurile cu ramuri de mirt, dafin şi palmier, şi umplu golurile cu frunze de levănţică, după care folosesc trunchiul principal ca suport pentru acoperişul pe care îl ţes din fire de paie aurii, până când acesta devine indestructibil, cu care acoperă corolele tuturor copacilor ce formează pereţii casei.

Numim, pe bună dreptate, asemenea oameni – înţelepţi! Să vedem acum cum putem transpune această metaforă în cazul nostru.

Cea mai bună sămânţă cu putinţă a fost deja semănată din abundenţă. Avem la dispoziţie o mare cantitate din apa cea mai bună. Constructorul suprem se află în mijlocul nostru, într-o formă vizibilă. Am fost cu toţii treziţi. Lumina zilei este strălucitoare. Plantele aromate nu aşteaptă decât să le culegem. Paiele aurii se găsesc pretutindeni, din abundenţă.

După cum vedeţi, nu mai avem nevoie decât de foarte puţin pentru a intra în posesiunea caselor vii – privite din perspectivă spirituală de data aceasta. O, gândiţi-vă cât de puţin mai avem!

Vă invit pe toţi să transpuneţi în practică Cuvântul divin, care este un Cuvânt al vieţii şi al puterii, provenit direct de la Dumnezeu, şi vă asigură că veţi primi răsplata lui Lameh, pe Ghemela celestă, care simbolizează iubirea blândă şi compasiunea Tatălui preasfânt. Da, această răsplată se află deja la îndemâna noastră. Tot ce avem de făcut este să întindem mâna şi să ne deschidem inimile, şi vom obţine astfel răsplata pe care ne-a promis-o – în imensa Sa iubire şi bunătate – Tatăl preasfânt.

Acesta trebuie să ne fie ţelul, un ţel cu adevărat sublim: viaţa eternă, viaţa perfectă!

Adevăr vă spun: dacă nu ne vom dovedi demni de acest ideal, făcând tot ce ne stă în sărmanele noastre puteri pentru a-l atinge, atunci, cu toată puterea primită de la Dumnezeu întreaga creaţie va sfârşi prin se fi redusă la nimicnicia ei iniţială, şi odată cu ea şi noi, copiii ei!

Fac acum, în faţa voastră, un jurământ şi vă dau un semn mare, în numele şi în prezenţa vizibilă a lui Iehova, Cel care a fost, este şi va fi de-a pururi martorul meu atotputernic:

Adevăr, adevăr, adevăr vă spun: întreaga creaţie vizibilă este supusă unui proces de distrugere, datorat unei duble căderi dezastruoase, petrecută cu mult timp în urmă! întreaga lume este măcinată de vechiul păcat. Am moştenit cu toţii moartea, pe de o parte în spirit, iar pe de altă parte trupeşte.

Din cauza sfinţeniei Sale supreme, Dumnezeu nu poate restabili în locul nostru viaţa trupească pentru noi, dar şi-a revărsat – în iubirea Lui supremă – compasiunea asupra spiritului nostru, făcând din noi copiii graţiei şi iubirii Sale nesfârşite, dându-ne astfel şansa de a putea lua din nou parte la viaţa eternă.

Părinţi, fraţi şi copii, în faţa noastră s-a deschis din nou calea către El, iar noi am primit din nou şansa vieţii eterne: iubirea este viaţa, iar smerenia calea care duce către ea! Haideţi să le acceptăm cu toţii cu curaj şi să acţionăm în consecinţă, şi vă asigur că nu vom trece pragul morţii atunci când ne vom afla în apropierea marelui Creator şi a Sursei Primordiale a întregii vieţi, ci dimpotrivă, vom trece direct în viaţa eternă, care a venit acum la noi şi care va rămâne, cu siguranţă, de-a pururi una cu noi! *Amin, amin, amin”.*

Capitolul 26

DOMNUL ÎL NUMEŞTE PE ENOH PRIMUL PREDICATOR AL SABATULUI. UN MESAGER ESTE TRIMIS LA HORED ŞI NAEME

(10 februarie 1842)

După ce şi-a încheiat discursul inspirat de Mine, Enoh s-a îndreptat către Abedam cel Mare şi i-a mulţumit din inimă, integrându-se astfel perfect în spiritul autentic al oricărui discurs de Sabat.

Drept care, Abedam i-a spus: „Cred că te-ai convins acum de inutilitatea temerilor tale anterioare.

La fel ca acum, le vei vorbi oamenilor şi pe viitor – inspirat de Mine – adresându-te părinţilor, fraţilor şi copiilor tăi de ambe sexe.

De acum înainte, aceasta va fi principala ta sarcină de Sabat. Iar dacă îţi voi transmite că cineva şi-a întors faţa de la Mine, îndreptându-şi-o către lumea exterioară, vei avea datoria să-i vorbeşti în fiecare zi, în numele

Meu, pentru a reveni pe calea smereniei, a umilinței şi a iubirii pentru Mine.

Dacă asemenea cazuri se vor înmulți, iar tu nu vei mai face față singur acestei sarcini, alege în numele Meu un om potrivit, care a urmat şcoala ta, şi trimite-l în mijlocul lor. nu-ți face griji pentru el, căci voi fi alături de el, la fel cum sunt alături de tine.

Cel pe care îți vei pune mâinile în numele Meu va primi instantaneu spiritul Meu şi va putea profeți la fel ca tine, iar iubirea lui pentru Mine va deveni ardentă, astfel încât toate plantele, ierburile, tufişurile, copacii, munții, apele, vânturile, focul, pământul şi toate animalele se vor închina în fața lui, aşa cum ți se închină astăzi ție, în calitatea ta de preot consacrat.

Toți cei care vor dori să se întoarcă la Mine vor fi întâmpinați, înainte de jumătatea drumului, de grația, compasiunea şi iubirea Mea.

În schimb, cei care îşi vor închide inima, ochii şi urechile în fața ta, refuzând să asculte Cuvântul inspirat de Mine, vor fi loviți de biciul nenorocirilor de şapte ori.

Dacă tot nu vor fi dispuşi să revină la Mine, izgoneşte-i din comunitate. În schimb, dacă doresc să revină, plângând cu lacrimi fierbinți de căință, ia-i de mână, ridică-i de jos, adu-i aici şi dispune să se pregătească o masă şi invită-i pe toți să ia parte la ea, pentru a vă bucura împreună de iubirea Mea părintească, căci un om pierdut s-a regăsit din nou pe sine, întorcându-se din nou către Tatăl în inima sa.

Adevăr îți spun, dacă un om căzut atât de jos se va întoarce din toată inima la Mine, bucuria ta va fi mai mare în cazul lui decât în cazul a 99 de oameni drepți, care nu trebuie să se întoarcă!

Căci, dacă cineva este viu şi rămâne viu, acest lucru este pur şi simplu normal. Cel care se află deja în lumină nu se mai poate rătăci cu uşurință.

Conform ordinii lucrurilor, cel slab nu poate duce noaptea pe umerii săi decât o povară mică, pe străzile deja luminate.

În schimb, dacă Eu îi dau unui om puternic o povară mai mare, pe care trebuie să o ducă noaptea, iar el nu mai aude strigătul tău şi se rătăceşte, fără să vadă nimic şi apropiindu-se de distrugere şi de moarte, după care regăseşte dificilul drum de întoarcere acasă şi vine la tine plângând, astfel încât să poți regăsi un frate pe care l-ai crezut pierdut pentru totdeauna şi pe care l-ai plâns cu tristețe, la fel cum Eu Mi-am regăsit un fiu pierdut – spune-Mi, nu va fi atunci bucuria ta mai mare decât în cazul a 99 de oameni drepți, care nu s-au rătăcit niciodată?

Te asigur deci că bucuria ta va fi mai mare în cazul celor care s-au pierdut, care au murit, şi care s-au întors apoi la viață.

Cel drept nu are motive să plângă, căci povara lui este uşoară. În schimb, când cineva poartă pe umeri o povară grea, cauza căreia cade şi începe să plângă, cine ar putea avea o inimă atât de împietrită încât să nu-i fie milă de el şi să nu facă tot ce stă în puterile sale pentru a-l ajuta din nou să se ridice?

Ce ar simți el în inima sa dacă nu ar face nimic pentru fratele său, lăsându-l să piară sub povara grea?

Pe de altă parte, dacă fratele căzut se ridică pe neaşteptate de jos, cine nu ar alerga fericit la el, strângându-l la piept pe cel crezut mort, şi cine nu s-ar grăbi să-l conducă în casă, pregătindu-i o masă consistentă, care să-l ajute să îşi refacă puterile?

De aceea, vă spun tuturor: corectați-i cu fermitate pe cei care au tendința să se rătăcească, dar dacă cineva dispare complet din câmpul vostru vizual, căutați-l cu toată iubirea primită de la Mine.

Nu ridicați niciodată biciul asupra fraților voştri până când nu vă voi striga personal: 'Acum pedepsiți-i cu focul iubirii voastre. Alungați-i din comunitate, pentru a nu corupe şi alte suflete, dar însoțiți-i cu inima voastră până la capătul lumii'.

Privirea voastră de rămas bun (la fel ca toate celelalte priviri ale voastre) ar trebui să-i reamintească celui rătăcit că rămâne totuşi fratele vostru sărman, şi chiar dacă este fiul căzut al iubirii Mele, nu vă considerați mai presus de el.

Nu lăsați mânia să vă cuprindă inima şi nu acceptați ca limba voastră – şi încă şi mai puțin inima voastră – să îl blesteme vreodată.

Aşa cum vă veți purta unii cu alții, la fel Mă voi purta Eu cu voi. Pe de altă parte, cine va păcătui în ochii voştri, va păcătui şi în ai Mei.

Dacă voi îl veți judeca, la fel voi face şi Eu, dar numai Eu cunosc pedeapsa pe care i-o voi acorda.

Cât despre faptul că l-ați judecat, nici voi nu veți scăpa de judecată, dar în ce va consta aceasta, la fel, numai Eu ştiu.

Iar acum, dragul Meu Enoh, pregăteşte un mesager, şi trimite-l în regiunea dintre ținutul de miazănoapte şi cel de dimineață, căci există acolo un frate al vostru care se complace într-o relație cu o femeie din ținuturile de jos. Numele lui este Hored, iar al femeii Naeme. El nu ştie nimic din ceea ce se petrece aici. Trimite-i vorbă şi spune-i că îl aştept să vină în cea mai mare grabă. *Amin"*.

Capitolul 27

HORED ŞI NAEME SUNT SALVAȚI DE MESAGERUL LAMEL

(11 februarie 1842)

Mulțumindu-i lui Abedam cel Mare pentru sarcina primită, Enoh s-a grăbit către Gabiel şi i-a spus:

„Gabiel, trimite-l pe fratele tău Lamel, căci Domnul are nevoie de el".

Gabiel a ascultat imediat şi a făcut ce i s-a spus.

Când Lamel a ajuns în cea mai mare grabă în fața lui Enoh, el s-a înclinat adânc în fața lui Enoh, pe care l-a întrebat:

„Venerat părinte şi învățător, tu, cel înțelept pe care Tatăl preasfânt îl iubeşte atât de mult, spune-mi, ce aşteaptă Domnul de la mine? Iată, sunt gata să zbor până la capătul lumii pentru a împlini voia sfântă a Domnului”.

Enoh i-a răspuns: „Te-am chemat pentru că ştiam de buna ta credință. Te-am ales pentru a te trimite în locul în care fratele tău Hored trăieşte în secret cu soția lui, Naeme, din ținuturile de jos. Naeme este fiica regelui Lameh din oraşul lui Enoh, iar căsnicia lor nu a fost binecuvântată de Adam şi de ceilalți patriarhi.

Spune-i lui Hored că Domnul îl cheamă la El, împreună cu soția lui, Naeme. Dacă opune rezistență, spune-i că duşmanii săi din oraşul lui Enoh l-au spionat şi nu aşteaptă decât un moment favorabil pentru a-l captura, înarmați până-n dinți, şi a-l preda împreună cu soția sa teribilului Lameh, care abia aşteaptă să se răzbune pe ei.

Mai spune-i că până acum a fost protejat de mâna Domnului, dar dacă nu va asculta prompt de chemarea Acestuia, Domnul îşi va retrage brațul divin şi nu-i va rămâne decât să se descurce cu cei o mie de duşmani dornici de răzbunare, care îl vor ataca precum nişte lei, tigri şi hiene înfometate.

Dacă însă este de acord, apucă-i de mâini, pe el şi pe soția lui, iar puterea Domnului care coboară acum asupra ta – în timp ce eu îmi țin mâinile pe trupul tău, în numele Domnului – vă va salva pe toți de duşmanii care vă vor împresura din toate părțile.

Haide, grăbeşte-te să împlineşti voia sfântă a Domnului, Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire!

Grația, iubirea şi compasiunea Domnului să te însoțească acum şi de-a pururi. *Amin”.*

Imediat ce Lameh şi-a încheiat discursul, Lamel a pornit la drum ca vântul şi ca gândul, întărit şi de puterea coborâtă asupra lui prin grația lui Dumnezeu, ajungând în numai câteva minute în fața colibei părăginite a lui Hored, deşi în mod normal drumul ar fi durat nu mai puțin de o zi de mers.

De îndată ce l-a văzut, Hored l-a prins mânios de braț şi a strigat la el:

„Nefericitule! Ce te aduce aici? chiar trebuie ca primul blestem rostit vreodată de buzele mele să cadă asupra ta, Lamel, altminteri fratele meu mult iubit?

Iată, i-am făcut soției mele un jurământ sacru, şi anume să-l alung pe primul venit să tulbure pacea noastră solitară, chiar dacă ar fi vorba de Adam însuşi!

M-am ascuns în cel mai îndepărtat colț al pământului, în dorința de a trăi aici neobservat de ochi omeneşti, căci am găsit ceea ce căutam, iar fericirea mea este supremă!

O, nefericitule! Cine ți-a arătat calea către acest colț îndepărtat al pământului? Vorbeşte, sau îți voi sfârteca trupul în o mie de bucăți, cu care voi hrăni corbii!”

Privindu-l cu fermitate în ochi pe mâniosul Hored, Lamel i-a spus cu blândețe: „Hored, aşa îți întâmpini tu salvatorul pe care l-a trimis la tine însuşi Dumnezeu cel atotputernic, care păşeşte acum în mijlocul nostru, într-o formă vizibilă, învățându-ne şi acționând pe înălțimile sacre ale munților?

Înainte să mă blestemi şi să mă sfârteci în bucăți, trebuie să te avertizez că cei înzestrați cu putere divină nu se lasă prea uşor călcați în picioare, oricâte legăminte i-ai fi făcut soției tale.

Pentru a-ți demonstra că dispun cu adevărat de puterea Domnului, şi nu mă mulțumesc doar să fac gălăgie, aşa cum procedezi tu, îți cer acum să smulgi din rădăcini acest cedru bătrân şi gros, şi să-l arunci dincolo de munți, în fața celor o mie de duşmani din oraşul lui Enoh care stau la pândă, încercând să te prindă într-o ambuscadă.

Dacă vei putea face acest lucru, nu ai decât să mă sfârteci în bucăți, cu condiția să mai şi poți! Dacă nu, priveşte jos, în vale, şi observă cine se apropie de coliba ta în această zi de Sabat pentru a te prinde, pe tine şi pe soția ta, predându-vă apoi răzbunării sângeroase a lui Lameh, a cărui furie pentru faptul că i-ai răpit fiica depăşeşte orice imaginație”.

Hored s-a îndreptat imediat către cedrul bătrân, încercând din răsputeri să îl smulgă din rădăcini. Dar trunchiul copacului nu s-a clintit din loc.

Văzând că nu poate face nimic, el i-a strigat furios lui Lamel:

„Tâlharule! Nu ai decât să-l smulgi tu din rădăcini!”

La care, Lamel s-a limitat să atingă copacul, iar solidul trunchi al acestuia s-a transformat pe loc în aşchii, ca şi cum cedrul nu ar fi existat niciodată.

În continuare, Lamel a arătat cu degetul în direcția văii, arătându-i lui Hored armata trimisă din oraşul lui Enoh, după care l-a întrebat: „Ei bine, la ce trebuie să mă aştept? Mai doreşti să mă sfârteci în o mie de bucăți?”

Dar Hored a izbucnit în lacrimi, tânguindu-se: „Doamne, acum sunt cu adevărat pierdut!

Am ştiut de la bun început că se va ajunge aici!”

(12 februarie 1842)

Dar Lamel i-a spus lui Hored: „Dacă ai ştiut de mult că se va ajunge aici, de ce nu te-ai întors acasă, în ținutul părinților tăi? Ei te-ar fi binecuvântat şi pe tine, la fel ca pe ceilalți, şi chiar mai mult, căci tu ai fost emisarul lor şi nu a fost vina ta că Lameh ți-a dăruit-o pe Naeme. De vreme ce darul lui Lameh ți s-a adresat personal, nimeni nu ți-ar fi disputat-o pe Naeme, chiar dacă ne-ai fi arătat de o sută de ori marea ei frumusețe.

Ascultă, frate, tu nu aveai nici un motiv să fugi de noi, şi totuşi ai făcut-o. De ce?

Adevăr îți spun: atunci când te-ai dus în oraşul lui Enoh din ținuturile de jos, ai fost înzestrat cu o mare putere prin binecuvântarea patriarhilor. Văzând că nu-ți poate face nici un rău, ticălosul Lameh s-a folosit de acest vicleşug şi ți-a dăruit-o pe Naeme, pe de o parte pentru a scăpa de tine, iar pe de altă parte pentru a te înlănțui cu teribila putere a şarpelui.

Căci el şi-a spus în sinea sa: 'Dacă este într-adevăr trimis la mine de o putere superioară, cum ar fi bătrânul Dumnezeu, a cărui voce atotputernică am auzit-o eu însumi atunci când mi-am înjunghiat cei doi frați, înseamnă că nu va accepta niciodată ceva de la mine, şi cu atât mai puțin o femeie promisă deja altcuiva'.

Din păcate, tocmai când Lameh se aştepta mai puțin, tu te-ai lăsat prins în capcana şarpelui, acceptând otrava cea mai cumplită din mâna celui mai teribil trădător față de Dumnezeu! şi care a fost rezultatul acestei otrăvi? Ai fugit în acest loc îndepărtat, urmărit de o întreagă armată de spioni din oraşul lui Enoh, fără să-ți mai pese dacă puterea dăruită ție prin binecuvântarea patriarhilor din înălțimile pure te mai însoțeşte sau nu.

Evident, Lameh şi urmăritorii tăi au crezut o vreme că ai rămas la fel de puternic ca şi înainte. Acum, Lameh i-a făcut însă o mare ofrandă şarpelui, dezonorând şi chiar blestemând numele sacru al lui Iehova. De aceea, şarpele i-a dezvăluit slăbiciunea ta actuală, iar Lameh şi-a trimis o mie din cei mai puternici oameni ai săi, înarmați până-n dinți, pentru a te prinde şi a te preda răzbunării sale. La rândul ei, Naeme urma să fie prezentată întregului ținut drept o prostituată de rang comun, căci fără ea, ținutul nu s-ar fi revoltat împotriva lui.

În fericirea ta efemeră şi prin gelozia ta față de noi, frații tăi, tu ai crezut că este mai bine să te ascunzi în cel mai îndepărtat colț al pământului, astfel încât să te poți bucura netulburat de fericirea ta. Deşi convinşi că nu mai doreşti nimic de la noi, noi am continuat totuşi să te binecuvântăm cât de des am putut.

Dar învățătorul sacru şi Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire, care se află şi acum în mijlocul nostru, ne-a deschis ochii şi ne-a arătat cum stau lucrurile cu tine şi cu soția ta. Mai mult, m-a trimis la tine pentru a vă salva şi a vă conduce la El, pentru a primi direct de la El binecuvântarea, iubirea şi grația Lui.

Hored, frate, recunoaşte voia Domnului, cheamă-ți soția şi lasă-mă să vă duc pe brațele mele, cu puterea gândului, înainte ca armatele lui Lameh să vă prindă, pentru a vă salva astfel de la pierzanie, în numele Domnului!"

Auzind aceste cuvinte, Hored a exclamat: „O, frate Lamel, abia acum te recunosc! Dacă ne poți salva într-adevăr, iată brațul meu! Şi uite, vine şi Naeme, oferindu-ți brațul ei, aşa cum ne-ai cerut. Iar acum, facă-se voia Domnului! *Amin"*.

După care, Lamel i-a prins pe cei doi de brațe. Instantaneu, armatele lui Lameh au atacat coliba lui Hored, agitându-şi cu sălbăticie armele.

Văzând acest lucru, Naeme a scos un strigăt de disperare: „Pentru numele lui Dumnezeu cel Atotputernic! Auntem pierduți! – O, bietul meu Hored!”

Hored a început şi el să se tânguiască, dar Lamel le-a spus: „Priviți în jur şi spuneți-mi unde vă aflați. Abia apoi tânguiți-vă, dacă mai considerați că acest lucru este necesar!”

Cei doi şi-au deschis ochii şi au rămas uluiți să constate că se află, vii şi nevătămați, în preajma peşterii lui Adam, lângă care stăteau, aşteptându-i cu brațele larg deschise, Enoh şi Altcineva.

Capitolul 28

INCENDIEREA PĂDURILOR, PORNITĂ DE LAMEH, REGELE DIN ȚINUTUL DE JOS

(14 februarie 1842)

Văzându-l pe Enoh, însoțit de Abedam cel Mare, Lamel s-a grăbit către ei, lăsându-i din brațe pe cei doi. El s-a aruncat la picioarele lui Abedam, mulțumindu-i pentru marea grație pe care a dovedit-o față de fratele său, Hored, şi față de soția acestuia, Naeme, precum şi față de el însuşi, de a-i fi putut salva.

Când Abedam cel Mare, însoțit de Enoh, a ajuns în fața celor trei, El i-a spus lui Lamel să se ridice de la pământ, apoi i s-a adresat astfel:

„Lamel, tu Mă cunoşti pe mine, la fel cum îl cunoşti pe Enoh, dar fratele tău abia salvat nu îl cunoaşte decât pe Enoh. De aceea, păstrează deocamdată tăcerea în ceea ce Mă priveşte şi du-te pe o cărare diferită până la colina lui Adam, unde vom veni şi noi, iar Eu îmi voi face cunoscută identitatea. *Amin”*.

De-abia a terminat Abedam de vorbit, că din ținuturile de dimineață şi de miazăzi s-a ridicat până la cer un fum gros, ca şi cum un sfert din pământ ar fi fost incendiat.

Enoh L-a tras atunci deoparte pe Abedam şi L-a întrebat: „Tată preasfânt! Priveşte fumul dens care se ridică din ținuturile de jos către cer! Ce înseamnă acest lucru?”

Abedam i-a răspuns: „Mai ai puțină răbdare şi te vei convinge în curând de incredibila răutate a lui Lameh.

Ascultă, furtuna de ieri a devastat grădinile lui Lameh şi a provocat mari daune în turmele lui. De aceea, el şi-a trimis servitorii pentru a da foc pădurilor şi a incendia astfel munții înalți, inclusiv pe locuitorii acestora. Aceasta este explicația fumului dens.

Vino însă cu Mine până la stânca cea albă şi îi vom surprinde pe incendiatori chiar asupra faptului. *Amin”*.

După care, cei cinci, inclusiv Abedam, s-au îndreptat către marea stâncă albă.

De îndată ce au ajuns, Abedam i-a arătat lui Enoh incendiatorii care puteau fi văzuți dedesubt.

Văzând acest tablou sfâşietor, Enoh s-a înfuriat atât de tare încât i-a strigat cu voce puternică lui Abedam:

„O, Tu, al cărui nume numai inima mea îndrăzneşte să îl rostească! Chiar Ți-ai terminat ieri toate fulgerele şi trăznetele? Iată, ai putea folosi în mod util cîteva mii dintre ele pentru a-i pedepsi pe aceşti diavoli întrupați!

Viermele încearcă să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu! O, Doamne! Crede-mă, acum chiar aş dori să mă folosesc de puterea cu care m-ai înzestrat!

O, soare, atelier luminos în care Domnul îşi forjează trăznetele – grăbeşte-te şi loveşte-i cu putere pe cei de jos, reducându-i la cenuşă, şi însoțeşte aceste trăznete de tunete nemaiauzite, care să zguduie întregul pământ din temelii!”

Dar Abedam l-a prins pe Enoh de mână şi i-a spus: „Opreşte-te, iubitul Meu Enoh, căci nu dorim să lovim şi noi materia cu aceeaşi furie de care sunt cuprinşi cei de jos!

Deocamdată, să lăsăm trăznetele şi tunetele, căci celebrăm astăzi Sabatul, care nu este o zi a judecății, ci una a liniştii, păcii şi iubirii, a grației şi compasiunii născute din această iubire şi a tuturor binecuvântărilor lui Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor şi Părintele tuturor îngerilor şi oamenilor.

Vai celor creați dacă Sabatul va deveni vreodată o zi a blestemelor!

De aceea, îi vom scuti deocamdată pe aceşti diavoli orbi de focul judecății şi vom lăsa o ploaie mare să cadă asupra operei lor furibunde. Te asigur că fiecare picătură de ploaie va fi mai folositoare arborilor care ard decât cele o mie de trăznete pe care le-ai invocat tu.

Ne vom limita deci să stingem focul cu apă, căci nu a sosit încă timpul pentru ca focului să i se răspundă prin foc. Când acest timp va veni însă, vai munților, pădurilor, tufişurilor şi plantelor pământului!

Să nu mai vorbim însă despre foc. Enoh, întinde-ți mâinile în numele Meu şi porunceşte-le norilor să se adune şi să înceapă o ploaie mare, care să stingă incendiul de dedesubt. Cât despre înălțimile munților, acestea trebuie să rămână ferite astăzi, mâine şi poimâine, căci aceasta este perioada de timp cât îmi voi mai păstra această formă vizibilă pentru voi. Haide, împlineşte voința pe care am transmis-o inimii tale. *Amin”*.

Capitolul 29

STINGEREA INCENDIULUI FORESTIER DE CĂTRE PLOAIE. AROGANȚA LUI SATAN ÎN FAȚA DOMNULUI

Enoh i-a mulțumit din inimă lui Abedam pentru intervenția lui, după care şi-a întins mâinile şi a rostit următoarele cuvinte:

„Ascultă, aer senin! Îndeamnă-ți spiritele să adune nori grei deasupra acestei regiuni, pentru ca torentele revărsate din cer să stingă incendiul de dedesubt. În numele lui Iehova, această lucrare a ta nu trebuie să se oprească până când nu a murit şi ultima scânteie! *Amin".*

De-abia a rostit Enoh cuvântul *Amin* că iată, pe cer au început să se adune nori grei, din care a coborât o ploaie cum nu s-a mai văzut asupra întregii regiuni calamitate.

Deasupra norilor ieşeau vârfurile munților, în care cerul a rămas senin şi luminos. cei aflați pe platoul de sus au putut vedea atunci la suprafața norilor un mare vârtej, ca un fel de şarpe care se zvârcolea.

Vârtejul s-a apropiat din ce în ce mai tare, dovedindu-se în cele din urmă a fi însuşi Satan. El şi-a asumat imediat o formă luminoasă, după care L-a întrebat pe Abedam:

„De ce Te bagi pe teritoriul meu? Ai uitat perioada de grație pe care mi-ai acordat-o?

Mai bine pleacă şi lasă-mă să-mi fac nestingherit de cap în teritoriul pe care mi l-ai consacrat; căci eu, şi nu Tu, sunt domnul şi stăpânul acestei creații!"

Dar Abedam i-a replicat: „Satan, ajunge! Dacă vei continua să încalci limita sacră dintre Mine şi tine, vei fi judecat şi silit cu forța să recunoşti Cine este adevăratul Domn şi Dumnezeu, de la începutul eternităților!

Acum dispari din ochii Mei şi încearcă să înțelegi de ce ți s-a acordat această perioadă de grație. *Amin".*

Cu un strigăt cumplit, Satan s-a prăbuşit în profunzimile din care a apărut, într-o mare de flăcări.

În final, Abedam a spus: „Iată, focul s-a stins, iar diavolii au fost puşi pe fugă. Putem pleca acum împăcați.

Deocamdată, nu trebuie să-i spuneți nimic despre ceea ce s-a întâmplat lui Adam. *Amin".*

Capitolul 30

CEI CINCI URCĂ PE CALEA ÎNGUSTĂ A UMILINȚEI CĂTRE VÂRFUL MUNTELUI. ÎNTREBAREA PLINĂ DE SEMNIFICAȚII ADRESATĂ DE ABEDAM CEL MARE LUI HORED ŞI LUI NAEME

(16 februarie 1842)

Fără altă întârziere, cei cinci au pornit la drum, urcând pe o cărare îngustă către vârful muntelui ce începea chiar sub peşteră şi care era urcată de regulă de copiii din ținutul de dimineață atunci când doreau să-i viziteze

pe principalii patriarhi care trăiau pe platourile înalte, evitând astfel din respect peştera lui Adam pentru a nu o desacraliza trecând zilnic prin faţa ei (întrucât o considerau sacră).

În acest fel, această cărare a ajuns treptat să fie considerată – pe bună dreptate – o cale a umilinţei. Nu întâmplător a ales Abedam această cărare: mai întâi, pentru a le arăta noilor veniţi care este calea pe care trebuie să meargă pentru a atinge culmea vieţii, iar în al doilea rând, pentru a le sugera prin acest semn care este calea prin care îl pot recunoaşte pe El.

Şi astfel, cei cinci şi-au continuat drumul pe această cărare mai dificilă, dar mai scurtă. Din cauza veşmântului său regal, Naeme culegea toţi ciulinii din cale, astfel încât era nevoită tot timpul să îşi curețe hainele.

Pe măsură ce se apropiau de culme, ciulinii au devenit din ce în ce mai deşi, iar biata Naeme aproape că nu mai reuşea să se smulgă din mijlocul lor. la un moment dat, ea a rămas complet înţepenită şi a început să plângă şi să strige după ajutor.

Întrucât rămăsese însă foarte mult în urma bărbaţilor (chiar din cauza ciulinilor respectivi, pe care era nevoită să-i curețe), aceştia nu i-au auzit strigătele de disperare, continuându-şi fără griji drumul.

Când au ajuns pe culme, Abedam s-a oprit şi le-a cerut celorlalţi să verifice dacă toată lumea a ajuns în siguranţă, alături de El, în vârful muntelui. După o scurtă pauză, El i-a întrebat: „Ei bine, copii ai lui Dumnezeu, suntem toţi şi în deplină putere?”

Hored, care abia începea să-şi revină din uimirea care îl cuprinsese în faţa evenimentelor de pe stânca cea albă, a devenit subit conştient de dispariţia iubitei sale soţii, speriindu-se îngrozitor. văzând marea lui tulburare, Abedam l-a chemat la El şi i-a spus:

„De ce îţi faci griji pentru nimic? Când urcam pe cărarea cea îngustă nu te-ai uitat în spate şi nu ai auzit strigătele ei de disperare atunci când a fost prinsă în ciulini din cauza veşmintelor sale regale. La momentul potrivit, urechile tale au rămas surde.

În loc să-ţi faci inutil atâtea griji, mai bine te-ai întoarce din drum şi ai ajuta-o să scape, mai ales că locul nu este prea departe de noi.

Aşadar, du-te şi ajut-o să scape din ciulini, iar apoi adu-o aici, vie şi nevătămată. Cât despre noi, vă vom aştepta. *Amin”*.

Hored s-a întristat însă şi mai tare, s-a aruncat cu faţa la pământ şi a rostit următorul discurs: „O, fraţi întru Dumnezeu, ascultaţi-mă, iar dacă este cineva de faţă care îmi este precum un tată, să mă asculte şi el!

Din câte mi-a spus fratele meu, Lamel, Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, se află într-o formă vizibilă printre părinţii de pe înălţimi.

Dacă aşa stau lucrurile, totul îmi este cât se poate de clar.

Sfinţenia lui infinită nu va permite niciodată soţiei mele impure să urce pe aceste înălţimi sacre.

La ce mi-ar folosi să mă întorc dacă cineva dintre voi nu ar veni cu mine, ajutându-mă să îmi eliberez soţia de miile de spini?

O, Enoh, o, Lamel, o, tu, prieten necunoscut, dar puternic, nu mă părăsiţi şi nu o lăsaţi pe sărmana mea soţie să piară!

Îmi dau seama că nu ar fi trebuit să vă urmez până aici, căci sunt un păcătos în faţa lui Dumnezeu, dar şi în faţa voastră, bărbaţi şi copii după inima lui Dumnezeu.

Da, da am comis un mare păcat. Da, trebuie să mă întorc înapoi, şi am s-o fac, dar vă implor pe unul dintre voi să veniţi cu mine şi să mă ajutaţi să o eliberez pe soţia mea!

Să-mi indice apoi un loc lângă stânca cea albă. Mă voi retrage acolo, împreună cu soţia mea, şi vom deplânge amândoi până la sfârşitul vieţilor noastre marele păcat pe care l-am comis împreună. Până atunci, vă rog doar să-mi îndepliniţi această ultimă dorinţă. *Amin.* Facă-se voia voastră. *Amin".*

În timp ce Hored, cu faţa la pământ, îşi deplângea soarta prin acest discurs trist, Abedam i-a spus în şoaptă lui Lamel să se ducă şi să o aducă pe Naeme.

Drept urmare, înainte ca Hored să-şi termine lamentările, Naeme se afla deja lângă el, vie şi nevătămată.

Abedam l-a întrebat:

„Hored, în timp ce te îţi plângeai de milă, Naeme ar fi putut foarte bine pieri. La ce i-ar mai fi folosit atunci căutările noastre?

Spuneai că sfinţenia lui Iehova nu v-ar permite să vă apropiaţi de Cel care păşeşte acum într-o formă vizibilă pe înălţimile sacre ale lui Adam. Spune-Mi atunci, cine i-a dat lui Lamel puterea de a vă salva de la pierzanie pe tine şi pe soţia ta în izolarea stupidă pe care aţi ales-o?

De vreme ce Însuşi Iehova i-a dat această putere, ce crezi că L-ar împiedica pe acesta să vă accepte în preajma Lui şi să vă binecuvânteze direct, în măsura în care meritaţi acest lucru?

Of, nerodule, ridică-te şi vino să-L cunoşti mai bine pe Iehova cel sfânt. *Amin".*

Auzind acestea, Hored i-a spus lui Abedam: „Atotputernice prieten, sau frate, sau părinte! Atâta vreme cât unul dintre voi nu-mi promite că va veni cu mine să o salvez pe soţia mea, nu mă voi ridica din acest loc, chiar dacă m-aţi pedepsi cu ajutorul şerpilor. Dacă soţia mea a fost nevoită să piară din cauza prostiei mele, îmi voi ispăşi greşeala în faţa lui Dumnezeu şi a patriarhilor".

Abedam a strigat-o însă pe Naeme şi i-a făcut semn să îl ridice de la pământ pe nătângul Hored.

Naeme s-a grăbit să-l prindă de mână pe Hored, spunându-i următoarele cuvinte:

„Hored, de ce te plângi atâta din cauza mea? Iată, mă aflu deja de ceva vreme pe această înălţime sacră, fără să grupului păţit ceva, fiind salvată de fratele tău la sugestia acestui străin atât de puternic.

Haide, ridică-te, aşa cum ţi-a cerut nobilul nostru prieten".

Auzindu-şi soţia, Hored s-a ridicat plin de bucurie de la sol, mulţumindu-i străinului cu lacrimi în ochi pentru ajutorul prompt şi atât de neaşteptat pentru el, prin care i-a salvat soţia.

Dar Abedam i-a spus: „Hored, Hored, eşti încă atât de necopt. Spune-Mi, cum îţi imaginezi tu că arată Iehova?

Poate ca un vânt puternic, sau ca o flacără strălucitoare, ca un soare, ori ca un fulger?

Spune-Mi: cum ţi-L imaginezi? *Amin"*.

Hored i-a răspuns: „O, prietene, nu-mi pune o astfel de întrebare, căci cine şi L-ar putea imagina vreodată pe Dumnezeu într-o formă limitată, finită?

Dumnezeu este etern şi infinit! Ce formă ar corespunde atunci infinităţii?"

Abedam: „Cu siguranţă, nu forma ta, încă atât de redusă.

Dar să o lăsăm pe Naeme, copilul acestei lumi, să răspundă la întrebare. Spune-Mi, Naeme, cum crezi tu că ar trebui să arate Iehova cel sfânt?"

Naeme a zâmbit, după care a spus: „Prieten glorios, de o bunătate divină, iartă-mă, dar nici eu nu-mi pot imagina o formă care să i se potrivească lui Iehova. Pe de altă parte, nu-ţi voi ascunde că forma care mi-ar plăcea cel mai mult este a ta.

Iartă-mă dacă am spus o prostie foarte mare".

Dar Abedam i-a răspuns: „Linişteşte-te, femeie frumoasă. Adevăr îţi spun: chiar în forma aceasta îl vei recunoaşte în curând pe Iehova, Dumnezeu cel etern, infinit şi atotputernic, iar în El îl vei recunoaşte pe Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire. *Amin"*.

Capitolul 31

HORED ŞI NAEME PRINTRE PATRIARHI, FĂRĂ A-L FI RECUNOSCUT ÎNCĂ PE ABEDAM. PEDEAPSA PRIMITĂ DE HORED PENTRU CĂ A FOST GELOS PE ABEDAM

(17 februarie 1842)

După aceste cuvinte, cei cinci şi-au continuat drumul, ajungând în locul care ne este deja familiar.

De îndată ce Abedam s-a apropiat de ei, patriarhii s-au aruncat la picioarele Lui, profund mişcaţi de marea iubire şi de imensul respect pe care i le purtau, unii slăvindu-L cu voce tare, alţii în intimitatea inimilor lor.

Practic, toţi oamenii aflaţi pe înălţimile sacre, inclusiv pe munţii din jur, s-au prosternat la pământ, cu excepţia celor cinci nou veniţi, care au rămas în picioare.

Enoh şi Lamel ar fi urmat cu dragă inimă exemplul celorlalţi, dar Abedam le-a interzis să facă acest lucru, pentru a le servi o lecţie celor doi soţi.

Într-adevăr, atât Hored cât şi Naeme au rămas cât se poate de uimiţi, văzând mulţimea de oameni cu feţele la pământ, fără să-şi dea seama cui se adresează acest respect suprem, căci numai ei cinci se mai aflau în picioare.

De aceea, Naeme şi-a luat inima în dinţi şi L-a întrebat cu sfială: „Ascultă, prieten mult respectat, atât de bun şi de puternic! Ce înseamnă această prosternare generală şi de ce oftează toată lumea? Cui îi este adresat acest respect uriaş?

Oare se apropie de undeva marele Iehova, fără ca eu să-L pot vedea? – Ce înseamnă toate acestea?

De ce sunt toţi atât de cutremuraţi? – Cu siguranţă, nu poate fi vorba decât de sublimul Iehova!

O, dragă prietene, încă din copilărie am avut dorinţa secretă de a-L vedea măcar o dată în viaţă pe marele Iehova, căci mama mea mi-a vorbit despre El, învăţată la rândul ei de un anume Farak, se pare frate cu Enoh, despre care mi s-a spus că semăna foarte mult cu Iehova.

Vezi tu, dragă prietene, am avut ghinionul să fiu cea mai frumoasă femeie din ţinuturile de jos, motiv pentru care am fost adeseori vândută celor desfrânaţi de către mizerabilul meu tată.

Pe de altă parte, am avut şi norocul ca din cauza acestei frumuseţi orbitoare pe care mi-a dăruit-o Iehova, nimeni nu putea să suporte îmbrăţişarea mea mai mult de 2-3 clipe. Nici chiar fratele meu Thubalkain, născut de mama Zilla, nu a reuşit, deşi a fost soţul meu, să depună în mine sămânţa necesară pentru a da rod.

Pe scurt, cu toate chinurile la care m-a supus mizerabilul meu tată, Lameh, nimic nu m-a putut despărţi vreodată de iubitul meu Iehova.

Hored, primul meu salvator, mi-e martor că în toată perioada cât am stat împreună nu am dorit să discut despre nimic altceva decât despre Iehova şi că nu i-am permis să convieţuiască cu mine – cu toate insistenţele lui – decât după primirea binecuvântării fireşti. Fiind salvatorul meu, nu va avea cum să conteste acest lucru. Cât despre apropierea noastră, nu am avut de ales, aşa că sper că va fi iertat.

După cum vezi, puternicul, bunul şi nobilul meu prieten, nu este deloc puţin lucru că eu, copilul lumii şi al şarpelui, aflat într-o situaţie cumplită, m-am putut agăţa în inima mea de Iehova, despre care aflasem extrem de puţine lucruri, şi că în pofida tuturor nenorocirilor care ameninţau să mă doboare de vie, am avut totuşi destulă putere pentru a-mi păstra inima suficient de pură astfel încât Iehova să mi se reveleze vreodată (aşa cum îmi spusese, în secret, mama Zilla).

Poţi să crezi că ceea ce îţi voi spune în continuare este adevărul curat: deşi sunt fiica nefericită a unui părinte cu adevărat mizerabil, a cărui nebunie este prea mare pentru a putea fi înţeleasă vreodată de cineva, nu

am iubit niciodată mai mult pe altcineva decât pe acel Iehova care mi-a fost revelat, Creatorul sfânt al tuturor lucrurilor, animalelor şi oamenilor.

O, prieten drag şi sublim, te rog să mă crezi că acum, când mă pot bucura pentru prima dată de aceste înălțimi sacre care îmi evocă măreața operă a lui Iehova, cu toată nevrednicia mea, inima mea se simte pe deplin împlinită!

Da, simt că aş putea să mor din iubire pentru acest Iehova divin, preasfânt şi minunat!

O, prieten glorios şi drag, mi-aş dori să-ți spun ceva cu adevărat inteligent despre ceea ce simt pentru Iehova, dar acest lucru îmi este imposibil. Nu mi-a fost niciodată permis să primesc vreo învățătură, pentru a nu-mi strica astfel frumusețea fizică ce mi-a adus atâta nefericire.

Dacă nu aş fi avut-o de partea mea pe mama Zilla, cred că nedemnul meu tată mi-ar fi interzis chiar şi să învăț să vorbesc.

De aceea, ai răbdare cu mine. Deşi nu mai sunt atât de tânără pe cât arăt, inima mea este încă receptivă, ca şi cum nu aş avea decât 30 de ani.

Om, prieten drag şi glorios! Dacă marele Iehova va apărea de undeva, îngăduie-mi săl privesc, fie şi numai pentru o singură clipă.

O, dacă aş fi demnă de o asemenea grație!"

După care, Naeme nu a mai putut vorbi şi lacrimi mari au început să-i curgă pe obrajii desăvârşiți, în timp ce în ochi i se puteau citi iubirea cea mai arzătoare şi dorul cel mai nestins. Fericirea şi durerea dădeau o luptă cumplită în inima ei, care o făceau să tremure din tot corpul.

Abedam l-a chemat atunci pe Hored şi i-a spus: „Hored, fiu al dimineții însorite, iată, în fața stă această copilă izgonită din ținuturile de jos! Ea tremură de iubire şi de dor, iar inima ei oscilează între fericire şi teamă la gândul că-L va vedea pe Iehova, în timp ce tu, fiu al dimineții, nu ai făcut nimic decât să-Mi arunci câteva priviri pline de gelozie!

De aceea, îți transmit că în calitatea Mea de Domn, voi lua acum această nobilă plantă de sex feminin şi o voi transplanta într-o altă grădină, pentru ca tu să nu o mai poți vedea, căci prin gelozia ta egoistă, ai avut un comportament nedemn față de Mine, Cel care te-a salvat de la pierzania datorată propriei tale nebunii desfrânate.

Cunoşti legea străveche a patriarhilor, căci ai fost numit învățător de către aceştia, aşa că spune-Mi: cărui fapt se datorează acest comportament nedemn? Ce insectă otrăvită te-a muşcat, transformându-ți inima în inima unui tigru?

Mă cunoşti pe Mine? Îl cunoşti pe Dumnezeu? – Iată, Naeme, care se află în fața noastră, intuieşte Cine este Acela lângă care se află.

În schimb, tu stai aici, în fața Dumnezeului şi Creatorului tău, mai gol decât un trunchi de copac.

Retrage-te în peştera de colo şi încearcă să-ți dai seama dacă inima ta mai este capabilă de căință, căci Eu, Cel care îți vorbesc acum, sunt Iehova întrupat într-o formă vizibilă, Dumnezeu cel Etern".

Auzind aceste cuvinte, Hored s-a prăbuşit ca lovit de trăznet.

La rândul ei, Naeme a căzut în genunchi, tremurând din toate încheieturile, după care a spus cu o voce slabă:

„O, Iehova, ai milă de mine, sărmană păcătoasă!”

Capitolul 32

ABEDAM – SIMULTAN OM ŞI DUMNEZEU. MAREA IUBIRE A LUI NAEME PENTRU IEHOVA

(18 februarie 1842)

Abedam s-a întors atunci către Naeme şi i-a spus: „Naeme, mi-ai cerut mai devreme să ţi-L arăt pe marele Iehova, dacă va apărea de undeva. Ce spui, eşti satisfăcută de apariţia Sa în această formă a Mea? Poţi crede tu că Eu, un om, sunt în acelaşi timp Iehova, Dumnezeu cel etern?”

Naeme a rămas mai întâi încurcată de aceste întrebări, dar s-a recules în curând şi i-a răspuns lui Abedam cu vocea cea mai gingaşă, o voce pe care nu o posedă decât acele femei de o mare nobleţe şi delicateţe, în momentele lor cele mai pline de iubire şi de respect:

„O, Dumnezeule sublim, suprem şi preasfânt! Eu sunt o biată femeie păcătoasă, care Te-ar fi crezut inclusiv dacă i-ai fi spus: ‘Iată, acest vânticel indică prezenţa lui Iehova, pe care numai câţiva patriarhi îl pot vedea într-o formă vizibilă’.

Aceste cuvinte ar fi fost de ajuns pentru ca inima mea să cunoască o mare alinare.

Cu atât mai uşor îmi este să Te cred că Tu eşti marele Iehova, aflat în persoană în faţa mea, cea mai nedemnă dintre femei, asumându-ţi – aşa cum am precizat deja anterior – cea mai plăcută şi mai sublimă formă umană, de o blândeţe, bunătate şi compasiune desăvârşite, pe care numai graţia Ta a făcut-o posibilă.

O, Tată preasfânt, îmi amintesc încă de ce-mi spunea mama mea Zilla, şi anume că orice formă ai crea, Tu lucrezi întotdeauna singur, fără ca cineva să Te ajute vreodată, nu că ai avea nevoie de altcineva, întrucât Tu eşti totul în toate.

Ştiu de asemenea de la mama mea că, din perspectiva esenţei Tale, Tu trebuie să fii considerat un om perfecţiune absolută. De vreme ce noi, fiinţe create de Tine, nu ne-am putea forma vreodată o imagine mai perfectă decât forma glorioasă a omului, orice alt concept mi-aş forma despre Tine ar fi cu atât mai inferior cu cât ar devia mai mult de la forma umană.

O, Tatăl preasfânt, mai sunt multe alte indicii care îmi permit să Te recunosc şi să cred cu convingere că nimeni altcineva nu este şi nu poate fi Iehova cel sfânt.

Nu vreau însă să mă las dusă de val, căci mă tem că Te-ai putea supăra în secret! Probabil că nici nu ar fi normal în fața Ta şi a atâtor patriarhi mult mai vrednici decât mine să afişez tot ceea ce există în inima mea.

Pe de altă parte, sunt convinsă că Tu îmi poți testa inima mai bine decât aş putea-o face eu. Cu siguranță, ea îți va spune tot ceea ce limba mea slabă nu reuşeşte să rostească.

O singură rugăminte Te implor să nu o laşi neîmplinită: nu-l pedepsi prea aspru pe sărmanul Hored pentru greşeala pe care a comis-o în fața sfințeniei Tale. Revarsă-ți mila şi grația asupra lui, dar şi asupra mea, şi nu ne alunga de lângă Tine.

Chiar dacă a păcătuit, eu am fost singura cauză a acestei ofense. De aceea, pedepseşte-mă pe mine în locul lui, căci sunt, oricum, fructul trist al nopții şi al păcatului, şi port deja în mine moartea eternă, ca rezultat sigur al acestui păcat.

Cum ar fi putut să rămână într-o stare pură bietul Hored, alături de mine, la fel ca şi ceilalți patriarhi care nu au fost niciodată supuşi tentației, la fel ca şi el?

Aşadar, preabunule Iehova, eu sunt singura responsabilă în fața Ta pentru căderea lui!

O, revarsă-ți grația şi mila față de el şi de mine, sărmana păcătoasă! Dar mai presus de orice, facă-se voita Ta! *Amin".*

Abedam i-a răspuns: „Naeme, Mi-ai devenit foarte dragă! În ceea ce priveşte rugămintea ta, te asigur că i-am răspuns încă înainte să Mi-o fi făcut. De aceea, inima ta poate fi întru totul liniştită.

Spuneai mai devreme că mai sunt multe indicii prin care Mă poți recunoaşte şi care te-au condus la credința fermă în Mine şi la convingerea că în afară de Mine nu mai există un alt Iehova.

Nu te teme că ai vorbi prea mult, chiar dacă ai sta de vorbă cu Mine o zi întreagă, un an întreg, o viață, sau – de ce nu? – o întreagă eternitate. Te asigur că nu Mă vei plictisi vreodată. Mai mult, tot ceea ce îmi dezvăluie iubirea ta nu poate fi altfel decât just în fața Mea şi a celorlalți patriarhi. Haide, mărturiseşte-Mi ceea ce Mi-ai ascuns cu atâta tenacitate.

Că îți pot citi în inimă, la fel cum pot citi în întreaga infinitate – dintr-o singură privire, de la cele mai mici lucruri până la cele mai mari – de acest lucru nimeni din cei care Mă cunosc cu adevărat, mai ales în inimile lor, nu se poate îndoi. Tocmai acest lucru Mă ajută să cunosc şi întrebările din mintea ta. De aceea, de dragul patriarhilor, doresc să-Mi spui deschis şi fără stânjeneală ce anume te preocupă.

Draga Mea Naeme, dacă Mă iubeşti cu adevărat, haide, goleşte-ți inima în fața Mea, a mult iubitului tău Iehova. *Amin".*

Auzind aceste cuvinte, Naeme s-a luminat toată, strălucind orbitor de frumusețe, gingăşie şi de iubirea cea mai arzătoare cu putință. Ea L-a întrebat pe Abedam cu o voce melodioasă, tremurând de iubire şi de teamă, aşa cum numai o fecioară cu adevărat castă ştie să vorbească:

„O, dulcele, blândul, mult iubitul şi preasfântul meu Iehova! – Îmi este îngăduit şi mie să Te iubesc la fel cum Te iubesc fiii şi fiicele tale aici prezente? O, aş putea face şi eu acest lucru? – Eu, un copil al lumii şi al… vai nici nu pot rosti aceste cuvinte… Te pot iubi şi eu la fel ca ceilalţi? – O, mult iubitul meu Iehova!"

După care s-a prăbuşit la pământ, zguduită de plâns, căci se simţea prea nevrednică de iubirea Mea.

Dar Abedam s-a aplecat imediat şi, prinzând-o de braţ, a ridicat-o de jos, strângând-o cu putere la piept, în văzul tuturor patriarhilor. După ce a ţinut-o astfel la piept o vreme, el i-a dat cu blândeţe drumul, după care a întrebat-o: „Ei bine, draga Mea Naeme, mai eşti dispusă să Mă întrebi dacă ai dreptul să Mă iubeşti, la fel ca ceilalţi?"

Din nou, Naeme a căzut la picioarele Domnului, udând solul cu lacrimile ei. Picioarele preasfânte ale lui Iehova s-au umezit astfel datorită lacrimilor ei născute dintr-o iubire plină de ardoare.

Puternic mişcat, Abedam a rostit cu o voce de tunet: „Priviţi, copii ai Mei! La picioarele Mele se află cineva care îmi este mai drag decât soarele, luna şi toate stelele! Priviţi această fiică a penitenţei, a remuşcării şi a celei mai sublime iubiri!

Este mult mai uşor ca omul să Mă găsească şi să Mă iubească în regatul vieţii decât în cel al morţii. Dar această fiică M-a căutat şi M-a găsit, dăruindu-Mi iubirea ei, deşi se afla în plină împărăţie a morţii.

De aceea, ea merită întru totul răsplata iubirii Mele, a unei iubiri pe care nici o inimă ce a trăit vreodată pe pământ nu şi-o poate imagina.

Da, mult iubita Mea Naeme, am păstrat numai pentru Mine mâna ta, căci tu M-ai iubit cu credinţă o perioadă atât de lungă de timp.

Naeme, acum nu îmi mai aparţii decât Mie. Iată, aceasta este maniera în care Mă răzbun Eu pe duşmanii Mei: prin iubirea Mea părintească".

Capitolul 33

INTROSPECŢIA LU HORED, RECUNOAŞTEREA VINOVĂŢIEI SALE ŞI NOUA SA GREŞEALĂ

(19 februarie 1842)

După ce L-a recunoscut pe Domnul, lucrurile au început să se limpezească pentru Hored. Iată dialogul său interior:

„Oare ce ar trebui să fac de acum înainte? Nu sunt decât un vierme mizerabil şi slab, care se târăşte prin ţărână, incapabil să mai facă ceva. În schimb, El este un Dumnezeu atotputernic şi etern, puterea nesfârşită şi primordială! Eu sunt un păcătos îngrozitor; – El este sfinţenia supremă!

Eu sunt alcătuit doar din egoism şi iubire de sine, în timp ce El este iubirea, graţia şi compasiunea supremă!

Eu sunt plin de gelozie, mânie, invidie şi dorinţă de răzbunare. El întruchipează blândeţea, bunătatea, răbdarea şi generozitatea!

Pe scurt, în orice fel aş privi lucrurile, constat că eu sunt opusul Lui în toate privinţele.

Oare ce ar trebui să fac de acum înainte?

El m-a trimis în această peşteră pentru a face această introspecţie şi a vedea dacă inima mea mai este capabilă de vreun pic de căinţă, dar la ce mi-ar folosi aceasta?

Oare nu îmi cunosc suficient de bine răutatea inimii, la fel de înclinată către căinţă cum este o piatră către presiune, căreia i se opune constant, rămânând aceeaşi piatră insensibilă şi dură?

O, Naeme, Naeme, sărmană fiinţă inocentă, de care inima mea egoistă a abuzat atât de mult, abia acum îmi dau seama că singurul care se poate apropia de tine fără a păţi nimic este Domnul, Dumnezeul şi Creatorul tău!

Da, acum lucrurile încep să se lege în mintea mea: Naeme mi-a fost dăruită ca pedeapsă pentru că nu am rezolvat nimic în ţinuturile de jos, cu toată puterea de sus pe care am primit-o.

Da, da, aşa trebuie să stea lucrurile, iar eu am fost suficient de orb pentru a nu realiza că ceea ce mi se părea o relaţie de cuplu atât de dulce nu era altceva decât o pedeapsă cumplită.

Toată viaţa mea am fost o fiinţă nevrednică şi desfrânată, ca un berbec în călduri şi ca un cerb în perioada rutului, mândru de marea mea putere şi de forma mea fizică excelentă. Ce putea fi atunci mai firesc decât ca Domnul, sătul de prostia mea incorigibilă, să mă pedepsească în acest fel, pe bună dreptate?

Oare nu m-am consumat cu atâta ardoare în faţa lui Naeme, care nu mi-a cedat deşi ardeam de dorul ei, precum o ramură de măslin încărcată de fructe zemoase?

Am fost nevoit însă să mă mulţumesc doar cu contemplarea frumuseţii ei, care îmi dădea ameţeli şi îmi întuneca lumina ochilor.

Faţa ei este ca o dimineaţă frumoasă. Ochii ei sunt precum doi sori la răsărit. Gura ei este precum un trandafir abia înflorit. Părul ei magnific străluceşte ca o nestemată preţioasă. Braţele ei sunt mai albe decât zăpada şi mai moi decât lâna înainte de a fi toarsă. Frumuseţea sânilor ei nu poate fi comparată cu nimic. Iar eu am fost nevoit să-i contemplu această natură desăvârşită, fără a mi se permite să mă bucur de ea. Nu mi-a îngăduit nici măcar să o sărut. Ori de câte ori mă lamentam în faţa ei, plângând cu lacrimi amare, ea se limita să îmi ţină lecţii severe, pe care nici chiar Kenan sau Enoh nu le-ar fi rostit mai inspirat şi care m-au reţinut alături de ea, deşi de mii de ori mi-aş fi dorit să o părăsesc şi să mă răzbun astfel pe ea. Dimpotrivă însă, comportamentul ei m-a făcut să mă îndrăgostesc din ce în ce mai mult de ea.

O, Pedeapsă a tuturor pedepselor! Cumplită pedeapsă! – O, părinte Adam, abia acum înţeleg de ce te-a divizat Dumnezeu, care a luat jumătate

din tine şi a creat-o pe Eva, dăruindu-ţi-o ca o pedeapsă continuă. Într-adevăr, ea ţi-a slăbit puterea anterioară, reducând-o la slăbiciunea unui vierme, fără ca tu să opui vreo rezistenţă. În acest fel, aţi fost izgoniţi amândoi din Paradis, fără ca tu să îţi dai seama că rolul ei nu este altul decât acela de a te pedepsi pe tine.

O, Doamne, Dumnezeule atotputernic şi preasfânt! Cine poate scăpa de biciul pedepsei Tale?

Tu m-ai pedepsit cu severitate, iar eu nu mi-am dat seama de acest lucru. Iar atunci când Ţi-ai revărsat graţia asupra mea, luându-mi greaua povară a pedepsei, tot ce am făcut eu – cel mai mare măgar între toţi – a fost să mă jelesc şi să sufăr.

Abia acum îmi dau seama de nebunia mea şi îţi mulţumesc din toată inima, aşa cum nici un muritor nu a făcut-o înaintea mea, pentru marea Ta graţie revărsată asupra unui nerod ca mine.

Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc! Căci Tu m-ai eliberat, iar acum sunt pe deplin liber, aparţinându-Ţi în exclusivitate Ţie.

Nu mai doresc să adaug la această rugăciune de recunoştinţă decât o singură rugăminte: pe viitor, scuteşte-mă de-a pururi de asemenea pedepse aspre! Dacă pe viitor vei mai fi nevoit să mă pedepseşti vreodată pe mine sau pe altcineva, pedepseşte-ne prin puterea focului, a otrăvii sau a scorpionilor, dar nu ne mai ademeni în preajma unor fiinţe ca Naeme, nici chiar dacă ar fi să piară pământul sub picioarele noastre!

Nu ne strivi atât de mult pe noi, viermii, astfel încât să nu ne mai putem reveni vreodată! *Amin”.*

Capitolul 34

ADEVĂRUL FĂRĂ IUBIRE NU CONDUCE LA VIAŢĂ. DESPRE IUBIRE ŞI VIAŢĂ. MISIUNEA FEMEII

(21 februarie 1842)

După acest monolog mental, Hored s-a ridicat şi s-a îndreptat cu curaj către Abedam, dornic să-şi exprime cu glas tare recunoştinţa în faţa patriarhilor. Dar Abedam i-a luat-o înainte şi i-a spus:

„Hored, crezi cumva că nu am auzit discursul tăcut al inimii tale? – Nu mai cultiva asemenea gânduri!

Ascultă, tu nu te-ai recules şi nu te-ai reorientat către Mine decât atunci când te-ai convins că Naeme este iremediabil pierdută pentru tine.

Introspecţia ta a fost sinceră, dar întoarcerea ta la Mine a fost ezitantă, iar calea pe care ai apucat-o nu a fost cea mai justă. La sfârşitul discursului tău interior, tu Mi-ai cerut agitat să îl pedepsesc pe cel deja pedepsit cu puterea focului, a otrăvii şi a scorpionilor, mai degrabă decât prin ademenirea sa în preajma unor fiinţe precum Naeme, – şi ţi-ai exprimat dorinţa să nu te mai pedepsesc deloc.

Această viziune nu demonstrează altceva decât iubirea ta încă foarte redusă pentru Mine şi pentru semenii tăi.

Deşi ai avut acces la adevărul plenar, acest lucru nu-ți foloseşte prea mult dacă nu îl asociezi cu iubirea.

Adevăr îți spun: aş fi fost mult mai plăcut impresionat dacă ai fi plâns după Naeme, căci atunci Mi-ai fi demonstrat că inima ta este plină de iubire, chiar dacă direcția în care a apucat-o a fost greşită. Din fericire, direcția inimii poate fi schimbată uşor.

Aşa cum ai procedat însă, nu Mi-ai arătat decât că ți-ai deschis ochii, dar nu şi inima. Din păcate pentru tine, ochii nu sunt un organ potrivit pentru a primi viața, ci numai inima. Vai ție, căci tocmai ceea ce ar fi trebuit să fie viu în ființa ta este mort!

Însăşi gândirea ta este numai pe jumătate adevărată, căci este lipsită de iubire. Dacă ar fi fost dublată de iubire, cu siguranță ar fi ales o altă cale. Ce prostie să crezi că Eu, Tatăl ceresc, nu cunosc altă plăcere decât să vă pedepsesc pe voi, copiii Mei!

Confundând ordinea Mea eternă, născută din cea mai sublimă şi mai pură iubire, cu dorința de a pedepsi, tu Mi-ai cerut să încetez cu această pedeapsă.

Ce crezi însă că s-ar întâmpla cu ființele create dacă ți-aş îndeplini cererea prostească?

Ca să te fac să-ți înțelegi mai bine prostia, îți voi îndeplini cererea folosindu-mă de acel cedru bătrân şi puternic.

Ei bine, ce ai de spus? Unde a dispărut bătrânul cedru? Iată, nici o urmă nu a mai rămas din el.

Înțelegi acum unde ar conduce împlinirea dorinței tale ființele create, cât de mare este nebunia ta şi cât de mult pierzi datorită ei din perspectiva vieții adevărate dinlăuntrul tău?

Să nu te mai ademenesc în preajma unor ființe precum Naeme, şi să te pedepsesc cu ajutorul focului, al otrăvii şi al scorpionilor? – Ascultă, este adevărat că i-am dăruit bărbatului femeia cu scopul de a-l ajuta să se smerească, căci ştiam încă de la începuturile eternității cum stăteau lucrurile cu inima sa singuratică.

Privind lucrurile din această perspectivă, femeia poate fi considerată într-adevăr o pedeapsă acordată bărbatului, dar numai pe jumătate şi adresată exclusiv inimii orgolioase a acestuia. cel care merge însă un singur pas mai departe îşi dă imediat seama că această pedeapsă aparentă reprezintă în realitate unul din cele mai importante instrumente pentru atingerea vieții eterne, perfecte şi beatifice întru Mine.

v-am spus deja de cel puțin o mie de ori că numai iubirea pentru Mine şi pentru semenii voştri vă poate conduce la viața eternă, căci Viața primordială din care v-ați născut cu toții şi care sălăşluieşte în Mine nu este altceva – în esența ei aflată într-o continuă expansiune – decât iubire pură.

Dacă nu ar fi existat această iubire, de unde crezi că s-ar fi născut viața?

Cum poate trăi cu adevărat acela care nu Mă acceptă pe Mine – Esența supremă a viței – în inima sa?

Eu sunt iubirea eternă. De aceea, cel a cărui inimă este lipsită de iubire nu poate beneficia de viață.

Întoarce-te așadar în peștera ta și meditează asupra acestei întrebări: cine este aceea care învață – prin iubirea sa – inima copilului să iubească, trezind-o astfel la viață?

Cine hrănește copilul slab la pieptul ei? Cine ți-a dat prima ta hrană și cine te-a purtat în brațele sale gingașe, ajutându-te să faci primii pași în viață? – Despre mama ta vorbesc, nerodule!

Când ai atins pragul adolescenței și ai devenit conștient de masculinitatea ta, ridicându-te cu mândrie, gata să te iei la trântă cu soarele, luna și stelele, atrăgându-ți astfel pedeapsa eternă – cine ți-a ieșit în întâmpinare, trezindu-ți inima către iubire și viață, cine a fost aceea care ți-a condus pașii, îndreptându-i din nou către sfera ta personală de viață, cine ți-a vorbit din nou despre iubirea pe care ți-a predat-o cândva mama ta, dar pe care ai dat-o uitării?

Spune-Mi, cine a fost îngerul care ți-a strigat cu voce puternică și din toată ființa: 'Hored, iubește, iubește, iubește – și bucură-te astfel de viață; dar iubește în puritatea inimii, iubește întru Dumnezeu și dobândește astfel viața eternă; trăiește de dragul meu și nu mai bate la porțile morții?'

Iată, acest înger se odihnește acum la picioarele Mele, plin de iubire și de viață, iar tu dorești să îl schimbi cu focul, otrava și scorpionii! De Naeme îți vorbesc!

Acum du-te și căiește-te pentru prostia ta. Iar atunci când vei simți în inima ta o iubire puternică și autentică pentru Mine, Tatăl tău preasfânt și preaplin de iubire, atunci întoarce-te la Mine ca să te binecuvântez cu viața eternă. *Amin"*.

Capitolul 35

NOUA INTROSPECȚIE ȘI LAMENTĂRILE LUI HORED ÎN PEȘTERA LUI ADAM

(22 februarie 1842)

Auzind cuvintele lui Abedam, Hored a căzut la picioarele acestuia și s-a rugat cu ardoare să-i transforme inima, căci se simțea prea slab și absolut incapabil să realizeze ceva de unul singur. Iar Abedam și-a revărsat grația și compasiunea asupra lui, adăugând însă:

„Fă ce ți-am cerut și vei fi ajutat, căci ți-am pregătit un remediu! Haide, du-te și meditează, dacă pui vreun preț pe viața ta, dar și pe iubirea, grația și compasiunea Mea. *Amin"*.

Hored s-a ridicat atunci de la sol, i-a mulțumit lui Abedam cu inima tremurândă şi s-a retras din nou în peştera situată la circa două mii de paşi.

Ajuns aici, el a privit o vreme pereții peşterii, bogați în formațiuni viu colorate, şi a început să se gândească la cauza acestei splendori; dar nu a reuşit să ajungă la o explicație satisfăcătoare.

Până la urmă, prin minte i-a trecut şi gândul cel bun: „Când razele puternice ale soarelui sunt refractate de suprafața transparentă şi multicoloră a acestor pietre prețioase, ea dă naştere splendidelor culori ale stâncii, la fel de vii şi de maiestuoase ca şi viața.

Se poate spune însă că aceste culori sunt proprietatea pietrei? – O, nici vorbă! De îndată ce soarele se ascunde dincolo de munți, întreaga splendoare dispare împreună cu el, fiind înlocuită de noaptea adâncă.

Ce diferență mai există atunci între tine, sărmană piatră prețioasă, şi nisipul cel mai comun, pe care chiar şi furnica se grăbeşte să-l traverseze, pentru a nu muri din cauza aridității sale excesive?

Rezultă astfel că întreaga frumusețe derivă din lumină. Da, da, numai lumina poate fi cauza! Ce se poate spune însă de splendoarea lucrurilor iluminate de ea? Că este doar o minciună şi o amăgire!

Abedam, după cum îi spun patriarhii, mi-a spus ceva despre o jumătate de adevăr. Hm, se pare că zorii înțelegerii încep să apară şi în mintea mea! Într-adevăr, nu este deloc greşit să vorbeşti de jumătăți de adevăr.

Cine ar putea contesta vreodată splendoarea formei lucrurilor, spre exemplu a florilor, pietrelor prețioase, fructelor, animalelor şi a oamenilor, ca să nu mai vorbim de nenumărate alte lucruri? Fără lumină, splendoarea lor nu reprezintă însă decât o jumătate de splendoare.

La ce foloseşte însă lumina glorioasă dacă razele ei străbat spațiile infinite fără a întâlni în cale o formă pe care să o lumineze?

Poate fi numită în sine lumina, în forma ei vizibilă, cu adevărat frumoasă?

Cine ar putea spune că soarele, luna, stelele sau o simplă torță aprinsă – sunt cu adevărat frumoase? O simplă floricică este infinit mai frumoasă decât întreaga sferă luminoasă, dar cam monotonă, a soarelui, ca să nu mai vorbim de acele simple puncte luminoase de pe cer – stelele!

Da, da, pretutindeni nu există decât jumătăți de adevăruri. Forma fără lumină nu are decât pe jumătate valoare. La fel stau însă lucrurile şi cu lumina fără formă.

Într-adevăr, acelaşi lucru s-ar întâmpla şi cu omul, dacă inima lui, lipsită de iubire şi de formă, ar rătăci în izolare.

La fel ca şi soarele, intelectul nostru îşi trimite pretutindeni razele. La ce i-ar folosi acestea dacă nu ar întâlni în cale nici o formă? La ce poate folosi o rază care nu întâlneşte nimic în cale?

Într-adevăr, în inima mea nu există nimic, absolut nimic: nici iubire, nici smerenie, nici bucurie, tristețe sau plăcere. Nici chiar dorința nu se mai agită acum în interiorul ei.

Mai am vreo bucurie în viață? Vai, nu, pentru mine viața a ajuns precum strălucirea culorilor sale splendide pentru piatra lipsită de simțire! – Mai simt măcar foamea ori setea? Nici măcar în legătură cu acestea nu mai simt nimic!

Mi s-a spus că trebuie să mă căiesc pentru nebunia mea. Care nebunie? Poate că Domnul se referea tocmai la acest gol din inima mea, care face ca lumina rațiunii să nu poată fi absorbită de nici o formă interioară.

Căința este fiica nefericită a iubirii, dar dacă n o găsesc pe mamă, cum aş putea găsi vreodată fiica?

Abedam Iehova mi-a spus că sunt un prost. Acelaşi lucru îl cred şi eu. Dacă El, Adevărul etern, mi-a spus că sunt un prost, cu siguranță că aşa sunt!

Dar de ce sunt un prost? Deoarece inima mea este golită de formă şi de iubire! Dar dacă este goală, cu ce aş putea să o umplu?

Cu siguranță, nu cu lumină, căci dacă nu întâlneşte nimic în cale, lumina poate parcurge o întreagă infinitate fără a se întoarce vreodată înapoi.

Cu ce să-mi umplu deci acest gol interior? – Dar, linişte, linişte! Ce se aude? Ce este acest sunet glorios? O, Dumnezeule, o, slăvit Iehova! Îngăduie-mi să mor! Ba nu, lasă-mă să trăiesc!

Aud sunete, o, ce sunete divine! Nu este vorba de cuvinte, căci nu le înțeleg, dar sunt totuşi infinit mai glorioase decât orice cuvânt inteligibil.

O, Doamne, măcar un lucru mi-a devenit cu adevărat clar – şi anume că sunt un mare prost!

Oare nu este cuvântul forma sunetului? În cazul de față însă, sunetul este mai glorios în sine decât în formă.

Nu mai înțeleg nimic. În fața acestui fenomen, principiile mele nu mai valorează doi bani!

Doamne, iată, cel păcătos se aruncă la pământ în fața Ta şi nu mai poate spune altceva decât: 'O, dragă tată, revarsă-ți grația şi compasiunea inclusiv asupra mea, sărman păcătos! Facă-se voia Ta sfântă! *Amin"*.

Capitolul 36

MIRACOLUL SUNETULUI DIN PEŞTERĂ ŞI EFECTUL SĂU BENEFIC ASUPRA LUI HORED

(23 februarie 1842)

Era ceva deosebit în legătură cu această peşteră. Un fenomen aparte se petrecea în jurul orelor 3.00 după-amiaza, întâmplător sau nu, chiar ora la care se afla în ea Hored. Când vântul se potolea şi în peşteră se făcea o linişte perfectă, putea fi auzit un sunet asemănător unei harpe eoliene bine acordate, dar mult mai sublim şi mai puternic, atât în ceea ce priveşte creşterea sau scăderea sa în intensitate, cât şi în ceea ce priveşte modulația sau schimbarea cheii muzicale.

Deşi miracolul nu se petrecea prima oară, cel dintâi care l-a descoperit a fost Hored. Oricum, timpul nu are nici un efect asupra unui miracol, şi cu atât mai puțin asupra utilității sale.

Nimeni nu poate nega că soarele, la fel ca şi întreaga creație, este un miracol perpetuu, deşi străvechi. Cine poate spune că trecerea timpului afectează în vreun fel acest miracol, deşi experimentat constant?

Nimeni, căci străvechiul soare străluceşte astăzi la fel cum strălucea pe vremea lui Adam.

Acelaşi principiu se aplică şi în cazul sunetului miraculos, predestinat încă de la începuturile eternității să joace un rol esențial în viața lui Hored.

Am dorit să subliniez acest lucru pentru ca nimeni să nu se grăbească să spună că „A fost vorba de un fenomen absolut natural".

O asemenea afirmație ar conduce la concluzia că un fenomen natural ar fi mai puțin miraculos decât dacă un munte strălucitor ar cădea subit din cer.

Cert este că sunetul miraculos a avut un asemenea efect asupra lui Hored încât acesta s-a interiorizat spontan, transformându-se instantaneu şi denvenind plin de smerenie, căință, iubire şi viață.

Cum s-a produs acest al doilea miracol? Vă voi explica în continuare:

Încă de la naştere, acest Hored a fost un spirit plin de iubire. Pe când era copil, copleşit de acest sentiment neobişnuit de puternic de iubire din inima sa, obişnuia să culeagă pietre şi să le strângă la piept cu ardoare.

Din această iubire s-a dezvoltat treptat o anumită dragoste față de natură, care a sfârşit prin a deveni mai puternică decât iubirea pentru Mine şi pentru părinții, frații şi surorile sale. Care putea fi consecința naturală a acestei forme nefireşti de iubire?

Din câte vi l-am descris pe Hored, cred că v-ați dat seama că a sfârşit prin a deveni un om rece, cu o înțelepciune aplecată către cele lumeşti!

Treptat, a început să examineze fenomenele naturii din ce în ce mai atent. A studiat plantele, fără a le considera însă forme vii, lucru care i-ar fi putut dărui în viitor o anumită căldură sufletească. Obişnuia să taie copaci, fără a găsi nici în ei vreo formă de viață. Dacă intra în apă, aceasta i se părea rece. Se juca cu lutul, care i se părea moale şi maleabil, aşa că a început să modeleze din el tot felul de forme. S-au produs atunci două fenomene neplăcute: el a observat că dacă rămâneau umede, aceste obiecte

pe care dorea să le strângă la piept erau moi şi reci, din cauza umezelii naturale pe care o păstrau. Pe de altă parte, dacă le încălzea la soare, ele deveneau din ce în ce mai tari, astfel încât se spărgeau la pieptul său.

De aceea, a început să culeagă din nou pietre, ciocnindu-le până când acestea începeau să scoată o cantitate foarte mare de scântei. Acest fenomen l-a intrigat atât de mult încât a spart o cantitate uriaşă de pietre, încercând să găsească focul ascuns în ele. Evident, acest lucru nu s-a întâmplat, aşa că Hored a ajuns la următoarea concluzie: întreaga lume nu este altceva decât un tigru înfometat, care nu doreşte altceva decât să mănânce continuu, fără să-i lase nimic vecinului său – exceptând poate câteva oase golite de carne.

Hored a tras numeroase asemenea concluzii din contemplarea naturii, care i-au atras o faimă considerabilă, ajungând să fie considerat chiar un înțelept al ținutului de dimineață, lucru care i-a flatat foarte tare orgoliul. El şi-a luat atât de tare nasul la purtare din cauza pretinsei lui înțelepciuni încât nici chiar patriarhii nu mai îndrăzneau să vorbească în fața lui. Dimpotrivă, toată lumea îl asculta şi îl binecuvânta, astfel încât – treptat – el a devenit extrem de puternic, fiind considerat demn de a fi trimis ca apostol în ținuturile de jos, unde nimeni nu îndrăznise să meargă înaintea lui.

Ajuns în oraşul lui Enoh, el a ştiut să câştige, în numele Meu, un mare respect prin cuvintele şi faptele sale, primind în schimbul înțelepciunii sale o mare răsplată (pe Naeme) şi foarte multă putere. Răsplata primită a compensat din plin dorința lui de iubire, risipită în van până atunci asupra naturii moarte. De aceea, el a iubit-o pe Naeme în aceeaşi manieră excesivă, spunând adio înțelepciunii, până când a devenit un om extrem de senzual. Aşa se explică de ce a considerat-o el pe Naeme o pedeapsă primită de la Mine, într-o perioadă în care iubirea lui s-a diminuat din nou, în favoarea aceleiaşi înțelepciuni aride de dinainte.

În acest fel, el a ajuns în fața Mea, redevenind înțeleptul de dinainte, plin de răceală sufletească.

Ce era de făcut cu el? Un miracol prea elocvent l-a fi ucis. De aceea am creat – încă de la începutul timpurilor – acest sunet melodios, cu efect de balsam asupra sufletului, pentru a-la ajuta să înțeleagă că iubirea Mea umple întreaga natură, nu numai inima omului, ci chiar şi piatra cea mai dură!

Ca să înțelegem mai bine felul în care acest fenomen l-a afectat pe Hored, vă propun să-i facem o vizită şi să ascultăm propriile sale cuvinte, din care vom învăța şi vom înțelege încă multe alte lucruri. *Amin.*

Capitolul 37

MONOLOGUL ŞI CĂINȚA LUI HORED

(24 februarie 1842)

Hored a rămas timp de o oră într-un colţ inaccesibil, ascultând vrăjit, până când dinspre regiunea de dimineaţă a început să sufle un vânticel care a pus capăt glorioaselor sunete.

Când sunetele sacre (aşa i se păreau lui Hored) au încetat complet, el s-a ridicat şi a început următorul monolog mental:

O, creaţie miraculoasă a lui Dumnezeu, cât de sublimă poţi fii tu dacă eşti privită prin ochii iubirii şi cu un sentiment profund într-o inimă deschisă, da, îndeosebi dacă inima este purificată în faţa lui Dumnezeu!

Ce diferenţă s-a produs în mine! Nu cu mult timp în urmă, tot ce mă înconjura mi se părea rece şi mort. Da, chiar şi inima mea era rece, iar ochii mei erau incapabili să verse o lacrimă. Acum, totul mi se pare viu. Piatra cea dură îmi vorbeşte, iar iarba pare să îi ridice un imn de slavă lui Dumnezeu prin mirosul ei înmiresmat.

Ramurile verzi ale sublimilor copaci îmi vorbesc, rostind cu o voce pură şi sfântă: 'Dumnezeu este iubire! Şi totul este iubire în jurul Lui, căci totul s-a născut din El!'

O, cât de sublim, de frumos, de sfânt şi de viu este totul în jurul meu! Cât de glorioase mi se par acum aceste înălţimi sacre ale munţilor, începând cu colina dimineţii, acolo unde locuieşte Adam, şi unde… o, câtă măreţie, nici măcar nu pot rosti aceste cuvinte!

O, inimă, inimă! Deschide-te la maxim. Dilată-te dincolo de graniţele creaţiei infinite şi încearcă să înţelegi Cine se află acum pe colina cea sfântă!

Da, încearcă să înţelegi, căci este vorba de Dumnezeu, de Creatorul suprem al infinităţii. O, încearcă să înţelegi acest lucru! Este vorba de Tatăl preasfânt şi preabun! Da, de Tatăl nostru, al tuturor, care se află aici, pe pământ, într-o formă vizibilă pentru copiii Lui!

O, natură, şi voi, vânturi şi izvoare zburdalnice, tăceţi. Păsărelelor zgomotoase care ciripiţi pe crengile copacilor şi voi, greieri, nu mai scoateţi nici un sunet, pentru a nu spulbera senzaţia sacră din inima mea!

Tatăl preasfânt, plin de o iubire sublimă, se află acolo, pe colina cea sacră, printre copiii Săi! El, Creatorul atotputernic, Dumnezeu cel etern şi Domnul tuturor lucrurilor, a venit la noi, în calitate de Părinte al nostru! O minte, cum ai putea înţelege tu infinitatea, cum ai putea pătrunde tu adevărul cel mai plenar?

Da, numai tu poţi înţelege acest lucru, sărmană inimă a mea; este suficient ca acest gând să pătrundă în tine! Tatăl preasfânt se află printre copiii Săi! O, când gând incredibil… Cine ar putea cuprinde cu mintea sa această măreţie nesfârşită?

Tatăl se află printre copiii Săi, învăţându-i El Însuşi să îl recunoască pe El, pe Tatăl preasfânt!

Chiar şi urechea mea moartă a fost martora vocii Lui divine, dar eu nu am înţeles-o! Ochii mei L-au văzut, dar nu L-au recunoscut! Cuvântul Lui m-a condus apoi în acest loc. da, am ajuns aici la sugestia Tatălui!

O, loc sacru, în care inima mea s-a transfigurat şi spiritul meu a fost transformat, – ce monument etern să-ți ridic, ce nume sacru să-ți atribui, pentru a-mi manifesta recunoştința în fața Tatălui?

O, ce înseamnă omul, acest sărman locuitor al pământului, pentru ca Dumnezeu Însuşi să aibă milă de el şi să îl accepte ca şi copil al Lui?

Este omul bun? Vai, nu! – Este el de o frumusețe atât de mare încât să-L determine pe Dumnezeu să vină la el? Nici pe departe. Îi lipsesc deopotrivă bunătatea şi frumusețea.

Să fie atunci vrednic de iubire, pentru ca Domnul să coboare la el? Nici nu se pune problema, căci pentru a fi vrednic de iubire, trebuie să fii mai întâi bun şi frumos!

Este omul înzestrat cu calități ieşite din comun, care să-L impresioneze pe Dumnezeu? O, ce gând nebunesc! Cum de mi-o fi ieşit pe gură?

Atunci, ce anume posedă omul, pe care să nu-l fi primit deja dinainte?

Ce poate avea acest sărman locuitor al pământului pentru ca Dumnezeu să vină la el, pentru a-l învăța şi alina personal?

O, ce mister impenetrabil! Faptul că noi ne putem numi copiii lui Dumnezeu se datorează exclusiv compasiunii Lui nesfârşite, fără de care am fi şi noi – la fel ca pietrele – nişte simple creaturi, şi încă nişte creaturi dintre cele mai neascultătoare, spre deosebire de pietre, care nu se mişcă fără voința Domnului, rămânând mii de ani în locul în care le-a plasat mâna sfântă a Tatălui.

Să fi fost gândul divin din care s-a născut omul mai important decât cel din care s-au născut anterior (sau poate în acelaşi timp) pietrele, în mintea aceluiaşi Dumnezeu unic?

Cu siguranță, omul nu înseamnă nimic şi nu dispune de nici o calitate în fața lui Dumnezeu. toate calitățile sublime cu care este înzestrat derivă exclusiv din grația divină cea mai pură!

O, iubire inexprimabilă, grație nesfârşită a Tatălui preasfânt, – cum ar putea inima mea să-ți mulțumească, prin ce cuvinte să te slăvească ea, recunoscând bunătatea infinită care te-a determinat să cobori printre noi, oameni nevrednici care îşi spun pe nedrept copiii Tăi?!

O, Tată, îngăduie-mi să intru în pământ, căci ochii mei nu sunt vrednici să privească nici măcar în direcția în care ştiu că te afli Tu, printre copiii Tăi!

Tatăl preasfânt – printre copiii Tăi! Acest gând este prea sacru pentru mine, sărman vierme care mă târăsc pe pământ!

De aceea, tăcere, voi, ființe din jurul meu, pentru a mă putea linişti eu însumi, păstrând o tăcere desăvârşită în fața imensei sfințenii a Tatălui!

Căci ce mai poate spune un vierme al pământului atunci când întreaga creație infinită păstrează o tăcere plină de respect? Aşadar,

linişteşte-te inimă, şi tu, liumbă; căci totul în jurul meu s-a liniştit. Tăcere – căci Tatăl este aproape!”

Capitolul 38

ABEDAM ÎL ÎNTÂLNEŞTE ÎN PEŞTERĂ PE HORED, CARE S-A SMERIT. HORED LA PIEPTUL SFÂNT AL LUI ABEDAM

(25 februarie 1842)

După acest monolog, limba lui Hored a tăcut, dar nu şi inima sa, care continua să caute cele mai potrivite cuvinte de laudă şi recunoştinţă pentru a exprima iubirea supremă a omului faţă de Dumnezeu. În zadar însă; cu cât se afunda mai tare în inima sa, interiorizându-se, cu cât căuta mai aprins în ascunzişurile acesteia, cu atât mai puţin găsea el ceea ce căuta cu atâta ardoare.

În timpul acestui proces, Abedam i-a chemat la El pe Enoh, Lamel, Gabiel împreună cu Purista şi pe Lameh şi Ghemela.

Auzind numele tatălui ei, Naeme s-a speriat, convinsă că acesta a ajuns pe înălţimile sacre, condus de spionii săi.

Dar Abedam a liniştit-o, spunându-i: „Naeme, cum poţi să te temi atunci când eşti alături de Mine? Nu sunt Eu Domnul tuturor lucrurilor, fiinţelor, eternităţii şi infinităţii?

Din acest punct de vedere, teama ta este cu totul absurdă. De altfel, singurul lucru pe care îl au în comun Lameh cel pe care l-am chemat Eu şi tatăl tău sunt numele lor.

Acestui Lameh i-am dat personal acest nume, care înseamnă: Acesta aparţine iubirii Mele, îmi aparţine Mie, căci poartă comoara Mea în fiinţa lui.

În ceea ce îl priveşte pe tatăl tău, el poartă acelaşi nume, pe care i l-a dat însă Satan, duşmanul Meu suprem.

Nu trebuie să-ţi mai faci însă griji în legătură cu tatăl tău, căci Eu sunt stăpânul atotputernic al celui căruia îi slujeşte el, ca un servitor credincios, deşi nefericit, iar la momentul potrivit voi avea grijă să-i deschid şi lui ochii.

De aceea, linişteşte-te, fiica Mea, născută din adevărata căinţă, penitenţă şi iubire, şi urmează-Mă îndeaproape, la fel ca şi ceilalţi pe care i-am convocat, căci ne vom duce în locul în care se află Hored, a cărui iubire pentru Mine, recent dobândită, l-a făcut să îşi piardă abilitatea verbală.

Cât despre voi, Set, Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared şi Methuselah, mergeţi acasă la soţiile şi copiii voştri şi pregătiţi alimente şi băutură în cantităţi suficiente; căci astăzi, mâine şi poimâine, toţii copiii vor mânca la masa Tatălui.

Veţi găsi aceste alimente deja pregătite în casele voastre; tot ce aveţi de făcut este să le aduceţi aici.

În ceea ce priveşte, noi ne vom îndrepta către locul în care ne aşteaptă noul nostru frate credincios şi cu inima trezită. *Amin".*

Hored a observat că un întreg alai se îndreaptă dinspre colina lui Adam către peştera lui, dar din cauza distanței, nu şi-a dat seama cine face parte din el.

Abia când grupul s-a apropiat şi-a dat seama el că el este condus de Abedam cel Mare.

Copleşit de iubire mai presus de limita suportabilității, el a strigat: „Nu, nu, nu, este imposibil, niciodată!

Eu – un păcătos, care aproape am devenit ucigaşul fratelui meu… Eu – o ființă desfrânată, plină de gânduri dintre cele mai impure, mai rea decât câinii şi taurii… Eu – cel mai prost dintre oameni, să mă prezint în fața Lui, a Celui care m-a creat, în fața lui Dumnezeu, Tatăl preasfânt!

Pământule, nu ai ascunsă pe undeva pe aproape o prăpastie în care să mă ascunzi de-a pururi în profunzimile tale cele mai adânci?

Peşteră întunecată, nu poți să laşi să cadă o piatră grea, care să-mi strivească trupul, reducându-l la țărâna din care s-a născut?

Cum mă mai pot prezenta în fața Lui, eu, cel mai depravat om de pe pământ, cu inima şi spiritul cele mai împietrite?

El este sfințenia supremă! O, limbă, o, inimă, ce vă veți face când vă veți afla âîn fața Lui? Şi va ajunge în curând…

Cum îl veți privi în față, ochi păcătoşi, pe Dumnezeu, Tatăl preasfânt, iubirea cea mi pură şi mai sacră, –

Cum veți auzi voi, sărmane urechi, vocea Sa sacră, pe care mai devreme nu ați fost în stare să o recunoaşteți?

Iar acum, inimă, pregăteşte-te pentru ultima bătălie; alege viața eternă – sau moartea!

Acum nu mai am nimic decât o inimă mare, plină de cea mai arzătoare iubire pentru El, pentru Tatăl preasfânt! Dacă inima mea s-a purificat, Tată, nu am de unde să ştiu; dar orice mi-ai face – indiferent dacă mă vei accepta sau dacă mă vei respinge, – facă-se voia Ta sfântă, care este întotdeauna justă, mai presus de orice! Aşadar, facă-se voia Ta!"

Nici nu a pronunțat bine aceste cuvinte, că Abedam cel Mare l-a şi apucat de mână, spunându-i: „Hored, te-ai transformat într-un om puternic, într-o adevărată stâncă a iubirii. Haide, vino lângă inima Tatălui tău etern şi preasfânt, şi află – pentru prima dată în viața ta – ce înseamnă să te odihneşti aici, în conştiința supremă a vieții eterne.

Dragul Meu Hored, Eu nu vin printre voi decât pentru a câştiga iubire, nu pentru a împărți moartea!

De aceea, de acum înainte de vei bucura de-a pururi de viață. – Iată, de față este şi credincioasa Mea Naeme. Abia acum ai devenit binecuvântat pentru a o primi de soție, la fel cum ea a devenit binecuvântată pentru a te lua drept soț; căci am ales-o pentru tine chiar cu propria Mea mână. De aceea ți-o dăruiesc acum, căci tocmai ai devenit mâna Mea.

Iar acum, urmează-Mă ținându-Mă de mână, alături de ceilalți, căci vom lua împreună marea masă de Sabat pe înălțimile sacre. *Amin"*.

Capitolul 39

MASA DE SABAT DE PE COLINA DIMINEȚII

(26 februarie 1842)

La început, Hored a rămas fără grai de fericire, căci această întâlnire cu Abedam era un eveniment atât de sfânt şi de măreț încât i-a împlinit pe deplin sentimentele. Aproape literalmente, era mort de fericire; numai obediența față de voința Domnului îi mai punea în mişcare membrele.

Abia pe la jumătatea distanței parcurse a început el să-şi mai revină din şocul inițial provocat de această stare de supra-fericire. Trăgând aer în piept, el s-a pregătit să rostească un discurs pentru a-şi exprima starea, dar Abedam i-a luat-o înainte: „Mult iubitul Meu Hored, lasă-ți limba să se odihnească. Oricât de frumos ți-ar exprima ea sentimentele, te asigur că limbajul inimii tale este mult mai elocvent pentru Mine şi mai plăcut auzului Meu. De altfel, te asigur că nu ai face decât să-i reduci farmecul natural trecându-l prin asprimea limbii, deşi în sine, adevărul nu poate fi afectat. Iată, oriunde ai privi, natura îți vorbeşte continuu, deşi în tăcere, despre adevărul etern. Viața interioară, invizibilă, a tuturor ființelor create rămâne însă iubirea.

De aceea, rămâi în această stare de interiorizare şi nu risipi inutil comoara pe care a adunat-o inima ta. De altfel, va veni o vreme când vei fi chemat pe câmpurile Mele. De aceea, păstrează sămânța glorioasă a vieții – primită de la Mine – pentru momentul când vei primi această chemare.

Deocamdată, haide să ne continuăm drumul în pace, căci mai ai încă multe lucruri de învățat. *Amin"*.

Şi astfel, micul grup, printre care şi Tatăl, şi-a continuat drumul către colina dimineții. Când au ajuns în vârf, au găsit aici, aşteptându-i, 200 de coşuri cu alimente, pline cu mâncăruri gustoase, rafinate, proaspete, precum fructe, miere şi pâine, şi tot atâtea oale cu un suc delicios de mure.

Văzând că totul este în ordine, Abedam a binecuvântat mâncarea şi băutura, după care s-a adresat patriarhilor care au adus alimentele: „Chemați-vă copiii şi puneți-i să distribuie imediat mâncarea tuturor celor de față, pentru ca toată lumea să mănânce şi să bea, bucurându-se în numele Meu. Transmiteți din gură în gură că Eu, Tatăl suprem, Mă aflu aici, într-o formă vizibilă.

Lăsați trei coşuri aici, pentru noi. Iar acum plecați şi împliniți această sarcină.

Tu, Lamel, priveşte către apus. Acolo, sub cei trei cedri care împodobesc vârful colinei, vei găsi un părinte sărman, pe soția sa şi pe cei şapte copii ai lor, trei băieți şi patru fete. Această familie este încă tributară unui respect exagerat, servil şi deprimant. De aceea, nimeni nu îndrăzneşte

să facă vreun pas în plus dincolo de punctul din care începe să se zărească coliba lui Adam.

Haide, du-te repede la ei şi adu-i încoace.

Iar tu, Lameh, i-a acest coş de mărime medie şi du-i-l lui Adam. Gabiel, ia cel de-al doilea coş şu du-l familiei tale. Cel de-al treilea va rămâne aici, pentru Mine şi pentru Enoh, Jared, Lameh şi soția lui, pentru tizul Meu, pentru Kisehel, Sethlahem şi frații săi, pentru soția lui Zuriel, pentru tine, dragul Meu Hored, şi pentru Naeme, pentru Jura, Bhusin şi Ohorion, precum şi pentru familia pe care o va aduce în curând Lamel.

Ceilalți se vor aşeza fie în jurul coşului lui Adam, fie, dacă sunt din ținutul de dimineață, în jurul coşului lui Gabiel".

Adam se simțea însă rănit în inima sa pentru că Abedam nu a acceptat să mănânce din coşul lui.

Abedam i-a spus însă prompt: „Adam, crezi că există vreo diferență între coşuri? – Nu mai fi trist şi invidios pe iubirea Mea, căci Eu îi strâng în jurul Meu pe cei mai slabi.

Oricum, cele trei coşuri sunt unul lângă altul, astfel încât formăm practic un mare grup. De ce eşti atunci atât de preocupat de rangul tău?

Nu sunt Eu Tatăl vostru, al tuturor, şi nu Mă aflu aici, în mijlocul vostru? – Haide, înveseleşte-te şi nu mai atribui coşurilor o importanță diferită, ci gândeşte-te mai degrabă la iubirea Mea părintească universală. Veți înțelege atunci că nu are nici o importanță din care coş mâncăm Eu sau tu.

Crezi cumva că mâncarea din coşul tău este mai puțin binecuvântată? – Haide, renunță la acest comportament prostesc. *Amin"*.

Căldura şi lumina au invadat din nou inima lui Adam, care i-a cerut iertare lui Abedam. Dar acesta i-a răspuns:

„Adam, cum aş putea să te iert pentru faptul că Mă iubeşti, de parcă iubirea ar fi un păcat? Haide, linişteşte-te, căci ştiu că durerea ta a fost provocată numai de iubirea ta pentru Mine. Linişteşte-ți mintea şi bucură-te cu seninătate de hrană. *Amin"*.

După aceste cuvinte, Lamel cel harnic se afla deja înapoi, aducându-i cu el pe cei trei captivi exagerat de pioşi.

Abedam le-a ieşit în întâmpinare, căci erau încă plini de teamă, şi le-a spus: „Veniți la Mine, dragii Mei copilaşi, şi nu vă temeți de Mine, Tatăl vostru preasfânt, etern şi preaplin de iubire!"

Recunoscându-L, cei nouă s-au prosternat la picioarele Lui, slăvindu-L cu voce tare.

Capitolul 40

DOMNUL ŞI LAUDELE NEPOTRIVITE. ÎN JOCUL CREAȚIEI, AL IUBIRII ŞI AL VIEȚII, EXISTĂ NENUMĂRATE

IERARHII. ADAM MULȚUMEȘTE PENTRU HRANA PRIMITĂ. BINECUVÂNTAREA DOMNULUI

(3 martie 1842)

Abedam le-a cerut însă să renunțe la laudele cu voce tare şi prea excesive, dar ei au început să strige şi mai tare: „Slavă Ție, Tată preasfânt, şi slavă numelui Tău sacru! Slavă Ție, Dumnezeu atotputernic, etern şi infinit! Îți consacrăm Ție întreaga noastră iubire, adorație, recunoştință, respectul nostru şi toată smerenia de care dispunem! Căci numai Tu eşti vrednic să primeşti aceste comori ale sufletului nostru!"

Şi au continuat să strige în acest fel, căci era imposibil să-i reduci la tăcere într-o manieră naturală.

Săturându-se de atâtea laude, mai ales că nici patriarhii nu mai ştiau ce să facă pentru a-i reduce la tăcere pe gălăgioşi, Abedam cel Mare şi-a ridicat mâna şi a făcut un semn celest. Întregul cer s-a iluminat atunci de un fulger uriaş, dublat de un tunet care a zguduit întregul pământ.

Acest fenomen i-a redus pe gălăgioşi la tăcere, iar patriarhii au început să se lovească în piept, convinşi că Abedam s-a mâniat îngrozitor.

De aceea, Adam a început să-i certe pe gălăgioşii nou veniți, pe motiv că nu au ascultat Cuvântul Domnului.

Abedam a intervenit însă imediat, spunându-i lui Adam: „Adam, de ce eşti atât de agitat, deşi vezi că sunt încă aici, printre voi?

Lasă-Mă pe Mine să rezolv această chestiune, căci Eu sunt singurul care ştiu de ce au fost necesare toate acestea. Cât despre tine, aşează-te la loc lângă coşul cu mâncare şi bucură-te de ea împreună cu copiii.

Tu nu M-ai lăudat niciodată aşa cum au făcut-o aceştia nouă, deşi Mă cunoşti de mult mai multă vreme decât ei. De ce te-a supărat faptul că i-am redus la tăcere printr-un fenomen natural, marcând astfel în infinitate şi indicându-vă vouă, tuturor, măreția slavei lor?

Adevăr vă spun, celor care ați crezut că sunt plin de mânie: fericit este cel care va fi lovit de această mânie a Mea, căci ea vă va trezi curând la viața eternă.

Cum vă puteți imagina că Tatăl, în marea Sa iubire, şi-ar putea revărsa mânia asupra copilaşilor Lui, care îl iubesc mai presus de orice şi care, copleşiți de sentimentele lor de fericire, nu se mai pot opri din laudă, comițând astfel un exces față de Mine, dar unul sacru?

Adevăr, adevăr vă spun: cine nu devine excesiv în iubirea lui față de Mine, încălcând toate regulile acceptate, nu va avea numele scris pe firmamentul ceresc, dincolo de stele, aşa cum se întâmplă cu aceşti sărmani ai pământului, extrem de bogați însă în iubire.

Adam, înțelegi acum semnificația gestului Meu şi a aşa-zisei Mele mânii?

Haide, linişteşte-te şi continuă-ți masa alături de copii. *Amin".*

Aceste cuvinte au atins atât de profund inima lui Adam încât acesta a oftat din rărunchi, exclamând:

„O, Tată, dacă aşa stau lucrurile, cine va putea atinge vreodată viața eternă?"

Dar Abedam i-a răspuns: „De ce oftezi şi te plângi, fără să înțelegi căile Mele?

Sunt oare la fel stelele de pe cer? Sunt plantele şi animalele pământului identice? Indiferent dacă este mare sau mică, atunci când o stea străluceşte pe bolta cerească, ea stimulează în egală măsură lumina din ochii tăi, reflectându-se în ei. Ai văzut vreodată o plantă care să crească moartă din solul pământului?

În mod similar, cel care iubeşte cu o iubire mai mică va trăi şi el, dar viața lui va fi întotdeauna la înălțimea iubirii sale, astfel încât va exista o diferență infinită de la o viață la alta.

Ascultă, chiar şi un fir de nisip are viață, dar ce diferență există între ea şi viața ta!

De aceea, nu-ți mai face probleme în legătură cu fructele iubirii, ci preocupă-te direct de iubirea însăşi. Căci fructele nu vor fi cu nimic diferite de iubire. Meditează asupra acestor cuvinte. *Amin"*.

Înseninat şi plin de recunoştință, Adam i-a chemat pe copii la masă, spunându-i lui Gabiel să facă acelaşi lucru, în numele Domnului.

Când toastă lumea s-a adunat în jurul coşurilor cu mâncare, Adam şi-a ridicat mâinile şi a spus:

„Copii, să începem prin a-L slăvi plini de recunoştință pe Cel care ne-a dăruit această mâncare savuroasă, rugându-L apoi să ne dea binecuvântarea Lui.

O, Tată preasfânt, Abedam Iehova, îți aducem plini de recunoştință mulțumirile noastre. Slăvim numele Tău şi îți consacrăm Ție întreaga noastră iubire, cinstire, smerenie şi adorație, în spiritul cel mai profund al iubirii şi al adevărului ce derivă din ea.

O, Tatăl preasfânt, binecuvântează-ne pe noi şi binecuvântează această masă, dacă aceasta este voia Ta sfântă. *Amin"*.

Abedam s-a ridicat şi a binecuvântat pe rând coşul lui Adam şi pe cel al lui Gabiel, după care s-a întors la propriul Lui coş şi s-a aşezat, împreună ci ceilalți invitați, în jurul acestuia. el nu a binecuvântat şi acest coş, dar a spus:

„Acolo unde sunt prezent Eu, este prezentă şi cea mai sublimă binecuvântare între toate.

De aceea, mâncați şi beți fără teamă, căci Eu, Tatăl vostru, mănânc şi beau cu voi, alături de voi şi în interiorul vostru. *Amin"*.

Capitolul 41

MASA BINECUVÂNTATĂ. AMBIȚIA ŞI EGOISMUL LUI ADAM. MUSTRAREA DOMNULUI

(4 martie 1842)

Cei din jurul coşului lui Abedam i-au mulțumit din nou Domnului pentru grația inestimabilă de a-i fi ales pentru a sta şi a mânca alături de El din acelaşi coş fructele glorioase ale iubirii divine şi de a bea din acelaşi vas sucul cel dulce al vieții eterne.

Ei au continuat astfel să-L slăvească pe Abedam pentru grația sublimă pe care a revărsat-o asupra lor, şi în timp ce celelalte două coşuri din vecinătate erau deja aproape golite de hrană, nimeni nu îndrăznise încă să se atingă de mâncarea din coşul lui Abedam.

Văzând că laudele par să nu se mai termine, Abedam le-a spus oaspeților Săi să înceapă să mănânce, dar ei l-au invitat să fie primul care să guste din mâncare şi din băutură. După ce le-a satisfăcut dorința, au căpătat şi ei curaj, începând să mănânce şi să bea.

Şi astfel, masa a durat aproape o oră, dar coşurile şi vasele cu băutură păreau să nu se mai golească. Mai mult, fructele păreau să devină din ce în ce mai aromate, iar sucul din ce în ce mai dulce şi mai delicios. În acest fel, la sfârşitul mesei, coşurile erau la fel de pline ca şi la început. Exact ca atunci, când nimeni nu dorea să fie primul care să-şi bage mâna în coş, acum nimeni nu dorea să fie primul care să şi-o retragă. Văzând că Abedam continuă să se servească din coş, nimeni nu îndrăznea să se oprească. Doar Adam a remarcat că soarele se apropie de asfințit şi L-a întrebat pe Abedam ce trebuie să facă, întrucât se apropia momentul arderii rituale preliminare.

Dar Abedam cel Mare s-a întors către Adam, spunându-i: „Adam, spune-Mi: în a Cui onoare este executată această ardere rituală, în onoarea Mea sau a cerului înstelat? Sau poate în onoarea oamenilor, ori chiar a ta?

Ascultă, nici chiar Eu nu mai ştiu ce semnificație acorzi tu acestui ritual. De aceea, aş dori să-Mi spui chiar tu acest lucru.

Îmi vine extrem de greu să cred că această înaltă onoare îmi este rezervată Mie, căci dacă Mi-aş fi dorit aşa ceva, ți-aş fi cerut-o cu mult timp în urmă. de vreme ce Eu nu doresc o asemenea onoare, spune-Mi cu sinceritate: în a cui onoare doreşti să se facă acest ritual?”

Limba lui Adam a rămas însă ca paralizată.

Atunci, Abedam a continuat: „Adam, spune-Mi drept, nu este adevărat că atunci când s-a făcut prima ardere preliminară, ai trăit o mare bucurie secretă, asociind-o cu tine însuți şi considerând că drumul către poarta vieții nu poate trece decât prin tine? Altfel spus, arderea în onoarea ta trebuia să preceadă arderii în onoarea Mea, ceea ce te-a făcut să acorzi o importanță mai mare arderii preliminare decât arderii propriu-zise care îi urma şi care avea loc efectiv în onoarea Mea.

Acesta este motivul pentru care am dispus ca ritualul arderii ofrandei pentru Mine să fie executat dimineaţa, pentru a te elibera de această nebunie absurdă. Văd însă că nu pari deloc convins să renunţi la ea.

Sau poate nu consideri masa alături de Mine mai valoroasă decât arderea preliminară în onoarea ta? De aceea, Eu îi invit pe toţi să îşi continue masa şi să se bucure de ea, lucru pe care poţi să-l faci şi tu. dacă totuşi preferi să execuţi arderea preliminară în locul acestei mese vii, nu ai decât să-ţi satisfaci plăcerea. Ai grijă totuşi ca focul să nu crească prea tare, prinzându-te şi pe tine în flăcările lui! – Înţelegi ce-ţi spun?

Mai vreau să adaug un lucru: interiorul pământului este gol şi în el arde focul mâniei cele mai cumplite. Încearcă să înţelegi ce vreau să spun prin aceste cuvinte, după care alege: moartea sau viaţa. *Amin"*.

Copleşit de aceste cuvinte, Adam s-a înspăimântat. Tremurând, el a îngăimat:

„O, Abedam, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, plin de graţie şi compasiune! Vai celui care îndrăzneşte să depăşească chiar şi cu o singură lăţime a unui fir de păr voinţa Ta, – căci îşi şi predestinezi morţii. Pentru Tine nu există cale de mijloc, ci numai două extreme: polul vieţii şi cel al morţii.

La fel acţionează şi Cuvântul Tău, care nu ştie ce înseamnă mustrarea blândă, construind lumi întregi prin bunătatea lui care depăşeşte orice imaginaţie, sau dimpotrivă, distrugându-le cu aceeaşi putere.

De aceea, te implor să mă ierţi pe mine, care nu sunt decât o fiinţă slabă în faţa Ta, căci ceea ce s-a întâmplat cândva nu poate fi şters cu atâta uşurinţă. De aceea, ai milă de mine şi nu mă arunca chiar mai jos decât mă situez acum. Facă-se voia Ta sfântă. *Amin"*.

Abedam s-a limitat însă să-i răspundă scurt: „Adam, Adam, vorbeşti foarte mult despre tine, dar M-ai uitat complet pe Mine.

Chiar nu înţelegi ce înseamnă prezenţa Mea aici, în cel mai mizerabil loc din creaţia Mea infinită?

Ce ştii tu despre sfinţenia absolută a lui Dumnezeu?

Haide, schimbă-ţi dispoziţia şi nu te scufunda încă şi mai mult în regatul morţii, ci apropie-te de iubirea Mea şi de imensa Mea compasiune şi graţie.

Dacă până acum nu ai descoperit decât cei doi poli extremi ai fiinţei Mele, acest lucru se datorează numai limitărilor tale. Întreabă-i însă pe aceşti nou veniţi, iar ei îţi vor descrie miracolul celui de-al treilea pol, cel intermediar. *Amin"*.

Capitolul 42

PARIHOLI ÎL MUSTRĂ PE ADAM ÎN NUMELE DOMNULUI

(5 martie 1842)

După acest scurt discurs, Abedam s-a întors către capul de familie al micului grup venit din regiunea de asfinţit. Numele acestuia era Pariholi, iar cel al familiei sale Pariholi Garthilli, ceea ce înseamnă sărmanii nenorociţi care nu au nimic, nici măcar vreo ambiţie, şi care trăiesc la fel ca şi păsările, plini de bucurie şi credinţă, mergând încolo şi încoace fără să aştepte nimic de la viaţă. Iată ce i-a spus Abedam:

„Ascultă, sărmanul Meu Pariholi, îndrăzneşte – căci aceasta este voia Mea sfântă – şi spune-i patriarhului Adam care este calea de mijloc pe care el nu a descoperit-o încă şi care este calea cea mai uşoară către iubirea Mea eternă?"

Pătruns de un imens respect, Pariholi a răspuns: „O, preasfântule Iehova, Dumnezeu şi Creator al tuturor lucrurilor şi Părinte al îngerilor şi al oamenilor care îţi sunt pe plac!

Ce voinţă proprie poate avea viermele din praf, alta decât aceea pe care o primeşte de la Tine? De aceea, voi răspunde cu cea mai mare solicitudine voinţei exprimate de Tine.

Calea de mijloc reprezintă una din marile Tale graţii pentru noi, constând în faptul că deşi ai putea să ne impui orice prin voinţa Ta atotputernică, Tu preferi doar să ne rogi cu blândeţe.

Deşi noi, oamenii, suntem în marea noastră majoritate, complet nevrednici în faţa Ta, Tu ai dorit să Te manifeşti într-o formă vizibilă pentru noi, pentru a ne arăta care este această cale de mijloc şi cum poate conduce ea pe orice om de bună credinţă către inima Ta, o, Tată preasfânt, – singura formă de viaţă eternă, atât cât poate înţelege puterea mea încă foarte slabă de cunoaştere.

În imensa Ta graţie, o, Tată preasfânt, Tu nu ne sileşti prin voinţa Ta să împlinim voia Ta sfântă, deşi noi nu reprezentăm nimic în faţa Ta, ci Te mulţumeşti doar să ne dai o poruncă, fiecăruia în funcţie de posibilităţile lui, astfel încât să poată fi dusă cu uşurinţă la îndeplinire".

Abedam i-a spus atunci lui Pariholi: „De vreme ce ai înţeles acest lucru, te trimit ca mesager al iubirii şi al vieţii născute din Mine. Du-te la Adam, în numele Meu, iar când te va întreba de ce ai venit la el, spune-i ce ştii despre Mine.

Poţi să pleci acum, iar între timp, Eu îţi voi trezi familia la viaţa eternă!

Astfel încât, atunci când te vei întoarce, copiii tăi te vor primi cu braţele pregătite. – Haide, du-te şi împlineşte-ţi misiunea! *Amin".*

Pariholi s-a ridicat imediat şi s-a îndreptat către Adam. Ajuns în faţa lui, el a rămas ca o stană de piatră, din cauza respectului pe care i-l purta primului patriarh al umanităţii, dar şi faptului că era de felul lui un taciturn care se exprima foarte greu în cuvinte.

A rămas astfel în faţa patriarhului, aşteptând cu sufletul la gură ca acesta să-i pună întrebarea cuvenită. Când Adam l-a privit în sfârşit, punându-i întrebarea mult aşteptată, fosta stană de piatră s-a transformat

într-un fel de trestie, tremurând din toate încheieturile şi incapabilă la început să scoată vreun sunet. Abia când Adam a repetat cu o voce de tunet întrebarea, spiritul lui s-a trezit. Întărit de Mine, el şi-a pierdut complet teama şi a rostit în fața patriarhului Adam următorul discurs, pe care merită cu siguranță să-l reținem:

„Ascultă, părinte Adam. Tu – prim om al acestui pământ, nenăscut şi desăvârşit, ne-ai învățat pe noi prin intermediul copiilor tăi că Iehova, Dumnezeul suprem şi Părintele nostru preaplin de iubire, este singurul care merită întregul nostru respect, iubirea, slava şi adorația noastră, mergând până la sacrificiul suprem. Cum poți atunci – în fața copiilor tăi, pe care îi iubeşti mai presus decât ne iubim noi copiii – să îți schimbi comportamentul la 180 de grade, arătându-ne o altă față a ta decât cea pe care suntem îndreptățiți s-o vedem, chiar în lumina învățăturilor primite de la tine şi pe care tu le-ai primit într-o vreme când nici un alt ochi muritor nu L-a văzut la față pe Iehova?

Acum, când El – miracolul suprem, grația, bunătatea şi compasiunea absolută – păşeşte alături de noi într-o formă vizibilă, ghidându-ne, învățându-ne şi chiar hrănindu-ne personal cu iubirea Lui părintească infinită – acum, când în imensa Lui bunătate, a venit la noi, copiii Lui nevrednici, dăruindu-ne nouă, celor morți, suprema promisiune a vieții eterne, cu singura condiție ca noi să o acceptăm –, cum se face că tocmai acum ai prins curaj să ne arăți cealaltă față a ta, indicându-ne cât de goală a fost învățătura ta şi cât de mic respectul tău față de Dumnezeu, căci refuzi să accepți imensa grație pe care ne-a adus-o în persoană?

O, tată al nostru, transformă-ți inima, căci ți-ai întors privirea de la Cel care a venit la noi cu cea mai mare iubire şi compasiune, pentru a ne mântui de noaptea eternă a morții.

Ascultă, tată, atunci când eram slabi, tu ne-ai sprijinit pe toți prin puterea ta. De aceea, nu respinge ajutorul dat de brațele noastre acum, în această clipă de slăbiciune a ta, căci nu dorim decât să te ajutăm şi să te punem din nou pe picioare, conform voinței sfinte a Tatălui.

Te implor, întoarce-te la El, căci acum se află în mijlocul nostru, şi nu este undeva, la o mare distanță de noi.

O, tată, iată-L! Este atât de aproape de noi! Întoarce-te repede la El, *amin;* da, da, cât mai repede, *amin, amin, amin!”*

Capitolul 43

INTROSPECȚIA, SMERIREA ŞI TRANSFORMAREA LUI ADAM

(7 martie 1842)

Auzind cuvintele lui Pariholi, Adam a început să se gândească la propria sa persoană, realizând rapid cât de mare este încă păcatul său în fața lui Dumnezeu, motivul principal pentru care Abedam cel Mare nu a acceptat să se aşeze lângă coşul său. Şi-a dat de asemenea seama de imensa

distanță pe care a pus-o între el şi Dumnezeu prin încercarea sa de a dobândi pentru sine, singurul om necreat, adorația oamenilor înaintea lui Dumnezeu.

De îndată ce a înțeles toate aceste lucruri, Adam şi-a întrebat inima: „Cum aş mai putea acum să şterg această pată a vieții mele din ochii Domnului?

Cine mă mai poate salva şi cine mă poate împiedica să mă sufoc în mlaştina adâncă a dezonorării, deopotrivă în fața lui Dumnezeu şi a copiilor mei?"

Meditând asupra acestor gânduri amare, el s-a întors către mesagerul Pariholi şi i-a spus: „Pariholi, vorbeai mai devreme de o transformare rapidă a inimii mele. Te-aş întreba însă cum crezi tu, cu lipsa ta de experiență, că s-ar mai putea întoarce la Dumnezeu cineva care s-a îndepărtat atât de mult de El?

Poți să-mi dai un răspuns satisfăcător la întrebarea mea? Dar înainte să începi, gândeşte-te bine la profunzimea căderii mele.

O, gând nefericit, care m-ai făcut nevrednic în fața Dumnezeului meu!

O, cine mi-a inspirat inima să invoc această ardere preliminară care a devenit cauza actualei mele căderi?

O, soare, grăbeşte-ți cursul, pentru ca razele tale strălucitoare să nu mai lumineze imensa mea ruşine în fața întregii lumi!

O, Pariholi, cum mi-ai putea alina tu durerea? Ce mi-ai putea spune pentru a mă ridica din nou în fața lui Dumnezeu? Cum să realizez acea transformare rapidă a inimii de care vorbeai? Singura soluție mi se pare a fi dispariția mea imediată de pe suprafața pământului, pentru a scăpa astfel de imensa dezonoare în care m-am scufundat singur.

Haide, Pariholi, vorbeşte, dacă ai ceva de spus!

Lasă-ți inima să vorbească şi spune-mi unde să-mi ascund chipul, pentru a nu mai apărea în fața Celui care se află acum printre noi!"

Iată răspunsul lui Pariholi adresat lui Adam: „O, părinte Adam, ascultă cuvintele mele, rostite în numele lui Dumnezeu Iehova, al Tatălui preasfânt, aflat acum într-o formă vizibilă printre noi, copiii Lui:

Cum poți să pui la îndoială posibilitatea unei transformări rapide a inimii, deşi eşti prima ființă creată de El şi ai fost martorul atâtor miracole ale grației Sale, cunoscând astfel mai bine decât noi toți iubirea nesfârşită a lui Iehova. Ai asistat la aceste miracole câteva sute de ani în plus față de mine, şi totuşi te mai poți îndoi?!

Cu siguranță, arderea preliminară instituită de tine, prin care ne-ai silit pe noi, copiii tăi, să te cinstim timp de 300 de ani, a fost o nebunie secretă a inimii tale în fața lui Dumnezeu. Văzând greaua povară care îți apasă inima, El s-a milostivit de tine şi te-a eliberat acum de ea.

Cum se face atunci, părinte Adam, primul nostru învățător, că te îndoieşti de posibilitatea unei transformări rapide a inimii, ştiind că El ți-a

transformat deja inima, de vreme ce te gândeai adineauri ce forță malefică te-a făcut să institui această ardere preliminară?

De ce te mânii atunci că Domnul, Tatăl preasfânt, te-a forțat să te eliberezi în inima ta de acest rău ascuns şi puternic?

Crezi cumva că dorința Lui este să te distrugă, deşi este evident pentru noi toți că El nu face decât să te ajute să te ridici din nou în picioare prin grația Lui?

O, tată, priveşte în colțul acela sacru; priveşte-i brațele larg deschise pentru a te primi la pieptul lui plin de iubire părintească şi de bunătate! Cât de sublimă este iubirea care îi străluceşte în ochi atunci când te priveşte, părinte Adam! Cum poți atunci să pui la îndoială posibilitatea unei transformări rapide a inimii tale?

O, tată, nu-ți pot transmite mai mult decât am făcut-o în prezența Celui care te strigă cu voce tare să vii la El, spunându-ți atât de evident:

'Adam, fiul Meu, de ce întârzii atât de mult şi nu te grăbeşti să vii în brațele larg deschise ale Tatălui tău etern şi preasfânt, a cărui iubire nesfârşită s-a ocupat de tine încă de la începuturile eternității?'

O, părinte Adam, chiar nu înțelegi aceste cuvinte?"

Fără să mai ezite, Adam a sărit în picioare, cu fața strălucind de fericire, şi l-a îmbrățişat pe Pariholi, spunându-i: „O, Pariholi, cine a pus aceste cuvinte în gura ta?

Cu siguranță, nu înserarea a copt acest fruct divin în inima ta.

Haide deci să ne grăbim amândoi către El şi să-L îmbrățişăm cu flacăra arzătoare a iubirii noastre. Abia acum a aprins El în inima mea atât focul preliminar cât şi pe cel care îi urmează. Nu am simțit niciodată până acum o nevoie atât de copleşitoare a de iubi. Haide deci să ne grăbim către El, către Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire! *Amin"*.

Capitolul 44

DISCURSUL LUI ABEDAM REFERITOR LA CELE DOUĂ ASPECTE ALE SALE: ACELA DE „TATĂ" ŞI ACELA DE „JUDECĂTOR"

(8 martie 1842)

Şi Pariholi l-a însoțit pe Adam la Abedam cel Mare. Acesta l-a primit pe smeritul Adam cu cea mai mare prietenie, spunându-i: „Adam, va veni vreodată vremea când Mă vei recunoaşte drept Părinte şi nu Mă vei mai considera doar un judecător?

Ieri M-ai privit cu smerenie, iar Eu M-am lăsat recunoscut treptat de către tine şi de copiii tăi, pentru ca prezența Mea vizibilă să nu lezeze libertatea inimii nimănui.

După ce M-ai recunoscut, gura ta a acceptat prezența printre voi a Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, dar inima ta nu s-a dăruit nici o clipă

cu adevărat acestui Tată, căci în ea a intrat nu numai Tatăl, ci şi judecătorul, care ți-a silit inima să Mă iubească, teama ta de Mine fiind de trei ori mai mare decât iubirea față de Mine.

Ai continuat să Mă priveşti în acest mod ambiguu până acum, incapabil să îmi dăruieşti întreaga ta iubire, căci teama ta de Mine era prea mare şi tu nu îl puteai vedea în Mine pe Tatăl, ci numai pe judecător.

Ți-am trezit atunci treptat inima, iar acum ai venit la Mine ca un fiu iubitor, dar nici iubirea arzătoare care ți-a cuprins acum inima nu îți aparține, căci Eu sunt cel care a aprins-o în tine, fără să încalc cu nimic liberul tău arbitru, pe a te trezi complet. Adevăr îți spun: Tatăl şi judecătorul nu sunt încă separați în sufletul tău. De aceea, încearcă acum să îl înțelegi pe Tatăl din inima ta cu toată puterea inimii tale. Da, încearcă să-L înțelegi plenar, separându-L de judecătorul cel sever, adică de cel care te-a împiedicat întotdeauna să sesizezi iubirea infinită a Tatălui în toată splendoarea ei luminoasă, în inima ta şi în fața copiilor tăi.

Încearcă să înțelegi că nu am venit la voi în calitate de judecător, ci de Părinte preasfânt şi preaplin de iubire, pentru a vă împărți direct din mâna Mea sămânța glorioasă care poate conduce la viața eternă. Numai dacă vei înțelege acest lucru Mă va putea inima ta să înțeleagă că Tatăl şi judecătorul nu pot fi niciodată reconciliați în inimile pline de iubire ale copiilor, căci numai unul dintre ei poate fi stăpânul unei inimi: ori Tatăl, ori judecătorul. Tatăl orientează inima către viața eternă, iar judecătorul către moartea eternă a spiritului iubirii.

Haide, separă-L acum în inima ta pe Tatăl atât de blând şi de bun de judecătorul sever şi nemilos, complet lipsit de iubire, căci numai astfel vei înceta să mai tremuri în fața Mea şi vei începe să sari de bucurie, la fel ca un copilaş care îşi vede tatăl, fără să se teamă nici un pic de el.

Te asigur că nici o ființă care îmi va adresa o rugăminte în calitatea Mea de Părinte nu va întâlni în Mine un judecător, dar cei care nu reuşesc să îl vadă în Mine decât pe judecător vor avea parte de judecata nemiloasă şi severă a acestuia. Dacă şi-ar fi deschis inima față de iubirea Tatălui, aceştia L-ar fi putut descoperi cu uşurință.

Ascultă-Mă cu cea mai mare atenție, Adam, fiul Meu: ceea ce cauți vei găsi – fie pe Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, Iubirea eternă, şi implicit viața eternă care derivă din aceasta, fie pe judecătorul etern şi imuabil, care îi va condamna întotdeauna pe cei morți, adică pe cei care au refuzat pe acest pământ, locul încercării lor, să se întoarcă spre Mine cu inima lipsită de teamă şi plină de iubire, descoperind în Mine pe Tatăl preasfânt şi permițându-Mi astfel să-i trezesc rapid la viața eternă a spiritului.

Încercați să cu toții să înțelegeți acest lucru în inimile voastre pline de iubire, iar judecătorul va dispărea complet, fiind înlocuit de Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, care îşi va instala sălaşul Său beatific în aceste inimi.

Adam, ai înțeles cuvintele pe care ți le-am adresat cu credință?

Încearcă să le integrezi în profunzimile inimii tale plină de iubire, căci numai acolo vei găsi viața supremă născută din Mine şi trăită întru Mine. Ascultă-le şi integrează-le de-a pururi în viața ta. *Amin”.*

După acest discurs, Adam s-a repezit la pieptul liu Abedam, plângând cu lacrimi de fericire supremă şi trăind o iubire arzătoare. Căci abia acum L-a recunoscut el pe Tatăl preasfânt cu toată claritatea, devenind incapabil să mai scoată vreun cuvânt, copleşit de sentimentul profund de extaz pe care îl trăia.

Abedam l-a strâns cu putere la pieptul Lui, pentru ca toată lumea să înțeleagă şi să recunoască faptul că Iehova este un adevărat Părinte pentru toți oamenii. Drept urmare, s-au adunat cu toții în jurul Lui, plini de încredere, şi întregul munte sacru a devenit înconjurat de flăcările blânde ale iubirii copiilor față de Tatăl preasfânt.

În acest moment sacru şi solemn, Abedam a remarcat: „Priveşte, Adam, aceasta este adevărata ardere preliminară pe pământ, care o precede pe cea principală care va urma cândva, după această viață terestră, în împărăția Mea supremă, a vieții eterne.

De acum înainte, limitează-te la această ardere, căci ea este singura autentică şi plăcută Mie, Tatălui preasfânt. – Urmăriți să înțelegeți acest lucru, voi toți! *Amin”.*

Capitolul 45

RĂSPLATA SUPREMĂ A OMULUI: SĂ-I FIE PERMIS SĂ ÎL IUBEASCĂ PE DOMNUL

(9 martie 1842)

După aceste cuvinte, Abedam s-a întors către Pariholi şi i-a spus: „Ascultă, Pariholi, fiecare lucrător corect şi cinstit merită să fie răsplătit.

Cât timp ai lipsit, ți-am trezit familia, lucru de care cred că te-ai convins deja, de vreme ce soția şi cei şapte copii ai tăi te-au primit cu brațele deschise, care aparțin deja împărăției Mele nemuritoare, atunci când ai ajuns aici împreună cu fiul Meu (adică cu Adam). – Această răsplată nu poate avea decât un efect benefic asupra capului de familie, dar acesta este întru totul îndreptățit să întrebe: ‘Cum pot beneficia eu cu adevărat de pe urma faptului că membrii familiei mele au atins nemurirea, îmbrățişându-mă cu brațele lor nepieritoare, când eu îmi mai simt încă trupul şi brațele muritoare?’

Această întrebare este cât se poate de corectă. De altfel, ea nu a fost pusă de inima ta, ci de Mine – cel din inima ta. De aceea, vei primi şi tu ceea ce a primit deja familia ta, lucru care s-a şi întâmplat deja atunci când ai fost îmbrățişat de soția şi de copiii tăi. Mai mult, tu ai devenit nemuritor chiar în clipa când ai primit de la Mine chemarea de a duce Cuvântul Meu acolo unde te va trimite iubirea Mea. Consider însă că – în calitatea ta de mesager credincios al voinței Mele în fața lui Adam – meriți o răsplată în plus.

Doresc să las această răsplată la latitudinea voinței tale libere. Haide, întreabă-ți inima, şi vei primi orice doreşti.

Dacă vei dori să ai soarele la picioarele tale, adevăr îți spun: acesta va fi nevoit să asculte de voința Mea şi va coborî la picioarele tale.

Dacă vei dori luna de pe cer, aceasta va asculta imediat semnul Meu.

Dacă vei dori stelele nopții, acestea vor cădea la picioarele tale precum fulgii de zăpadă.

Dacă vei dori măruntaiele pământului, te asigur că acestea se vor desfăşura precum un şarpe uriaş la picioarele tale.

Orice vei dori, vei primi. *Amin"*.

Pariholi s-a aruncat însă la picioarele Domnului, implorându-L cu lacrimi în ochi: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, Dumnezeul meu, Iehova! Cât de mare ar trebui să fie nebunia inimii mele pentru a-Ți mai cere ceva peste ceea ce mi-ai dăruit deja, în imensa Ta grație: nemurirea?

O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, nu voi putea niciodată să-Ți mulțumesc îndeajuns pentru toate cadourile pe care mi le-ai făcut mie, celui nevrednic, căci până şi aerul pe care îl respirăm este un act de grație din partea Ta pentru noi, oamenii, pe care nici chiar îngerii nu l-ar putea slăvi pe deplin!

Cum aş putea eu, un biet vierme nedemn târându-se prin praf la picioarele Tale, să-Ți cer ca răsplată pentru faptul că am executat voința Ta sfântă, susținut de Tine, toate minunățiile pe care le-a menționat limba Ta sacră, sau alte lucruri nemaivăzute şi nemaiauzite?

Nu, nu, Tată preasfânt! Dimpotrivă, dacă Ți-aş cere ceva în plus față de ceea ce a revărsat asupra mea – cel mai nedemn între oameni – grația Ta infinită, atunci aş merita cu adevărat să fiu sfârtecat în bucăți de toate viperele şi de toți şerpii acestui pământ!

O, Tată preasfânt, acceptă slaba mea recunoştință pentru toate binecuvântările pe care le-am primit de la Tine şi îngăduie-mi un singur lucru: să Te iubesc mai presus de orice! Aceasta este singura dorință după care tânjeşte inima mea, Tată. Dar mai presus de orice, facă-se voia Ta sfântă".

În timp ce Pariholi rostea aceste cuvinte, Abedam şi-a dus mâinile la ochi, pentru a-Şi ascunde lacrimile în fața celorlalți patriarhi. Profund mişcat, el s-a aplecat asupra lui Pariholi, care continua să plângă la picioarele Lui, l-a ridicat şi i-a spus:

„Pariholi, aparent Mi-ai cerut un lucru minor, dar în realitate, te asigur, este cel mai mare lucru pe care puteai să Mi-l ceri.

În acest fel, ai dobândit măsura plenară a iubirii Mele, nu numai tu, ci şi familia ta, nu numai temporar, ci în eternitate.

Fiicele tale vor fi la fel de frumoase ca şi luceafărul de dimineață, iar fiilor tăi le voi dărui puterea de a citi în stele mesajul lor ascuns.

Soția ta va avea şi ea partea ei în inima Mea, dar tu ai dobândit măsura supremă a iubirii Mele, pe care nu o vei mai putea pierde în eternitate.

Veniți, voi toți, la pieptul plin de iubire al Tatălui. *Amin"*.

Capitolul 46

CUM TREBUIE SĂ NE RUGĂM. DESPRE ESENȚA LUI DUMNEZEU ŞI A VIEȚII

(10 martie 1842)

S-au adunat cu toții în jurul lui Abedam, plini de iubirea cea mai arzătoare; iar El i-a îmbrățişat pe fiecare în parte, binecuvântându-l şi strângându-l lângă inima Lui, după care le-a spus: „Copii, priviți! Aşa cum Adam şi familia Garthilli se află acum la pieptul Meu, respirând viața eternă datorită marii lor iubiri şi smerenii, alături de Enoh, Jared, Lameh, Seth, Methuselah, Enos, Kenan, Mahalaleel, Abedam cel Cunoscut, Sethlahem, Kisehel şi frații săi, Jura, Bhusin, Ohorion, Zuriel, Uranion, Gabiel şi frații săi Lamel şi Hored, împreună cu soțiile şi copiii lor, la fel, toți cei care Mă vor iubi mai presus de orice vor cunoaşte viața eternă şi adevărul care derivă din ea!

Căci adevăr vă spun: nu există nici o ființă care să nu fie chemată de Mine. Dar vă mai spun: în viitor, nimeni din cei chemați nu va fi primit la pieptul Meu dacă nu va veni din propria sa voință, cu toată iubirea şi smerenia, depunând mărturie în inima sa că Eu sunt Tatăl său!

Adevăr vă spun: cine nu Mă mărturiseşte în inima sa ca fiind Tatăl lui – unicul Părinte pe care îl are – nu va ajunge la pieptul Meu!

În schimb, cel care va striga în inima sa, plin de iubire şi de smerenie: 'Abba!', va fi ascultat.

Cât despre cei care se vor limita să strige: 'Doamne, Doamne, Dumnezeule al justiției supreme, al grației, iubirii şi compasiunii', deşi nu îi voi respinge şi nu le voi lua viața, – acestora le va fi foarte dificil să ajungă vreodată în acest loc al beatitudinii şi al libertății supreme.

Căci Dumnezeu nu poate fi îmbrățişat, şi datorită sfințeniei sale universale şi supreme, Domnul Justiției nu poate accepta o asemenea apropiere de El, la fel ca Tatăl, care în iubirea Sa infinită pentru copiii săi îi încurajează în permanență să se apropie de El, sufleteşte, dar mai ales în spirit, unde fuziunea este chiar mai profundă decât cea pe care o vedeți aici, pentru a se bucura lângă inima Tatălui de tot ce îi aparține Acestuia.

Aflați acum şi nu uitați niciodată că numai Tatăl dispune de viață şi o poate dărui; căci El este viața eternă trăită întru Dumnezeu.

În Sine, Dumnezeu nu este tot una cu viața. El nu este decât lumina Tatălui, la fel cum Tatăl este singura viață a acestei lumini. Domnul Justiției nu dispune nici El de viață, care este exclusiv a Tatălui, – căci Domnul este doar puterea nesfârşită a Tatălui, care îi aparține numai Lui.

De aceea, cine nu se va întoarce complet către Tatăl nu va ajunge vreodată la Acesta, iar cel care nu va ajunge la Tatăl nu va percepe mare lucru din viaţa sa interioară! Căci există o mare diferenţă de la o viaţă la alta!

De pildă, piatra este înzestrată şi ea cu viaţă, de vreme ce există; căci existenţa şi viaţa sunt unul şi acelaşi lucru. Orice formă de viaţă reprezintă un conflict perpetuu între două forţe opuse, între care una conduce către distrugere, iar cealaltă către prezervare. Nici una dintre ele nu poate descoperi însă singură starea supremă de odihnă – decât numai dacă omul aspiră către Mine, Tatăl.

Aşadar, piatra este vie, dar ce diferenţă uriaşă există între viaţa unei pietre şi cea a unui vierme, ca să nu mai vorbim de diferenţa care există între aceasta din urmă şi viaţa celui mai liber dintre îngerii Mei!

Cei care cred doar în Dumnezeu şi în Domnul vor avea la rândul lor o viaţă, căci există o asemenea viaţă trăită întru Dumnezeu şi întru Domnul. Dar singura viaţă autentică, trăită într-o conştiinţă perfectă de sine, este viaţa trăită întru Tatăl. Prin comparaţie cu aceasta, toate celelalte forme de viaţă nu sunt diferite de moarte.

Meditaţi profund la aceste cuvinte şi întoarceţi-vă către Tatăl ceresc, dacă doriţi să dobândiţi viaţa eternă.

Sunteţi cu toţii chemaţi la această viaţă a Mea. De aceea, veniţi cu toţii la Mine, primiţi-o de la Mine şi lăsaţi-vă aleşi de Mine, căci va veni o zi când Cineva va spune: 'Mulţi chemaţi, puţini aleşi!'

Urmăriţi să înţelegeţi aceste cuvinte în inimile voastre încă atât de reci! *Amin".*

Capitolul 47

UMILIREA ŞI STÂNJENEALA MESAGERILOR NERUŞINAŢI

(11 martie 1842)

După aceste cuvinte, soarele a apus complet, iar Sabatul s-a încheiat. Întrucât toate triburile ştiau din proclamaţia de dimineaţă că sacrificiile nu trebuie făcute niciodată seara, astfel încât nu ştiau dacă trebuie să mai rămână sau să se întoarcă acasă, – ele şi-au trimis din toate direcţiile mesagerii pentru a afla de pe înălţimile sacre ce trebuie făcut.

Ajunşi pe înălţimile sacre, aceşti mesageri au încercat să se apropie de Adam, care se afla încă la pieptul lui Abedam. Abedam i-a întrebat imediat:

„Copii, care este semnificaţia intenţiei voastre? De ce aţi venit aici?"

Mesagerii nu îl cunoşteau încă pe Abedam. Marile semne care s-au produs nu i-au putut trezi, căci ei îi văzuseră realizând asemenea miracole

şi pe Enoh, Jared, Kenan, Enos şi Seth. De aceea, răspunsul lor a fost mai degrabă obraznic şi cam neruşinat:

„De ce ne întrebi? Tu nu eşti nici Adam, nici Seth sau Enos, ori vreun alt patriarh din linia principală, iar noi nu ți-am adresat cuvântul! Căci noi, mesagerii, suntem cei care punem întrebări aici!

Unde te-ai născut şi ce educație ai primit, de vreme ce nu ştii că este complet nepotrivit să pui întrebări în prezența marilor patriarhi, înainte ca aceştia să fi avut posibilitatea să se exprime?

Şi cum îndrăzneşti să ne numeşti 'copii', – deşi privindu-te, am înclina să credem că îți putem fi bunici?

De altfel, ce întrebare prostească: 'Care este semnificația intenției noastre şi de ce am venit aici?' Oare nu este intenția noastră identică cu motivul pentru care am ajuns aici? Ce prostie!

Se ştie însă că tinerii nu mai au echilibrul de altădată şi că nu-şi dau seama de prostiile pe care le debitează una după alta. De aceea, pe viitor încearcă să fii mai sensibil şi ține-ți limba în frâu! – Reține acest lucru pe viitor!"

După aceste cuvinte, ei au plecat în căutarea lui Adam, dar nu l-au putut găsi.

Toți cei aflați pe înălțimile sacre fuseseră instruiți de Abedam – în inimile lor – să nu îi reveleze identitatea, ci doar să le arate unde se găseşte acesta.

Mesagerii s-au dus mai întâi la Seth, pe care l-au întrebat unde se află Adam. Acesta le-a indicat imediat locul.

Străinii au rămas uimiți să constate că nu l-au observat de la bun început, deşi Adam era cât se poate de vizibil.

Drept care, Seth le-a spus, pe un tom destul de tăios: „Într-adevăr, copii, trebuie să fii extrem de orb ca să nu vezi ceea ce este perfect vizibil, şi absolut surd ca să nu auzi imnul de slavă al acestei zile! Mergeți aşadar acolo, şi îl veți găsi pe patriarhul suprem al tuturor patriarhilor. *Amin"*.

Acest răspuns i-a înspăimântat la culme pe cei 12 mesageri, care au rămas ca nişte stane de piatră, neştiind ce să mai înțeleagă.

Atunci, Seth i-a apostrofat din nou, spunându-le: „De ce ați rămas blocați, nemernicilor? Oare nu v-am indicat locul în care se află Adam?

Haide, nu mai aşteptați aici, căci solul nu vă va transporta automat la el, şi oricum, doresc să dispăreți din privirile mele".

Auzind aceste cuvinte dure, mesagerii s-au risipit ca potârnichile, neştiind încotro să se îndrepte, căci erau cuprinşi de o mare teamă şi şi-au pierdut complet curajul de a se apropia de Adam, de vreme ce părintele Seth, care era de obicei atât de blând, le-a vorbit pe un asemenea ton tăios.

Pe de altă parte, nu îndrăzneau nici să se întoarcă acasă fără să obțină informațiile pentru care au fost trimişi.

Ce era de făcut? – În cele din urmă, unul dintre ei a spus: „Ce rost are să ne învârtim pe aici, la câteva sute de paşi de părinții patriarhi?

Eu zic ori să dispărem complet din privirile patriarhilor, ori să alegem pe unul dintre noi şi să-l trimitem la omul cu părul lung şi blond care ne-a vorbit prima dată, pentru a-l întreba ce avem de făcut, de vreme ce el a fost primul care s-a interesat de intențiile noastre.

Oricum, cred că ar fi bine să îl cunoaştem mai îndeaproape, căci trebuie să aibă ceva special, de vreme ce Adam – de care nu te poți apropia prea uşor – pare atât de captivat de el, strângându-l la pieptul său!

Cine îşi asumă această sarcină neplăcută?”

(12 martie 1842)

Un alt membru al grupului, complet de acord cu primul, a spus: „Mda, neplăcută sarcină! Aş prefera să fac orice altceva!

Adevăr vă spun: aş prefera de o mie de ori să mă loviți cu pumnii voştri, până când mă voi înnegri precum cerul după asfințitul soarelui, decât să fiu obligat să mă prezint din nou în fața marilor patriarhi.

Fraților, trăiesc un sentiment foarte ciudat, ca şi cum aş fi primit o pedeapsă stupidă pentru prostiile pe care obişnuiam să le fac pe vremea când eram doar un puşti.

Şi în această stare de spirit ar trebui să mă apropii de patriarhi, care trăiesc de regulă acele stări sublime imediat după Sabat!?

Nu, acesta ar fi ultimul gând din viața mea, chiar dacă aş trăi o eternitate pe pământ cu perspectiva de a nu avea nimic altceva de mâncat decât mere acre.

De aceea, eu unul voi aştepta până când se va întuneca mai tare, după care îmi voi scutura acest praf supărător de pe picioare şi o voi şterge pe neobservate în ținutul meu.

Acesta este planul meu. Nu doresc însă să vă influențez şi pe voi. Fiecare să facă aşa cum crede de cuviință. În ceea ce mă priveşte, eu voi rămâne deocamdată la planul meu!”

Un al treilea om s-a adresat atunci antevorbitorului: „Trebuie să recunosc, dragă prietene şi frate, că ideea ta îmi face cu ochiul şi mi-ar plăcea să pot face acelaşi lucru, dar există ceva ce mă reține, şi anume părinții, frații şi copiii care ne-au trimis aici şi care aşteaptă acum în zadar răspunsul nostru.

Întrucât nu pare probabil că cineva dintre noi va avea curajul să se apropie de Adam, eu zic că cel mai bine este să rămânem fideli adevărului şi să ne întoarcem pe loc la cei dragi, spunându-le ce s-a întâmplat aici. Cunosc şi ei la fel de bine comportamentul ciudat al patriarhilor în zilele sacre de Sabat, aşa că nu cred să fie prea surprinşi dacă le vom spune că nu am reuşit să obținem răspunsul dorit.

La fel ca şi tine, frate, nici eu nu doresc să influenţez pe nimeni cu opinia mea, lăsând pe fiecare să acţioneze conform propriei sale conştiinţe”.

În sfârşit, un al patrulea om s-a ridicat să vorbească, spunând ca şi cum ar fi vorbit cu sine însuşi: „Ideile pe care le-am auzit nu sunt rele. Cea mai bună mi s-a părut însă cea dintâi, deşi este cu siguranţă cea mai neplăcută.

La urma urmei, ce s-ar putea întâmpla dacă am încerca să ne apropiem încă o dată de Adam, cu toată umilinţa? Cu siguranţă, nu ne va lua viaţa din acest motiv!

Indiferent de răspunsul primit de la el, pozitiv sau negativ, – cel puţin cei de acasă nu ne vor considera vinovaţi de eşecul nostru. Căci până şi un copil de şapte ani ştie că nimeni nu poate obţine un răspuns simplu şi clar de la Adam.

Dacă ne va răspunde la întrebare, bine; dacă nu, cu siguranţă pământul-mamă nu se va cutremura de la est la vest pentru atâta lucru!

În acel caz, ne vom înclina până la pământ, cu tot respectul, şi ne vom continua drumul.

În ceea ce îl priveşte pe tânărul acela pe care Adam îl ţine strâns îmbrăţişat, nici acela nu pare să fie chiar un tigru însetat de sânge, deşi trebuie să recunosc că seamănă teribil de bine cu străinul pe care l-am văzut ieri – ciudat lucru – călărind un tigru!

Pe scurt, mă voi duce la el, convins că acest lucru nu mă va costa viaţa! Probabil că mă va certa puţin la început, dar altminteri, ce alte consecinţe neplăcute ar putea avea gestul meu?

Cine nu l-a cunoscut pe Adam de o viaţă întreagă? Este un om sever – şi toată lumea ştie ce se întâmplă îndeosebi de Sabat atunci când cineva vine la el cu o cerere într-un moment nepotrivit.

De aceea, ştiţi ce? – Fraţi şi surori, mă simt pregătit să merg la Adam şi să-mi încerc norocul! Dacă doreşte cineva să vină cu mine, cu siguranţă eu unul nu mă voi opune!

Pe de altă parte, cred că dacă ne-am duce într-un grup alcătuit din doi sau trei dintre noi, am putea suporta mai bine un eventual al doilea atac de genul celui la care ne-a supus Seth, decât dacă s-ar duce unul singur! Aşadar, haideţi să ne încercăm din nou norocul! Cine ştie, poate că de data aceasta vom obţine ceva bun!

Cunoaştem cu toţii vechiul proverb care spune că orice lucru bun are şi o parte rea, la fel cum orice lucru rău are şi o parte bună, la fel cum ziua nu ar putea exista fără noaptea, şi noaptea fără zi.

De aceea, haideţi să nu mai aşteptăm; dacă cineva dintre voi are curaj, să mă urmeze!”

Colegii vorbitorului au început însă să se scarpine după urechi, făcând – unul după altul – remarci de genul: „Cu siguranţă, ai dreptate. Dar dacă Adam ne va blestema pe toţi – şi ştim cu toţii că vocea lui Adam poate

căpăta accente de tunet, semănând întru totul cu a lui Iehova, ce ne vom face atunci?”

După o vreme, primul vorbitor a răspuns: „Mda, da, am uitat de lucrul acesta.

Da, acum văd lucrurile într-o lumină complet diferită. Cu adevărat, dacă nu ne aflăm acum într-o situație dificilă, probabil că nu ne vom afla niciodată! –

Priviți însă, doi oameni coboară dealul, şi mi se pare că vin chiar în direcţia noastră.

Să vedem dacă nu putem obține ceva de la ei. Dacă vă este frică, lăsați-mă pe mine să vorbesc”.

Capitolul 48

LINIŞTIREA MESAGERILOR SPERIAȚI DE CĂTRE ABEDAM ŞI ADAM. MAREA IUBIRE A LUI GARBIEL PENTRU ABEDAM

(15 martie 1842)

După câteva momente, vorbitorul s-a întors din nou către frații săi şi le-a spus, vizibil stânjenit:

„Frați şi prieteni! Dacă ochii mei nu mă înşeală, făcându-mă să confund o pisică cu un munte, parcă mi se pare că îi văd, Doamne, cred că am să rămân fără nici un dinte în gură… Da, da, acum este clar – nu vedeți? Cei doi care se îndreaptă către noi sunt chiar Adam şi străinul de care vorbeam mai devreme!

Acum să vedem cine ne mai poate ajuta! Este prea târziu să mai putem scăpa prin fugă, şi chiar dacă aş vrea, nu aş mai putea face acest lucru.

Ne aflăm într-o situație cu adevărat teribilă. Fraților, știți ce? Eu zic să ne aruncăm cu fețele la pământ, fără nici cea mai mică întârziere, ca să nu comitem un mare sacrilegiu!

Căci ştim cu toții că Adam nu prea este înzestrat cu simțul umorului. În cel mai rău caz, ne vom alege cu un exil prelungit care va dura minimum zece ani.

Aveți grijă să îi implorați din răsputeri grația, căci altminteri vom fi pierduți!

Da, priviți, vin chiar în direcția noastră! Sunt deja foarte aproape, aşa că, repede, aruncați-vă la pământ!”

Şi toată lumea s-a aruncat imediat cu fețele la pământ, strigând din răsputeri: „O, Adam, părinte suprem, ce grație şi câtă compasiune reverşi tu asupra noastră, cumpliți blasfemiatori! O, părinte patriarh, mai presus de toți ceilalți, nu-ți revărsa mânia asupra noastră! O, prim om de pe acest

pământ, nenăscut, desăvârşit şi atotputernic, nu lăsa mânia ta să cadă asupra noastră!

O, imagine vie a lui Iehova, fiu al lui Iehova, ai milă de noi şi ne iartă nebunia nesfârşită!"

Şi au continuat să se lamenteze astfel, deşi Abedam şi Adam se aflau deja de o bucată de vreme în mijlocul lor.

Abedam l-a întrebat atunci pe Adam în şoaptă: „Ascultă, cum îți place acest respect, dublat de teamă față de tine?"

Adam i-a răspuns: „O, Tată! Din păcate, eu sunt vinovat pentru toate aceste lamentări exagerate.

Nu mai departe de ieri dimineață, mi-ar fi făcut mare plăcere să aud asemenea cuvinte de respect, dar acum îmi vine să le plâng de milă!

Bieților oameni le este teamă de mine, în timp ce eu nu mai ştiu ce să fac pentru ei din iubirea pe care le-o port!

O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, revarsă-ți din nou grația şi compasiunea şi îndreaptă Tu marea nebunie a inimii mele!"

Abedam i-a spus: „Ascultă-Mă şi crede-Mă: nu aceasta este ultima nebunie pe care ai comis-o în fața Mea şi pe care trebuie să o corectez Eu. Tu M-ai silit să fac nişte eforturi atât de mari din cauza orbirii tale auto-cultivate încât până la sfârşitul timpului încă voi mai avea foarte multe de făcut pentru a restaura întreaga creație la nivelul ordinii primordiale!

La fel ca cei de față, mai există încă foarte mulți alții care se lamentează şi care au nevoie de Mine.

Ia exemplul familiei Garthilli. Cum a reuşit Uranion şi familia sa să ajungă pe înălțimile sacre? Şi totuşi, casa lor este cea mai luminoasă din întregul ținut al dimineții.

Oricum, de acum înainte nu voi mai pune în cârca ta pagubele comise de tot răul pe care l-ai făcut, trecându-le în propriul Meu catastif. Eu ştiu foarte bine ce am de făcut de acum şi până la sfârşitul timpurilor.

A sosit acum vremea să faci şi tu ceva. Strigă-l pe nume pe cel de lângă noi şi spune-i să se ridice, după care vom vedea ce este de făcut. *Amin"*.

Adam s-a aplecat imediat, l-a prins de mână pe omul culcat la pământ şi i-a spus cu voce tare la ureche:

„Garbiel! Ridică-te, – şi termină odată cu aceste lamentări inutile!"

Fără să îndrăznească însă să se ridice, Garbiel le-a transmis colegilor săi de suferință: „Fraților, nu vă mai lamentați, căci este inutil, ci ridicați-vă împreună cu mine, şi pregătiți-vă pentru judecata cea mai severă şi cea mai cumplită. Ştim cu toții că atunci când patriarhul suprem prinde pe cineva de mâna sa stângă, cerându-i să se ridice, asta înseamnă un exil de 20 de ani în regiunile îndepărtate de la miazănoapte".

O, vai nouă, vai nouă! Nici măcar nu ni se va permite să ne luăm cu noi soțiile şi copiii! O, vai nouă, căci suntem pierduți!"

Adam i-a spus însă lui Garbiel: „Garbiel! Eşti un netot, şi aşa vei rămâne de-a pururi.

Nu te mai teme atâta, căci nici unul dintre voi nu va pleca în exil. Nu am venit la voi împreună cu acest necunoscut (pentru voi) pentru a vă pedepsi în vreun fel, ci pentru a vă ridica şi – în măsura posibilului – pentru a vă trezi pe deplin. De aceea, ridicați-vă! *Amin"*.

Auzind aceste cuvinte din gura atât de severă de obicei a lui Adam, Garbiel a sărit în picioare, nemaiştiind ce să facă de bucurie. El l-a îmbrățişat cu elan pe Adam, sărutându-i pieptul de şapte ori. L-a îmbrățişat de asemenea şi pe străin, spunându-i:

„Oricine ai fi, eşti întru totul demn de marea iubire pe care o simt acum! Iehova iubeşte până şi muştele. De ce te-aş exclude atunci pe tine, noul meu frate, încă necunoscut pentru mine, de la iubirea universală şi arzătoare pe care o simt acum?"

Şi astfel, Abedam a primit şi el cele şapte săruturi pe piept.

După ce i-a sărutat pe amândoi, Garbiel le-a strigat fraților săi: „Fraților, veniți aici! o, dacă ați şti ce senzații am trăit la pieptul acestui străin!

Îmi este imposibil să le descriu în cuvinte! – Haideți, veniți, fraților, şi descoperiți pe propria voastră piele cât de mare este beatitudinea de a sta alături de el!

Adevăr vă spun, fraților, aş fi în stare să mă las jupuit de viu dacă mi-ar demonstra cineva că acest străin este născut pe pământ!

Iar noi am fost atât de obraznici cu acest om ceresc!

Oare nu există nici un tigru înfometat prin apropiere care să ne devoreze pentru neruşinarea noastră?

O, veniți şi simțiți ce vă spun pe propria voastră piele!"

Capitolul 49

INTENȚIA REALĂ ŞI PROFUNDĂ A MESAGERILOR, DEZVĂLUITĂ LUI ABEDAM

(16 martie 1842)

Cei unsprezece s-au ridicat imediat şi s-au dus pe rând, mai întâi la Adam, apoi la străin, făcând ce făcuse mai devreme Garbiel, deşi cu ceva mai puțină exaltare şi cu ceva mai multă teamă în suflet. La pieptul lui Abedam au trăit cu toții miracolul promis de Garbiel.

În timp ce se întrebau în sinea lor ce se întâmplă, Abedam l-a chemat la El pe Garbiel şi l-a întrebat:

„Garbiel, îți mai aminteşti întrebarea pe care v-am pus-o atunci când ați ajuns pe înălțimile sacre?"

Puțin uimit, Garbiel s-a gândit o vreme, după care a răspuns: „Da, da, ne-ai pus o întrebare cam ciudată în legătură cu aceste înălțimi, la care şi noi ți-am dat un răspuns la fel de ciudat şi din păcate foarte obraznic.

Îmi amintesc cu claritate cea de-a doua parte a întrebării, şi anume: 'De ce ați venit aici?', dar prima parte a ei nu reuşesc deloc să mi-o aduc aminte.

Era ceva în legătură cu semnificația şi cu intenția noastră, dar nu reuşesc deloc să le pun cap la coadă.

Ce ciudat! Am discutat între noi mai devreme despre această întrebare, iar acum nu mai reuşesc deloc să mi-o aduc aminte, nici dacă cineva mi-ar trage una peste ceafă!

Niciodată în viață nu am dat dovadă de o asemenea prostie ca acum! Să nu reuşesc să-mi amintesc o întrebare!

Dragul meu prieten, încă necunoscut pentru mine! De regulă nu sunt atât de prost, dar teama cumplită prin care am trecut m-a făcut să îmi uit până şi numele. De aceea, sunt convins că mă vei ierta pentru faptul că îmi este imposibil să îți răspund la prima ta întrebare.

Cu siguranță, tu ți-o mai aminteşti. Nu vrei să fii atât de bun şi să ne-o repeți?

Poate că acum vom reuşi să găsim un răspuns mai smerit la ea, nu ca acela pe care ți l-am dat în vârful colinei, de o aroganță soră cu nebunia supremă.

Nu te supăra pentru această cerere a mea, şi dacă asta este voia ta, repetă-ne, te rog, întrebarea".

Abedam i-a repetat imediat întrebarea în integralitatea ei.

Fericit că ştie din nou întrebarea, Garbiel a sărit în sus şi a răspuns imediat: „Da, da, asta era: 'Care este semnificația intenției voastre; şi de ce ați venit aici?'

Ei bine, dragă prietene, de vreme ce m-ai întrebat, iar apoi m-ai ajutat să îmi amintesc întrebarea, ce trebuie să fac mai departe?"

Abedam i-a răspuns imediat: „Păi, de vreme ce cunoşti din nou întrebarea, ce-ar fi să-mi dai răspunsul la ea? De altfel, acesta a fost unicul motiv pentru care te-am întrebat dacă îți mai aminteşti întrebarea".

Garbiel a început să mediteze mai profund la întrebarea pusă, după care a spus: „Da, în ceea ce priveşte cea de-a doua parte a întrebării, pot să-ți spun că am fost trimişi pe înălțimile sacre de către semenii noştri pentru a afla dacă trebuie să mai rămânem aici peste noapte – aşa cum se obişnuieşte –, căci astăzi toate evenimentele s-au petrecut altfel decât eram noi obişnuiți, iar sacrificiul de seară nu a mai avut loc.

Iată, aceasta este unica semnificație a venirii noastre aici, fiind probabil şi semnificația intenției noastre.

Ce altă semnificație ar putea sta în spatele acestei intenții? Dacă mai există cumva vreo altă semnificație ascunsă, dragul meu prieten, eu nu ți-o

pot spune, căci nu o cunosc. De aceea, fii atât de bun şi explică-ne unde doreşti să ajungi?”

Abedam: „Ascultă-Mă. Ai răspuns corect la întrebarea privind venirea voastră pe înălţimi, dar nu acesta a fost scopul vostru profund. Eu ştiu că inimile voastre erau pline de o mânie ascunsă. Sub protecţia celei de-a doua întrebări, voi aţi dorit să aflaţi de ce s-au făcut asemenea schimbări în celebrarea Sabatului, fără ca voi să fiţi înştiinţaţi sau consultaţi. Nu am dreptate?

Văzând că recunosc intenţia voastră profundă, voi Mi-aţi confirmat-o pe loc, vorbindu-Mi urât. N-am dreptate?

Voi nu doreaţi să întrebaţi cu voce tare decât dacă trebuie să rămâneţi sau puteţi pleca acasă, dar în ceea ce priveşte semnificaţia ascunsă a intenţiei voastre, voi doreaţi să aflaţi mai multe despre motivele acestor schimbări care v-au trezit mânia, astfel încât a doua zi să le puteţi reproşa patriarhilor (ştiut fiind că după Sabat, aceştia sunt mai dispuşi să îşi plece urechea la plângerile şi nemulţumirile voastre). N-am dreptate?”

De data aceasta, Garbiel a păstrat tăcerea, la fel ca şi colegii lui, incapabil să mai scoată un cuvânt.

De aceea, Abedam li s-a adresat tuturor: „Acum urmaţi-ne cu toţii, pe Mine şi pe Adam pe vârful colinei. Acolo veţi începe prin a vă întări trupurile cu hrană şi cu băutură, căci nu aţi avut parte astăzi de aşa ceva, după care vom purta o discuţie amicală şi plăcută despre semnificaţia intenţiei Mele. *Amin”*.

Capitolul 50

OMNISCIENŢA ŞI ÎNŢELEPCIUNEA STRĂINULUI. PRESENTIMENTUL ULUITOR AL LUI GARBIEL

(17 martie 1842)

Uimit de această invitaţie, Garbiel şi-a luat inima în dinţi – căci nu putea înţelege de unde ştia acest străin toate acele amănunte, până la ultimul detaliu – şi i-a dat lui Abedam următorul răspuns:

„Ascultă, prieten uimitor, tu eşti o enigmă vie pentru mine! Cum poţi citi gândurile cele mai ascunse din inimile noastre? Cum poţi vedea cu atâta claritate ce se petrece în ele?

Nu, acest lucru este prea mult pentru mine!

Ascultă, prietene care ai devenit pentru mine mai presus de oricine altcineva, încep să cred că nu eşti ceea ce pari.

Cea mai importantă dovadă a acestei convingeri pe care o am a fost senzaţia extraordinară pe care am trăit-o la pieptul tău. Un al doilea argument este cel referitor la ascuţimea privirii tale, care poate citi chiar şi în cele mai secrete unghere ale inimilor noastre.

Eu ştiu că există oameni cu o vedere foarte ascuțită, precum Enoh, Kenan, Jared, Enos şi Seth, care au primit acest har prin dispensă divină şi care au săvârşit numeroase miracole, precum trăznetul de astăzi – dacă nu cumva şi acesta a fost tot opera ta! – sau restaurarea instantanee a peşterii lui Adam – la fel, dacă nu cumva ai avut şi aici un cuvânt de spus! – ori calmarea bruscă a furtunii de ieri – dacă nu cumva ai avut vreun amestec.

Aşa cum spuneam, se ştie că atunci când Dumnezeu îşi revarsă grația supremă asupra unui om extrem de pios, acesta poate săvârşi fapte foarte mari.

Dar mai este ceva: până acum, inima mea nu a simțit nimic asemănător pentru cineva şi nici chiar cei mai presus dintre patriarhi nu au reuşit să pătrundă atât de adânc în inima mea.

De aceea, trebuie să mărturisesc că nu prea ştiu cum să înțeleg toate acestea.

De vreme ce eşti capabil să pătrunzi în inimile noastre, cu siguranță cunoşti deja şi răspunsul la întrebarea pe care ne-ai pus-o.

Simt cum mă cuprinde o teamă din ce în ce mai mare de tine; de aceea, te implor să ne scuteşti de invitația de a vă urma pe vârful colinei, pentru a ne bucura acolo – în nevrednicia noastră – de bucatele lui Adam.

În ceea ce priveşte mânia noastră secretă, aceasta s-a lămurit. La fel şi semnificația intenției noastre, căci ne-ai demonstrat cu claritate cât de ticăloşi am fost. Te asigurăm însă că pe viitor nu vom mai face vreodată dovada unei netrebnicii atât de mari. De vreme ce pari a fi cel mai puternic om de pe aceste înălțimi, chiar şi patriarhul suprem Adam părând să-ți fie extrem de devotat, fii atât de bun şi dă-ne informațiile pentru care am venit aici, astfel încât să le putem duce celor dragi înainte ca ultimele raze ale apusului de soare să dispară.

Mult iubitul meu prieten, te implor să nu consideri această cerere ca un ultimatum adresat ție şi marelui patriarh Adam, ci doar ca pe o rugăminte umilă, născută în modestia inimilor noastre. Dacă cererea noastră îți displace, suntem gata să te urmăm până la capătul lumii, mai degrabă decât să ne opunem voinței tale! Te asigurăm cu toții că voia ta atotputernică va fi întru totul respectată de noi".

Iată răspunsul pe care l-a dat Abedam atât de vorbărețului Garbiel: „Ascultă ce îți voi spune în continuare, căci este important pentru tine. Limba ta este o adevărată capodoperă, căci reuşeşte să vorbească în orbirea ei, ignorând cu totul ceea ce îți strigă cu voce tare inima, care nu este deloc rea. Tot ce ai spus până acum nu are nici cap, nici coadă, şi nici un pic de substanță.

Au fost doar vorbe goale, cu vânticel lipsit de conținut, prin care ai dorit să scapi de teama care ți-a cuprins trupul.

Spuneai mai devreme: cine ar putea ascunde vreun secret de Mine, de vreme ce Eu pot citi chiar şi în cele mai secrete unghere ale inimii?

Ei bine, citesc în inima ta o mare teamă. Dar îți mai spune ceva: ține-ți limba între dinți şi strânge-ți strâns buzele, ca să nu-ți mai amăgească

inima, crezând că ai descoperit semnificația intenției Mele în ceea ce vă priveşte.

Acest lucru este absurd, căci va veni curând clipa când tu şi frații tăi veți înțelege că nici chiar cel mai înalt dintre îngerii cerului nu va putea realiza vreodată până la ultimele ei profunzimi semnificația intenției Mele față de voi.

Cât despre datoria voastră ca mesageri trimişi de frații voştri, te asigur că aceştia au primit deja răspunsul aşteptat, ştiind că trebuie să rămână aici astăzi, mâine şi poimâine, de ziua controverselor.

De aceea, nu ați avea nici o scuză să rămâneți în urma Mea şi să nu urmați invitația pe care v-am făcut-o.

Ce zici, acum că ți-am demonstrat inutilitatea temerilor tale şi ai aflat că cei dragi au fost informați ce trebuie să facă, Mă vei urma?"

Cu lacrimi de fericire în ochi, Garbiel a răspuns: „Da, cu siguranță, acum Te voi urma până la capăt, oriunde vei dori.

Căci am un mare presentiment, de când ne-ai spus cât de insondabilă este semnificația intenției Tale.

Limba mea nu îndrăzneşte să rostească ceea ce intuiesc, dar inima mea strigă cu voce tare – prin iubirea ei, de o intensitate niciodată simțită anterior – că Tu eşti Tatăl!

De aceea, Te voi urma de-a pururi, oriunde vei dori, da, de-a pururi. *Amin"*.

Capitolul 51

DISCURSUL LUI ABEDAM REFERITOR LA LUMINĂ. MANIFESTAREA LUI DUMNEZEU CEL ATOTPUTERNIC ŞI A TATĂLUI PRIN ABEDAM

(18 martie 1842)

Abedam s-a pregătit atunci de plecare, spunându-i lui Garbiel: „Bine, urmează-Mă! Adevăr îți spun: cel care Mă urmează păşeşte pe calea adevărului, care conduce către viață!

Cui i-ar plăcea să meargă fără lumină pe o cărare prin pădure, în întunericul nopții?

Lumea în care trăiți voi este pădurea, iar viața terestră a omului este cărarea, durata vieții sale trupeşti fiind întunericul nopții.

Cum poate urma cel lipsit de lumină cărarea îngustă, singura care îl poate conduce pe călător la destinația dorită, care este viața eternă?

Eu sunt deopotrivă lumina supremă, infailibilă, calea şi viața eternă.

De aceea, dacă doreşti într-adevăr să Mă urmezi, vei avea lumină din abundență şi nu te vei mai rătăci niciodată, căci aceasta este menirea luminii. În acest fel, nu vei putea rata destinația dorită, care este viața

eternă, căci calea şi lumina conduc direct către ea, fiind una cu adevărata viață eternă.

De aceea, urmați-Mă cu toții, fără să Mă întrebați unde vă voi conduce! Căci acolo unde Mă aflu Eu, acolo este destinația şi viața eternă.

Să spunem că cineva ține în mână un felinar luminos, plimbându-se cu el mai întâi pe vârful unui munte, apoi printr-o vale adâncă, şi prin diferite alte locuri. Va lumina felinarul altfel, în funcție de locul ales, sau dimpotrivă, locul luminat în noapte va fi considerat just?

Adevăr vă spun: lumina este la ea acasă oriunde s-ar afla. Căci cine ar putea spune vreodată: cutare loc nu este potrivit pentru lumină, iar razele soarelui ar trebui să-l evite?

Acelaşi principiu este valabil şi în ceea ce priveşte lumina spiritului. De aceea, dacă această lumină coboară asupra voastră, nu ar trebui să întrebați dacă locul pe care a căzut este potrivit sau nu pentru ea şi dacă sunteți sau nu vrednici de ea.

Atunci când lumina coboară, deschideți-vă complet în fața ei şi lăsați-o să vă servească! Căci aceasta este menirea luminii: să vă servească tuturor. Dacă lumina dispare, atât cel vrednic cât şi cel nevrednic o vor regreta.

Şi amândoi vor implora ivirea zorilor, dar aceştia vor veni cu întârziere, iar sufletul nu va suporta decât cu mare greutate această întârziere.

În schimb, vai celor care cad în timpul zilei, nelăsându-se ridicați de lumina care umblă în mijlocul lor!

Adevăr vă spun: când noaptea va coborî din nou asupra lor, le va fi infinit mai greu să se ridice!

Pe de altă parte, dacă cineva cade în timpul nopții, cum ai putea să nu-l ierți?

Da, adevăr vă spun: cei care cad în timpul nopții se vor ridica mult mai uşor atunci când va sosi ziua decât cei care cad în plină zi, fiind prea leneşi pentru a se ridica, continuându-şi drumul în lumină către destinația dorită.

De aceea, vă invit din nou: deschideți-vă complet inimile în fața luminii, atât timp cât aceasta se află în mijlocul vostru; căci timpul luminii este scurt, – în timp ce noaptea va dura infinit de mult.

Cel care se deschide acum în fața luminii nu o va mai putea pierde vreodată.

Realizați acum, plenar, că Eu sunt lumina vieții şi însăşi viața primordială şi eternă!

Dacă veți realiza plenar acest lucru în inimile voastre, veți putea spune că ați absorbit deja, complet, lumina şi viața eternă.

Dar ce anume este lumina şi ce este viața eternă?

Lumina este Dumnezeu Însuşi, iar iubirea eternă care se manifestă în această lumină este viaţa eternă, adică Tatăl, Cel pe care L-ai mărturisit tu, Garbiel, atunci când ai vorbit despre presentimentul tău.

Adevăr, adevăr vă spun: Eu sunt unicul Tată, iar voi sunteţi copiii Mei, dacă Mă veţi recunoaşte ca Tată!

Cât despre cei care nu acceptă să Mă recunoască – din toată inima lor – în această calitate de Tată, pentru aceştia voi fi ceea ce sunt şi pentru piatra cea insensibilă, respectiv un Dumnezeu şi un Creator care îi va judeca de-a pururi!

Puterea Mea este nesfârşită – astfel vorbeşte Dumnezeu pentru Sine – şi cine i se poate opune?

Dar Tatăl îşi ţine copiii la piept, ascunzându-L de ochii lor speriaţi pe Dumnezeu cel atotputernic, pentru ca toţi să-L primească în inimile lor, urmând chemarea Lui părintească.

Ascultaţi: Eu sunt Tatăl şi vă chem pe toţi să Mă urmaţi!

Nu ezitaţi, dragii Mei copilaşi, şi urmaţi-Mă, căci Eu sunt cu adevărat Tatăl vostru preasfânt şi preaplin de iubire!

Asultaţi-Mă şi urmaţi-Mă! *Amin, Amin, Amin".*

Capitolul 52

DISCURSUL INSPIRAT AL LUI GARBIEL REFERITOR LA SPIRITUL PĂRINTESC ŞI DIVIN PE CARE L-A SIMŢIT ÎN CUVINTELE LUI ABEDAM

(21 martie 1842)

După ce Abedam şi-a încheiat discursul, Garbiel şi ceilalţi de faţă au căzut cu feţele la pământ, la picioarele Tatălui.

Când şi-a mai revenit în simţiri, Garbiel a început un discurs adresat fraţilor şi prietenilor săi, pe care merită întru totul să-l relatăm. Adam însuşi avea să depună mărturie în acest sens, spunând:

„Garbiel, am ascultat la viaţa mea multe discursuri rostite de limba omului, dar niciodată nu mi s-a întâmplat să aud asemenea cuvinte rostite de o fiinţă netrezită.

Bucură-te, căci Abedam a făcut deja foarte mult pentru tine! Mă întreb ce te va mai aştepta atunci când inima ta se va uni pe deplin cu El, în iubirea cea mai pură?"

Acestea aveau să fie cuvintele lui Adam la încheierea discursului lui Garbiel. Dar să vedem care a fost acesta:

„Prieteni şi fraţi! Aţi auzit, aţi înţeles ce s-a spus înainte?

Cine este capabil să rostească asemenea cuvinte atotputernice nu numai pentru urechile, ci mai ales pentru inimile noastre?

A mai auzit cineva asemenea cuvinte, începând cu patriarhul nostru suprem şi terminând cu cel din urmă dintre copiii noştri, care nu ştiu încă să vorbească?

'Nu, nu, nu!' îmi veți răspunde cu toții, căci aceste cuvinte nu s-au născut din înțelepciunea umană, şi nici măcar a celui mai perfect dintre îngeri.

Unde am putea găsi, în întreaga infinitate, o ființă creată capabilă să rostească prin ea însăşi asemenea cuvinte?

Prieteni şi frați, gândiți-vă, imaginați-vă! Cine poate fi Acela care spune: 'Eu sunt lumina, calea şi destinația sfântă!'? Cine poate fi această ființă dacă nu însăşi Cauza primordială, eternă şi unică?

Prieteni, fraților! Tot nu ați înțeles încă Cine este străinul care ne-a vorbit?

O, în acest caz trebuie să fiți mai orbi decât centrul pământului, cu întunericul său deplin., şi mai surzi decât piatra cea dură de pe fundul oceanului.

Adevăr, adevăr vă spun, acum sunt pe deplin convins că dacă cineva dintre noi ar îndrăzni să rostească asemenea cuvinte prin el însuşi, înainte chiar de a apuca să rostească al doilea cuvânt din acest blasfemiator nu ar mai rămâne nici cea mai mică urmă.

Da, dacă pământul însuşi ar avea o gură cu care să vorbească şi ar rosti asemenea cuvinte, el ar fi distrus instantaneu!

Nici soarele nu ar avea parte de o soartă mai bună!

Chiar nu puteți înțelege acest lucru? – Dacă nu puteți înțelege, gândiți-vă ce ar însemna să fiți voi Lumina primordială şi eternă, mai sacră decât orice altceva, Lumina tuturor luminilor, Calea tuturor căilor şi scopul suprem al tuturor lucrurilor. Da, gândiți-vă ce ar însemna să fiți Puterea supremă a tuturor forțelor – gândiți-vă dacă ați mai putea trăi în asemenea condiții!

Personal, nu am fost niciodată un profet. Acum am devenit însă profet şi pot să prezic în fața voastră că cel care ar îndrăzni să spună, cu cea mai mare certitudine şi cu o convingere deplină: 'Eu sunt Puterea supremă a tuturor puterilor!', şi-ar pierde complet orice putere, astfel încât nu ar mai fi capabil să rupă nici măcar o pânză de păianjen.

Dacă ar spune: 'Eu sunt forța tuturor forțelor!', chiar şi o molie l-ar putea doborî la pământ cu fâlfâitul aripilor sale.

Dacă ar spune: 'Eu sunt Principiul tuturor principiilor!', un simplu țânțar ar fi de ajuns să-i zdrobească toate oasele şi să-i sfârtece toți muşchii.

Iar dacă ar spune: 'Eu sunt scopul suprem al tuturor lucrurilor!', abisul etern l-a înghiți pe loc, consumându-l instantaneu în focul pierzaniei.

La fel, dacă ar spune: 'Eu sunt Calea tuturor căilor!', pământul l-a înghiți chiar în acea clipă în focul mâniei sale.

Dacă ar spune: 'Eu sunt Lumina tuturor luminilor!', ar fi nevoit să trăiască de-a pururi în întunericul cel mai deplin cu putință.

În sfârşit, dacă ar îndrăzni să meargă atât de departe încât să spună: 'Eu sunt Viața supremă, primordială şi eternă a tuturor vieților!', cine ar putea estima vreodată rapiditatea cu care viața lui ar fi anihilată, ca şi cum nu ar fi existat niciodată?

O, prieteni şi frați, cred că acum ați înțeles acest lucru şi, după cum puteți vedea, străinul care a făcut toate aceste afirmații cu privire la persoana sa continuă să stea în fața noastră, viu şi nevătămat şi cu puterea intactă, continuând să ne cheme la el aşa cum un tată îşi cheamă copiii. Mai mult, simțim cu toții bubuitul inimilor noastre, care ne strigă: 'Tu, Tu singur eşti Tatăl nostru, şi vai celui care ar îndrăzni vreodată să hulească împotriva acestui nume sfânt, autonumindu-se 'tată'. – Cine, cine poate fi acest străin, şi de unde a venit el la noi?

Ascultați: cerul infinit, cu toate minunile sale nesfârşite, pământul şi minunile sale, şi cel mai mare miracol între toate, inima noastră, toate ne strigă şi proclamă cu voce tare: 'Este Iehova, Dumnezeu, Creatorul suprem al tuturor lucrurilor, Tatăl preasfânt, care a coborât în mijlocul copiilor Săi pe pământ!'

Fraților, înțelegeți acum acest lucru?"

(22 martie 1842)

După discursul lui Garbiel, Abedam le-a cerut tuturor să se ridice de jos şi le-a spus: „Copii, a sosit timpul să Mă urmați pe culmea colinei, pentru a vă arăta acolo, în prezența tuturor patriarhilor, o altă semnificație a intenției Mele legate de voi.

Căci iată, pământul este un ținut întins, pe care cresc tot felul de ierburi, de tufişuri şi de copaci. La sol se târăsc cele mai variate reptile, iar pădurile sunt pline cu animale din toate speciile. La fel, aerul şi apele.

Cine le poate cunoaşte pe toate? În ce inimă există ordinea necesară pentru a integra toate aceste lucruri? Şi totuşi, inima aparține acestei ordini.

De aceea, urmați-Mă, pentru a afla o altă latură a intenției Mele legate de voi! *Amin"*.

Capitolul 53

PE DRUMUL SPRE CULME. REFLEXIILE TĂCUTE ALE LUI BESEDIEL REFERITOARE LA NATURĂ ŞI OBSERVAȚIILE SALE CU PRIVIRE LA ASPECTUL UMAN AL DOMNULUI. RĂSPUNSUL CORECT AL LUI GARBIEL

Plini de cel mai mare respect, s-au ridicat atunci cu toții şi L-au urmat pe Abedam şi pe Adam pe culmea colinei, pe care de-acum o cunoaştem deja. Tremurau cu toții, în parte de fericire, iar în parte din cauza fricii față de sfințenia şi atotputerea lui Dumnezeu care păşea în mijlocul lor; în bună parte însă şi din cauza iubirii în creştere pe care începeau să o simtă față de El.

Fratele lui Garbiel, care mergea alături de acesta, i-a şoptit: „Ascultă, frate! Când privesc cerul înstelat şi îmi amintesc de ce ne spuneau Seth, Enbos şi mai ales Enoh, cum că toate aceste stele minuscule sunt în realitate sori uriaşi, extrem de luminoşi, prin minte îmi trece următorul gând: ‘Iată, Besediel, în fața ta păşeşte Creatorul omnipotent şi preasfânt al tuturor acestor lumi pline de cele mai incredibile minuni! Un singur gând divin al Său şi o întreagă lume poate dispărea instantaneu, îngropată în propria sa noapte eternă. Şi un alt gând sfânt al Celui care păşeşte în față ar fi suficient pentru ca o nouă creație glorioasă să înceapă să strălucească în infinitate!’ – O, frate, ce senzație incredibilă creează aceste gânduri în inima mea!

Ne-ai întrebat mai devreme dacă tot nu ne dăm seama cine este străinul.

O, vreau să-ți spun că L-am remarcat încă de la bun început, convins fiind că în spatele Lui se ascunde ceva imposibil de exprimat în cuvinte. Căci ochii Săi mi-au vorbit încă înainte ca gura Lui să rostească acele cuvinte de o sfințenie absolută.

Ai mai văzut vreodată asemenea ochi şi o asemenea gură?

Câtă demnitate, câtă sfințenie, ce putere şi câtă autoritate exprimă ele! Este suficient să-i arunci o singură privire pentru a-ți dori din toată inima accesul la beatitudinea supremă. Şi cât de mare este iubirea pe care o emană, dacă îi priveşti fața de aproape!

Dacă îl priveşti de la o distanță mai mare, fața Lui capătă o alură din ce în ce mai sfântă şi oarecum inexprimabilă.

Nu-mi dau seama dacă ceea ce trezeşte în inima mea este mai degrabă un respect sublim şi sacru, sau smerenia cea mai profundă cu putință şi dorința de a mă apropia de El, pentru a deveni, dacă acest lucru ar fi posibil, una cu El!

Şi cu cât te apropii mai mult de El, cu atât mai tare îți pierzi senzația de nefamiliaritate, simțind o iubire sacră, aşa cum nu ai mai simți vreodată în viață, până când te topeşti complet într-un ocean de fericire.

O, frate, aş vrea să te întreb pe tine, care eşti mult mai înțelept decât am fost vreodată eu: tu nu simți la fel?

Spune-mi, cât de mult trebuie să am încredere în aceste sentimente şi cât de tare pot greşi. Dacă ai un răspuns la această întrebare, te, rog, dă-mi-l chiar acum!”

Garbiel i-a răspuns după cum urmează fratelui său Besediel: „O, frate! Poți să ai o încredere deplină în sentimentele din inima ta, dar trebuie să ştii că ele nu îți aparțin ție, ci Celui care ne conduce acum către vârful sacru al colinei. Da, frate Besediel, această culme nu este sacră numai din perspectiva terestră, ci infinit mai mult. Ea reprezintă o culme a vieții eterne interioare, născută din El. Aşa simt eu.

O, frate şi voi, ceilalți frați ai mei, deschideți-vă cât mai complet inimile. Renunțați la balastul terestru, care este inutil, şi goliți-vă inimile

pentru ca ele să poată primi marile comori care se revarsă asupra noastră din abundență, şi vor continua să se reverse!

Dar, dragul meu frate, deocamdată nu este momentul să ne gândim la asemenea lucruri minunate, căci gândurile prea exaltate pot fi uneori greu de digerat de inimile care nu sunt încă suficient purificate.

Cine doreşte să se ocupe de asemenea gânduri trebuie mai întâi să îşi purifice activ inima printr-o căință reală şi prin iubirea – mai presus de orice altceva – a Celui care ne conduce acum pe cărare.

Iată, aproape că am ajuns la destinație. Văzându-L pe Cel care ne conduce, patriarhii au căzut deja cu fețele la pământ.

O, priviți, priviți: ei au fost înconjurați de o lumină sacră! Întreaga culme străluceşte datorită acestei lumini!

O, fraților, lăsați lacrimile să vă curgă în voie şi rugați-vă, căci ceea ce se petrece aici este sacru!

O, sărmană inimă păcătoasă, – cum vei putea suporta tu revelațiile care vor urma, lumina lui Dumnezeu cel etern, a Tatălui preasfânt?”

Capitolul 54

CEI DOISPREZECE SUNT PRIMIȚI DE PATRIARHI. DEFECTUL DE VORBIRE AL LUI SETH ESTE VINDECAT PE LOC DE ABEDAM. HRĂNIREA CELOR DOISPREZECE.

(28 martie 1842)

La fel ca şi Garbiel şi Besediel, ceilalți membri ai grupului au discutat între ei tot drumul. Conduşi de Mine, au ajuns cu toții pe vârful colinei, cu inimile pregătite şi pline de ardoare.

Odată ajunşi aici, Abedam le-a cerut patriarhilor să se ridice şi să-i întâmpine pe cei 12, conduşi personal pe colină de El şi de Adam.

Auzind dorința lui Abedam, patriarhii, soțiile şi copiii lor şi-au deschis brațele şi i-au primit plini de iubire pe cei 12.

Numai Seth a rămas undeva în spate, căci acum se temea de cei pe care îi respinsese anterior atât de brutal.

Adam l-a chemat însă la el pe Seth şi l-a întrebat: „Abbel-Seth, de ce ai rămas deoparte, când tot ceea ce respiră pe colină ascultă de vocea Tatălui preasfânt?

Ți-au înțepenit brațele de nu vrei să le deschizi în fața celor pe care i-a adus aici Părintele Abedam Însuşi? – Sau poate nu ai auzit chemarea Sa?”

Seth a căzut imediat în genunchi în fața lui Adam şi a lui Abedam, rugându-i: „O, iertați-mi nebunia şi prostia! Ce am făcut eu…”.

În acest moment, Abedam l-a întrerupt şi i-a spus: „Acelaşi lucru l-am făcut şi Eu, de aceea a fost corect!

Teama ta din prezent este însă nepotrivită, la fel ca şi refuzul tău de a-i întâmpina pe cei pe care i-am condus personal aici, în pofida apelului Meu.

De aceea, alungă-ţi această teamă stupidă şi urmează exemplul celorlalţi, eliberându-ţi astfel inima şi ferind-o de eventualele reproşuri pe care ţi le-ar putea face însăşi conştiinţa ta, – ştiut fiind că te afli în faţa Mea ca un om complet lipsit de păcate. Încearcă să înţelegi ce ţi-am spus şi acţionează în consecinţă. *Amin"*.

După care, Seth s-a ridicat imediat şi şi-a deschis braţele plin de iubire în faţa celor 12.

Văzând că părintele Seth – atât de mânios pe ei mai devreme – îşi deschide braţele şi îi întâmpină plin de iubire, cei 12 au căzut imediat la picioarele lui, cerându-i iertare, convinşi că mânia lui a fost stârnită de nebunia şi de obrăznicia lor.

Intrat într-o veritabilă stare de transă a iubirii, Seth era însă incapabil să rostească vreun cuvânt. Incapacitatea temporară a limbii sale a fost însă pe deplin suplinită de braţele şi de pieptul său, căci el i-a ridicat de joc pe fiecare în parte, strângându-i la piept, dar mai ales îmbrăţişându-i în inima sa.

El le-a arătat astfel că în realitate nu a fost niciodată mânios pe ei şi că atitudinea sa anterioară a avut drept unică motivaţie impulsul superior de a-i atrage către beatitudinea vieţii eterne. Văzând însă că cei 12 nu înţeleg pe deplin limbajul subtil al inimii sale, el s-a întors către Abedam şi a arătat către limba şi către pieptul său.

Realitatea este că Seth avea un defect din naştere, şi anume: ori de câte ori sufletul său era profund mişcat, el nu mai putea rosti nici un cuvânt o vreme destul de îndelungată.

Abedam a atins însă gura şi pieptul lui Seth, spunându-i: „Seth, ascultă chemarea Mea: deschide-ţi gura, căci limba ta nu te va mai trăda vreodată. Şi astfel, eliberează-ţi inima. *Amin"*.

Instantaneu, gura lui Seth s-a deschis şi din ea au ieşit următoarele cuvinte, de o mare profunzime:

„O, copii, o, copii ai iubirii Tatălui preasfânt, dacă – mânat de un impuls sacru şi just – nu v-aş fi respins mai devreme de lângă inima mea plină de cea mai profundă iubire, prin cuvinte aspre şi dure, adevăr vă spun, prieteni, inima mea v-ar fi devorat tocmai datorită marii sale iubiri pentru voi!

Copii, prieteni, după ce v-aţi speriat de cuvintele mele şi v-aţi retras de pe înălţimile sacre, am plâns pentru voi, căci aţi refuzat să urmaţi sfatul meu înţelept şi nu v-aţi dus la Adam ca să îi cereţi sfatul, motiv pentru care aţi fost nevoiţi să treceţi prin momente atât de pline de teamă!

Până când Tatăl preasfânt şi Adam nu au ajuns la voi, m-am temut foarte tare pentru voi în inima mea plină de iubire!

Când L-am văzut însă pe Tatăl preasfânt strângându-vă în braţele Sale, lângă inima Sa, o povară mai grea decât pământul a căzut de pe inima

mea, care suferea încă din cauza faptului că voi, copiii mei, ați fugit speriați de cuvintele mele, tatăl vostru.

Să uităm însă de toate acestea. Aceasta a fost voința Tatălui preasfânt; de aceea, lui îi datorăm cu toții mulțumirile noastre eterne şi iubirea cea mai pură de care sunt capabile inimile noastre!

Iar acum, copii şi prieteni, după cum pot constata, astăzi nu ați avut ocazia să vă întăriți trupurile cu mâncare şi băutură. De aceea, veniți lângă aceste coşuri şi mâncați şi beți după pofta inimii. Căci bucatele din coş au fost binecuvântate de Tatăl preasfânt!

Haide, veniți şi serviți această hrană a vieții eterne!"

Iar Abedam a întărit cuvintele lui Seth, invitându-i să urmeze sfatul acestuia.

Şi astfel, urmându-l pe Seth, cei 12 au mâncat şi au băut după pofta inimii.

Capitolul 55

RECUNOŞTINȚA LUI GARBIEL PENTRU MASA PRIMITĂ. DISCURSUL LUI ABEDAM REFERITOR LA RECUNOŞTINȚA EXCESIVĂ

(29 martie 1842)

După ce au mâncat pe săturate, întărindu-şi trupurile şi sufletele, cei 12 s-au ridicat şi s-au îndreptat către Abedam, Adam şi Seth, cărora le-au mulțumit din inimă pentru imensa grație de a-şi fi putut potoli foamea cu bucatele delicioase din coşul lui Adam.

Garbiel a luat atunci cuvântul şi a spus cu voce tare: „Fraților, eu cred că avem cu toții un palat. Din ceea ce am simțit însă cu palatul meu, cred că veți fi de acord cu mine atunci când spun că:

Acest pământ sărac nu poate produce roade atât de glorioase, a căror formă depăşit tot ce am văzut vreodată, la fel cum lumina soarelui depăşeşte lumina palidă a lunii.

În ceea ce priveşte aromele delicioase pe care le-am simțit, nu cred că există pe pământ ceva comparabil, diferența fiind la fel de mare ca şi cea dintre cuvintele sacre ale Celui care păşeşte acum în mijlocul nostru (Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire!) şi bâlbâielile mele penibile. Pe scurt, este o diferență ca de la cer la pământ.

Rezultă, dragii mei frați şi prieteni, că aceste fructe trebuie să aibă o origine mult superioară celei pe care o cunoaştem cu toții.

De vreme ce acest lucru nu poate fi contestat, care este datoria noastră eternă?

Priviți-mă: doresc ca inima care îmi bate în piept să fie aprinsă de focul celei mai sublime iubiri, consacrând-o în semn de recunoştință eternă Celui Suprem care dăruieşte asemenea daruri. Doresc de asemenea să îl

slăvesc pe El, pe Tatăl preasfânt, în fiecare zi, în fiecare ceas şi în fiecare clipă, de acum înainte.

Căci dulci au fost aceste fructe şi mai presus de orice savoarea lor. De aceea, haideți să-L slăvim pe Tatăl preasfânt întreaga noastră viață; căci bunătatea şi iubirea Lui sunt supreme, la fel ca şi grația şi compasiunea Sa. Numele Lui fie lăudat, acum şi de-a pururi! *Amin"*.

Iar ceilalți i-au răspuns în cor: „Da, numele preasfânt al Tatălui ceresc fie lăudat, acum şi de-a pururi! *Amin"*.

După care s-au prosternat cu toții la picioarele sfinte ale lui Abedam, slăvindu-L din toată inima, plini de recunoştință.

Dar Abedam cel Mare le-a cerut să se ridice şi le-a spus:

„Copii, orice părinte este fericit atunci când copiii lui îl privesc plini de recunoştință şi iubire.

Gândiți-vă însă ce poate simți un părinte dacă îi dă copilului său un măr copt, iar acesta rămâne atât de mişcat de darul tatălui său încât nu mai încetează să-l laude zi şi noapte, cu toate încercările sale de a-l potoli. Cum v-ați simți voi într-o asemenea situație?

Cât de grea trebuie să fie inima unui asemenea părinte la următorul dar, ştiind martiriul la care îşi va supune copilul iubit, care nu se va mai ocupa de nimic altceva decât de slăvirea lui!

Ştiind că are pregătit un dar mult mai important, cât de mare trebuie să fie durerea inimii sale văzând că darul neînsemnat de dinainte aproape că l-a costat viața pe copilul său, care şi-a pierdut suflul tot lăudându-l?!

De altfel, în clipa când copilul va primi noul dar, mult mai important decât primul, ce cuvinte ar mai găsi el pentru a-i mulțumi tatălui său, de vreme ce şi-a epuizat toate rezervele în semn de recunoştință pentru darul anterior, complet lipsit de însemnătate?

Dacă doriți să-Mi mulțumiți acum de-a pururi – cu cea mai mare iubire posibilă – pentru un banal bâzâit de țânțar sau pentru un fir de păr de pe corpul vostru, oare cum o să-Mi mai mulțumiți atunci când vă voi dărui comoara supremă – viața eternă şi preafericirea?!

Dacă pentru o simplă nucă doriți să-Mi consacrați luna şi soarele de pe cer, împreună cu toate stelele nopții, în semn de sacrificiu de sine, Mă întreb ce-o să-Mi mai oferiți atunci când veți primi acel dar, care constă el însuşi într-un întreg univers?

Aşadar, copiii Mei pe care vă iubesc mai presus de orice, nu uitați că orice trebuie să aibă măsura sa justă, inclusiv recunoştința, care nu este altceva decât mărturisirea plină de iubire a bucuriei produse de darul primit.

Dacă cineva mulțumeşte pentru o simplă frunză ca şi cum ar fi primit un cedru, el face dovada naivității sale, depunând mărturie pentru ceva ce nu a primit încă.

De aceea, terminați cu laudele şi mai bine pregătiți-vă inimile pentru a primi din mâna Mea o comoară mult mai presus de aceste fructe.

Dar mai întâi de toate pătrundeți în inimile voastre, contemplați-le şi spuneți-Mi ce ați găsit în ele. *Amin"*.

Capitolul 56

INSTRUCȚIUNILE LUI ENOH REFERITOARE LA MANIERA ÎN CARE TREBUIE TESTATĂ INIMA. DIFERENȚA DINTRE LUMINA INTELECTULUI ŞI LUMINA INIMII. IUBIREA TEMPORARĂ ŞI IUBIREA ETERNĂ

(30 martie 1842)

După discursul lui Abedam, cei 12 au făcut câțiva paşi înapoi, urmând instrucțiunile lui Enoh, care i-a condus pe calea spirituală – prin interiorizare – către inimile lor, indicându-le printr-un discurs scurt în ce constă testarea propriei inimi şi ce trebuie să facă pentru a deveni conştienți de ceea ce se petrece în aceasta. Iată discursul lui:

„Ascultați-mă, dragii mei frați. După ce a fost nevoit să asculte laudele voastre de slavă, sincere, dar extrem de copilăreşti, Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire, Abedam Iehova Emmanuel Abba, v-a dat următorul sfat:

'Testați-vă inimile şi spuneți-Mi cu credință ce ați găsit în ele!' Aceasta a fost semnificația discursului Său sacru.

Tatăl preasfânt şi-a dat însă seama că nu veți şti să pătrundeți această semnificație, de aceea, m-a instruit în secret să vă ghidez către inimile voastre, ajutându-vă implicit să pătrundeți semnificația profundă a cuvintelor Sale.

Probabil că spusele mele vă surprind, dar veți constata în curând că nu este deloc simplu să îți întorci privirea către propria inimă pentru a vedea ce se află în ea.

Până acum, lumina predominantă a sufletului vostru a fost intelectul, dar spiritul viu, care locuieşte în inima sufletului şi reprezintă unica lumină a vieții, nu a fost niciodată trezit în voi până acum.

Pe de altă parte, dacă spiritul nu este trezit, este inutil să îți contempli inima, căci ce ai putea vedea într-un loc în care întunericul este deplin? Poate cineva să vadă măcar la câțiva paşi înainte într-o beznă deplină?

Acest lucru este cu atât mai mult valabil în ceea ce priveşte vederea spirituală din inima omului, căci nimeni nu poate vedea ceva în inima sa dacă spiritul său nu a fost trezit în interiorul acesteia.

Mă veți întreba acum: cum poate fi trezit acest spirit?

Acesta este motivul pentru care am fost instruit să vă ghidez personal. După ce vom ajunge în interiorul inimii, vom cunoaşte – cu ajutorul Celui care ne-a oferit, tuturor, aceste instrucțiuni sacre – țelul la care trebuie să ajungem, potrivit voinței Sale sacre, supreme şi perfecte.

Singura modalitate prin care poate fi trezit spiritul este următoarea: interiorizarea plină de iubire şi focalizarea privirii interioare către inimă, pentru a-L găsi acolo pe Tatăl preasfânt, plini de încredere, de sinceritate şi de altruismul cel mai desăvârşit.

Pe parcursul acestui proces, veți constata că inimile voastre se vor înfierbânta din ce în ce mai tare. Acesta este momentul în care focalizarea voastră trebuie să devină maximă, căci acum se va produce aprinderea şi izbucnirea luminii. Iar atunci când inimile voastre se vor aprinde de iubire pentru Dumnezeu, pentru Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, deschideți-vă ochiul spiritual şi veți vedea minunile vieții eterne dinlăuntrul vostru.

Şi mai există un aspect important: nu trebuie să-L iubiți niciodată pe Tatăl preasfânt numai de dragul acestor minuni, căci El doreşte să fie iubit pentru El Însuşi. În plus, aveți grijă ca iubirea voastră să nu fie una temporară, care nu durează mai mult de o zi sau două, căci nici chiar o femeie slabă nu se mulțumeşte cu o asemenea iubire, ca să nu mai vorbim de Dumnezeu cel etern!

Viața pe care o veți trăi de acum înainte va fi pe măsura iubirii din inima voastră. Dacă iubirea este temporară, viața este şi ea trecătoare, căci iubirea este singura premisă a vieții, iar iubirii temporare îi lipseşte lumina.

În schimb, dacă iubirea are o natură eternă, viața pe care o generează ea va dura de-a pururi. Mai mult, această iubire eternă nu este altceva decât trezirea luminoasă a spiritului etern, căci acesta nu înseamnă nimic altceva decât iubirea cea mai pură.

Acum ştiți tot ce era de spus. Acționați în consecință şi în curând veți deveni capabili să vă contemplați inima. *Amin”.*

Emoționat la culme, Besediel l-a prins pe Enoh de mână şi i-a spus: „Mult iubitul meu frate Enoh, cum ți-ar putea mulțumi vreodată inima mea pentru această învățătură glorioasă, mai presus decât oricare alta, prin care ne-ai deschis calea către inimile noastre?

Până acum am fost complet orb, căci, aşa cum ai precizat foarte bine, cel puțin în ceea ce mă priveşte, până acum nu mi-am antrenat decât intelectul, urmărind să analizez tot ce îmi ieşea în cale.

Am fost convins că perfecțiunea lui Dumnezeu diferă de imperfecțiunea noastră numai în ceea ce priveşte perfecțiunea intelectului, – şi că nu te poți apropia de El decât prin dezvoltarea continuă a acestuia.

Nu trebuie să-ți mai spun că din cauza acestei erori de gândire, mi-am ignorat până acum complet inima, lucru pe care tu l-ai remarcat încă de la început, observând înclinația din inimile noastre.

Abia acum îmi dau seama cât de inutil a fost tot acest efort uriaş, căci la ce ne-ar putea folosi vreodată această imensă cunoaştere?

Spiritul viu nu are nevoie de cunoaşterea lumească.

La ce i-ar folosi celui orb ca noaptea lumina soarelui, ca să nu mai vorbim de cea a spiritului, care este infinit mai strălucitoare?

Ascultă, frate, toate aceste lucruri îmi erau necunoscute, dar acum, când – prin grația Tatălui preasfânt – ai bătut la pieptul meu, inima mea ți-a deschis şi a spus:

Iubirea, iubire, iubirea – acesta este cuvântul suprem al întregii existențe. Cine dispune de iubirea veşnică întru Dumnezeu dispune simultan şi de viața eternă, trăită întru Dumnezeu şi care integrează tot ce a creat Acesta.

Cine nu dispune de această iubire, nu are parte de altceva decât de moartea cea mai deplină în inima sa.

O, frate, iată, acum moartea m-a părăsit. Ce dar suprem ai revărsat asupra mea, şi a celorlalți frați ai mei, dezvăluindu-ne cauza principală a morții!

O, cât de mare este recunoştința pe care ți-o datorăm!

Dar acum ştiu Cine este Acela căruia îi datorăm întreaga noastră recunoştință. De aceea, lăsați-mă să mă grăbesc în brațele Tatălui preasfânt".

Enoh l-a atenționat însă: „Ai puțină răbdare, până când şi ceilalți se vor trezi, la fel ca tine, şi până când inima ta va deveni perfect luminoasă. *Amin"*.

Capitolul 57

ENOH VORBEŞTE DESPRE LIMBA PREGĂTITĂ A LUI GARBIEL. CONTEMPLAREA INTERIOARĂ A ACESTUIA

(31 martie 1842)

La scurt timp, Garbiel s-a îndreptat şi el către Enoh, dorind să schimbe câteva cuvinte cu el, mai mult din dorința de a face conversație însă decât dintr-o necesitate reală.

Intuind acest lucru, Enoh i-a luat-o înainte: „Ascultă, Garbiel, Domnul şi Tatăl nostru preaplin de iubire îți trimite vorbă că dacă doreşti să fii trezit, trebuie să păstrezi tăcerea.

Ți-am recomandat vreodată, în numele Lui, să îți laşi limba să sporovăiască veselă – ca instrument de trezire?

Adevăr îți spun: meditează la cele spuse până acum şi vei găsi calea către inimă. Acest lucru nu va fi însă niciodată posibil prin agitația limbii, care mai degrabă blochează decât deschide calea către viața eternă.

Până acum ai fost primul între frații tăi, sau cel puțin aşa îți imaginezi tu, care te consideri un fel de şef al lor. În fața Domnului sfințeniei, iubirii, blândeții şi răbdării, această atitudine nu are însă nici un fel de valoare, căci în ochii Lui nu contează decât o inimă plină de smerenie şi de iubire.

Tot ceea ce iese în evidență în această lume, în ochii lui Dumnezeu rămâne la urmă. În schimb, cel care trece neobservat prin această lume,

considerându-se ultimul între semenii săi, are o mare prețuire în fața lui Dumnezeu.

Nu trebuie însă să-ți doreşti să devii ultimul din egoism, ci pentru a-L iubi cu o putere încă şi mai mare pe Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire în această izolare interioară, aspirând cu şi mai multă putere în inima ta pentru a reveni în căminul etern în care sălăşluieşte în permanență Tatăl preasfânt, în calitatea Sa de Dumnezeu atotputernic.

Dragul meu frate, dacă nu ai ştiut toate aceste lucruri până acum, reflectează intens asupra lor, pentru a avea şi tu parte de trezirea care se va produce în curând!

Căci nu te vei putea apropia niciodată de Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire până când nu vei trece testul suprem al inimii.

Ştii la fel de bine ca şi mine ce diferență uriaşă există între un fruct copt şi unul smuls prematur din pom. Ai grijă să nu fi considerat printre fructele necoapte, smulse prematur!

Adevărul sacru este că Învățătorul perfect se află în mijlocul nostru, ghidându-ne în persoană, – dar cel care vine la El cu inima imatură nu va fi acceptat, până când inima sa nu se va fi maturizat. Abia atunci se va putea produce trezirea spiritului.

Nu este suficient să fii trezit timp de un an, o zi sau o oră. Este necesar ca trezirea să se producă pentru eternitate.

Spiritul nu sălăşluieşte în interiorul limbii, ci în inimă. Există oameni cu limba trezită, dar acest lucru nu este neapărat sinonim cu trezirea inimii, căci limba face parte integrantă din cap, fiind un fel de braț (instrument) al acestuia.

Când spiritul este trezit, limba preferă să rămână tăcută. Abia atunci înțelege intelectul – această lumină natural-spirituală a sufletului – ce diferență uriaşă există între limba spiritului şi cea a trupului.

De aceea, dragul meu frate Garbiel, urmează şi tu instrucțiunile Tatălui preasfânt şi ține-ți limba în frâu. În schimb, îți poți lăsa în voie inima să rostească şoaptele ei de iubire, căci acestea vor contribui la trezirea spiritului tău, şi implicit la câştigarea vieții eterne. Reflectează la aceste cuvinte! *Amin".*

Auzind acest discurs neaşteptat, Garbiel s-a înspăimântat în inima sa, şi neştiind ce să facă, a început să mediteze asupra cuvintelor lui Enoh. Cu cât medita mai intens, cu atât mai uşoară devenea inima sa, până când a atins o stare de pace interioară perfectă. Aflat în această stare de linişte, el a putut contempla luminile din inima sa aprinzându-se una după alta, iar inima sa s-a dilatat atât de mult încât a integrat întreaga lume. În interiorul acestei lumi aparent nesfârşite, el a văzut un altar uriaş, pe care stătea un tânăr maiestuos îmbrăcat într-un veşmânt alb.

Tânărul privea către cer. De sus a coborât o lumină divină, din care s-au auzit aceste cuvinte:

„Garbiel, Garbiel, priveşte semnele de pe mâna ta, care este alături de inima ta, şi notează-le pe tăbliţe din piatră. Predă apoi această învăţătură fraţilor tăi!”

După care tânărul s-a transformat într-un bărbat matur, şi-a privit mâna şi a văzut scrise pe ea 25 de semne (n.n. literele alfabetului), inclusiv explicaţiile referitoare la originea şi semnificaţia lor.

Şi toţi ceilalţi au descoperit aceleaşi semne prin contemplaţia lor interioară.

După aproape o oră şi jumătate, Enoh a primit instrucţiuni să-i trezească din contemplaţia lor interioară.

Ceea ce Enoh a şi făcut, după care i-a conduc cu prietenie înapoi la Abedam.

Capitolul 58

VIZIUNEA LUI VRATAH REFERITOARE LA NATURA LITERELOR

(1 aprilie 1842)

După ce s-au întors la Abedam, mulţumindu-i din inimă, acesta s-a adresat unuia din membrii grupului, spunându-i:

„Ei bine, dragul Meu Vratah, spune-mi pe scurt ce ai descoperit în inima ta şi ce ai înţeles din ceea ce ai văzut acolo”.

Copleşit de smerenie şi de emoţie, Vratah şi-a luat inima în dinţi, după care i-a răspuns Domnului:

„O, Dumnezeule şi Tată preasfânt şi preaplin de iubire, atotputernic, blând şi răbdător, plin de graţie, compasiune şi iubire, Creator al tuturor lucrurilor, chiar trebuie să las limba mea să rostească în faţa Ta ceea ce Tu ai ştiut încă de la începutul eternităţilor, cu mai multă claritate decât îmi apare mie lumina soarelui într-o zi senină?”

Abedam i-a replicat: „Cum îmi poţi pune o asemenea întrebare?

Oare nu am fost chiar Eu cel care ţi-a cerut acest lucru? Ştiind că Eu am fost dintotdeauna conştient de ceea ce vei vedea prin contemplaţia ta interioară, cum de nu-ţi dai seama că tot Eu am ştiut dintotdeauna şi că îţi voi cere să relatezi ceea ce ai perceput, deşi cunosc până la ultimele detalii viziunea pe care ai avut-o.

De aceea, nu mai pune întrebări şi răspunde la ceea ce ţi-am cerut, ca şi cum aş ignora complet răspunsul pe care urmează să mi-l dai.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru voi, ceilalţi, iar cei care vor fi întrebaţi, să răspundă!

Pe de altă parte, nu doresc să vorbesc cu voi ca şi cum m-aş adresa unor pietre, ci ca un tată cu copiii lui care au învăţat să vorbească.

Haide, Vratah, răspunde acum la întrebarea Mea. *Amin”.*

După care, Vratah şi-a făcut curaj şi a început să povestească, cu inima plină de recunoştinţă, ce a perceput în inima sa.

Şi iată care au fost cuvintele prin care şi-a descris el viziunea avută:

„O, Tu, al cărui nume limba mea aproape că nu mai îndrăzneşte să-l pronunţe, – dacă aceasta este voia Ta, celelalte voinţe trebuie să se închine în faţa ei, iar a mea mai presus de oricare alta!

Am văzut în inima mea o lumină puternică, mai strălucitoare decât soarele. Simultan, pe pământ s-a făcut întuneric, astfel încât nu am mai putut percepe altceva în afara acestei lumini.

Lumina devenea din ce în ce mai puternică, sfârşind prin a-mi ilumina toate părţile fiinţei, astfel încât pielea mea a devenit luminoasă ea însăşi, răspândind această lumină pe întregul pământ.

Când lumina a căzut pe pământ, obiectele acestuia mi-au apărut din nou în faţa viziunii interioare, dar cu totul altfel decât le ştiam atunci când priveam cu ochii trupului.

Spre exemplu, am văzut frunza unui copac care a căzut în palma mea dreaptă, şi pe ea se aflau inscripţionate câteva semne curioase. Frumuseţea acestora mi-a atras atenţia, astfel încât am prins frunza şi cu mâna stângă, pentru a le putea examina mai îndeaproape.

În timp ce le studiam, am observat imediat că semnele de pe frunză sunt identice cu cele de pe mâna mea, cu singura diferenţă că pe mâna mea se aflau exact 25 de semne individuale, în timp ce pe frunză ele se combinau într-o multitudine de variante.

După care frunza a devenit din ce în ce mai mare, ca şi cum ar fi acoperit întregul pământ.

Odată cu acest proces, combinaţiile de semne de pe ea deveneau din ce în ce mai complexe, astfel încât era imposibil să mai observ în ansamblul lor toate rândurile şi grupurile de semne astfel alcătuite.

Imaginea era atât de sublimă încât m-a captat cu desăvârşire, dar tocmai atunci lumina divină a dispărut, la fel ca şi sunetele ei glorioase, iar vocea lui Enoh ne-a convocat pe toţi să ne întoarcem la Tine, Tată preasfânt”.

Acesta a fost tabloul pe care l-am văzut, cu permisiunea Ta sfântă şi prin graţia Ta. Pentru acest lucru, îţi consacru Ţie întreaga mea recunoştinţă, slavă, preţuire, iubire şi adoraţie, acum şi de-a pururi! *Amin”.*

Abedam a lăudat acurateţea relatării lui Vratah, după care i-a spus:

„Ascultă, mult iubitul Meu Vratah, ceea ce ai văzut tu a fost Împărăţia Graţiei Mele instaurată pe pământ!

Eu nu voi rămâne de-a pururi printre voi în forma Mea actuală vizibilă. De altfel, dacă ar fi să rămân, acest lucru nu v-ar ajuta cu nimic să dobândiţi viaţa eternă.

Vă voi lăsa în schimb mai multe semne precum cele văzute de tine şi de fraţii tăi, pentru a înregistra cu ajutorul Spiritului Meu fiecare cuvânt ieşit din gura Mea şi adresat vouă, pentru ca şi descendenţii voştri din urmă

să se poată bucura de ele. Prin acest cuvânt scris, Eu voi rămâne de-a pururi printre voi, iar graţia şi atotputerea Mea nu vă vor părăsi niciodată!

Maniera în care trebuie să vă folosiţi de aceste semne vă va fi indicată de Spiritul Meu, prin intermediul lui Garbiel! *Amin"*.

Capitolul 59

VIZIUNEA TIMIDULUI SEHEL ŞI CORESPONDENŢA EI CU POTOPUL DIN TIMPUL LUI NOE

(5 aprilie 1842)

După ce Vratah a împlinit voia lui Abedam, iar acesta i-a explicat pe larg viziunea sa interioară, şi după ce Vratah i-a mulţumit din inimă, Abedam l-a strigat pe un alt membru al grupului, Sehel, cerându-i acelaşi lucru:

„Sehel, spune-Mi şi tu ce ai perceput în inima ta".

Auzind cererea Domnului, Sehel a rămas ca lovit de trăznet, incapabil să rostească vreun cuvânt, căci avea o natură extrem de timidă şi nu era prea vorbăreţ de felul lui. Nu era însă vorba de nici o coincidenţă, aşa cum se crede în mod stupid în zilele noastre, căci puţini oameni ştiu să-Mi glorifice numele la fel ca cei taciturni.

Văzând că în pofida eforturilor sale disperate, Sehel era incapabil să rostească vreun cuvânt, fiind curând cuprins de o anxietate tot mai mare, Abedam s-a îndreptat către el şi i-a spus:

„Sehel, cum îţi explici că le poţi vorbi fără nici un fel de teamă fraţilor tăi, care, prin comparaţie cu Mine, nu te iubesc aproape deloc?

Ascultă, iubirea Mea pentru tine – la fel ca şi pentru ceilalţi – este atât de mare încât din focul ei au fost create spaţiile infinite ale creaţiei, care s-au umplut astfel cu nenumărate sisteme solare. Chiar şi aceşti sori nu sunt altceva decât o scânteie minusculă prin comparaţie cu iubirea pe care ţi-o port! Şi tu ce faci? Te temi atât de tare de Mine încât nu îndrăzneşti să-Mi dai răspunsul dorit la întrebarea pe care ţi-am pus-o! Cum îţi explici acest lucru?

Spune-Mi dacă vreunul din fraţii tăi te-a lovit vreodată peste gură pentru faptul că i-ai răspuns la întrebări?

Înţeleg din cuvintele inimii tale că acest lucru nu s-a întâmplat niciodată.

Ei bine, dacă fraţii tăi, care nu sunt decât nişte oameni slabi, nu te-au lovit niciodată, cu atât mai puţin o voi face Eu, Dumnezeu cel atotputernic şi etern şi Tatăl tău preasfânt şi preaplin de iubire!

Haide, înfrânează-ţi teama stupidă şi emoţia absurdă şi vorbeşte cu inima deschisă în faţa Mea şi a patriarhilor!

Nu-ţi bate capul să găseşti cuvintele cele mai potrivite pe a te adresa Mie – căci acest lucru nu-Mi este deloc pe plac –, ci rosteşte ceea ce îţi transmite inima, iar Eu voi fi pe deplin satisfăcut de discursul tău. *amin"*.

Cuvintele rostite de gura sfântă a lui Abedam l-au încurajat pe Sehel, a cărui teamă şi anxietate au dispărut complet, la fel ca şi rigiditatea limbii sale. Şi astfel, el a început să relateze minunile pe care le-a contemplat în timpul meditaţiei în inima sa.

„O, Tată etern, adorat şi preasfânt! Cu adevărat, am fost un mare prost!

O, Tată, Tu eşti iubirea, bunătatea, compasiunea şi graţia nesfârşită, iar în prostia mea, eu m-am temut de Tine! Iartă-mă, Tată mult iubit!

În cazul meu, nu numai prezenţa Ta vizibilă a fost aceea care m-a împiedicat să vorbesc, ci şi miraculoasa viziune pe care am trăit-o în inima mea, care mi-a paralizat complet limba.

Cuvântul Tău atotputernic a fost însă suficient pentru a mă întări, astfel încât acum orice teamă mi-a dispărut complet, căci este pentru prima oară când am aflat că Tu eşti nu numai un Dumnezeu atotputernic, ci şi un Părinte preaplin de iubire pentru noi. De aceea, sunt pregătit acum să relatez imaginile pe care le-am experimentat, şi care îmi mai trec încă prin faţa ochilor mei uluiţi.

Imediat ce am închis ochii, inima mea a început să strălucească într-o lumină roşie, la fel de frumoasă ca a unui trandafir de primăvară atunci când este întâmpinat de primele raze ale soarelui de dimineaţă. Dar acest lucru nu a fost totul, căci lumina roşie a devenit din ce în ce mai puternică, aşa cum se întâmplă în dimineţile de primăvară atunci când răsare soarele.

În curând s-a petrecut un lucru pe care nu mi l-aş fi putut imagina niciodată: un soare glorios a răsărit cu adevărat în inima mea, strălucind mai presus de orice descriere.

Inima mea s-a dilatat atât de mult încât am putut zări în ea un întreg univers, luminat de nenumărate stele combinate în cele mai glorioase constelaţii. În faţa ochilor mei uluiţi a apărut atunci un nou pământ, absolut sublim, acoperit cu ape, pe care plutea o casă mare, în care toate trăia în pacea cea mai deplină o familie.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici:

Cuplul uman din casa cea mare a coborât la un moment dat pe pământ, aducându-Ţi Ţie un sacrificiu plin de devoţiune. Fumul rugului sacrificial s-a ridicat în aer, formând în curând un arc glorios de boltă deasupra pământului care strălucea.

Din acest arc de boltă s-a auzit atunci o voce, care semăna întru totul cu vocea Ta, care s-a adresat părintelui noii generaţii de pe pământ. Vocea i-a promis acestuia pacea şi i-a făgăduit că inundaţiile care acopereau întregul pământ nu se vor mai repeta vreodată.

După care a adăugat foarte multe lucruri, pe care nu le-am putut înțelege însă.

Casa cea mare a fost acoperită cu semne, pe care bătrânul le-a copiat pe o tăbliță din piatră roşie. Când a terminat de copiat, el s-a dus la copiii săi, le-a arătat tăblița şi le-a spus:

'Copii, am notat pe această tăbliță cuvintele pe care Dumnezeu le-a inscripționat pe casa noastră plutitoare: *De acum înainte nu voi mai purta un război cu omul. Acesta a fost ultimul.*

ACEIA DINTRE VOI CARE ÎMI VOR DEVENI NECREDINCIOŞI VOR FI NEVOIȚI ÎNSĂ SĂ SUPORTE POVARA JUDECĂȚII, PÂNĂ CÂND VA VENI MARELE MOMENT. DE ACEEA, PACE PĂMÂNTULUI ŞI LOCUITORILOR SĂI CU INIMA DESCHISĂ ŞI LOIALĂ MIE! AMIN'.

Cam atât am perceput în viziunea mea.

O, Tată preasfânt, primeşte recunoştința mea veşnică, acum şi de-a pururi. *Amin"*.

După care, Abedam i-a spus: „Sehel, ai descris perfect ceea ce ai văzut, dar adevărata semnificație a viziunii tale nu va putea fi revelată decât de trecerea timpului cel rău.

Personal, aş prefera ca acest război să nu fie dus deloc, dar lucrurile nu se vor petrece în acest caz după voia Mea, ci după voia umanității!

Cât despre semnificația semnelor, cât de curând o vei înțelege mai bine! *Amin"*.

Capitolul 60

SETEA DE CUNOAŞTERE ESTE JUSTIFICATĂ. HRANA SPIRITULUI ESTE ADEVĂRUL. FUNDAMENTUL TUTUROR ADEVĂRURILOR ESTE IUBIREA

(6 aprilie 1842)

Sehel a ascultat fericit cuvintele lui Abedam despre semne, aşteptând cu nerăbdare ca semnificația acestora să îi fie revelată. În ceea ce priveşte însă războiul cu oamenii pe care urma să îl reveleze timpul cel rău, el nu a înțeles mare lucru, la fel cum nu a înțeles de ce nu era posibil ca această revelație să coboare asupra lui.

Absorbit de aceste întrebări, el a uitat chiar de mulțumirile pe care i le datora lui Abedam.

După câteva asemenea momente de stânjeneală, Abedam l-a întrebat: „Ce gânduri inutile cultivi în inima ta? La ce îți folosesc ele?

Crezi că vei deveni mai viu dacă setea ta insațiabilă de cunoaştere va fi potolită?

Dacă eşti atât de preocupat de ceea ce se va întâmpla cu pământul din cauza unei simple viziuni, Mă întreb ce ai fi făcut dacă ai fi trăit viziunea lui Kenan referitoare la cei zece stâlpi?

Adevăr îți spun: du-te la Kenan şi roagă-l să-ți descrie viziunea pe care a avut-o. Fii cu deosebire atent la ultimul stâlp. Vei primi în acest fel o mare lumină, dar aceasta te va întrista, căci Tatăl care îți vorbeşte acum se va transforma atunci într-un judecător nemilos, iar ochiul tău va încerca în zadar să străpungă întunericul cel dens. Vei căuta atunci fața Mea, dar nu o vei mai putea zări.

Oriunde îți vei îndrepta privirile, nu vei avea parte decât de mânia Mea infinită.

De aceea, dacă vrei să afli asemenea amănunte, grăbeşte-te la Kenan şi roagă-l să-ți povestească ce a văzut. Încearcă să înțelegi ce ți-am spus! *Amin"*.

După această mustrare, Sehel a căzut imediat la picioarele lui Abedam, începând să plâng şi implorându-Mă cu lacrimi în ochi să-l scutesc acum şi de-a pururi de asemenea revelații; căci decât să se lipsească fie şi numai pentru o singură clipă de Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, ar prefera mai degrabă să piară pentru întreaga eternitate.

I-am spus atunci (prin glasul lui Abedam): „Ascultă, dragul Meu Sehel, dacă aşa stau lucrurile, atunci totul este în regulă. Dacă Eu sunt mai important pentru tine decât o revelație teribilă, atunci rămâi alături de Mine, şi adevăr îți spun, nu vei mai simți niciodată nevoia de a Mă căuta, căci nu voi mai sta niciodată departe de tine. Astfel îți vorbeşte Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, al tău şi al vostru, al tuturor!

În ceea ce priveşte însă setea ta de cunoaştere, te asigur că nu o consider nerezonabilă sau nepotrivită, căci ea reprezintă primul semn al unei vieți spirituale superioare în cazul oamenilor.

Cine nu dispune de această sete de cunoaştere este precum un trunchi găunos în care nu mai există viață, ci numai degradare. Această degradare distruge totul în jurul ei, precum un polip în apa mocirloasă a oceanului, care consumă totul în jurul lui cu nenumăratele sale brațe, fiecare înzestrat cu propria sa gură, până când nu îi mai rămâne nimic de mâncare, caz în care se scufundă el însuşi în mâlul de la fund, servind cel mult drept adăpost pentru un alt prădător.

Da, adevăr îți spun: omul lipsit de setea pentru cunoaşterea superioară nu a atins încă statutul propriu-zis de om – în adevăratul sens al cuvântului – nefiind decât un animal într-o formă umană, incapabil să se gândească la altceva decât la hrană, iar apoi la somn sau la împerechere. El este complet lipsit de alte preocupări, cu excepția celor care privesc funcțiile sale naturale şi confortul material, cum ar fi procurarea hranei şi a unui loc călduț şi moale în care să se odihnească.

Da, ar trebui să evitați asemenea oameni, căci ei nu trăieşte decât sufletul animal, care nu aspiră să îşi transceandă statutul său pre-existanțial, preferând să mănânce decât să facă vreo muncă sau vreun efort pentru trezirea ulterioară a spiritului nemuritor din interiorul său.

Asemenea oameni nu au nimic sfânt în ei, cu excepția stomacului lor!

Pe de altă parte, deşi am vorbit până acum în favoarea setei de cunoaştere, există o altă perspectivă din care Mă opun cu vehemență acesteia, dintr-un motiv foarte precis, fără de care stelele, pământurile şi lunile lor nu ar putea deveni lumi divine.

Iată care este acest motiv: dacă cineva este însetat de cunoaştere, spiritul lui este deja trezit, la fel cum copilul care suge la sânul mamei sale este deja trezit la viață! Ce îşi doreşte însă un asemenea copil? Pentru ce plânge el?

Pentru hrană! El nu-şi doreşte altceva decât să mănânce!

Trezit din lungul său somn, spiritul face acelaşi lucru: el plânge de foame, strigându-şi setea de cunoaştere.

Răspundeți-Mi însă cu toată sinceritatea: se va simți copilul hrănit dacă mama îi va da degetul să-l sugă, sau un alt biberon, care nu-i oferă substanțele nutritive de care are nevoie?

Eu vă spun: oricât de mult i-ar da copilului să sugă, dacă mama nu-i asigură şi adevărata hrană de care acesta are nevoie, mai devreme sau mai târziu copilul va pieri, căci viața lui nu poate fi prezervată fără substanța necesară.

Înțelegeți acest adevăr? – Văd că dați din umeri! Vă asigur însă că veți înțelege imediat!

Nu este laptele hrana reală de care are nevoie copilul, şi deci unicul adevăr care îi poate potoli foamea, respectiv cererea stomacului său? Cred că nimeni nu se poate îndoi de acest adevăr.

Pe de altă parte, oare nu-şi duce mama copilul la sânul care arde de iubire față de el şi în flăcările căruia este pregătit laptele cu care îl hrăneşte?

Numai în acest fel poate fi stinsă cu adevărat foamea copilului. În mod similar, spiritul este însetat de adevăr, singura sa hrană reală.

Dacă nu faceți altceva decât să vă potoliți spiritul cu o cunoaştere goală, lipsită de orice substanță spirituală, spuneți-Mi – cum ar putea progresa spiritul vostru?

Aşa cum iubirea mamei reprezintă esența hranei reale a copilului, la fel, iubirea spirituală reprezintă pentru spirit esența oricărui adevăr, hrana eternă a acestuia.

Dar unde poate fi găsită această iubire şi Cine este posesorul ei? – Priviți-Mă în față şi priviți pieptul Meu, căci aici curge acest lapte din abundență!

Rămâneți aşadar alături de Mine, căci este mai bine să sugeți la pieptul Meu decât să căutați în zadar semnificația unor viziuni care vă depăşesc, înfometându-vă spiritul şi sfârşind prin a pieri odată cu revelația recent dobândită.

Înțelegeți acum diferența dintre adevărata hrană şi cea falsă, precum şi semnificația expresiei 'sete de cunoaştere'?

Dacă aţi înţeles, acţionaţi în consecinţă şi veţi dobândi viaţa eternă. *Amin”.*

Capitolul 61

SEHEL COMITE O GREŞEALĂ. MĂRTURIA CUTREMURĂTOARE A LUI ABEDAM ÎN FAŢA LUI SEHEL

(7 aprilie 1842)

Auzind aceste cuvinte, asupra lui Sehel a coborât o mare putere, căci cuvintele Domnului reprezintă puterea, spiritul şi viaţa izvorâtă din Dumnezeu, iar Dumnezeu reprezintă fiecare cuvânt care iese din gura sfântă a Tatălui, căci El este puterea Iubirii numită Tatăl, la fel cum iubirea reprezintă puterea şi autoritatea nesfârşită a lui Dumnezeu.

În această stare, împlinit de puterea Spiritului lui Dumnezeu, Sehel a rămas alături de Abedam, refuzând să-i cedeze locul următorului chemat să depună mărturie.

Trebuie să precizăm totuşi că în cazul lui, nu orgoliul sau ambiţia au stat la baza acestei atitudini, ci iubirea lui copilărească faţă de Mine. De aceea, am fost nevoit să intervin din nou, prin gura lui Abedam:

„Ascultă, Sehel, mai sunt şi alţii care trebuie să vină la Mine, aşa cum ai făcut tu atunci când te-am chemat. Sunt convins că – dacă ai vrea – ai putea să le faci puţin loc; căci acum nu mai ai a te teme că M-ai putea pierde.

Haide, vino aici şi bucură-te, căci ai venit la Mine din propria ta voinţă, atât cât ţi-a permis puterea pe care o ai.

Iar când te-ai apropiat de Mine, Eu M-am grăbit să îţi ies în întâmpinare (la fel ca şi în cazul celorlalţi)!

Acum te afli însă chiar lângă Mine, aşa că nu mai trebuie să forţezi această apropiere, ci este suficient să Mă urmezi oriunde M-aş duce.

Ceea ce ţi-am spus mai înainte se referea îndeosebi la inimă şi la spirit, şi mai puţin la trup. Din punct de vedere fizic, nu contează prea mult unde te afli. Important este ca inima ta să rămână cu Mine prin iubirea spiritului tău, şi în acest fel vei fi la fel de apropiat de Mine ca acum.

Acelaşi lucru este valabil şi invers: chiar dacă te-aş duce în cârcă, dar mintea ta ar rătăci prin cine ştie ce unghere îndepărtate ale oceanului sau ale cosmosului, te-ai afla la fel de departe de mine ca şi inima ta (sau iubirea spiritului tău).

Aşadar, dragul Meu Sehel, te poţi îndepărta puţin de Mine din punct de vedere trupesc, pentru a da astfel o şansă şi fraţilor tăi să se apropie de Mine, mai întâi trupeşte, iar apoi şi spiritual. – Înţelegi ce îţi spun, dragul Meu Sehel?”

Sehel i-a răspuns Domnului în inima sa, fiind întru totul de acord. Atunci, Abedam i-a sugerat: „Atunci acţionează în consecinţă. *Amin”.*

Sehel a simțit un val de căldură care i-a invadat inima, i-a acordat lui Dumnezeu slava cuvenită şi i-a mulțumit Tatălui Abedam, după care s-a dat la o parte.

Nedorind însă să-L scape din ochi pe Abedam, el a făcut câțiva paşi în spate, fără să se uite, drept care l-a călcat din greşeală pe picior pe Garbiel.

Garbiel nu i-a iertat acest lucru, spunându-i arțăgos:

„De ce nu umbli în maniera firească?

Nu-ți dai seama că dacă umbli cu spatele, îți poți călca frații pe picioare ca şi cum ar fi simple pietre de pavaj, întrucât genunchii tăi se îndoaie înainte, şi nu înapoi?

De altfel, se pare că încurci în continuare locul!

Of, Sehel, iar te-ai comportat prosteşte! Mi-am dat seama mai devreme după fața lui Abedam, care este Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire, mai presus de oricine, că L-ai supărat deja cu prostia ta, – lucru pe care nu mă îndoiesc că ți l-a indicat prin ultimele sale cuvinte.

Se pare însă că nu ți-ai dat seama şi continui să acționezi ca şi cum ai avea ceva probleme psihice, mergând cu spatele fără să ții seama de Cel care se află înaintea noastră sau de picioarele celor din spatele tău.

Frate Sehel, te rog să te aduni şi să devii un alt om, cel puțin în fața lui Dumnezeu, dacă nu vrei să ții deloc seama de frații tăi, – pe scurt, un om ceva mai simpatic! Cu adevărat, îmi este ruşine de tine!"

Complet stânjenit, bietul Sehel nu mai ştia ce să facă, căci nu ştia cui să îi ceară iertare mai întâi.

Deşi a încercat să spună ceva, limba sa a refuzat să-l asculte. După câteva momente, când a reuşit să se adune cât de cât, el s-a repezit la picioarele lui Abedam, dorind să îi ceară iertare pentru faptul că a uitat în prezența Cui se găseşte şi pentru că L-a supărat. Dorea de asemenea să îl roage pe Domnul să-i vindece piciorul lui Garbiel, în cazul în care acesta continua să-l doară.

Abedam l-a ajutat însă să se ridice de jos, după care l-a strâns la pieptul lui şi i-a spus, astfel încât să audă şi ceilalți:

„Sehel, adevăr îți spun, tu nu mai eşti un om, ci un înger în cel mai sublim dintre ceruri!

Da, adevăr îți spun: ai devenit acum ceea ce ai fost în pântecul mamei tale, un descendent primordial nemuritor coborât din cerul cel mai înalt, în care nu există altceva decât iubirea inocentă a spiritelor cele mai smerite, care sunt totodată cele mai puternice şi mai înțelepte, căci sunt la unison cu aspectele cele mai profunde ale inimii Mele!

O, Sehel, mult iubitul Meu, Mă recunoşti acum drept Tatăl tău adorat şi preasfânt, aşa cum M-ai cunoscut încă de la începutul eternității?

Îți aminteşti cum pluteai alături de Mine în spațiul nesfârşit, încă gol la vremea aceea, şi când ți-am spus: 'Frate credincios al iubirii Mele! Iată,

un frate al nostru a căzut în hăurile nesfârşite ale abisului, în care nu mai există decât focul etern al Divinităţii Mele infinite!

Haide să creăm împreună din această lacrimă a Mea primul soare existenţial!', iar tu Mi-ai răspuns: 'Tată preasfânt! Facă-se voia Ta!'

Îţi aminteşti apoi că şi din ochii tăi a căzut o lacrimă, pe care Eu am binecuvântat-o, spunându-ţi: 'Iubite frate al iubirii Mele eterne, această lacrimă a ta va face posibilă naşterea din primul soare primordial – cel născut din lacrima Mea – cel mai mare şi mai strălucitor între toţi, a nenumăraţi alţi sori care vor umple creaţia până acolo unde începe focul nestins al Divinităţii Mele!'?

Dar haide să nu mai vorbim de aceste lucruri acum, dragul Meu frate Sehel! Nu te mai teme aşadar de Mine, căci ne cunoaştem dintotdeauna, iar iubirea noastră îşi are originile la începuturile creaţiei. Acum cred că ai înţeles de ce nu te-ai putut abţine să mergi cu spatele, pentru a nu-ţi lua ochii de la Mine.

Sehel, aceasta a fost ultima ta încercare, cu excepţia uneia singure care va urma în viitor, de scurtă durată, urmată apoi de încă una, cu adevărat ultima, când te voi trimite ca antemergător al Meu. Te asigur constă în oricât de mult ţi-ai păstra corpul în această viaţă, tu nu vei mai pierde vreodată din priviri înfăţişarea Mea.

Pentru că l-ai călcat pe Garbiel pe picior, el va deveni un învăţător al semnelor, dar tu vei fi maestrul lui. Aceasta va fi şi o mare lecţie a smereniei pentru el, la fel ca şi pentru ceilalţi care s-au grăbit să îl considere un prost pe cel care este cel mai vechi frate al iubirii Mele eterne şi care a existat înaintea tuturor stelelor, sorilor, pământurilor şi lunilor! Între timp, dragă frate, haide să vedem ce viziuni au avut ceilalţi fraţi ai noştri în inimile lor. *Amin"*.

Capitolul 62

TRANSFIGURAREA LUI SEHEL ŞI DISCURSUL LUI DE O PROFUNZIME ŞI DE O ÎNŢELEPCIUNE SUBLIMĂ

(8 aprilie 1842)

După discursul lui Abedam, Sehel a trăit un moment de transfigurare atât de sublimă încât toţi patriarhii au alergat la el – inclusiv Adam – pentru a-l saluta pe înaltul oaspete, al doilea în ierarhia divină, după Abedam.

Seth însuşi, tatăl lui Sehel, care era cel mai mic dintre copiii lui, l-a luat de mână şi i-a spus:

„Fiul meu, Sehel, atunci când tu te-ai încăpăţânat să rămâi celibatar, refuzând să-ţi întemeiezi o familie şi să îmi dăruieşti moştenitori, eu m-am mâniat pe tine şi te-am exilat în ţinuturile de la miazăzi. Oare ai să mă ierţi vreodată pentru teribilul păcat pe care eu, tatăl tău orb, l-am comis împotriva ta?

Ce înseamnă Enos şi întreaga linie ancestrală prin comparaţie cu tine?

O, Iehova, o, preasfântul meu Abedam, de ce au trebuit ochii acestui biet părinte să se deschidă atât de târziu?

O, Sehel, simt că înnebunesc de durere că nu te-am recunoscut mai devreme!

O, iartă-mă, iartă-mă şi îngăduie-mi să te numesc în continuare fiul meu, chiar dacă numai din punct de vedere trupesc. Dar nu voia mea, ci voia sfântului Abedam facă-se, precum şi a ta! *Amin".*

Auzindu-şi părintele lamentându-se astfel în faţa lui, Sehel şi-a revenit din starea sa de transă, şi-a luat inima în dinţi şi i-a spus tatălui său Seth:

„O, dragă tată Seth, nu-ţi mai fă atâtea probleme! Fii convins că nu voi încălca niciodată porunca Tatălui preasfânt, în urma căreia am primit acest corp fizic pe care le-am purtat pe pământ timp de mai multe sute de ani. Iar cel care a conceput acest corp ai fost tu.

Ce motive am avea să nu ne mai considerăm tată şi fiu?

O, rămâi ceea ce ai fost întotdeauna pentru mine: iubitul meu părinte, în numele Celui care ne-a creat pe toţi încă de la începuturile eternităţii şi ai Cărui copii suntem încă înainte de crearea lucrurilor vizibile!

Iată, începem acum cu toţii o viaţă nouă, de dragul celui care a căzut cândva, din propria sa voinţă. De altfel, ceea ce suntem – sau mai bine zis, ceea ce am fost cândva – din perspectiva spiritului nostru, nu contează atât de mult în această viaţă terestră, în care tu eşti şi vei continua întotdeauna să fii tatăl meu Seth, iar eu fiul tău Sehel!

Nici tu, nici ceilalţi, nu ar trebui să mă priviţi cu alţi ochi decât până acum.

De vreme ce Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire ni s-a arătat într-o formă vizibilă, mâncând şi bând alături de noi, vorbindu-ne ca un frate înţelept şi învăţându-ne arta secretă a vieţii eterne, deşi noi nu însemnăm nimic – la fel ca şi întreaga creaţie – în faţa Lui, – ce rost are să facem distincţii între noi, deşi ne-am născut cu toţii la fel, din iubirea Lui, prin voinţa Lui sfântă?

Ce importanţă are dacă eu am fost creat ca un înger primordial, la începuturile creaţiei, sau ceva mai târziu, de vreme ce am fost creaţi cu toţii din aceeaşi iubire?

Atâta vreme cât Dumnezeu, în înţelepciunea Lui supremă, a dorit ca tu să-mi fii părinte, şi nu invers, de ce m-aş considera acum superior ţie, numai pentru motivul că Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire mi-a revelat starea spirituală primordială, ce-i drept, extrem de elevată?

O, dragă tată Seth, departe de mine acest lucru!

Numai Tatăl este sfânt; noi nu suntem decât copiii Lui, pe care îi iubeşte la infinit, cu condiţia ca ei să se poarte aşa cum trebuie.

Chiar dacă deviază de la calea cea dreaptă, El le iese în întâmpinare prin graţia şi compasiunea Lui nesfârşită.

Cât despre cei complet împietriţi, singurul lucru care îi aşteaptă pe aceştia este judecata lui dreaptă, care îi poate conduce către viaţă sau către moarte – numai El ştie acest lucru!

De vreme ce suntem cu toţii copiii Lui, noi avem datoria să respectăm regulile jocului în care am intrat, trăindu-ne viaţa pe pământ în conformitate cu ele.

Această viaţă terestră nu durează, oricum, prea mult, dar El a pregătit de mult condiţiile care ne aşteaptă în lumea de dincolo.

Cât despre întoarcerea mea acasă, îl vom lăsa pe El să decidă, căci voinţa Lui este sacră, iar El se află acum în mijlocul nostru.

Un singur lucru îmi permit să vi-l cer, tuturor, cu toată stricteţea: de dragul mântuirii voastre şi a vieţii eterne pe care urmează să o câştigaţi, să nu-mi arătaţi nici cea mai mică veneraţie numai pentru că Tatăl preasfânt m-a numit fratele Său!

Căci ştiţi foarte bine Cine este Acela căruia îi datorăm cu toţii întreaga slavă şi adoraţie!

Toate gândurile noastre de veneraţie trebuie să se îndrepte asupra Tatălui preasfânt, prin împlinirea voinţei lui sacre.

De aceea, vă cer tuturor să mă priviţi cu aceiaşi ochi ca şi până acum, ca pe Sehel al vostru! *Amin.*

Te rog de asemenea pe tine, frate Garbiel, în numele Celui care se află acum atât de aproape de mine, să te ridici de la sol, căci nu sunt decât un om, la fel ca şi tine. Seth este tatăl nostru, al amândurora. De ce acţionezi ca şi cum eu aş fi Dumnezeu?

Ascultă, un om nu trebuie să se închine niciodată în faţa altor oameni, iar pe viitor te asigur că toţi cei care vor accepta – în egoismul lor – ca fraţii lor să cadă la pământ în faţa lor se vor face vinovaţi de cel mai cumplit păcat în faţa lui Dumnezeu!

De altfel, dragă frate, tu nu m-ai ofensat niciodată, astfel încât nu am ce să-ţi iert. Tot ce pot face pentru tine este să-ţi dăruiesc inima mea de frate, întru totul deschisă în faţa iubirii.

Dacă există totuşi ceva care îţi apasă inima, iată-l acolo pe Cel căruia îi suntem cu toţii îndatoraţi.

Du-te la El, iar El te va elibera cu siguranţă de greaua povară care îţi apasă inima! *Amin”.*

Capitolul 63

UMILINŢA, GLORIA SUPREMĂ A OMULUI. PREŢUIREA PRIN IUBIRE. ORGOLIUL LUI GARBIEL

Abedam a întărit *Amin*-ul lui Sehel, după care a spus:

„Da, fiul Meu mult iubit, Sehel, a rostit adevărul! Între toate păcatele, iubirea de sine este cel mai mare. Gloria supremă şi cea mai sublimă a omului este umilinţa şi slăvirea numelui Meu în faţa acestei lumi.

Cel care are inima tulburată să vină întotdeauna la Mine, căci adevăr vă spun, întărind cele spuse de mult iubitul Meu Sehel: nicăieri nu va găsi el alinare decât numai la Mine!

Garbiel, tu nu ai greşit atunci când ţi-ai cerut iertare marelui tău frate. La fel, Seth nu a greşit atunci când şi-a recunoscut vechea sa eroare, mâniindu-se pe fiul său Sehel, care, dintr-un impuls interior, a refuzat să calce pe urmele patriarhului Adam, întemeindu-şi o familie, şi preferând să îşi consacre întreaga viaţă purităţii primordiale divine a inimii sale, din iubirea secretă pe care Mi-o purta.

Aşa cum spunea însă Sehel, atunci când un frate să prosternă la pământ în faţa altui frate, lucrurile au mers prea departe.

Nici chiar Eu nu vă cer acest lucru. Cum puteţi să-l slăviţi atunci pe un frate al vostru ca şi cum ar fi Însuşi Dumnezeu?

Nu vreau să spun prin aceasta că nu trebuie să vă acordaţi reciproc respect şi preţuire, ci doar că nu trebuie să vă târâţi ca viermii în faţa fraţilor voştri.

Dacă vă preţuiţi reciproc, faceţi-o prin iubirea pe care v-o purtaţi. Nu acceptaţi ca unii să se simtă superiori, ci fiţi fraţi adevăraţi, în numele iubirii Mele.

Aceasta este singura preţuire autentică, pe care v-o datoraţi unii altora. Orice alte semne de veneraţie încalcă deja ordinea Mea. De aceea, nu trebuie acceptate.

Preţuirea prin iubire este suficientă în orice relaţie dintre voi, fie ea între doi fraţi, sau între tată şi fiu, soţ şi soţie, soră şi soră, frate şi soră, fiică şi mamă, mamă şi fiu, fiică şi tată, etc. – pe scurt, iubirea este suficientă în orice tip de relaţie, căci nici chiar Eu nu cer nimic în plus de la voi decât iubirea voastră spirituală.

Adevăr vă spun: chiar dacă v-aţi ruga zi şi noapte, târându-vă prin praf şi noroi precum porcii, – nu vă voi îndeplini cererea dacă nu vă veţi întoarce inima către Mine, cu toată iubirea şi sinceritatea, ca în faţa Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire!

De vreme ce Eu, Cel sfânt mai presus de orice, consider că iubirea voastră filială este tot ce îmi datoraţi, ce rost are să vă prosternaţi la pământ unii în faţa altora?

De aceea, vă repet acum pentru totdeauna: iubirea este singura manieră în care ar trebui să vă arătaţi preţuirea şi respectul unii faţă de ceilalţi.

Cât despre tine, mult iubitul Meu Sehel, înscrie această poruncă pe piatră, pentru ca pe viitor toţi să ştie care este centrul universal al tuturor lucrurilor.

Iar tu, gelosule Garbiel, renunță la invidia ta pentru faptul că nu te-am chemat primul pentru a-Mi relata viziunea ta.

Crezi că am făcut acest lucru în mod deliberat, pentru a te enerva, dovedindu-ți astfel nimicnicia în fața Mea, numai pentru că tu îți doreşti ceva ce nu poți fi? O, Garbiel, te asigur că te înşeli foarte tare!

Adevăr îți spun: ordinea Mea eternă, iubirea şi înțelepciunea Mea, merg în direcții diferite de cele pe care le cultivă naivitatea ta!

De aceea, smereşte-ți inima şi renunță la acest orgoliu. Nu te mai gândi la ordinea în care vă chem la Mine, ci bucură-te dacă ai fost chemat.

Ascultă, motivul pentru care banalul ghiont al fratelui tău Sehel te-a durut atât de tare are direct legat de acest orgoliu, care te face să-ți doreşti să fii chemat mai întâi. În mod normal nici nu ar fi trebuit să simți lovitura.

Acum purifică-ți inima, iar apoi vino la Mine atunci când te voi chema. Acum întoarce-te la Enoh şi roagă-l să-ți arate din nou calea către Mine. *Amin.*

Horidael, a sosit rândul tău să te ridici şi să vii la Mine, pentru a-Mi relata, la fel ca şi ceilalți, ce ai perceput în inima ta. *Amin".*

Capitolul 64

VIZIUNEA LUI HORIDAEL. GHIDUL OMULUI – VOCEA SA INTERIOARĂ

(11 aprilie 1842)

Chemat de Abedam, Horiadel a păşit înainte şi – ca un leu curajos – a început să vorbească. Trebuie să menționăm că era într-adevăr un om curajos, dar lipsit de orgoliu, curajul său fiind născut din iubirea lui pentru Mine, la fel ca o mamă care îşi alăptează la sân copilul şi care aleargă plină de curaj pentru a-l salva dacă acesta este pus în pericol, cu singura diferență că în exemplul de mai sus, curajul mamei ar fi născut din teamă, durere şi panică. În cazul lui Horiadel nu se punea problema, căci curajul lui era născut din iubirea cea mai pură, fiind comparabil mai degrabă cu curajul unui general care trăieşte gustul victoriei.

Susținut de acest curaj dublat de iubire, Horiadel a rostit următoarele cuvinte:

„O, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire! În grația Ta infinită, Tu m-ai chemat şi pe mine, sărman păcătos, pentru a rosti în fața Ta ce am perceput în viziunea mea interioară.

Eu ştiu foarte bine că tot ce am perceput a venit de la Tine. Oare merită să-Ți mai relatez ceea ce Ție îți era clar încă de la începutul eternității, mai clar decât lumina soarelui la amiază?

Nu., nu, acest lucru ar însemna doar să torn o picătură de apă în marele ocean pentru a mări volumul acestuia, sau să aprind o lumânare în plină zi pentru a spori lumina soarelui.

De aceea, a-Ţi relata Ţie despre viziunea pe care am avut-o, numai de dragul Tău, ar însemna – din câte îmi dau seama – o prostie fără seamăn, căci nu aş face decât să-mi descarc inima în fața Ta, ca şi cum nu ai cunoaşte deja ce se află ascuns în ea.

Acum, când mă aflu în fața Ta, un singur lucru mi se pare potrivit, şi anume să îmi lovesc pieptul în autoflagelare, spunând:

O, Dumnezeule atotputernic, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, ai milă de mine, sărman păcătos!

Căci toate păcatele şi greşelile mele îți sunt cunoscute Ție, ca şi cum ar fi expuse privirilor într-o zi senină şi luminoasă. Tu îmi cunoşti gândurile şi toate dorințele mele sunt numărate în fața Ta.

Pe de altă parte, ştiu foarte bine că Tu doreşti ca noi să vorbim cu Tine ca şi cum nu ai fi ştiut nimic despre noi, cu toată sinceritate, aşa cum ar face orice copil cu părintele său plin de iubire.

De aceea, îți voi relata şi eu viziunea minunată şi profetică pe care am trăit-o în timpul meditației. Aşadar, vă cer tuturor să mă ascultați cu atenție.

La început am simțit ceva ca nişte lovituri puternice în pieptul meu. Dacă nu mă înşel., cred că au fost şapte asemenea lovituri. Nu erau deloc dureroase, dar fiecare dintre ele m-a zguduit până în străfundurile ființei mele, drept pentru care m-am umplut de teamă, neştiind la ce trebuie să mă aştept.

După cea de-a şaptea lovitură, teama mea a devenit atât de copleşitoare încât simțurile mele exterioare au înghețat complet, iar eu m-am interiorizat pe deplin în inima mea.

Am văzut mai întâi numeroase lumini, ca nişte fulgere fără tunete. Luminile au devenit din ce în ce mai rapide şi mai violente, până când întreaga mea inimă a fuzionat cu ele.

Atunci, lumina a început să îmi dilate inima, care şi-a extins hotarele dincolo de toate cerurile vizibile.

În timp ce se expansiona în acest fel, fulgerele şi luminile au început să se dizolve treptat, concentrându-se până când au devenit stele individuale fixe, strălucind mai puternic ca luceafărul de dimineață pe un cer senin de primăvară.

Când totul s-a liniştit nu mi-am mai putut da seama dacă inima mea continuă să se dilate sau nu, dacă a rămas liniştită sau, dimpotrivă, dacă a început să se contracte la loc, – m-am recunoscut subit pe sine. Am descoperit astfel că sunt un om complet şi m-am întrebat: oare unde mă aflu?

Şi iată, trei dintre cele mai glorioase stele au coborât din cerul imens al inimii mele – acum expansionată la infinit – care s-au dovedit a fi trei sfere perfect rotunde şi extrem de luminoase, la fel ca şi soarele.

M-am întrebat atunci: ce înseamnă acest lucru? Unde mă aflu, şi cine sunt eu?

Nici nu mi-am pus bine aceste întrebări, că cele trei sfere au explodat, astfel încât în final nu am mai putut vedea nimic altceva în fața mea decât aceste trei sfere luminoase.

Atunci, sfera din mijloc s-a deschis şi le-a absorbit în ea pe celelalte două, după care s-a apropiat de mine. Am auzit atunci o voce de tunet care mi-a spus:

'Te afli acum în interiorul spiritului tău. Tot ceea ce percepi se află înlăuntrul tău şi nimic nu există în afara ta.

Pe viitor, datoria ta este să contempli comorile din interiorul tău, fără a mai fi preocupat vreodată de murdăria lumii exterioare.

Căci tot ceea ce îți apar în lumea exterioară ca fiind mort poate fi regăsit în interiorul tău în nenumărate forme vii. De aceea, toate preocupările tale trebuie să se îndrepte exclusiv către viața interioară. Vei regăsi aici toate formele cu care te-ai intersectat vreodată în lumea exterioară, inclusiv pe cele cu care nu te-ai intersectat!

Iată, aceasta este lumea interioară a lui Dumnezeu, Tatăl etern şi preasfânt. Numai în ea vei putea trăi de-a pururi! *Amin'.*

După aceste cuvinte, marea sferă luminoasă a început să se contracte, până când a dispărut complet, iar eu m-am trezit din nou aici, pe pământ, iar din întreaga viziune nu a mai rămas nimic altceva decât o amintire puternică.

O, Tată adorat, acceptă – în grația Ta infinită – relatarea mea incompletă şi, aşa cum spuneam, ai milă de mine, sărmanul păcătos. Căci eu nu sunt la fel ca Sehel cel pur, ci sunt plin de păcate!

O, Tată, facă-se voia Ta sfântă! *Amin".*

Capitolul 65

HORIADEL ESTE NUMIT SCRIB AL SEMNELOR ŞI MAESTRU AL ŞTIINȚEI CORESPONDENȚELOR

(12 aprilie 1842)

Abedam i-a oferit însă mâna Sa lui Horiadel, care a prins-o între cele două mâini ale sale, ducând-o la piept, de care a apăsat-o cu toată forța de care era capabil.

Atunci, Abedam i-a adresat următoarele cuvinte: „Horiadel, ai relatat cu credință ceea ce ai văzut în interiorul tău. De aceea, voi face din tine un căutător al comorilor ascunse ale vieții lăuntrice.

Iată acum care este semnificația viziunii tale: iubirea pentru Mine trebuie să umple din ce în ce mai mult inima omului, expansionând-o prin căldura ei spirituală, în maniera pe care ai descris-o foarte bine atunci când ai vorbit de fulgerele luminoase, care au fuzionat mai întâi între ele, iar apoi cu inima ta.

Când fuziunea a fost completă, inima ta s-a liniştit, iar tu ai putut vedea din nou stelele, în lumina cărora ți-a apărut lumea ta interioară în care te-ai descoperit pe sine, ca un om perfect. Deşi te-ai descoperit pe sine, nu ştiai totuşi unde te afli, aşa că ai întrebat acest lucru.

Atunci, cele trei stele ale cerului tău interior s-au desprins şi s-au apropiat de tine, devenind extrem de strălucitoare. Acest semn nu a fost însă suficient pentru înțelegerea ta, aşa că ai continuat să pui întrebări.

În acest moment, cele trei stele s-au îndepărtat puțin, iar cea din mijloc le-a înghițit pe celelalte două. Abia atunci ai putut percepe tu vocea ta interioară, ca de tunet, care ți-a oferit primele elemente ale cunoaşterii de sine, indicându-ți ce trebuie să faci şi încotro trebuie să te îndrepți.

Văd că doreşti în continuare să mai primeşti câteva răspunsuri, căci continui să îți pui întrebări: 'Bine, dar stelele, ce semnificație aveau aceste stele din interiorul meu? Şi de ce a fost lumina lor inițială atât de violentă? Cum au devenit ele una şi de ce s-au despărțit din nou în final?'

Ascultă: la început, stelele nu semnifică altceva decât cunoaşterea absorbită de suflet din lumea exterioară, pe scurt, cunoaşterea intelectuală în înțelesul ei cel mai limitat.

Cât despre fulgerele din jurul stelelor, acestea simbolizează căutarea de sine a sufletului pe cărările adevărului şi vieții.

Fuzionarea luminii stelelor se referă la sufletul M-a găsit în sfârşit pe Mine, aspirând cu toată ardoarea să devină una cu Mine.

Când din lumina inițială au apărut stelele şi totul s-a scufundat în marea tăcere, se poate spune că viața s-a găsit pe sine – prin iubirea ei pentru Mine – în Sursa ei Primordială, care este la fel de infinită ca şi viața care s-a regăsit pe sine în Ea şi prin Ea.

Aşa se explică de ce în acest moment, tu te-ai recunoscut pe sine, punându-ți întrebarea fundamentală: 'Cine sunt eu?'

Iar cele trei stele ți-au dat răspunsul aşteptat, dar tu tot nu l-ai înțeles. Ele doreau să-ți spună că te afli acum în interiorul propriei tale iubiri, că ai devenit una cu iubirea şi cu viața, pregătit să absorbi întreaga Mea lumină. Ți-ai fi putut da seama de acest lucru după faptul că la cea de-a doua întrebare a ta, stelele – infinit dilatate – s-au îndepărtat puțin de tine, pentru ca tu să le poți contempla măreția nesfârşită. Steaua din mijloc semnifica iubirea cea mai pură; de aceea, ea le-a absorbit pe celelalte două, care semnificau credința şi înțelepciunea ta.

Când cele trei stele au devenit una, ai putut percepe în sfârşit cuvântul cel viu din interiorul tău, iar acesta te-a ajutat să înțelegi viziunea pe care ai avut-o, referitoare la viața dinlăuntrul tău.

Acest cuvânt era însuşi Cuvântul Meu, adică acel cuvânt esențial care a permis crearea întregii lumi, inclusiv a ta. El te-a ajutat să înțelegi marile corespondențe interioare care există între lumea exterioară şi cea interioară, eternă şi vie.

De aceea, vei deveni şi tu un scrib, dar nu la fel ca ceilalţi, ci un scrib al semnelor corespondente ale vieţii din interiorul omului, ale tuturor lucrurilor vizibile şi invizibile, mari şi mici, din întreaga creaţie.

Îţi voi mai da şi alte semne, care te vor ajuta să înţelegi ce trebuie să faci cu semnele celorlalţi şi cum poţi separa ceea ce aparţine spiritului, adică vieţii eterne, de elementele profane, exterioare. Altfel spus, ceea ce ceilalţi vor vedea numai cu ochi trupeşti, şi din când în când, şi cu cei ai sufletului, tu vei vedea cu ochii spiritului, sesizând adevărul cel mai lăuntric al lucrurilor.

Ai primit aşadar semnele libere ale ştiinţei corespondenţelor! Deocamdată nu ştii cum să le foloseşti, şi nu ştii nici măcar care sunt aceste semne, dar nu-ţi fă griji!

Ascultă, vei afla tot ce trebuie să ştii la şcoala inimii tale, pe care ai cunoscut-o astăzi pentru prima dată. Spiritul iubirii din tine te va călăuzi, dezvăluindu-ţi toate secretele şi revelându-ţi tot ceea ce este încă ascuns în faţa ochilor tăi. Fii convins de acest lucru!"

Capitolul 66

DISCURSUL LUI ABEDAM REFERITOR LA ADEVĂRATA ADORAŢIE A LUI DUMNEZEU. EVANGHELIA DĂRUIRII JUSTE

(13 aprilie 1842)

După ce a primit explicaţiile sacre din partea lui Abedam, Horiadel a căzut la picioarele acestuia, copleşit de un sentiment imens de recunoştinţă, plângând cu lacrimi de bucurie şi de iubire. Şi ochii nici unuia dintre fraţii săi aflaţi pe înălţimile sacre nu au rămas uscaţi.

Abedam i-a cerut însă lui Horiadel să se ridice, spunându-i:

„Horiadel, ridică-te! Dacă inima ta este plină de smerenie şi de iubire, acest lucru este suficient pentru a-ţi arăta recunoştinţa. Nu este necesar să rămâi cu faţa la pământ pentru acest lucru.

Te asigur că orice formă exterioară de devoţiune este mai degrabă o oroare în faţa Mea decât o virtute pe placul Meu. Acest lucru este cu deosebire valabil în ceea ce priveşte lacrimile de durere care apar în ochii celor ale căror inimi nu s-au ocupat până atunci mai deloc de Mine, sau alte gesturi pioase, dar pur fizice, de care inima spirituală şi spiritul care locuieşte în ea nici măcar nu sunt conştiente. Singurele gesturi pioase care contează în faţa Mea sunt cele născute din spiritul interior.

Adevăr îţi spun ţie, şi vouă tuturor: Eu sunt Spiritul cel mai perfect.

De aceea, cine nu vine la Mine întru spiritul iubirii sale, mulţumindu-Mi din inima sa spirituală, nu va primi din partea Mea un răspuns la cererea sa până când nu se va smeri complet, intrând în lumea sa interioară şi aducându-Mi sacrificiul viu al iubirii pure din inima sufletului său, acolo unde rezidă spiritul cel viu, descendentul străvechi al iubirii Mele eterne!

Acum nu mai eşti un spirit ignorant, ci unul trezit, care înțelege lucrurile şi îşi controlează perfect casa (trupul), iubindu-Mă cu toate componentele sale. De aceea, ce rost are să rămâi cu fața la pământ?

Adevăr îți spun, iubitul Meu frate Horiadel, renunță la aceste obişnuințe desuete, specifice mai degrabă celor din ținuturile de jos, şi ridică-te ca un om liber!

Cel care îşi pleacă genunchii în fața Mea să şi-i plece întru spirit şi adevăr, prin smerenia justă a inimii sale, nu îndoindu-şi genunchii trupeşti, căci acest gest este lipsit de însemnătate pentru Mine!

Căci orice om poate să-şi îndoaie genunchii dacă doreşte, şi oricum face acest lucru atunci când merge. Dacă simpla îndoire a genunchilor ar fi suficientă pentru a-Mi fi pe plac, mersul pe jos fără nici o destinație ar fi o rugăciune perfectă.

Ce poate să însemne însă pentru Mine îndoirea genunchilor fizici sau prosternarea la pământ a copiilor Mei, adică a celor cărora le-am dăruit cândva un spirit viu?

Până şi animalele îşi îndoaie cu cea mai mare uşurință genunchii, aşezându-se fără probleme la sol.

Dacă slava pe care Mi-o aduceți nu diferă cu nimic de gesturile animalelor, care mai este diferența dintre voi şi aceste animale?

Iată deci, dragul Meu Horiadel şi voi, ceilalți, cât de stupide sunt asemenea gesturi exterioare în ochii Mei. Ele indică o adorație moartă a lui Dumnezeu cel pururi viu, a Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire care v-a dăruit un suflet viu, în cadrul căruia sălăşluieşte spiritul etern al iubirii şi adevărului!

De aceea, pe viitor renunțați la asemenea gesturi inutile şi folosiți-vă cu înțelepciune de membrele trupului, numai atunci când aveți cu adevărat nevoie de ele. În ceea ce Mă priveşte însă, lăsați-le să se relaxeze, ca şi cum nu ați avea membre deloc!

Nu veți putea face niciodată ceva pe placul Meu numai cu ajutorul trupului, căci Eu sunt Spirit pur.

Dacă doriți totuşi să vă elevați deopotrivă trupul şi spiritul, folosiți-vă membrele pentru a le fi de folos fraților voştri, căci aceste servicii îmi sunt întru totul pe plac, iar lucrările trupului vor deveni lucrări ale spiritului vostru, pentru care veți primi răsplata cuvenită.

Subliniez din nou acest aspect extrem de important: nu veți putea face niciodată ceva pe placul Meu servindu-vă exclusiv de membrele trupului vostru, ci numai acționând din interiorul inimii sufletului, şi implicit al spiritului cel viu.

Adevăr vă spun: cel care îi va da fratelui său o bucată de pâine sau un măr, o nucă, o pară, un strugure, ori o vacă, o oaie, un cal sau un măgar, o haină sau o casă, dar nu îi va face acest dar din inimă, ci dintr-un simț al datoriei, – în ochii Mei este ca şi cum el nu i-ar fi dăruit nimic fratelui său, iar Eu nu-l voi considera un dar, chiar dacă ar fi la fel de mare ca şi un munte!

Cel care nu dispune însă de aproape nimic, dar din puținul lui îi dăruieşte ceva fratelui său, plin de iubire, adevăr vă spun: chiar dacă nu este vorba decât de o jumătate de nucă, în ochii Mei aceasta valorează mai mult decât întregul pământ!

Acum ştiți cum trebuie să Mă slăviți. Acționați în consecință şi nu veți mai avea motive să vă plângeți că nu răspund cererilor voastre.

Haideți să-l chemăm aşadar pe Purhal, pentru a afla de la el ce anume a perceput în timpul meditației. *Amin"*.

Capitolul 67

VIZIUNEA INTERIOARĂ A LUI PURHAL

(14 aprilie 1842)

Imediat după aceste cuvinte, Abedam l-a chemat pe Purhal şi i-a spus:

„Purhal, a sosit rândul tău în marea ordine! Spune-ne şi tu ce ai văzut, ce ai simțit şi ce ai perceput în interiorul tău, – dar fără teamă şi fără timiditate, căci nu ne-am adunat aici pentru a ne teme, ci pentru a ne iubi unii pe alții.

Haide, spune-ne fără teamă ce ai experimentat în timpul scurtei tale viziuni interioare. *Amin"*.

Astfel încurajat, timidul Purhal şi-a pierdut orice urmă de teamă şi a simțit chiar o putere interioară atât de mare, încât dacă i s-ar fi cerut acest lucru, s-ar fi luat la trântă cu toți tigrii, leii, hienele şi leviatanii din lume.

Ştiind însă că această putere este destinată altui scop, el a început să relateze cu credință despre ceea ce a simți în timpul meditației. Iată cuvintele sale:

„O, Tată preasfânt şi preaplin de iubirea cea mai înaltă din lume! Dumnezeule atotputernic şi etern; Doamne şi Maestru înțelept al tuturor lucrurilor care există în infinitate!

Înaintea mea, aproape toți cei care au vorbit s-au folosit de o scuză umilă pentru că nu îndrăzneau să vorbească, descriind ce au văzut în interiorul lor, întrucât ştiau foarte bine – la fel cum ştiu şi eu – că în fața Ta chiar şi cele mai ascunse gânduri ale noastre apar mai clar decât soarele la amiază.

De aceea, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, doresc să fiu eu excepția în această privință, aşa că nu voi mai lungi povestea şi voi vorbi direct din inimă.

La fel ca şi ceilalți, ştiu şi eu că tot ce am văzut şi tot ce am auzit a venit de la Tine, aşa că este imposibil să nu-Ți cunoşti propria lucrare.

Oare nu mai produce mărul fructe numai pentru că Tu şi cu mine ştim cum arată acestea?

Ar fi o nebunie să contestăm acest lucru.

De aceea, îmi voi prezenta fără timiditate şi fără teamă fructele care au crescut în inima mea – altminteri atât de aridă – prin graţia Ta, o, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire!

Iată aşadar ce am perceput:

La început am sărit de la un gând la altul, gândindu-mă la tot ce-mi trecea prin cap; de pildă: 'Deci trebuie să mă uit în inimă şi să contemplu ceea ce se află aici?

Foarte bine, dar cum să fac acest lucru? Aceasta este întrebarea!'

Apoi m-am gândit: 'Ai puţintică răbdare, căci Cel care ţi-a cerut acest lucru va şti – dacă aceasta este voia Lui sfântă – să îţi arate calea pe care trebuie să mergi, fie deschis, fie în secret, în plan spiritual.

Iar dacă nu este voia Lui sfântă – cu siguranţă că doreşte să rămâi ceea ce eşti şi ai fost dintotdeauna: un sărman orb, legat la ochi!'

Tocmai când ajungeam la această concluzie, s-a auzit un zgomot puternic. Pământul a dispărut subit de sub picioarele mele, şi am simţit că plutesc în centrul unei nopţi eterne, în care îmi era imposibil să văd ceva şi în care nu mai aveam deloc conştiinţa de sine, astfel încât abia am mai reuşit să leg câteva cuvinte: 'Deci aşa arată inima mea!

O, Tatăl preasfânt, priveşte în jos, către mine, în marea Ta compasiune, şi cheamă-mă înapoi, căci în această noapte voi pieri!'

De-abia s-a terminat acest gând că s-a produs un al doilea mare tunet, – şi am putut vedea flăcări mari, născute din profunzimile hăului şi întinse în toate direcţiile. În lumina acestor flăcări mi-am putut da seama că noaptea pe care am perceput-o anterior era de fapt noaptea propriei mele inimi, în timp ce flăcările născute din cel de-al doilea tunet nu reprezentau altceva decât iubirea mea, care fusese până atunci adormită.

S-a produs în continuare un al treilea tunet, încă şi mai înfricoşător decât primele două.

Flăcările s-au ridicat acum mai sus, concentrându-se şi dând naştere unui soare arzător, în căldura căruia sunt convins că nimic nu poate rezista!

În lumina acestui soare totul a prins substanţă. Flăcările iubirii mele au devenit fiinţe la fel ca mine, şi se părea că numărul lor era nesfârşit. Iar aceste fiinţe s-au îndreptat către mine şi au fuzionat cu mine. Fuziunea mi-a generat un extaz atât de puternic încât mi-e imposibil să-l compar cu ceva.

Starea nu a durat însă prea mult. În curând, am rămas singura fiinţă umană care mai exista, dar am auzit în schimb numeroase voci care veneau din interiorul meu, la fel de glorioase ca şi cântecele de dimineaţă ale păstorilor fericiţi. Iar aceste voci au alcătuit următoarele cuvinte:

'Iată, Eu sunt totul în toate, şi totul se află în Mine şi s-a născut din Mine! Tu eşti creat însă după chipul şi asemănarea Mea; de aceea, cunoaşte-te pe tine însuţi, află cine eşti şi Cine este Tatăl, Creatorul şi Dumnezeul tău!'

După aceste cuvinte s-a făcut din nou noapte, iar conştiinţa mea a revenit pe pământ.

Asta este tot ce am perceput în timpul meditaţiei, Tată preasfânt; depun la picioarele Tale, ca o consacrare, viziunea pe care am avut-o, şi Te implor – în marea Ta graţie – să o primeşti. Facă-se voia ta sfântă. *Amin"*.

Capitolul 68

MUSTRAREA LUI ABEDAM ADRESATĂ NESINCERITĂŢII LUI PURHAL. EXPLICAREA VIZIUNII LUI PURHAL

(15 aprilie 1842)

După ce Purhal şi-a încheiat relatarea, Abedam cel Mare a privit în jur cu prietenie, după care s-a adresat tuturor, inclusiv lui Purhal:

„Trebuie să recunosc că ne-ai dăruit toate fructele tale, fără teamă şi fără timiditate, fără să laşi nici măcar un singur măr în pomul cunoaşterii tale interioare şi fără să renunţi la vechiul tău obicei de a dărui mai întâi fructele necoapte şi lipsite de gust, şi păstrându-le la urmă pe cele coapte şi gustoase.

După cum spuneam, ne-ai făcut o relatare corectă, dar doresc să-ţi atrag atenţia asupra câtorva chestiuni importante: ceea ce ne-ai relatat tu nu a reprezentat propriu-zis un păcat, căci nu ai făcut decât să rosteşti tot felul de vorbe, lipsite de orice semnificaţie, nici pozitivă, nici negativă. Cam la fel se petrec lucrurile într-un măr putred, care nu este nici bun, nici rău. Ce crezi însă, să doreşti să savurezi un măr putred nu este – în sine – ceva rău?

Cam aşa au stat de pildă lucrurile atunci când ai insistat puţin cam prea mult asupra părţii cu curajul de care dădeai dovadă.

Purhal, înţelegi ce doresc să-ţi comunic?

Răspunde-Mi în inima ta! – Ei bine, constat că nu înţelegi pe deplin cuvintele Mele. De aceea, îţi voi explica mai pe larg, aşa că te rog să fii cât se poate de atent.

După ce ai menţionat scuzele umile ale celor care au vorbit înaintea ta, ai spus că vei reprezenta o excepţie în această direcţie.

Acest lucru ar fi adevărat dacă ar putea exista vreo excepţie, căci Eu nu v-am cerut niciodată mai mult decât puteţi face, în acord cu voinţa Mea, dacă doriţi cu adevărat viaţa eternă.

Au existat însă unii care, în marea lor devoţiune faţă de Mine, şi-au pierdut graiul şi nu au putut relata ceea ce le-am cerut.

Observând atitudinea vorbitorilor dinaintea ta, tu ai privit-o ca pe o prostie şi ţi-ai pus în gând să vorbeşti despre acest lucru încă înainte de a-ţi cere să ne relatezi experienţa trăită în meditaţie.

Când ţi-am cerut într-adevăr acest lucru, primul lucru pe care l-ai făcut, înainte de orice altceva, a fost tocmai acela de a te diferenţia de fraţii tăi, pentru a le crea o anumită stare de inferioritate.

De altfel, crede-Mă, în relatarea ta ți-ai lăudat curajul ceva mai mult decât îl poți dovedi în realitate.

Pe de altă parte, ai afirmat că eşti la fel de conştient ca şi ceilalți că toate lucrurile îmi sunt cunoscute, astfel încât dacă îi cer să relateze o experiență el poate să facă acest lucru fără teamă, întrucât Eu ştiu deja dinainte ce anume a trăit, – lucru pe care l-ai confirmat printr-o parabolă justă.

Cum se face atunci că nu ți-ai dat seama inclusiv de faptul că Eu cunosc slăbiciunile inimii tale, care nu îmi sunt deloc pe plac.

În această privință, ai făcut o mare greşeală.

Aşa cum ți-am spus la început, de această dată nu voi considera comportamentul tău drept un păcat, dar ai grijă ca pe viitor să ți-l schimbi, căci în caz contrar, noaptea întunecată a spiritului tău nu va fi multă vreme luminată de flăcările iubirii, iar soarele glorios al dimineții care a răsărit înlăuntrul tău nu va mai răsări curând.

Aşa că, dragul Meu Purhal, tu nu ai secrete în fața Mea. De aceea, ar fi bine să nu mai încerci asemenea manevre pe la spatele Meu.

Fă din acest sfat un principiu director al vieții tale, iar în viața viitoare pe care o vei trăi pe această planetă îți va fi mult mai uşor.

Aceasta este semnificația viziunii pe care ai avut-o, care a fost de la început şi până la sfârşit un avertisment continuu, indicându-ți mai presus de orice că iubirea ta pentru Mine şi pentru frații tăi nu este pură, şi nici desăvârşită.

Flăcările care au țâşnit în toate direcțiile din hăurile sufletului tău pot depune mărturie în acest sens, avertizându-te cu o voce de tunet: 'Priveşte cât de slabă este încă iubirea ta, şi implicit cât de penibilă viața pe care o trăieşti!'

Când am lăsat totuşi soarele grației Mele să răsară în tine, tu ți-ai dat seama că aceste flăcări fără lumină sunt în realitate sinele tău divizat datorită numeroaselor tale dorințe, pofte şi pasiuni.

Cum ar putea deveni o ființă atât de divizată o unitate?

Acesta a fost mesajul pe care l-ai primit în lumina iubirii şi grației Mele atunci când toate acele ființe s-au îndreptat către tine, devenind una cu tine. Această fuziune ți-a permis să anticipezi ce înseamnă să devii un om perfect, motiv pentru care ai perceput din nou vocea Tatălui, adică a Spiritului Meu, spunându-ți: 'Află cine eşti, unde te afli şi încotro te îndrepți'.

Conform experienței trăite, sfatul Meu este să te concentrezi asupra iubirii pure şi altruiste față de Mine şi de semenii tăi, căci numai astfel vei putea trăi, regăsind în inima ta marile semne pe care ți le-am dezvăluit în această meditație, şi devenind astfel pentru Mine un interpret al semnelor de iubire din inimile fraților tăi, acum şi de-a pururi. *Amin".*

Capitolul 69

EFECTUL MUSTRĂRII LUI ABEDAM ASUPRA LUI PURHAL ASUPRA CELOR PREZENȚI. ABEDAM ÎNTĂREŞTE INIMILE ÎNSPĂIMÂNTATE

(16 aprilie 1842)

Auzind aceste cuvinte din partea lui Abedam, Purhal – dar şi o bună parte din ceilalți de față – şi-au pierdut aproape complet simțul vorbirii, astfel încât, cu excepția lui Adam şi a lui Enoh, aproape nimeni nu ar mai fi îndrăznit să-i adreseze un singur cuvânt lui Abedam, în ciuda faptului că acesta îşi privea copiii cu cea mai mare prietenie posibilă, ca un Părinte adevărat, plin de iubire.

Căci toată lumea se gândea: „Arată într-adevăr ca un om foarte bun, dar cum putem avea încredere în El? Într-o singură clipă, El poate sesiza tot ce există în inima noastră! Evident că tot ce spune este adevărat, dar la ce ne foloseşte? Cine poate scăpa de urmărirea Lui?

Cu siguranță, are cele mai bune intenții în ceea ce priveşte. Dacă nu ne-ar impune drept ideal puritatea cea mai desăvârşită, ar fi destul de simplu să rămânem în jurul lui; dar cum să facem față acestei cerințe? Ah, puritatea, puritatea este ceva oribil!

Dacă ne lipseşte această puritate perfectă, este imposibil să ne apropiem de El cu conştiința curată, căci El nu trece cu vederea nici cea mai mică greşeală a inimii.

Ce este de făcut? Pe El nu-L poate schimba nimeni, – acum şi de-a pururi va rămâne Acelaşi, la fel de pur şi de sfânt cum este acum. de aceea, tot ce ne rămâne de făcut este să-L ascultăm”.

Perfect conştient de aceste gânduri ale copiilor Săi, Abedam s-a întors către Purhal şi i-a spus:

„Purhal, Spune-Mi: ți-am tăiat capul atunci când ți-am oferit – în cuvintele cele mai blânde cu putință – aceste instrucțiuni, purificându-te astfel încât să poți primi, la fel ca şi ceilalți, iubirea şi viața eternă, precum şi libertatea cea mai deplină care izvăreşte din acestea?

Spune-Mi: te-a tratat vreodată tatăl tău fizic cu aceeaşi blândețe cu care am făcut-o Eu?

Arătați-Mi-l pe acel părinte dintre voi care nu a fost nevoit niciodată să îşi mustre copiii cu toată asprimea!

Este evident că nu cunoaşteți nici un asemenea părinte. De altfel, ați fost cu toții părinți şi ştiți cum trebuie crescuți copiii.

Spuneți-Mi atunci cum arată biciul Meu? Cine a căzut la pământ sub loviturile lui?

Eu nu fac altceva decât să vă educ, să vă învăț şi să vă eliberez prin iubirea Mea părintească, supremă şi perfect autentică, iar voi spuneți în inimile voastre că nu puteți avea încredere în Mine!

O, oameni orbi şi nesinceri! Dacă în Mine nu puteţi avea încredere, Părintele vostru credincios, blând, răbdător şi plin de iubire, Mă întreb în cine puteţi avea încredere?

Dacă vă simţiţi atât de stingheri şi de înspăimântaţi în prezenţa Mea, Părintele vostru cel pur şi sfânt, plin de cele mai bune intenţii părinteşti, născute din iubirea Mea eternă şi altruistă pentru voi, Mă întreb cum vă simţiţi unii în compania celorlalţi, voi, care sunteţi prin comparaţie cu Mine, plini de cele mai rele şi mai egoiste intenţii? Cum puteţi fi atât de descurajaţi pentru simplul motiv că am rectificat o greşeală în inima lui Purhal?

O, oameni orbi! Tremuraţi de teamă atunci când Eu, Tatăl vostru etern şi viu, încerc să vă ridic şi pe voi din moartea în care vă aflaţi către viaţa eternă.

În schimb, lumea exterioară, care este sinonimă cu moartea, nu vă produce nici cea mai mică teamă!

Priviţi cât de mare este eroarea voastră de gândire!

Cine v-a învăţat să vă fie teamă de Cel pe care ar trebui să-L iubiţi mai presus de orice, în timp ce vă deschideţi inimile şi vă simţiţi perfect confortabil în prezenţa celui pe care ar trebui să-l respingeţi înainte de toate?!

Purhal, spune-Mi: ce rău ţi-am făcut atunci când te-am purificat prin marea iubire pe care ţi-o port?

Ştii tu ce este viaţa şi cum poate fi trăită ea în eternitate?

Nici un spirit creat nu cunoaşte acest secret, dar Eu, Stăpânul infinit şi etern al Vieţii – îl cunosc! Dacă Eu – Tatăl vostru preasfânt şi preaplin de iubire – am coborât printre voi pentru a vă instrui personal cum poate fi trăită această viaţă, imposibil de înţeles în alte condiţii de către voi, cum de v-a putut trece prin minte faptul că nu puteţi avea încredere în Mine?

Purhal, spune-Mi: dacă nu aş fi dorit să te ajut, cine altcineva te-ar fi putut ajuta să ieşi din moarte şi să cunoşti viaţa eternă?

Iar ca să te pot ajuta, nu este firesc ca gândurile tale cele mai secrete să-Mi fie perfect cunoscute, pentru a-ţi putea sări în ajutor ori de câte ori te ameninţă un pericol de moarte?

Spune-Mi, Purhal, merit Eu neîncrederea ta pentru acest simplu motiv?”

Auzind aceste cuvinte, toţi cei de faţă au început să plângă şi să se tânguiască. Adam însuşi a plâns în hohote, la fel ca un copil, după care, profund mişcat de marea Mea iubire părintească, a spus:

„O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, abia acum înţeleg cât de infinit de bun eşti tu!

Cine este acela care ar putea să respingă această iubire a Ta, răspunzându-Ţi cu o iubire pe măsură?

O, iartă-ne pe noi, cei orbi, pentru marea nedreptate pe care am comis-o faţă de Tine!”

Abedam i-a răspuns: „O, micuții Mei copilaşi! Liniştiți-vă şi nu vă mai temeți, căci nici unul dintre voi, cei care vă aflați acum la pieptul Meu, nu va fi pierdut. Eu, care sunt însăşi Viața Eternă, Mă aflu acum în mijlocul vostru, alungând orice pericol de moarte de la voi.

Chiar dacă voi mai mustra pe unii, aşa cum am făcut cu Purhal, nu vă pierdeți încrederea în Mine, ci amintiți-vă în inimile voastre că cel care pedepseşte cu atâta blândețe sunt Eu, Părintele vostru preaplin de iubire!

Copilaşii Mei, urmăriți să înțelegeți pentru totdeauna acest lucru! *Amin"*.

Capitolul 70

DISCURSUL LUI JURIBAEL REFERITOR LA MĂREȚIA OMULUI ÎN CALITATEA SA DE COPIL AL LUI DUMNEZEU. VIZIUNEA LUI JURIBAEL: CERCURILE DIN CE ÎN CE MAI MARI NĂSCUTE DINTR-UN CERCUL UNIC AL VIEȚII

(18 aprilie 1842)

După aceste cuvinte, Abedam l-a chemat la El pe Juribael:

„Juribael, a sosit rândul tău să ne spui ce ai simțit în timpul meditației".

Plin de respect, Juribael a făcut câțiva paşi înainte şi a început să vorbească, inspirat de iubirea lui profundă pentru Mine:

„O, Tată sublim, mai bun decât oricare altul! Mă aflu acum în fața Ta ca un sărman vierme, purtându-Ți însă, Tată preasfânt, respectul cel mai deplin şi consacrându-Ți smerenia absolută a inimii mele.

Iubirea Ta părintească şi infinită m-a chemat de la moarte la viața liberă şi perfectă, transformând viermele slab şi orb din țărână într-un om liber, care poate privi întreaga infinitate, ce îi apare ca un număr infinit de sfere ce îmbracă alte sfere, alcătuind o imagine nemuritoare, şi percepându-se pe sine în fiecare din aceste sfere infinite, după chipul şi asemănarea Ta, o, Tată preasfânt!

M-ai transformat nu doar într-un om nemuritor, ci chiar mai mult. Ai transformat sărmanul vierme târându-se prin praful pământului-mamă în ceva infinit mai mult decât un om nemuritor.

O, cine poate cuprinde măreția iubirii Tale părinteşti infinite?

Căci T i-ai permis viermelui din praf, omului slab şi păcătos, să Te strige pe Tine, Dumnezeul etern şi preasfânt: 'Dragă Tată'!

O, Tată, – Tu ai făcut din nou copiii Tăi!

Tatăl preasfânt, nu doresc nimic altceva decât să te slăvesc; să îmi consacru întreaga viață pe care mi-ai dăruit-o şi întreaga putere cu care m-ai înzestrat Ție; să Te respect atât de mult încât, în fața Ta, spiritul meu să simtă nevoia să se ascundă printre cele din urmă creații ale Tale; să Te

iubesc mai presus de orice. Da, aş putea să fac oricând acest lucru, Creatorul şi Dumnezeul meu atotputernic!

Căci atâta vreme cât ai rămâne pentru mine doar un Creator infinit, un Dumnezeu atotputernic, relaţia dintre mine şi Tine nu poate fi decât aceea dintre nimic şi esenţa Ta universală şi infinită, dublată de omnipotenţa Fiinţei Tale divine.

În schimb atunci când Te numesc: 'Tată', relaţia dintre noi se schimbă complet: inima mea devine beatifică, iar spiritul meu începe să tremure, cuprins de o intuiţie cutremurătoare, iar eu trăiesc o senzaţie omniprezentă, aceea a iubirii pure născute din Tine, o, Tată, – o iubire pură care nu s-ar putea dărui nimănui altcuiva decât Ţie!

Acesta este singurul lucru pe care Ţi-l pot oferi. În această stare de iubire uit chiar şi de adoraţie, de slăvirea Ta, de sacrificiile pe care Ţi le datorez, în calitatea Ta de Dumnezeu atotputernic, întru cinstirea măreţiei Tale infinite; nimic nu mai rămâne atunci în faţa mea decât Tu, Tată preasfânt, căci nu mă mai pot gândi la nimic altceva!

De aceea, iartă-mă, adoratul meu Tată preasfânt, pentru că nu reuşesc să Te slăvesc în cuvinte aşa cum ai merita, căci inima mea este plină de iubirea cea mai profundă pentru Tine şi nu aş mai putea iubi vreodată pe altcineva la fel cum Te iubesc pe Tine!

O, Tată, din cauza iubirii excesive a inimii mele pentru Tine, limba mea nu se mai simte în stare să-Ţi vorbească, rugându-se Ţie sau oferindu-Ţi slava pe care o merită numele Tău, căci întreaga putere de care dispun s-a concentrat în inimă, în iubirea pe care Ţi-o port. De aceea, îţi cer iertare anticipat, convins fiind că relatarea mea va fi destul de încâlcită.

Din fericire, am apucat să relatez deja până acum cea mai mare parte din ceea ce am perceput în timpul meditaţiei, senzaţie pe care am păstrat-o până acum şi pe care sper să nu o mai pierd niciodată. Voi mai adăuga la această senzaţie doar următoarea viziune pe care am avut-o:

Pe când mă gândeam că Tu eşti Părintele nostru preasfânt, făcând din noi – în iubirea Ta infinită – copiii Tăi, în mine a apărut o lumină incredibil de strălucitoare, care m-a proiectat în sinea mea, la fel cum cineva poate privi fundul unei ape extrem de curate.

Această contemplare nu a durat însă prea mult, căci foarte curând mi-am descoperit inima. În interiorul acesteia se afla un inel extrem de luminos, aflat într-o continuă rotaţie. Mi-a trecut atunci prin minte: 'Oare care este semnificaţia acestui inel?'

De-abia mi-a trecut prin minte acest gând că inelul a şi început să se dilate, la fel ca cercurile de la suprafaţa apei, extinzându-se mult dincolo de limitele fiinţei mele, până când a alcătuit un cerc aproape infinit, în centrul căruia mă aflam eu, absolut singur.

Nici această stare nu a durat însă foarte mult, căci în curând cercul s-a dizolvat într-un număr nesfârşit de cercuri mai mici, concentrice, care deveneau din ce în ce mai mari şi mai luminoase. Iar în centrul fiecărui cerc mă aflam tot eu, devenind la rândul meu din ce în ce mai puternic şi mai luminos. În profunzimile insondabile ale acestui tablou terifiant, alcătuit din

nenumărate cercuri concentrice, aparent nesfârşite, am zărit o lumină uluitor de puternică şi de strălucitoare. Am privit această lumină cu cea mai mare atenție, până când am devenit conştient de faptul că în centrul ei Te aflai Tu, Tată preasfânt, Lumina tuturor luminilor!

Iar din nenumăratele cercuri s-a auzit atunci un zumzet uşor, care s-a transformat într-o voce blândă, iar această voce era a Ta.

Şi am înțeles acel zumzet, care s-a transformat în cuvinte.

Iar aceste cuvinte spuneau: 'Iată, aceasta este calea iubirii care duce către viața eternă, şi implicit către Mine, Dumnezeul etern şi preasfânt şi Tatăl tău preaplin de iubire!'

După care totul s-a redus la tăcere, iar viziunea mea s-a sfârşit.

Aici s-a încheiat experiența pe care am trăit-o în timpul meditației.

O, Tată, o, mult iubitul meu Tată preasfânt, îți consacru Ție această experiență a mea şi te implor să nu respingi inima mea imperfectă, revărsând – dimpotrivă – asupra mea puterea de a Te iubi din ce în ce mai mult, acum şi de-a pururi! *Amin"*.

Capitolul 71

INTERPRETAREA DATĂ DE ABEDAM CEL MARE VIZIUNII LUI JURIBAEL. SECRETUL VIU AL SMERENIEI ŞI IUBIRII DE DUMNEZEU

(20 aprilie 1842)

După aceste cuvinte, Juribael a căzut cu fața la pământ, la picioarele sfinte ale lui Abedam, manifestându-şi în acest fel devoțiunea şi iubirea nesfârşită față de Acesta.

Aşa ar trebui să se aşeze toți cei care îl iubesc pe Dumnezeu cu toată ardoarea, smerenia şi recunoştința inimii lor: la picioarele Creatorului şi Părintelui lor.

Tatăl s-a aplecat însă rapid şi l-a ridicat pe Juribael, strângându-l la pieptul Său, pentru a respira aici viața eternă de la sursa primordială din care s-au născut toate universurile şi din care îşi va extrage de-a pururi ființa şi viața întreaga creație.

La acest piept preasfânt l-a strâns Tatăl preaplin de iubire pe Juribael, astfel încât până şi trupul acestuia s-a umplut de iubire pentru Dumnezeu.

În timp ce îl ținea astfel strâns îmbrățişat în iubirea Sa părintească, eternă şi infinită, Tatăl preasfânt i-a adresat lui Juribael următoarele cuvinte:

„Ascultă, Juribael, abia acum poți spune că trăieşti cu adevărat, iar această viață nu-ți va mai putea fi luată niciodată, căci ți-am dăruit-o acum definitiv, iar tu ai acceptat-o de la Mine, Tatăl tău preasfânt, etern şi preaplin de iubire.

Acesta este inelul etern al luminii din inima ta – viața trăită în iubirea Mea dinlăuntrul ființei tale! Căci iubirea Mea în inimile copiilor Mei este ca un cerc care creşte continuu, multiplicându-se la nesfârşit. Iar aceste cercuri, născute din această multiplicare infinită, sunt legate între ele precum verigile aceluiaşi lanț sau precum spirele unei spirale, fiecare devenind din ce în ce mai mare şi mai liberă, mai apropiată de celelalte, dar şi de sursa din care s-a născut în spațiul etern şi infinit. În plan spiritual, acest lucru înseamnă bucuria supremă resimțită la unison cu iubirea Mea părintească şi cu grația şi înțelepciunea care derivă din ea.

Această bucurie supremă este viața eternă şi eliberarea spirituală, a căror sursă este înțelepciunea primordial-eternă născută din Mine. Orice om care va deveni un copil autentic al iubirii Mele, prin propria sa viață trăită în iubire, se va putea bucura de această fericire supremă.

Altfel spus, mult iubitul Meu Juribael, viziunea pe care ai avut-o ți-a arătat calea care duce către Mine, Tatăl tău preasfânt şi al fraților tăi! Toți cei care vor urma această cale vor cunoaşte mai devreme sau mai târziu destinația sublimă şi menirea pentru care v-am creat pe toți, şi nu vor mai fi nevoiți să se întrebe: ‘Oare de ce?’ sau ‘Încotro mă îndrept?’, căci vor găsi în ei înşişi aceste răspunsuri, revelate de iubirea şi de spiritul lor – care este un purtător al iubirii. Vor înțelege astfel semnificația sublimă a intenției Mele, iar din această înțelegere se va naşte libertatea cea mai perfectă, derivată din înțelepciunea Mea infinită şi eternă, care reprezintă ordinea primordială a tuturor lucrurilor.

Cel care nu va accepta însă să păşească pe această cale va continua să caute până la moarte fără a găsi vreodată ceea ce caută, nici o cale mai scurtă sau mai rapidă, căci aceasta este o cale a iubirii şi a vieții care derivă din ea, nicidecum a încăpățânării lipsite de cea mai mică scânteie din iubirea Mea.

Şi chiar dacă în anumite cazuri există o urmă de iubire, aceasta este o iubire furată, iar cel care o trăieşte este un hoț care dă dovadă de egoismul cel mai cras cu putință.

Viața acestui tip de iubire este întotdeauna de scurtă durată, căci ea se autoconsumă, fiind separată de iubirea Mea părintească, şi deci lipsită de suport.

Da, o asemenea iubire este precum o lampă cu petrol. Dacă petrolul din ea se consumă, mai poate funcționa ea dacă nu este alimentată cu o nouă cantitate de petrol?

Nicidecum. Odată cu terminarea petrolului se stinge şi flacăra lămpii, care devine întunecoasă, rece şi moartă.

Dacă aprinzi însă petrolul direct de la sursa sa (din pământ) şi protejezi gaura prin care țâşneşte pentru ca flacăra să nu fie stinsă de vânturi sau de ape, ea nu se va stinge niciodată, ci va continua să ardă, şi încă din ce în ce mai glorios, căci va încălzi treptat zona din jur, lărgind gaura, prin care va țâşni o cantitate din ce în ce mai mare de petrol din sursa primordială.

Aşadar, mult iubitul Meu Juribael, cei care îşi vor aprinde iubirea din inimă şi îşi vor orienta această iubire către Mine, îşi vor aprinde în acest fel petrolul vieţii direct la sursă, iar flacăra lor nu se va stinge niciodată, luminându-le de-a pururi viaţa.

Tu ai aprins această sursă a vieţii tale direct la sursă. De aceea, bucură-te, căci în lumina ei L-ai găsit pe Tatăl, sursa primordială a oricărei lumini!

Să trecem acum mai departe şi să ascultăm ce are de zis Oalim. *Amin"*.

Capitolul 72

VIZIUNEA LUI OALIM: CELE TREI INIMI, FIECARE ÎN INTERIORUL CELEILALTE

(22 aprilie 1842)

Abedam l-a chemat la El pe Oalim, căruia i-a adresat următoarele cuvinte: „Oalim, copilul Meu plin de recunoştinţă faţă de iubirea Tatălui tău, vino şi povesteşte-ne ce ai trăit în timpul meditaţiei tale. Dar vorbeşte fără teamă şi fără timiditate, pentru ca nimic să nu rămână nespus; căci fiecare detaliu este important, deopotrivă pentru tine şi pentru fraţii tăi. Haide, începe! *Amin"*.

Oalim a păşit în faţă şi Mi-a mulţumit din inimă pentru marea graţie de a fi fost chemat să vorbească, la fel ca fraţii săi, după care a început să povestească ce a experimentat în viziunea sa, de o importanţă cu totul aparte pentru orice fiinţă umană. Iată ce a relatat el:

„Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, de o bunătate absolută, şi voi, dragii mei fraţi şi surori, părinţi, mame şi copii! În marea Lui graţie, Cel Preaînalt m-a chemat să vorbesc în faţa Lui şi a voastră, a tuturor, dar este extrem de greu să relatezi în cuvinte ceva ce nu poate exista pe pământ.

Nu-mi fac însă probleme, căci Cel care m-a inspirat să trăiesc această experienţă lăuntrică va şti cu siguranţă să îmi înzestreze limba greoaie cu agilitatea necesară pentru a exprima ceea ce în mod normal este inexprimabil, în termeni cât mai accesibili vouă, tuturor.

Cu adevărat, recunoştinţa mea faţă de Tine, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, nu se va stinge niciodată; căci iată, limba mea a fost deja dezlegată prin puterea Ta.

O, ascultaţi ce am de spus, dragii mei fraţi şi surori, părinţi fizici, mame şi copii, şi bucuraţi-vă alături de mine, căci Domnul, Dumnezeul nostru suprem şi Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, este bun, blând şi mai răbdător decât ne-am putea imagina vreodată noi, motiv pentru care a dezlegat limba mea şi aşteaptă acum să afle direct din gura mea ceea ce ştia deja dinainte, căci el este Cel care a trezit inima mea!

De vreme ce aceasta este voia Ta, voi vorbi, bucurându-mă deja în inima mea că fac ceva pe placul Tău, dragul şi iubitul meu Tată!

Aşadar, ascultaţi cu toţii miracolul pe care l-am trăit!

La început mi s-a părut foarte ciudat faptul că trebuie să privesc în inima mea şi m-am gândit că este imposibil să îmi plasez vreodată capul – locul în care se află cei doi ochi cu care văd în mod obişnuit – undeva la mijlocul trupului, pentru a-mi putea contempla astfel inima.

Pe când reflectam astfel la posibilitatea sau la imposibilitatea de a-mi orienta ochii către o parte interioară a corpului, mi-am pierdut subit vederea ochilor. Aproape simultan, în mine s-a făcut din nou lumină, şi am constatat că pot privi în interiorul meu la fel cum privesc de regulă în exterior, în lumina soarelui.

Nu am înţeles atunci cum de este posibil acest lucru, căci nu mai experimentasem niciodată ceva asemănător. În timp ce îmi exprimam astfel uluirea, inima mea a devenit transparentă şi am constatat în curând că în interiorul ei se află alte două inimi, ceea ce dădea un total de trei, la fel ca un sâmbure alcătuit din trei straturi în interiorul cojii dure şi ţepoase a unei castane, respectiv pieliţa maronie exterioară, mai grosieră, urmată de miezul propriu-zis al castanei, şi în sfârşit de sământa minusculă care reprezintă viaţa castanei, care va da cândva naştere unei multitudini de asemenea fructe.

În curând, inima exterioară s-a dezintegrat şi a căzut într-un fel de hău nesfârşit, în care a sfârşit prin a fi complet distrusă. Aceasta era inima materială exterioaă a corpului meu fizic.

Inima interioară, substanţială[1], a rămas însă, continuând să se dilate sub influenţa inimii din interiorul ei, extrem de luminoasă, care dorea să crească la rândul ei, aşa cum creşte o sămânţă aruncată pe un sol fertil, care sfârşeşte prin a deveni în cele din urmă un copac puternic.

La fel s-au produs lucrurile şi cu această inimă-sămânţă a mea, cea mai interioară între toate. La început părea să fie o simplă inimă, dar treptat, ea s-a dilatat din ce în ce mai mult, asumându-şi o formă umană, în care m-am recunoscut pe mine.

Văzându-l pe acest om, m-am gândit: 'Oare este acest om-inimă din interiorul meu tot o inimă?'

Şi iată, am înţeles atunci că noul om avea la rândul lui o inimă în interiorul lui!

Iar această inimă semăna cu un soare, dar lumina ei era de o mie de ori mai puternică decât a soarelui nostru la amiază.

În timp ce contemplam această inimă solară, am descoperit subit că în centrul ei o imagine minusculă, dar vie, a Ta, Tată preasfânt, – dar nu am reuşit să înţeleg cum de era posibil aşa ceva!

Pe când mă minunam astfel, m-a cuprins pe neaşteptate o stare incredibilă de extaz, iar imaginea Ta vie dinlăuntrul meu mi-a spus

[1] N. Tr. În limbajul lui Lorber, termenii „material" şi „substanţial" diferă ca semnificaţie, primul referindu-se la materia grosieră, iar cel de-al doilea la materia subtilă (numită de unele tradiţii şi „astrală").

următoarele cuvinte din interiorul inimii solare a noului om pe care l-am descoperit în mine:

‘Priveşte în sus şi vei înțelege curând cum se face că locuiesc în inima ta!’

Mi-am orientat imediat privirea în sus şi am văzut acolo, dincolo de abisul infinității, un soare de o măreție indescriptibilă, în centrul căruia Te aflai Tu, Tatăl preasfânt!

Şi din Tine ieşeau nenumărate raze de o strălucire uluitoare, din care una a căzut în inima solară a noului om dinlăuntrul meu, dând astfel naştere imaginii Tale vii în mine.

La scurt timp, omul cel nou din inima-sămânță şi-a întins brațele, încercând să pună stăpânire pe mine, adică pe omul exterior.

Acest lucru m-a înspăimântat, iar acest şoc m-a trezit din nou la realitate.

Inima materială s-a refăcut la loc din abisurile ei şi s-a plasat din nou la locul ei, înconjurând cele două inimi interioare, după care lumea exterioară mi-a devenit din nou vizibilă, iar cea interioară a dispărut complet.

Aceasta a fost experiența pe care am trăit-o.

O, Tată preasfânt, îți consacru Ție această relatare cu totul imperfectă a mea, pentru ca Tu să completezi scăpările mele, conform voinței Tale preasfinte! Facă-se voia Ta! *Amin”.*

Capitolul 73

DIVERSITATEA INFINITĂ A INDIVIDUALITĂȚILOR SPIRITUALE. VIAȚA ÎN LUMEA SPIRITUALĂ

(23 aprilie 1842)

După încheierea relatării lui Oalim, patriarhii s-au minunat foarte tare şi au început să-şi şoptească reciproc: „E prea greu de crezut! De data aceasta, miracolul spiritual transcende înțelegerea noastră!

Ai fi zis că omul este unul singur, dar iată, ce diversitate incredibilă există în interiorul lui!”

Abedam cel Cunoscut s-a dus chiar la Enoh şi i-a spus:

„Ascultă, dragul meu frate Enoh, cu toată iluminarea şi chemarea de care am avut parte, simt că s-a făcut întuneric în mintea mea!

Spune-mi, te rog, dacă tu ai înțeles ceva din ce s-a spus mai înainte. Îmi vine să intru în pământ. Până acum, şase din descendenții lui Seth şi-au expus viziunile, şi nici una nu seamănă cu cealaltă!

Ce să mai înțelegem atunci din această viață spirituală şi din lumea spirituală care îi corespunde?

Oare oamenii spirituali nu mai trăiesc unii alături de ceilalți, aşa cum facem noi pe pământ?

Căci dacă fiecare îşi poartă propria sa lume lăuntrică, se pune întrebarea: va mai fi oare vreun loc, în lumea interioară a fiecăruia, pentru frații săi şi se vor putea apropia aceştia de el, venind cu propriile lor lumi interioare foarte vaste?

Văzând că se apropie cineva, oare nu se vor retrage ei în propria lor lume interioară, la fel cum procedează melcul, care îşi retrage antenele şi se ascunde în cochilia lui atunci când întâlneşte în cale un obiect străin?

Crede-mă, dragă frate Enoh, toate aceste lumi interioare îmi par la fel de puțin legate între ele ca şi un vulcan în acțiune cu un vas plin cu lapte prins!

Cu cât încerc mai mult să pun lucrurile cap la coadă, cu atât mai mare devine confuzia în care mă zbat, şi implicit cu atât mai ignorant mă simt!

Dacă deții vreo explicație legată de aceste chestiuni pur spirituale, te rog, transmite-mi măcar o mică scânteie din lumina ta, căci nu îndrăznesc să mă apropii de Cel care este atât de ocupat cu ascultarea celor 12.

Deşi mă simt extrem de atras de El, mi se pare totuşi riscant în cazul de față! Având în vedere ignoranța mea de pomină, m-aş putea alege cu o mustrare pe cinste, şi crede-mă, sentimentul pe care îl trăieşti atunci când eşti mustrat de El nu este tocmai o plăcere!

De aceea, spune-mi măcar trei cuvinte, ca să nu mai ascult orbeşte, fără să înțeleg nimic, ceea ce se spune acolo. Facă-se însă voia ta! *Amin"*.

Înainte însă ca Abedam cel Cunoscut să-şi fi încheiat cererea, Abedam cel Mare se afla deja în fața lui, adresându-i-se lui Enoh:

„Spune-Mi, iubitul Meu Enoh, ce răspuns intenționezi să-i dai tizului meu la întrebarea încuietoare pe care ți-a pus-o?"

Enoh i-a răspuns: „Tată preasfânt, părerea mea este că dacă nu există nici un copac, vântul nu are de ce să se agațe.

Consider că întrebările lui Abedam sunt prea complicate, astfel încât nimeni nu le poate da un răspuns decât numai Tu, Tată preasfânt şi preaplin de iubire".

Abedam cel Cunoscut a căzut însă la picioarele lui Abedam cel Mare şi L-a implorat:

„O, Tată adorat! Iartă-l pe netotul care s-a făcut de râs în fața Ta şi a părinților săi, a fraților, surorilor şi copiilor săi de ambele sexe. Sunt convins că am făcut o mare greşeală punând asemenea întrebări stupide.

Ce altceva aş fi putut însă să fac auzind asemenea relatări fabuloase, imposibil de înțeles şi nemaiauzite, petrecute prin grația şi bunătatea Ta infinită?"

Abedam cel Mare l-a calmat însă, spunându-i: „Abedam, ridică-te şi linişteşte-te! Evident, întrebările tale sunt nelalocul lor, fiind născute din mintea ta materială. Dar chiar şi buruienile au fost create de Mine cu scopul

de a vă trezi prin spinii lor atunci când alergați orbeşte şi la întâmplare cu picioarele goale, fără să ştiți încotro vă îndreptați şi ce aşteptați de la viață.

Cam aşa sunt şi întrebările tale! De altfel, nu trebuie spiritual crezi că ele au crescut direct pe solul tău. Eu sunt Cel care le-am plantat acolo pentru a te trezi din vechiul tău somn, în care cazi mereu, din nou şi din nou, conştientizând cel puțin necesitatea ca omul interior să se trezească în tine, luminându-te şi alungând noaptea din ființa ta.

Pentru ca să înțelegi cu adevărat cât de mare este nebunia întrebării tale, răspunde-Mi la o singură întrebare: ce crezi tu că sunt în esență lucrurile create?"

Abedam cel Cunoscut s-a gândit o vreme, după care a răspuns: „Ei bine, din câte ne-ai povestit chiar Tu, dragul meu Tată preasfânt, ele nu sunt altceva decât gândurile Tale fixe".

Abedam cel Mare: „Ai răspuns corect. Spune-Mi acum altceva: crezi că Eu trebuie să retrag aceste gânduri, la fel cum îşi retrage melcul antenele, pentru a Mă putea apropia de voi, copiii Mei, păşind într-o formă vizibilă în fața voastră?"

De data aceasta, Abedam cel Cunoscut a rămas foarte încurcat şi a preferat să păstreze tăcerea.

Drept urmare, Abedam cel Mare l-a întrebat din nou: „Cu toate gândurile şi dorințele voastre inferioare, care alcătuiesc lumea voastră interioară, spune-Mi: în ce fel M-au împiedicat acestea să vă apropiați unii de alții? Şi totuşi, aceste gânduri inferioare reprezintă însăşi lumea voastră spirituală actuală, căci atunci când te gândeşti la cineva, el se află deja alături de tine, în spirit".

Smerit, Abedam cel Cunoscut a răspuns: „O, Tatăl preasfânt, iartă-mă pe mine, căci prostia mea depăşeşte orice imaginație!

Acum totul s-a clarificat în mintea mea". Iar Abedam cel Mare i-a spus:

„Atunci du-te la locul tău şi ascultă cu atenție ceea ce va urma, căci în acest fel îți vei clarifica şi mai mult lucrurile şi nu va mai fi necesar să pui asemenea întrebări lipsite de rost.

La urma urmei, tocmai de aceea le-am permis celor 12 să îşi reveleze viziunile, pentru ca pe viitor să nu mai aveți nici un fel de îndoieli, acum şi de-a pururi. *Amin".*

Încearcă să înțelegi ce ți-am spus. *Amin".*

Capitolul 74

ÎNVĂȚĂTURA DIVINĂ TREBUIE VERIFICATĂ PRIN MĂRTURIA SPIRITULUI DIN INTERIORUL INIMII UMANE

(25 aprilie 1842)

După ce a primit această lecţie, Abedam cel Cunoscut a rămas satisfăcut, prosternându-se în faţa lui Abedam cel Mare şi mulţumindu-i din toată inima, după care s-a ridicat şi s-a dus la locul lui.

Cât despre Abedam cel Mare, acesta l-a privit din nou pe Oalim, căruia i-a spus (şi implicit celorlalţi patriarhi):

„Acum ascultă, iubitul Meu Oalim, şi toată lumea să fie cât se poate de atentă la ceea ce voi spune în continuare!

Căci este vorba de un subiect extrem de important, pe care ar fi bine să îl înţelegeţi corect în inimile voastre!

Deşi voi Mă vedeţi cu ochii şi Mă auziţi cu urechile voastre, voi nu mai aveţi acum nevoie de aceste simţuri fizice pentru a Mă percepe, dar după voi vor veni mulţi care vor avea nevoie de ele pentru a crede în Mine şi pentru a Mă cunoaşte în inimile lor.

Cei care vor neglija această învăţătură vor uita însă de Mine şi îşi vor confecţiona zei materiali, închinându-se lor, în locul Meu. Unii dintre ei vor proceda chiar la fel ca Lameh cel din ţinuturile de jos.

De aceea, fiţi atenţi şi aderaţi la doctrina sfântă pe care am să v-o predau în continuare!

Dar mai întâi doresc să vă explic viziunea lui Oalim:

Ascultaţi-Mă! Tot ceea ce ştie cu adevărat omul, fără să îl fi auzit direct de la Mine, aşa cum este cazul vostru acum, nu poate şti decât de la strămoşii săi.

La fel au stat lucrurile şi cu voi până la apariţia Mea actuală, căci în afară de Adam şi de Eva, nimeni nu M-a văzut şi nu M-a auzit direct – ştiind tot ce ştia de la Adam şi Eva, precum şi de la unii contemporani ai lui Abel, care Mi-au putut auzi vocea prin intermediul îngerului Meu.

Aşa cum v-aţi descurcat voi până acum, la fel vor trebui să se descurce şi descendenţii voştri, ascultând din gura voastră mesajul Meu, dar mai ales deschizându-şi inimile în faţa voastră.

Ce dovezi le-aţi putea oferi voi copiilor voştri dacă Eu nu Mă voi arăta în formă vizibilă în faţa lor, aşa cum se întâmplă acum?

Nu veţi putea face altceva decât să le repetaţi suficient de des că, deşi exist pretutindeni, într-o formă invizibilă, în realitate sălăşluiesc undeva, deasupra tuturor stelelor, la o înălţime inimaginabilă, şi că voi M-aţi văzut în persoană.

Dar vor putea oare copiii voştri să fie la fel de credibili în faţa copiilor lor, de vreme ce ei nu M-au cunoscut direct, la fel ca voi?

Dacă le-ar spune că M-au cunoscut direct, ar fi nevoiţi să roşească de ruşine, iar copiii lor şi-ar da curând seama că li s-a spus o minciună.

De aceea, ei vor trebui să apeleze în mod necesar la voi ca unici martori ai prezenţei Mele, – transmiţând astfel din generaţie în generaţie acest mesaj.

Pe măsură ce trece timpul, aceste amintiri vor deveni din ce în ce mai îndepărtate, iar descendenții voștri vor ajunge să se îndoiască până și de existența voastră, nemaivorbind de a Mea. Ce se va alege atunci de învățătura Mea?

Nu vor ajunge oare acei descendenți îndepărtați să se îndoiască, în mod natural, și de ea?

Şi ce vor face ei atunci când nimeni nu le va mai putea oferi o dovadă palpabilă și autentică a învățăturii Mele actuale?

Adevăr vă spun: în acele vremuri, orice om mai influent își va putea crea propriul zeu natural, venerându-l prin pasiunile sale, și sfârșind prin a-și sili frații să se închine lui și să-i aducă sacrificii.

Când această idolatrie se va generaliza pe pământ, umanitatea se va scufunda în cea mai cumplită noapte a pierzaniei și a morții eterne, forțându-Mă astfel să trec prin foc și sabie întreaga lume, pentru a o întări în acest fel, făcând-o receptivă pentru un alt tip de judecată. Din miile de oameni existenți la acea vreme, abia dacă se va găsi câte unul care să poată fi mântuit. Cu alte cuvinte, cei mai mulți dintre ei nu vor cunoaște libertatea individuală, căci templul lor va fi 'materia'.

Cred că ați înțeles acum că transmisia unei învățături din gură în gură, și chiar și aceea de la inimă la inimă, nu poate fi de mare folos dacă nu poate fi verificată în mod eficient prin intermediul martorului interior.

Da, adevăr vă spun: oricât de bună, de frumoasă și de corectă ar fi o învățătură, ea devine inutilă dacă depinde exclusiv de credință, al cărei fundament nu rezidă decât în tradiția străveche și al cărei unic martor al autenticității sale este inima oarbă.

Voi înșivă ați devenit incredibil de slabi, deși învățătorii voștri primordiali sunt încă în viață. Ce credeți că se va întâmpla atunci cu descendenții voștri, care se vor lupta orbește unii cu alții, punând la îndoială însăși existența voastră?

De aceea, vă repet: nici o învățătură nu poate fi de folos dacă esența ei nu poate fi realizată prin mărturia Mea vie din inima omului!

Oalim reprezintă un asemenea exemplu viu al acestei mărturii. În acest fel va trebui să predați învățătura referitoare la numele Meu și la natura Mea plină de iubire, de grație și de sfințenie, atunci când le veți vorbi copiilor voștri despre Mine. Nu vă limitați așadar numai la predarea verbală a învățăturii, ci aveți mare grijă să deveniți un model viu pentru ei, exemplificând această învățătură prin comportamentul vostru exemplar. Aceasta este singura manieră în care vă puteți asigura că toți cei care acceptă cu inima curată această învățătură vor descoperi în curând în inimile lor martorul viu și sfânt pe care l-a văzut Oalim, cu lumina sa orbitoare, singurul capabil să depună mărturie pentru autenticitatea deplină a Cuvântului Meu, transmis lor prin intermediul vostru[2].

Oalim a descoperit în cea de-a treia sa inimă, cea mai interioară, după ce aceasta s-a structurat într-o formă umană, o altă inimă solară, în

[2] N. Tr. A se compara cu *Ioan 7; 17.*

interiorul căreia Mă aflam Eu, la fel cum voi puteți percepe imaginea sublimă a soarelui reflectată în fiecare picătură de apă. Iar această imagine a Mea i-a vorbit, la fel cum Eu vă vorbesc acum vouă, iar cuvintele sale i-au demonstrat că Eu sunt şi voi rămâne de-a pururi Tatăl preasfânt şi etern, stăpân peste divinitatea Mea sacră, sublimă şi infinită.

Omul interior al lui Oalim a reuşit să se unească aproape complet cu omul său substanțial exterior (n.n. cu sufletul său), şi parțial chiar cu omul material, cel pe care îl vedeți în fața voastră. Pentru ca fuziunea să fi fost completă, Oalim ar fi trebuit să atingă un nivel de maturitate pe care nu îl are încă.

Nu veți cunoaşte nici voi acest proces încă, decât mai târziu, când veți atinge o maturitate perfectă, dar atunci veți trăi această fuziune de-a pururi.

De aceea, acționați şi învățați-vă descendenții în consecință, transmițându-le mărturia voastră privind autenticitatea învățăturii Mele actuale, iar această mărturie va fi răsplata lor veşnică pentru integrarea acestor cuvinte în inimile lor.

Toți cei care vor descoperi această mărturie în inimile lor vor fi deja beneficiarii vieții Mele eterne, care nu le va mai fi luată vreodată, în întreaga eternitate.

Iată deci care a fost semnificația viziunii lui Oalim. Lucrurile pe care nu le-ați înțeles încă vă vor fi revelate odată cu explicarea viziunilor celor care vor urma. De aceea, haideți să-l ascultăm acum pe Thuarim! *Amin"*.

Capitolul 75

VIZIUNEA LUI THUARIM: TESTUL FOCULUI IUBIRII

(26 aprilie 1842)

După care Abedam cel Mare l-a chemat la El pe Thuarim şi i-a spus: „Thuarim, a sosit rândul tău să fii chemat. Cred că nu trebuie să-ți spun mai multe. De aceea, începe să vorbeşti, fără teamă şi fără timiditate. *Amin"*.

Ezitând, Thuarim a păşit către Abedam, i-a mulțumit cu toată ardoarea inimii sale şi a început să-şi relateze viziunea avută înaintea Mea şi a patriarhilor.

Iată care a fost această viziune:

„O, Tată preasfânt, plin de iubire şi de compasiune, a fost o grea încercare pentru mine, sărman păcătos orb în fața Ta, o, Iehova!

Tu ştii foarte bine cât de tare m-am temut în acele momente, dar patriarhii nu ştiu. De aceea, voi relata cu credință – conform voinței Tale sfinte – tortura insuportabilă pe care am trăit-o în acele clipe, care mi s-au părut interminabile, care şi cum eternitățile m-ar fi ținut captiv în palma lor.

Iată teribila stare pe care am trăit-o. Pe când mă întrebam, într-o stare de confuzie deplină: ‘Ce înseamnă să priveşti în interior? Sună cam stupid. Cred că nu ne-ai înzestrat întâmplător cu ochi, de vreme ce Tu eşti Creatorul nostru!

Până acum, toată lumea s-a folosit de aceşti ochi privind în exterior. Cum le-aş putea schimba atunci direcția – lucru care mi se pare imposibil –, contemplându-mă din interior, pentru a afla astfel cum arată trupul meu pe dinăuntru?’

Am încercat apoi din răsputeri să-mi întorc privirile în toate direcțiile, până când din ochi au izbucnit literalmente flăcări aprige, ca nişte sfere de foc, lucru care m-a înspăimântat de moarte. Altminteri, nu s-a schimbat nimic, căci deşi mi-am păstrat apoi privirile liniştite, nu vedeam decât ceea ce se afla în jurul meu.

Mi-am privit de pildă frații, dar nu am reuşit să observ nimic deosebit pe fețele lor.

Văzând că nu se întâmplă nimic, am început să mă îndoiesc, gândindu-mă furios: ‘Cu siguranță, acesta nu este decât un test pentru intelectul meu!

Dar eu nu sunt un prost, aşa cum le-ar place unora să creadă!

De aceea, fiind în mod evident cel mai inteligent om de pe aici, am să renunț primul, lăsându-i pe ceilalți să se bucure de nebunia lor, dacă le face plăcere acest lucru. Cât despre mine, am de gând să rămân la vechea ordine, pe care o cunosc foarte bine.

Să privească în interior cine poate. Eu îmi voi folosi în continuare ochii în scopul pentru care m-a înzestrat Creatorul cu ei’.

Şi astfel, mânia mea a dispărut, iar eu mi-am redobândit liniştea.

Această stare de aparentă pace nu a durat însă prea mult, căci pământul de sub picioarele mele a devenit în curând la fel de moale ca nisipul sau ca zăpada proaspăt căzută, iar eu m-am scufundat în el. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, m-am trezit îngropat în măruntaiele pământului!

Întunericul era deplin, iar spațiul în care mă aflam era atât de strâmt încât aproape că nu puteam respira.

Chiar şi în această stare catastrofală în care mă aflam, m-am gândit imediat la Tine, Tată preasfânt, şi Ți-am invocat ajutorul şi grația.

Se pare însă că rugăciunile mele s-au pierdut undeva, prin nisip, căci în loc să fiu salvat, am continuat să mă scufund tot mai tare, într-un hău fără fund. Într-o disperare totală, am simțit atunci un miros insuportabil, cu mult mai pestilențial decât tot ce au experimentat vreodată nările mele pe pământ!

Apoi, subit, nisipul în care mă scufundam s-a terminat. Fericit, m-am gândit: ‘Cu siguranță, aceasta este salvarea mea’.

Cât de cumplit aveau să-mi fie însă înşelate aceste aşteptări optimiste!

Căci abia acum a început adevărata suferință, pe care nu o voi putea descrie niciodată pe deplin, neexistând cuvinte potrivite pentru acest lucru!

Tot ce pot spune este că deşi nisipul s-a terminat, am continuat să mă scufund într-un fel de mâl arzător, care devenea din ce în ce mai fierbinte pe măsură ce mă scufundam în el, mirosind din ce în ce mai cumplit.

O, Tată preasfânt! Dacă ai şti cât de mare a fost anxietatea şi nefericirea mea când mi-am dat seama că nici noroiul urât mirositor nu are fund, transformându-se treptat într-o cenuşă incandescentă, de un roşu aprins, care s-a devenit apoi un haos încins, de un alb strălucitor, la fel ca substanța pe care o aruncă afară vulcanii activi. O, limbii mele îi este imposibil să descrie groaza care m-a cuprins atunci!

Această masă lichidă şi încinsă mi-a provocat durerea cea mai îngrozitoare cu putință, absolut insuportabilă, care nu a făcut decât să îmi sporească suferința psihică pe care o simțeam deja, căci în mod paradoxal, acest foc etern nu reuşea să mă consume, nedorind sau fiind incapabil să îmi ardă măcar un fir de păr.

În acest moment nu am mai reuşit să mă rog, căci întreaga mea ființă a devenit un blestem continuu la adresa cauzei care a stat la baza acestei existențe mizerabile.

Am constatat însă că cu cât mânia mea se aprindea mai tare, cu atât mai adânc mă scufundam în marea încinsă de foc.

Când experiența a trecut dincolo de limitele ultime ale suportabilității, am strigat către Tine, din străfundurile disperării pe care o simțeam:

'Dumnezeule absurd, teribil şi crud! Dacă exişti pe undeva, distruge-mă, căci pentru această existență nu Te pot nici măcar blestema, ce să mai vorbim de mulțumiri!

Dumnezeu mizerabil, demn de întregul meu dispreț! Ce fel de satisfacție perversă îți poate da faptul că m-ai creat pentru a suferi atât de mult în chinurile inventate de Tine?'

Şi iată, pe când îmi strigam astfel blestemele teribile, am auzit subit un mare tunet, care mi-a spus pe nume şi mi-a vorbit:

'Om nefericit şi neajutorat! De ce Mă blestemi pe Mine, Tatăl tău?

Iată, te procreez acum în focul iubirii Mele infinite, ca o ființă veşnic nemuritoare, care va fi cândva întru totul asemănătoare Mie, şi te susțin cu mâna Mea părintească, pentru ca nici un fir de păr de pe capul tău să nu poată fi distrus. Ți-am dat un mic test al focului iubirii, care în termeni tereştri nu durează mai mult de trei clipe, iar tu proferezi deja cele mai cumplite blesteme la adresa Mea! Ce să Mă fac cu tine?'

Am răspuns: 'Tată preasfânt, distruge-mă, căci nu mai sunt demn de existență, de vreme ce Te-am blestemat!'

Subit, marea de foc s-a transformat într-o lumină blândă, iar eu am auzit din nou Vocea vorbindu-mi:

‘Ascultă, Eu, Tatăl tău, nu te blestem şi sunt chiar dispus să uit ce Mi-ai făcut; căci ceea ce ai văzut a fost doar o analogie a relației tale cu Mine pe pământ. Recunoaşte-Mă pe Mine, Tatăl tău, şi retrage-te din nisipurile mişcătoare ale vieții tale pământeşti, din noroiul înțelepciunii tale terestre şi din focul malefic în care te complaci. Îndreaptă-te către realitatea eternă, către focul purificator al iubirii Mele părinteşti, şi prin intermediul acesteia, către lumina pură a vieții eterne, trăită la unison cu Mine!

Aceasta este menirea pe care o ai; şi acum, revino pe pământ, unde continui să te aştept! *Amin”.*

După care m-am trezit din nou aici.

O, Tată preasfânt, mă aflu din nou aici, – dar nu ştiu încă în ce poziție mă găsesc în fața Ta!

O, dacă ar fi posibil să îmi ierți imensa ofensă pe care Ți-am adus-o, aş fi dispus să suport cu stoicism focul iubirii tale încă o mie de ani!

O, iartă-mă, iartă-mă pe mine, cel mai mare dintre păcătoşi! – Nici nu ştiu de ce mă mai rog Ție, căci sunt conştient că nu voi mai fi demn de Tine în întreaga eternitate!”

Capitolul 76

INTERPRETAREA TERIBILEI VIZIUNI A LUI THUARIM: MARELE CONFLICT DINTRE INTELECT ŞI INIMĂ

(28 aprilie 1842)

Când Thuarim şi-a încheiat relatarea şi ce a început să plângă cu lacrimi fierbinți de căință pentru aparentul lui păcat major în fața Mea, Abedam cel Mare l-a prins de mână şi i-a spus:

Ascultă şi încearcă să înțelegi, dragul Meu Thuarim. Felul în care ai procedat în viziunea ta reprezintă un păcat la fel de insignifiant ca şi pagubele provocate de o piatră care cade la vale din vârful unui munte.

Linişteşte-te, căci viziunea ta are o cu totul altă semnificație, iar cuvintele pe care le-ai auzit nu se refereau exclusiv la tine, având o semnificație universală.

Tu ai fost chemat de Mine cu unicul scop de a fi martorul Meu, trăind această experiență în plan spiritual, nicidecum cu scopul de a te provoca să comiți o ofensă în fața Mea.

Pentru ca viziunea ta să le fie însă cu adevărat de folos urmaşilor voştri, ascultați cu toții interpretarea ei!

Tentativa ta inițială de a privi cu ochi fizici în interiorul ființei tale a reprezentat efortul stupid al intelectului lumesc care încearcă să pătrundă chestiunile spirituale, deşi el a fost conceput exclusiv pentru a opera cu concepte materiale, nefiind decât un organ receptor al sufletului, care îi foloseşte acestuia pentru a înțelege lumea exterioară.

Cum ar putea el să privească şi să înțeleagă vreodată planurile spirituale, pătrunzându-le esența?

Cercurile de foc care ți-au silit ochii să privească în toate direcțiile simbolizează scânteile intelectului lumesc. Ele îi folosesc la fel de puțin înțelepciunii spirituale pe cât le-au ajutat cercurile de foc ochilor tăi fizici. Altfel spus, înțelepciunea spirituală nu va deveni nici mai ascuțită, nici mai sănătoasă decât ochii fizici supuşi unor asemenea tensiuni inutile.

Acesta a fost începutul viziunii tale, care nu a avut nimic de-a face încă cu starea ta interioară, ci exclusiv cu lumea exterioară, căreia îi dăruiesc acum un profet în persoana ta, pentru a experimenta ceea ce ai experimentat tu.

Ai început prin a te înfuria atunci când ți-am spus că îți contempli universul interior, după care ai făcut acele tentative inutile.

Această mânie a devenit curând nenaturală, copleşindu-te pentru a-ți indica orgoliul intelectului lumesc care nu acceptă să devină vreodată captivul adevărului, dorind să îşi păstreze libertatea deplină, un conducător autonom, chiar dacă îi lipseşte complet lumina, imaginându-şi că nu-şi poate găsi fericirea decât dacă toată lumea îi omagiază prostia şi nu-şi poate găsi liniştea decât dacă îşi ironizează frații cu superioritatea sa stupidă.

Această stare nu a avut însă nici o legătură cu tine, care eşti fără de păcat în fața Mea. M-am folosit de tine doar ca un profet în fața acestei lumi.

Aceasta a fost semnificația viziunii tale până în momentul în care ai început să te scufunzi în nisip. Ce ar putea simboliza această scufundare în întunericul nisipului moale, care părea să nu aibă sfârşit şi care ți-a provocat probleme respiratorii, când ai cerut ajutor, dar nu ai primit nici unul?

Iată care este explicația acestei stări:

Nisipul simbolizează cunoaşterea care începe să sufoce pe deplin inima sufletului, care cade pradă celor mai cumplite confuzii şi temeri, din cauza presiunilor la care este supusă şi întunericului în care o ține captivă intelectul.

În acest moment, inima începe o luptă cu slabele sale puteri, şi scuipând nisipul afară din gură, îşi creează un mic spațiu în care să poată respira, rugându-se cu ardoare pentru a fi salvată.

Dar intelectul lumesc, încă foarte puternic, nu renunță cu una cu două la drepturile sale şi sufocă inima din ce în ce mai puternic cu nisipul său.

Inima devine astfel nerăbdătoare şi începe să dispere. Realizând că nu poate câştiga cu adevărat lupta împotriva ei, intelectul îi permite să se scufunde în noroiul fierbinte al dorințelor pe care i le-a cultivat încă cu mult timp în urmă.

Abia atunci realizează inima tot răul pe care i l-a făcut intelectul, căruia i-a permis prea multă vreme să-şi facă de cap.

De aceea, ea începe să se revolte împotriva intelectului amăgitor şi se înfurie din nou. Adu-ți aminte de haosul încins!

Fiind un moment extrem de amar, atât pentru inimă cât şi pentru intelectul lumesc, inima cade pradă celei mai cumplite furii, fiind golită acum de orice lumină. La fel de tare se înfurie şi intelectul, căci fără inimă se simte golit de orice căldură şi de combustibilul de care are nevoie pentru lumina sa.

Acesta a fost momentul în care te-ai răzvrătit împotriva Mea în inima ta, şi când M-ai blestemat cu intelectul tău.

Adevăr îți spun însă: Eu nu consider niciodată lucrările intelectului ca fiind izvorâte din inimă.

De aceea, am turnat atunci peste inima ta balsamul vindecător al iubirii Mele, pentru ca ea să se vindece şi să se întoarcă la Mine pentru viața eternă, lucru pe care ți l-a indicat cu claritate vocea interioară.

Toate acestea nu au însă legătură cu tine, căci nu am dorit altceva decât să fac din tine profetul Meu pentru a depune mărturie împotriva lumii exterioare şi a înțelepciunii acesteia. de aceea, linişteşte-te şi nu te mai teme, căci ți-am oferit această experiență pentru a depune de-a pururi mărturie împotriva prostiei acestei lumi! *Amin"*.

Capitolul 77

CUM POATE FI DESCOPERIT CUVÂNTUL CEL VIU. PARABOLA FECIOAREI ŞI A PEȚITORULUI EI

(30 aprilie 1842)

După aceste asigurări primite de la Abedam, inima lui Thuarim s-a liniştit şi s-a umplut de fericire, iar el nu a mai dorit să-i dea drumul la mână.

Văzând această scenă plină de afecțiune, Abedam i-a spus cu blândețe: „Thuarim, M-ai apucat cu putere în inima ta, inclusiv cu mâinile tale. De aceea, te numesc din nou profetul Meu, dar într-o altă manieră de data aceasta.

Căci adevăr vă spun vouă, tuturor, cel care nu Mă va apuca cu aceeaşi putere ca şi Thuarim, nu va putea percepe sunetul vocii Mele în inima sa!

Iar cel care nu a perceput această voce cel puțin o dată în timpul acestei vieți terestre asemănătoare unui vis, nu a început încă să trăiască cu adevărat, oscilând încă între viață şi moarte.

Iubirea ta actuală pentru Mine este singura iubire adevărată. De aceea, iubirea celui care nu M-a apucat la fel de strâns cu inima sa precum Thuarim, aici de față, dar şi cu mâinile sale, prin intermediul lucrărilor sale de iubire pentru frații şi surorile sale, lucrări care îmi vor fi întotdeauna pe plac, – este precum un fruct necopt care poate fi smuls cu uşurință din

pomul vieții de orice vânticel înainte de a se coace, pierzându-şi astfel germenul vieții interioare.

În schimb, cel care manifestă o iubire activă este precum un fruct matur şi pregătit pentru viața eternă, căci el a descoperit cu adevărat menirea vie pentru care l-am creat, care este Cuvântul Meu etern şi viu. Acest Cuvânt este germenul vieții eterne dinlăuntrul lui.

Să spunem că cineva şi-a ales o fecioară, dorind ca aceasta să-i devină soție. El o iubeşte în secret în inima sa, zâmbindu-i din când în când, dar ezitând să o ia vreodată de mână. Spuneți-Mi: va putea crede vreodată fecioara că acesta o iubeşte cu adevărat?

O, adevăr vă spun: ea nu va crede acest lucru, spunându-i: 'Dacă m-ai iubi cu adevărat, nu ți-ai ține mâinile la spate atunci când te afli lângă mine, ci m-ai îmbrățişa cu ambele mâini.

Ştiu foarte bine că sentimentele tale sunt călduțe şi nu eziți să le flatezi – la fel ca pe mine – şi pe alte câteva fete, în funcție de capriciile tale şi de indiferența iubirii tale. De aceea, ține-te departe de mine, căci inima mea nu te-a recunoscut niciodată!'

Aceasta ar fi judecata – întru totul corectă – fecioarei adresată pețitorului cu sentimente călduțe! Şi vă mai spun: atunci când, după moartea corpului fizic, vă veți întoarce în marele regat al spiritului, Eu vă voi judeca pe viu şi iubirea voastră pentru Mine la fel cum a procedat fecioara din parabola noastră cu pețitorul ei călduț. Puteți fi convinşi de acest lucru. –

Adevăr vă spun: dacă un alt pețitor va veni la fecioara noastră, va alerga către ea cu brațele deschise, îmbrățişând-o strâns şi sărutând-o pe frunte, după care îi va spune cu vocea tremurând de iubire:

'Mult adorata mea! Ce ai vrea să fac pentru a-ți dovedi imensa mea iubire pentru tine?'

Ce credeți că va face fecioara noastră, – chiar dacă până atunci ea nu s-a gândit niciodată la el? Credeți că îl va respinge şi pe acesta, la fel ca pe cel de dinainte?

Nicidecum! Vă asigur că ea se va agăța de el cu toată iubirea şi căldura inimii sale.

Exact la fel voi proceda şi Eu.

Îi voi răspunde celui care Mă va îmbrățişa în inima lui şi cu brațele sale cu îmbrățişarea iubirii Mele şi nu îl voi mai respinge niciodată, în eternitate.

În schimb, cel care va proceda la fel ca pețitorul din parabolă nu se va apropia de Mine nici măcar cu lățimea unui fir de păr!

Aşadar, dragul Meu Thuarim, ai devenit acum un nou profet al Meu, depunând de-a pururi mărturie privind natura adevăratei iubiri a celui care doreşte să se apropie de Mine pe această cale.

Orice om care va proceda la fel ca tine, în spirit şi adevăr, se va afla instantaneu acolo unde te afli tu acum, putând depune oricând mărturie profetică privind acest adevăr.

El va descoperi astfel în sine menirea profundă pentru care l-am creat pe om.

Iar această convingere interioară nu este altceva decât viața eternă născut din Mine şi trăită întru Mine.

Tu ai cunoscut deja această convingere şi poți depune oricând mărturie exterioară pentru ea. De aceea, marea ta misiune s-a încheiat.

Mai există însă multe lucruri ascunse care urmează să vă fie revelate. De aceea, haideți să-l ascultăm împreună pe Rudomin, pentru a vedea ce a perceput acesta în timpul meditației. *Amin".*

Capitolul 78

VIZIUNEA URIAŞULUI RUDOMIN. SEMNIFICAȚIA OMULUI CA ŞI COPIL AL LUI DUMNEZEU

(2 mai 1842)

După aceste cuvinte, Abedam s-a despărțit de Thuarim, dar numai în plan fizic, nu şi spiritual. deşi în continuare copleşit de iubirea şi starea sa de recunoştință, Thuarim a fost nevoit să-i dea drumul la mână, fără să renunțe însă la fuziunea din inima sa cu Acesta. În această stare de spirit, el s-a dat înapoi câțiva paşi, mergând cu spatele, la fel ca şi Sehel, pentru a nu-L pierde din priviri pe Cel pe care L-a recunoscut definitiv ca fiind Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire.

Când Thuarim a ajuns înapoi printre frații săi, Abedam l-a convocat la El pe Rudomin, spunându-i: „Rudomin, vino şi depune şi tu mărturie în fața noastră. *Amin".*

Uriaşul Rudomin s-a grăbit să iasă în fața fraților săi, rămânând în centru ca un stâlp al boltei cereşti, încremenit în smerenia, iubirea şi respectul său față de Abedam cel Mare.

Cu toată smerenia sa, atitudinea lui exprima din plin o stare de mare demnitate şi pace interioară, care nu se putea exprima într-un asemenea grad decât în Rudomin, a cărui statură uriaşă o depăşea cu mult pe cea a fraților săi, inclusiv a lui Adam, căci avea o înălțime de 16 şchioape şi un trup enorm, dar puternic şi bine structurat din punct de vedere muscular.

Văzând că uriaşul ezită prea mult să ia cuvântul, din ce în ce mai speriat şi mai respectuos în fața Celui din fața sa, Abedam i-a adresat o privire prietenoasă şi l-a întrebat:

„Rudomin, de ce eziți în fața Mea, care sunt tatăl şi Dumnezeul tău?

Ce anume îți ține inima captivă şi limba legată?

Renunță la chestiunile secundare care te preocupă, deschide-ți inima şi vorbeşte! *Amin".*

Aceste cuvinte încurajatoare au pătruns ca un balsam eteric al vieții în ființa lui Rudomin, inima sa s-a eliberat de anxietate, iar limba sa a devenit mai uşoară ca un fulg. El a început să vorbească cu vocea sa de tunet, atât de puternică încât ecourile sale puteau fi auzite reverberate de pereții munților din apropiere, înainte de a dispărea cu totul.

Iată relatarea lui: „Dumnezeule, Tată, Tu, iubire eternă şi pură, mai sfântă decât orice altceva! Cine Te-ar putea iubi şi slăvi atât cât meriți, în deplin acord cu maiestuozitatea Ta perfectă? Căci mari şi minunate sunt darurile Tale pentru noi, o, Tată preasfânt!

Ce înseamnă omul, în nimicnicia lui desăvârşită, în fața Ta, Dumnezeule atotputernic şi etern, pentru a-ți aminti de el, lăsându-l să se bucure atât de plenar de revărsarea grației tale infinite, a iubirii şi compasiunii Tale absolute?

Abia acum îmi dau seama cu toată claritatea că Tu, Dumnezeul meu, eşti un adevărat Părinte, iar noi suntem copiii Tăi, căci ce altă relație ar putea exista între noi şi Tine, de vreme ce noi ne-am născut prin voința Ta sfântă, prin iubirea Ta nesfârşită?

Da, da, Tu eşti cu adevărat Tatăl nostru preasfânt, iar noi suntem într-adevăr copiii Tăi, beneficiari ai măreției Tale nesfârşite, sublime şi atotputernice, deşi suntem în sine mărunți şi insignifianți, căci nimic nu ne aparține cu adevărat nouă, de vreme ce Tu ai fost cel care ne-a creat din iubirea Sa infinită şi eternă.

Dacă ne laşi pe cont propriu, noi nu mai însemnăm nimic. În inima Ta părintească devenim însă mari, nesfârşit de mari, şi incredibil de puternici, astfel încât lumile şi universurile dispar la cea mai uşoară respirație a noastră la fel ca un fir de praf dus de un vânticel blând.

Cu adevărat, nu aş fi îndrăznit să afirm aşa ceva dacă nu aş fi perceput aceste lucruri în viziunea pe care am trăit-o!

Am trăit cu putere acest adevăr, prin grația Tatălui ceresc, şi de aceea îndrăznesc să-l rostesc acum cu glas tare.

La scurt timp după ce am primit sarcina sacră de a-mi contempla universul interior, pământul şi întreaga boltă cerească au dispărut din fața ochilor mei, şi m-am trezit plutind de unul singur în mijlocul spațiilor infinite. Multă vreme, ochii mei au privit în gol profunzimile acestor spații, fără a vedea nimic, nici măcar un fir de praf, căci întreaga creație dispăruse în vreun abis al infinității.

Eram singur şi pluteam fără nici un suport, fără vreun glob pământesc de care să mă agăț, prin spațiile infinite şi eterne.

Subit, prin minte mi-a trecut un gând măreț, iar acest gând mi-a vorbit în cuvinte sacre, după cum urmează:

'Şterge cu degetul mic de la o mână degetul mic de la unul din picioarele tale, şi vei găsi un fir de praf; examinează acest fir!'

Am făcut aşa cum mi-a vorbit cuvântul. Spre marea mea uimire, firul de praf a început curând să se dilate, dizolvându-mi întregul deget într-un mare număr de atomi materiali. Şi fiecare din acest atom a continuat să

crească, transformându-se în dori, luni şi universuri întregi, care au ţâşnit din mâna mea în spaţiile infinite, populându-le cu nenumărate fiinţe.

M-am cutremurat până în adâncurile fiinţei mele în faţa propriei mele măreţii şi m-am gândit: 'Cum, toate acestea s-au născut din degetul meu, fără ca eu să le fi perceput vreodată?'

Am auzit atunci o altă voce în interiorul meu, spunându-mi: 'Credeai cumva că fiii lui Dumnezeu nu sunt decât nişte musculiţe care se târăsc pe pământ?

Priveşte-ţi propria măreţie şi compar-o cu firul de praf din faţa ta! Vei înţelege astfel cine eşti şi cât de mult depind lucrurile de degetul tău mic!'

Am simţit atunci cum mă înalţ. Toate lumile pluteau ca nişte fire uşoare de praf prin faţa ochilor mei uluiţi. La scurt timp, din mine s-a născut o lumină atotputernică, ce a umplut întregul spaţiu.

Abia în această lumină am recunoscut în sfârşit măreţia copiilor lui Dumnezeu, cu care nimic din întreaga creaţie nu poate fi comparat. Am înţeles astfel de ce a venit la noi Tatăl preasfânt, pentru a ne învăţa personal calea care duce către infinitate.

Asta este tot ce am văzut şi tot ce am simţit.

În rest, nu a mai fost nimic. Îţi consacru Ţie, Tată şi Dumnezeul meu, toată iubirea, recunoştinţa şi slava mea, acum şi de-a pururi! *Amin".*

Capitolul 79

EDUCAŢIA SECRETĂ PRIMITĂ DE RUDOMIN PENTRU A PUTEA DEVENI PROFET. MĂREŢIA SPIRITULUI UMAN

(3 mai 1842)

După această relatare a lui Rudomin, urmând un impuls interior, Enoh L-a întrebat în secret pe Abedam:

„O, dragul meu Părinte Abedam, Rudomin a proclamat cu voce tare măreţia omului, aşa cum a perceput-o el în interiorul său, dar nu crezi că a exagerat puţin?

Ar fi bine ca el să păstreze limitele adevărului, ştiut fiind că întrecut nu prea a excelat în această privinţă, exagerând de multe ori ceea ce povestea.

De câte ori nu a făcut din ţânţar armăsar, ba chiar un elefant sau un mamut, motiv pentru care mulţi dintre fraţii şi surorile sale nu se puteau înţelege cu el, căci vocea lui extrem de puternică îi reducea imediat la tăcere, lucru care în timp m-a forţat pe mine – tatăl lui – să îi cer să îşi ia posesiunile şi să plece în exil în ţinutul de la răsărit.

M-a ascultat, căci şi-a dat seama că sunt foarte preocupat de menţinerea liniştii şi păcii în gospodăria mea. Şi-a luat şi o soţie, dar nu a reuşit să procreeze mai mult de trei copii în 80 de ani.

Pe scurt, este un om oarecum particular, pe care întâmplător îl cunosc bine, căci sunt părintele lui. Acesta este motivul pentru care mă cam îndoiesc de adevărul discursului lui rostit cu o voce atât de puternică şi pentru care am îndrăznit să păşesc în faţa Ta, dragă Tată, lucru neobişnuit pentru mine, pentru a-ţi cere iertare în cazul în care acest fiu al meu a comis o ofensă înaintea Ta".

Auzind cuvintele lui Enoh, Abedam s-a întors către el şi i-a spus: „Mult iubitul Meu Enoh, ascultă, atâta vreme cât nu ţi-ai făcut probleme în legătură cu lumea exterioară, ci cu Mine, preocuparea ta a fost justă, căci s-a născut din iubirea ta pentru Mine. În ceea ce priveşte grija ta legată de neadevărurile ocazionale rostite de fiul tău, te asigur însă că ea nu-şi avea locul.

Te asigur că Eu am fost instructorul său încă de la naştere, conducându-l personal şi ajutându-l să devină cel care se află acum în faţa noastră.

Evident, ai contribuit şi tu cu educaţia dată în numele Meu, dar te asigur, Enoh, fiul Meu adorat mai presus de oricine, că educaţia oferită în secret de Mine – fără ştirea ta, şi chiar a lui – a fost mai bună ca a ta.

Datorită acestei educaţii, el se află acum aici oferind o mărturie concretă în faţa voastră că nu a ieşit din şcoala Mea cu mâinile goale.

De aceea, nu-ţi mai fă asemenea probleme. Ascultă, Eu nu transform niciodată mincinoşii în predicatori ai adevărului Meu în faţa maselor, şi nu îi chem cu vocea Mea eternă, a iubirii şi adevărului, decât pe aceia care au – la fel ca şi tine, iubitul Meu Enoh – o inimă dintre cele mai pure.

De vreme ce l-am chemat pe fiul tău, poţi să-ţi iei liniştit gândul de la ideea că s-a comis vreo greşeală; căci tot ce s-a întâmplat a fost lucrarea Mea. Înţelegi ce îţi spun, dragul Meu Enoh?

Ascultaţi, voi toţi! I-am dăruit lui Rudomin o măreţie deosebită, inclusiv în plan fizic; în strictă conformitate cu şcoala Mea, el a susţinut întotdeauna în faţa voastră că omul înseamnă mult mai mult decât un vierme care se târăşte prin praful pământului.

Vocea lui puternică, primită la aceeaşi şcoală, v-a demonstrat – mai întâi de toate – că puterea din piept este mult mai mare decât cea din interiorul capului. În al doilea rând, ea v-a dat măsura exactă a măreţiei iubirii prin comparaţie cu intelectul. În al treilea rând, el v-a demonstrat în numele şcolii Mele, prin puterea vocii lui – în faţa căreia fraţii şi surorile sale trebuiau să păstreze tăcerea – că mintea, cu toate simţurile şi calculele sale, trebuie să se supună în faţa inimii ori de câte ori aceasta din urmă se dovedeşte în mod evident un învăţător mai bun. – Ai înţeles acum, mult iubitul Meu Enoh?

Graţie şcolii Mele, el obişnuia să facă dintr-un fir de nisip o întreagă lume[3], la fel cum în viziunea pe care a trăit-o a făcut dintr-un fir de praf o întreagă creaţie. În felul său particular, el v-a învăţat ce este natura umană

[3] N. Tr. Aluzie la exagerare. Dacă nu ar fi existat corespondenţa cu a doua parte a frazei, am fi tradus expresia prin „obişnuia să facă din ţânţar armăsar".

şi faptul că divinitatea omului sălăşluieşte în inima sa, grație căreia poate face lucrări minunate, infinit mai mari decât simpla contemplare a unei creații, pentru a ajunge apoi la concluzia: 'Da, este o operă minunată!', uitând apoi de sentimentele sublime pe care le-a trăit până atunci.

Adevăr vă spun vouă, tuturor: cu toții ar trebui să faceți din țânțar armăsari, elefanți şi mamuți, – căci inima nu este mai mare decât un țânțar, dar poate realiza lucruri infinit mai mari decât ea, reducându-le în schimb pe altele, precum intelectul – care la voi este mai mare decât munții –, la dimensiunile unui țânțar. Dacă ați proceda în acest fel, ați putea înțelege multe alte lucruri predate la şcoala Mea, pe care Rudomin a urmat-o.

Din păcate, în cazul multora dintre voi lucrurile stau exact pe dos. Aşa se explică de ce nu puteți înțelege în ruptul capului de ce l-am chemat inclusiv pe Rudomin.

Acum vă puneți întrebarea: 'Ce înseamnă această şcoală interioară? Cum trebuie înțeleasă ea?'

Dar Eu vă spun: atunci când observați fenomenele cerului, voi vă adunați laolaltă şi vă puneți mințile la contribuție, gândindu-vă ani de zile, până când ajungeți la concluzia: 'Iată cum s-au petrecut lucrurile!'

Ați observat astfel strălucirea stelelor, traseele vânturilor, zgomotele animalelor şi păsărilor, vuietul mării, – şi întotdeauna ați tras concluzii extraordinare.

Spuneți-Mi însă, de ce nu ați aplicat astrologia voastră şi semnelor nemuririi din interiorul omului, de ce nu ați studiat cu aceeaşi atenție stelele de pe cerul vostru lăuntric?

Scârțâitul unui greier vi s-a părut mai minunat decât limbajul omului nemuritor, imaginea vie a iubirii Mele părinteşti.

O, oameni orbi, ce este mai sublim: acțiunea şi gesturile unui copil sau distrugerea unui munte, provocată de un milion de trăznete?

Iată, aceasta este şcoala vieții eterne. Ea înseamnă mult mai mult decât universul din firul de praf de pe degetul mic al lui Rudomin, – infinit mai mult decât întreaga vastitate a creației vizibile nesfârşite!

Cunoaşteți-l pe omul din interiorul omului. Cunoaşteți semnele acestuia şi învățați să le interpretați în spiritul iubirii şi al adevărului care derivă din ea. Abia atunci veți putea cunoaşte cu înțelepciune cine este mai mare şi ce se predă în şcoala Mea, precum şi felul în care poate fi recunoscută aceasta din semnele vii ale omului interior.

Adevăr vă spun: lacrima unui copil nou-născut conține deja în ea lucruri infinit mai mari decât un soare central!

Aceasta a fost semnificația viziunii lui Rudomin. Urmăriți să o înțelegeți şi acționați în consecință, dacă doriți să descoperiți cu uşurință viața eternă. *Amin"*.

Capitolul 80

DIVINITATEA OAMENILOR CARE AU ATINS STATUTUL DE COPII AI LUI DUMNEZEU

(6 mai 1842)

După aceste cuvinte, Enoh i-a mulţumit cu cea mai mare iubire şi smerenie lui Abedam pentru această lecţie sacră şi atât de importantă, iar ceilalţi patriarhi şi copii i-au urmat exemplul.

După aceste mulţumiri, Enoh s-a îndreptat din nou către vechiul său loc, lângă Garbiel.

Cât despre Abedam, acesta s-a întors către Rudomin şi i-a adresat următoarele cuvinte:

„Ascultă-Mă, dragul Meu Rudomin, şi încearcă să înţelegi care a fost semnificaţia profundă a viziunii tale!

Ştiţi cu toţii, cei care vă aflaţi pe aceste înălţimi sacre, în jurul Meu, că Eu sunt Dumnezeu cel Unic şi Etern, vorbindu-vă ca Părinte într-o formă vizibilă, manifestându-Mă în faţa ochilor voştri şi învăţându-vă.

Dacă Tatăl este Dumnezeu, este evident că cei care îi sunt copii nu pot fi câini, pisici, boi, vaci, viţei, măgari, şi aşa mai departe, ci vor fi ceea ce este şi Tatăl lor, locuind şi lucrând alături de El.

Aceasta este ordinea Mea eternă: ca pretutindeni şi la toate nivelurile, copiii să fie identici cu părinţii lor!

Din acest motiv, în fiecare fruct există o sămânţă în care se găseşte ascunsă perfecţiunea tatălui.

Astfel, dacă este plantată în pământ, sămânţa va creşte şi se va transforma în aceeaşi plantă din care a provenit, în acelaşi tufiş sau copac.

La fel stau lucrurile şi în lumea animalelor. – Nu-Mi pot imagina ca un leu să iasă din altceva decât tot dintr-un leu; la fel şi în cazul păsărilor şi al celorlalte animale, până la om. În cazul din urmă, fiul tatălui devine după ce creşte un bărbat plin de potenţial şi putere, în timp ce fiica mamei se transformă într-o femeie care îi seamănă celei din urmă, şi toţi reprezintă câmpul sacru în care Eu însămânţez fructele vieţii eterne.

Dacă aşa se petrec lucrurile aici, în planul material limitat, cu atât mai clare sunt ele în planul spiritual!

De aceea, atunci când vă spun că sunteţi copiii Mei, spuneţi-Mi, dragii Mei copilaşi, ce înseamnă acest lucru?

De ce îmi spuneţi voi Tatăl vostru şi de ce vă numesc Eu copiii Mei?

De ce credeţi că insist atât de mult să Mă recunoaşteţi cu toată sinceritatea ca fiind unicul vostru Părinte, să Mă iubiţi şi să Mă urmaţi, să Mă slăviţi, să Mă adoraţi şi să Mă ascultaţi numai pe Mine, complet şi în toate? – Tot nu înţelegeţi?

Cine mai sunt Eu, în afară de Părintele vostru?

Ei bine, Eu sunt Dumnezeu cel etern, infinit, atotputernic şi adevărat!

Dar dacă Eu, adevăratul şi unicul vostru Părinte, sunt în esenţa Mea Dumnezeu, ce puteţi fi voi, în calitate de copii ai Mei?

Adevăr vă spun: şi voi sunteţi Dumnezei, la fel ca şi Mine, Tatăl vostru, – cu singura diferenţă (care pe pământ este imuabilă, cel puţin în plan fizic) că tatăl va rămâne întotdeauna un părinte pentru copilul său, în timp ce fiul nu-i va putea spune niciodată tatălui său: 'Eu te-am conceput'.

Altfel spus, din sământă nu mai poate ieşi un alt copac, similar cu primul.

Tatăl rămâne întotdeauna tatăl, iar fiul rămâne întotdeauna fiul, căci această relaţie este imuabilă.

Aceasta este marea diferenţă între Mine şi voi. Eu singur sunt Tatăl, în timp ce voi nu puteţi fi altceva decât copiii Mei dragi, pe care îi aşteaptă o mare moştenire în marea casă a Tatălui lor.

Aceasta a fost, dragul Meu Rudomin, sublima semnificaţie a viziunii sacre pe care ai avut-o, depunând mărturie în faţa ta, şi prin tine în faţa celorlalţi, asupra naturii reale a copiilor Mei, şi spunându-le:

„Omule, aminteşte-ţi şi meditează profund în inima ta Cine este Cel căruia îi spui 'Tată ceresc' şi de ce!

Devino demn de El, împlinind menirea pe care ţi-a dăruit-o, pentru a deveni copilul Său drag, la fel de perfect ca şi El!'

Într-adevăr, dacă doriţi să atingeţi pentru totdeauna statutul de fii ai Mei, va trebui să deveniţi la fel de perfecţi ca şi Mine.

Aceasta este menirea voastră supremă, să deveniţi copiii Mei, la fel cum Eu sunt Părintele vostru.

Ca să înţelegeţi mai bine acest adevăr, mai profund şi mai sacru decât oricare altul, haideţi să-l ascultăm pe Horedon, pentru a afla ce a perceput acesta în timpul meditaţiei sale. *Amin"*.

Capitolul 81

HOREDON ESTE CHEMAT SĂ ÎŞI RELATEZE VIZIUNEA

(7 mai 1842)

După ce a ascultat cu mare smerenie cuvintele lui Abedam, gravându-le profund în inima sa, Rudomin i-a mulţumit din inimă, şi-a aplecat trupul uriaş până la pământ, după care s-a întors la vechiul său loc, îndemnat de o palmă pe umeri dată cu prietenie de Abedam, mergând însă cu spatele, pentru a nu-L pierde din vedere pe Tatăl preasfânt. Între timp, afară se întunecase complet, căci era deja seara târziu, dar mai ales datorită faptului că cerul s-a acoperit subit cu nori grei –, lucru obişnuit prin aceste părţi, motiv pentru care nimeni nu l-a remarcat.

Când vulcanii din apropiere emanau foc, cu greu te puteai aştepta la o noapte liniştită.

De aceea, singura lumină pe care o percepeau patriarhii era lava emanată de câțiva vulcani aflați la mare distanță.

Când Abedam l-a chemat la El pe Horedon, spunându-i: „Horedon, de vreme ce vederea nut e mai ajută pe întunericul acesta, urmează vocea Mea şi arată-te în fața noastră. Pe viitor, după ce actuala Mea vizită pe pământ se va fi sfârşit, va trebui să îmi urmați cu toții vocea, dacă veți dori să Mă urmați, căci de văzut nu Mă veți mai putea vedea", Horedon s-a ridicat prompt şi s-a îndreptat către Abedam. Cum vocea Acestuia nu se auzea însă continuu, el a rătăcit o vreme printre patriarhi, incapabil să găsească locul în care se afla Abedam.

În curând, vocea lui Abedam s-a auzit din nou, chemându-l pe Horedon, care mergea într-o direcție cu totul greşită. Acesta s-a întors imediat, uimit să constate că ratase direcția bună.

Abia acum s-a îndreptat el în linie dreaptă către direcția în care îl chema vocea. Fiind însă nevoit să ocolească tot felul de oameni care îi stăteau în cale, pentru a putea avansa, el s-a rătăcit din nou, ajungând într-un loc cu totul diferit de cel în care se afla Abedam. După o vreme, Domnul l-a strigat din nou.

De data aceasta, Horedon i-a răspuns cu lacrimi în glas:

„O, Tată adorat şi preasfânt! Dacă nu vei veni Tu la mine în această noapte întunecoasă, voi continua să mă rătăcesc; căci nu pot ajunge la Tine, fiind nevoit să ocolesc tot timpul şi pierzând astfel direcția bună!"

Abedam cel Mare l-a strigat atunci din nou: „Horedon, vino aici, acolo unde vezi, în spatele Meu, un munte arzând în depărtare!"

Horedon a urmat din nou vocea, dar nu a reuşit să-şi păstreze direcția bună, fiind nevoit să ocolească mai multe grupuri de persoane, astfel încât nu şi-a împlinit nici de data aceasta scopul propus.

Abedam l-a strigat atunci din nou, spunându-i: „Horedon! Cât timp mai trebuie să te aştept?" Horedon s-a întristat şi a blestemat noaptea, spunând:

„Blestemat fie acest întuneric, căci reprezintă un obstacol în calea către țelul cel sacru, ascunzându-L de privirile mele pe Cel pe care inima mea îl caută şi îl iubeşte mai presus de orice, astfel încât nu pot ajunge la El!

O, Tată, ai milă de mine şi fă să fie lumină, în marea Ta grație, pentru ca noaptea să dispară şi pentru a Te putea vedea din nou, alergând către Tine cu toată viteza, o, dragul meu Tată!

Sau vino Tu la mine şi îngăduie-mi să Te aştept în linişte, plin de aspirație şi trist din cauza acestei nopți întunecate. Facă-se voia Ta sfântă!"

Abedam i-a spus atunci lui Horedon: „Întrucât văd că nu reuşeşti să Mă găseşti deloc, spune în inima ta, în numele Meu: 'Tu, munte de colo,

situat la granița cu ținutul în care locuiesc copiii din regiunea dimineții, aprinde-te şi luminează acest loc!'

Dacă vei rosti aceste cuvinte cu credință mare, ele se vor împlini! *Amin"*.

Cu inima plină de focul iubirii, Horedon i-a mulțumit lui Abedam şi a rostit cuvintele indicate, cu cea mai mare credință în suflet.

Instantaneu, pământul a început să se cutremure şi, cu un zgomot de tunet, lava muntelui a izbucnit în sus, luminând întreaga zonă ca şi cum ar fi fost zi.

Horedon l-a văzut atunci pe Abedam chiar lângă el, i-a mulțumit cu toastă iubirea şi i-a spus:

„O, Tatăl adorat şi preasfânt, cât de mare este atotputerea Ta – şi cât de bun eşti Tu! Abia acum îmi dau seama cu toată claritatea că această rătăcire a mea a fost una intenționată, cu scopul de a nu mai fi nevoit să vorbesc în fața Ta!

Căci ceea ce s-a întâmplat acum s-a întâmplat şi mai devreme, în meditația pe care am trăit-o.

Tot ce am trăit atunci am exemplificat acum practic.

O, Tatăl preasfânt, îți consacru Ție întreaga mea iubire, recunoştință şi prețuire! *Amin"*.

Capitolul 82

DEMNITATEA ŞI MĂREȚIA STATUTULUI DE FIU AL LUI DUMNEZEU

(9 mai 1842)

După această demonstrație vie a viziunii trăite de Horedon, descrisă în puține cuvinte de acesta din urmă, Abedam l-a întrebat:

„Horedon, acum că toată lumea cunoaşte în ce a constat viziunea ta, te întreb, la fel ca şi pe ceilalți: care este semnificația ei profundă?

O mare parte a acestei semnificații a fost deja revelată de Rudomin. De aceea, nu vă va fi greu să adăugați cele câteva explicații suplimentare pe care le-ați primit acum. de aceea, cine are curajul să vorbească, să păşească în față şi să o facă!"

Auzind cererea lui Abedam, L-au rugat cu toții să dea El Însuşi explicațiile necesare, în marea Lui grație. Deşi ştiau foarte bine că nimeni din cei care vorbeau în numele Lui nu ar fi fost capabil să spună minciuni, cuvintele rostite de o altă gură nu ar fi fost la fel de puternice şi pline de viață precum cele rostite de gura sacră a Tatălui preasfânt.

Abedam a dat curs acestei cereri a copiilor Lui, spunându-le: „O, copiii Mei, cât de naive sunt încă inimile voastre! Ce a făcut în numele Meu

Horedon, acum numai câteva clipe, când nu reuşea să Mă găsească, din cauza nopții întunecate?

El a rostit, cu o încredere deplină în Mine, cuvintele pe care i le-am indicat, iar pereții înalți ai muntelui alb s-au despicat, aruncând afară lava încinsă din măruntaiele pământului şi luminându-ne astfel noaptea.

Ați avut cu toții dovada vizibilă a puterii Cuvântului Meu, chiar dacă acesta fost rostit de gura unui copil. Cum puteți afirma atunci că puterea Cuvântului Meu scade dacă el este rostit de unul dintre voi?

Când simte tatăl mai mult că este un părinte adevărat: atunci când își cheamă copiii, sau atunci când este numit 'Tată adorat' de către aceştia?

Atunci când îşi spune: 'Sunt un părinte', deşi nu are nici un copil care să-l recunoască drept tată, sau atunci când vine acasă şi copiii săi se grăbesc să-l întâmpine cu bucurie, strigând: 'O, tată, tată, dragul nostru tată!'?

Spuneți-Mi: care dintre aceşti doi părinți este mai părinte decât celălalt?

Văd că vă spuneți în inimile voastre: atunci când copiii săi îl strigă: 'Tată'.

Vedeți aşadar, cu toată naivitatea de care dați încă dovadă, că orice tată se simte părinte îndeosebi atunci când copiii săi îl strigă 'Tată', nu atunci când își spune el însuşi astfel. În gura copiilor săi, cuvântul 'tată' prețuieşte mult mai mult decât în propria sa gură!

Când vă simțiți voi înşivă mai plăcut impresionați auzind acest cuvânt, atunci când vă numiți singuri 'tată' în fața copiilor voştri, sau atunci când aceştia vă strigă astfel, plini de iubire şi de încredere în voi?

Dacă voi înşivă percepeți această diferență, ce credeți, că Eu sunt mai puțin Părinte decât voi?

O, cât de naivi sunteți! Voi nu ați înțeles până acum că în virtutea libertății pe care v-am acordat-o încă de la începuturile eternității, intenția Mea a fost ca voi să vă bucurați de-a pururi de tot ce este mai puternic şi mai bun!

De vreme ce nu puteți contesta acest lucru în inimile voastre, la ce vă folosesc aceste pretexte?

De aceea, Horedon, spune-ne în câteva cuvinte care a fost semnificația viziunii tale. Iar voi, ceilalți, înscrieți adânc în inimile voastre cuvintele rostite de Horedon! *Amin".*

Iar Horedon a început imediat să rostească în numele Meu următorul discurs, întru totul demn de a fi reținut:

„Dragi părinți, frați şi copii, am fost chemat să vă relatez în ce constă măreția infinită a statutului de copil al atotputernicului şi eternului Dumnezeu, pornind de la viziunile avute de Rudomin şi de mine, realizând totodată nimicnicia noastră în calitate de oameni. Pe scurt, aceasta este sarcina pe care am primit-o.

Cred însă că ea este deja rezolvată, astfel încât nu mai trebuie să fac altceva decât să vă atrag atenția asupra cuvintelor deja rostite de Tatăl preasfânt, şi anume că orice Părinte se simte în primul rând părinte atunci când copiii săi îl numesc astfel.

Iată, în aceasta constă măreția şi demnitatea supremă a relației noastre filiale: mai întâi, Dumnezeu cel infinit şi atotputernic se numeşte astfel Părintele nostru, după care devine adevăratul nostru Părinte, sub forma celei mai sublime dintre iubiri, atunci când Îl recunoaştem şi Îl strigăm ca atare, cu toată iubirea din inima noastră.

De vreme ce Însuşi Dumnezeu cel infinit doreşte să se manifeste complet prin noi sub forma Tatălui, spuneți-mi, poate exista ceva mai sublim pe care ni-l putem imagina noi, oamenii?

Ce ar însemna dacă am putea prin suflul nostru să distrugem întreaga creație şi să aprindem cu un singur gând toți munții? Nimic, absolut nimic, prin comparație cu şansa pe care o avem de a-ți spune Lui, cu toată sinceritatea şi iubirea: 'Dragă Tatăl ceresc!'

Căci El, care este în esența Lui Dumnezeu cel Infinit şi Etern, este pentru noi un Părinte, prin iubirea lui nesfârşită, la fel cum noi putem deveni copiii Lui, prin iubirea pe care i-o purtăm.

Evident, El este ceea ce este, prin El Însuşi, – în timp ce noi nu reprezentăm nimic prin noi înşine, dar putem deveni totul prin El.

În acest lucru constă măreția noastră nesfârşită: în faptul că suntem copiii Lui şi că El este Părintele nostru, al tuturor!

Aceasta este semnificația supremă a viziunii pe care am avut-o, în numele Lui! *Amin"*.

Capitolul 83

STATUTUL DE FIU AL LUI DUMNEZEU ESTE MAI ÎNALT DECÂT PRIETENIA FAȚĂ DE DUMNEZEU SAU DECÂT SERVITUTEA FAȚĂ DE ACESTA

(11 mai 1842)

După aceste cuvinte ale lui Horedon, demne de toată atenția, căci au fost rostite în numele Meu, i-am spus prin gura lui Abedam:

„Horedon, adevăr îți spun: ai devenit o unealtă prețioasă pentru Mine! Tu ai proclamat acum, cu voce tare, inspirat de Mine, ceea ce mulți au căutat fără să găsească, respectiv menirea pe care Eu, sursa voastră primordială, v-am predestinat-o încă de la începuturile creației.

Adevăr vă spun vouă, tuturor, că ați atins acum acest statut filial, pe care l-ați putut restabili cu ajutorul Meu, nu numai pentru voi, ci şi pentru toți cei care au căutat acest adevăr, dar nu l-au putut găsi, nemaifiind capabili să îl recunoască singuri. Ați restabilit acest adevăr pentru eternitate, şi nici o putere pământească nu vi-l va mai putea răpi vreodată. Căci puterea care sălăşluieşte în adevărații copii ai lui Dumnezeu este mai

mare decât toate puterile din lume şi din întregul univers, cu toate fiinţele şi formele care există în el.

Aşa cum Horedon a primit statutul de fiu, la fel vi-l dăruiesc vouă, tuturor; căci cu adevărat, nu există pe pământ şi în cer nimic mai mare, mai puternic şi mai sublim decât copiii Mei. De aceea, cel care deţine statutul de copil al Meu, deţine mai mult decât i-ar putea oferi toate cerurile la un loc, o, infinit mai mult!

Căci el Mă are pe Mine, Dumnezeu cel etern, atotputernic şi infinit, Dumnezeul întregii puteri, dar şi Părintele preaplin de iubire dinlăuntrul lui, devenind astfel un om integral şi perfect, una cu iubirea, compasiunea, puterea şi înţelepciunea Mea infinită.

Acest lucru înseamnă statutul de fiu, iar acest statut vi-l ofer acum tuturor!

O, copii, există ceva mai presus de acest dar pe care vi l-aş putea oferi?

O, adevăr vă spun: nu există; căci copiii Mei înseamnă mai mult decât îngerii din ceruri!

O, copii, dacă aţi fi fraţii Mei, aţi însemna cu mult mai puţin decât în această calitate de copii ai Mei; căci ce tată ar prefera să-l aibă alături pe fratele său, şi nu pe copiii săi?

De la cine primeşte fratele moştenirea sa atunci când îşi ia o soţie: de la fratele său, sau de la tatăl său?

De vreme ce voi înşivă vă iubiţi mai mult copiii decât fraţii, cu atât mai mult Eu, Părintele primordial şi perfect, îmi preţuiesc copiii mai presus de orice.

Voi nu le puteţi dărui copiilor voştri decât roadele muncii voastre, în timp ce Eu vă dăruiesc totul, respectiv iubirea Mea, care este una cu viaţa primordială şi eternă, dusă la perfecţiune.

Acum ştiţi în inima voastră ce înseamnă să fii copilul Meu, – dar vă mai lipseşte încă un element, pentru ca această cunoaştere să devină deplină: şi anume, cine sunt cei care primesc acest statut suprem de la Mine.

Acest amănunt este de o importanţă capitală, căci adevăr vă spun: nu toţi cei care Mă strigă şi îmi spun: ‘Dragă Tată, ascultă-mă pe mine, copilul Tău’, în timp ce inimile lor rămân reci, ca şi cum ar purta o conversaţie de rutină cu o persoană oarecare (credinţa lor în Mine fiind pe măsură), – sunt cu adevărat copiii Mei!

Acest gen de copii nu sunt şi nu doresc să fie copii adevăraţi. Ei apelează exclusiv la puterea Mea, pentru a-şi satisface propria sete de putere.

Dar Eu vă spun: aceşti copii sunt la fel de departe de statutul de fii ca şi cerul de pământ. Între ei şi adevăraţii Mei copii există o adevărată prăpastie!

Alții extind atât de departe statutul de fii ai lui Dumnezeu încât consideră că toate ființele create sunt copii ai Mei.

Cred că nu mai trebuie să vă explic că aceştia se înşeală la fel de mult ca şi primii, întrucât ați înțeles deja ce înseamnă să fii copilul Meu în spiritul iubirii şi al adevărului care derivă din ea.

Este important să înțelegeți un lucru, şi anume că există o mare diferență între a-L recunoaşte pe Dumnezeu şi pe Creatorul tău, şi a deveni una cu Dumnezeu prin iubirea arzătoare pe care i-o porți, agățându-te de El fără a-i mai da drumul vreodată şi nedorindu-ți altceva decât să fuzionezi din ce în ce mai tare cu El.

Atunci când îl recunosc pe Dumnezeu, primii vor spune: 'Doamne, Creator atotputernic, sublim şi preasfânt, cât de mari şi de maiestuoase sunt lucrările Tale. De aceea, Te vom slăvi pe Tine mai presus de orice, acum şi de-a pururi!'

Ceilalți vor spune: 'O, Doamne, cât de nesfârşit de mare trebuie să fie iubirea Ta, de vreme ce în ciuda sfințeniei şi măreției Tale nu ne putem abține să Te iubim mai presus de orice.

O, cât de bun trebuie să fii Tu ca să ne îngădui apropierea continuă de Tine prin iubirea noastră!'

Altfel spus, primii se minunează în fața lui Dumnezeu pe care L-au recunoscut, în timp ce ceilalți se topesc în lacrimile lor de iubire arzătoare ori de câte ori ceva din creație le reaminteşte de Mine, intuind că dincolode bunul lor Dumnezeu se ascunde un Tată preaplin de iubire!

Înțelegeți cât de mare este diferența dintre ei?

Cei din prima categorie sunt un fel de slujitori care muncesc pentru o simbrie (răsplată), în timp ce ceilalți copii nu îşi doresc nimic altceva de la Tatăl decât pe El Însuşi.

Aceasta este marea diferență, care vă indică în ce constă adevăratul statut de fiu al lui Dumnezeu şi cine sunt cei care îl vor atinge.

Pentru a înțelege şi mai bine această realitate, haideți să-l ascultăm acum şi pe Jorias, a cărui viziune poate aprinde o lumină şi mai puternică în inimile voastre în legătură cu această chestiune extrem de importantă.

Haide, Jorias, vino la Mine şi împlineşte voia Tatălui tău preasfânt! *Amin"*.

Capitolul 84

VIZIUNEA LUI JORIAS, CEL DE-AL ZECELEA VIZIONAR. PRINCIPIUL SUPREM AL ADEVĂRATEI ÎNȚELEPCIUNI: IUBIREA, SINGURA HRANĂ CARE POATE SATISFACE SPIRITUL

(12 mai 1842)

Jorias a înaintat imediat şi, ajuns înfața lui Abedam, L-a întrebat:

„Tată adorat şi preasfânt! Ce bine ar fi dacă mi-aş putea întoarce inima pe dinafară, astfel încât şi ceilalţi să perceapă viziunea pe care am avut-o, căci numai astfel ar putea pătrunde secretele insondabile care mi-au fost revelate!

Din păcate, ei nu vor putea vizualiza ceea ce le voi povesti. De aceea, mă întreb dacă vor crede şi dacă vor accepta aceste lucruri.

Căci dacă nu le vor crede şi nu le vor accepta, mă tem că relatarea mea li se va părea o minciună pe care nici un om înţelept nu o va crede, neconsiderând-o decât o amăgire fără nici un sâmbure de adevăr.

De vreme ce viziunea mea este atât de incredibilă încât patriarhii s-ar putea chiar supăra ascultând-o, aş prefera, dragă Tată, să le pot exemplifica ce am trăit, la fel ca Horedon, antevorbitorul meu.

Căci nu sunt un vorbitor prea bun, iar când trebuie să relatez despre fapte atât de incredibile, îmi pierd cu totul şirul vorbelor! De aceea…”.

Abedam nu i-a mai tolerat însă lungul şir de scuze, drept pentru care l-a întrerupt abrupt:

„Da, tocmai de aceea vei începe să relatezi chiar acum ce ai de spus, sau vei pieri de-a pururi în spiritul tău! – Înţelegi aceste cuvinte?

Ascultă, văd că nu doreşti să prezinţi cuvintele Tatălui tău. prezintă atunci cuvintele Domnului tău, dacă cele ale Tatălui nu ţi se par suficient de bune. Dacă nici cele ale Domnului nu sunt pe gustul tău, te asigur că Divinitatea Mea va avea grijă de tine!

Deocamdată încă mai poţi rosti cuvintele Tatălui, dar ai grijă, căci atunci când Cuvântul Domnului coboară asupra slujitorilor leneşi, Cuvântul va fi teribil!

Cuvintele lui Dumnezeu sunt precum nişte tunete ale judecăţii! De aceea, ascultă cuvântul Tatălui, dacă nu doreşti să ai parte de judecată şi sclavie.

Haide, spune odată ce ai de spus şi ce ai văzut în sinea ta! Aceasta este voinţa Mea! Înţelege bine ce îţi spun. *Amin”.*

Abia acum s-a trezit Jorias la realitate, căci până atunci trăise într-un fel de vis. Plângând, el i-a cerut lui Abedam iertare pentru nebunia sa, de a nu fi înţeles în inima sa Cine este Cel care l-a ales pe el pentru această misiune.

Când Abedam l-a asigurat că Tatăl nu are deocamdată nimic de iertat, căci El nu îşi ceartă copiii, ci îi ajută întotdeauna să se ridice pe cei căzuţi, căutându-i în primul rând pe aceştia, pentru a-i ridica pe umărul Său şi a-i duce fericit acasă, Jorias a început să vorbească, după cum urmează:

„Mă aflam pe un nor strălucitor. Acolo, m-am descoperit pe Sine, după ce lumina ochilor mei fizici (destinată lucrurilor pământeşti) a dispărut cu desăvârşire, iar înlăuntrul meu s-a deschis un alt ochi, mult mai strălucitor.

Practic, asta era tot ce vedeam în întreaga infinitate. Deasupra mea nu se afla nimic, sub mine şi sub norul pe care mă aflam nu se afla de asemenea nimic, şi nici în jurul meu.

Nu-mi dădeam seama nici măcar dacă norul mă poartă cu rapiditate prin spaţiile infinite sau dacă stă liniştit, căci nu exista nimic, nicăieri, care să-mi indice fie o stare de mişcare, fie una de inerţie.

Am rămas în această stare multă vreme, care mi s-a părut chiar o eternitate.

În această monotonie greu de suportat, am început să vorbesc cu mine însumi:

'Oare ce înseamnă toate acestea? De ce sunt aşezat pe acest suport vaporos? Vai, şi mi s-a făcut o foame şi o sete!

Ce aş putea mânca aici? – Cu siguranţă, nu mi-e dat să mor prin înfometare, dovadă perioada interminabilă de când durează această stare atât de ciudată şi de nefericită.

Ce trebuie să fac?'

Am continuat astfel să vorbesc cu mine însumi: 'Ce-ar fi să sar de pe acest nor plictisitor, pe care singurele senzaţii pe care le simt sunt cele de foame şi de sete?

Da, mai bine mă arunc în hăul fără fund de sub mine! – La urma urmei, nu contează dacă voi pieri de plictiseală pe acest nor sau dacă voi cădea de-a pururi în abisurile fără fund ale infinităţii!'

Mi-am adunat atunci toate puterile, m-am târât la marginea norului, după care, cu ochii închişi, m-am aruncat în gol.

După destul de multă vreme de la saltul meu imaginar am îndrăznit să-mi deschid ochii, şi unde credeţi că mă aflam? Pe acelaşi nor ca şi înainte, la fel de înfometat şi de însetat!

Era evident că nu pot scăpa de el, la fel cum nu putem noi aici să ne aruncăm de pe pământ în spaţiul înstelat de deasupra noastră.

Văzând că sunt astfel captiv pe norul cu pricina, prin minte mi-a trecut un mare gând, iar acest gând nu era altul decât: Dumnezeu. iar Dumnezeu era în gândul meu, da, Doamne, chiar Tu!

Şi iată ce am gândit: 'Cine s-ar putea gândi vreodată la Tine, Cel Infinit, dacă nu ai exista? Dar eu mă gândesc acum la Tine, iar Tu nu exişti pentru mine decât acolo unde mă gândesc eu la Tine. Căci acest gând este Cuvântul Tău înlăuntrul meu. Iar acolo unde se află Cuvântul Tău Te afli şi Tu!

În trecut nu m-am gândit la Tine. Unde erai atunci? – Da, erai tot aici, dar nu doreai să-Ţi faci simţită prezenţa. Acum însă Ţi-ai declarat prezenţa prin acest gând din fiinţa mea referitor la Tine, deci Te afli în persoană aici, alături de mine şi înlăuntrul meu'.

Prins în capcana acestor gânduri trufaşe, m-am simţit brusc cuprins de somn. În timpul somnului am visat că – din cauza foamei – am înghiţit pământul aflat la picioarele mele, ca şi cum aş fi înghiţit o căpşună. Au

urmat luna, soarele şi toate stelele de pe cer, fără să îmi simt însă foamea potolită.

M-am întrebat atunci: 'Cum se face că îmi este în continuare foame? Oare nu îl am pe Dumnezeu înlăuntrul meu, iar în stomacul meu întreaga Sa creație?'

Am auzit atunci din norul strălucitor pe care stăteam următoarele cuvinte:

'Chiar dacă ai înghiți întreaga eternitate şi întreaga infinitate, în lipsa iubirii senzația ta de foame şi de sete nu ar dispărea. Căci numai iubirea este singura pâine care hrăneşte spiritul şi singura apă vie care îi stinge setea, acum şi de-a pururi!

La ce îți foloseşte Dumnezeu fără iubire, şi la ce folosesc toate cerurile în lipsa acesteia?

Un copilaş în leagăn este mai mare decât tine, deşi ai înghițit întregul cer; – căci el dispune de iubire!

De aceea, întoarce-ți inima către iubire şi vei descoperi într-un singur atom al acesteia infinit mai mult decât tot ce ți-a dăruit vreodată vechea ta înțelepciune!'

După aceste cuvinte m-am trezit din nou, dar am descoperit că mă aflu iarăşi în mijlocul părinților patriarhi, al fraților şi copiilor mei, şi în fața Ta, cel mai sfânt şi mai plin de iubire dintre toți părinții! – Asta este tot ce am văzut şi tot ce am perceput în timpul meditației. Până acum nu am înțeles mare lucru din viziunea mea, dar sunt convins că Cel care mi-a dăruit-o va avea grația să adauge şi lumina explicațiilor.

Îți consacru Ție, Tată, eterna mea recunoştință şi iubire, pentru experiența trăită. Facă-se voia Ta! *Amin".*

Capitolul 85

NOUL CONTRACT PE CARE ÎL FACE TATĂL PREASFÂNT CU COPIII SĂI. CALEA ÎNȚELEPCIUNII ŞI CALEA IUBIRII

(13 mai 1842)

După relatarea corectă a lui Jorias, Abedam cel Mare a luat din nou cuvântul, rostind unul dintre cele mai importante discursuri pe care le-a adresat până atunci auditoriului său:

„Ascultați şi luați aminte, micuții Mei copilaşi! Voi sunteți cu adevărat copiii Mei, la fel cum Eu sunt Tatăl vostru, căci am venit personal şi am făcut din voi copiii Mei, în spiritul iubirii!

Obişnuiați şi înainte de această coborâre a Mea printre voi să vă numiți copiii Mei şi să îmi spuneți Tată, şi ați acționat foarte corect; căci acest lucru M-a atras printre voi – dorința de a vă ajuta să vă naşteți din nou, de data aceasta în spiritul iubirii, în calitate de adevărați copii ai Mei, –

un model pe care nu îl veți întâlni prea des în întreaga infinitate! (o, pământule, M-ai cucerit!)

Într-un fel, s-ar putea spune că Mi-ați uzurpat numele spunându-Mi 'Tată', căci până acum nu ați fost niciodată cu adevărat copiii Mei, sau mai bine zis, ați fost copii doar cu numele, în timp ce Eu am fost Tatăl vostru doar pe buzele voastre.

Cu tot păcatul vostru, Eu am venit la voi, şi întrucât Mi-ați spus 'Tată', fac acum din voi adevărații Mei copii, în spirit şi în inimile voastre. De acum înainte nu îmi veți mai spune 'Tată' numai din vârful buzelor, ci veți avea dreptul sacru de a rosti cu inima plină de iubire: 'Dragă Tată, adoratul şi unicul nostru Părinte!'

În trecut, v-ați considerat copiii Mei, şi implicit zei pe pământ, – fără să dețineți cu adevărat această calitate, căci adevăratul motiv pentru care ați făcut acest lucru a fost orgoliul vostru de locuitori ai munților, pentru a face o distincție între voi şi descendenții lui Cain.

Unii dintre voi au recunoscut însă adevărata cale a smereniei şi a iubirii pentru Mine, singura care este autentică; de aceea, am venit atunci la voi sub înfățişarea unui cainit.

Din fericire, iubirea voastră nu s-a diminuat primind în mijlocul tribului vostru principal un cainit; de aceea, acesta a rămas printre voi, continuă să se afle şi acum printre voi, şi, dacă veți dori acest lucru, nu va mai pleca niciodată din locuința pe care şi-a făcut-o, care se află în inimile voastre.

Iar acest cainit sunt Eu, aflat acum în formă vizibilă printre voi! Eu sunt Acela căruia i-ați spus atâta vreme 'Tată' fără să aveți cu adevărat dreptul. Eu, Cainitul, vă dăruiesc acum dreptul activ de a fi adevărații Mei copii, la fel cum Eu sunt adevăratul vostru Tată.

Abia acum îmi puteți spune din toată inima, cu toată smerenia şi iubirea: 'Tată', la fel cum Eu vă spun vouă: 'dragii Mei copilaşi', căci acum sunt cu adevărat Tatăl vostru, iar voi sunteți adevărații Mei copilaşi.

Acesta este noul contract pe care îl fac cu voi, pentru eternitate.

Oricine va păstra acest contract, fără să-l rupă, va fi considerat copilul Meu şi îmi va putea spune Tată. Iar cei care vor adera la el vor atinge în curând statutul de fiu.

În schimb, cel care va rupe contractul, Mă va părăsi şi îşi va pierde statutul de fiu pe întreaga durată cât se va considera separat de acest contract sacru.

Adevăr vă spun însă: cel care va dori să adere din nou la contract, după ce l-a încălcat, va trebui să dispună de foarte multă forță!

Pe de altă parte, este mult mai uşor să aderi la acest contract decât să îl rupi, odată ce ai intrat în el. Căci Eu nu voi renunța prea uşor la cei pe care i-am primit la sânul Meu prin această înțelegere!

Aceasta este semnificația viziunii lui Jorias. Închizându-şi ochii, el a încercat să sară de pe norul care îl susținea deasupra hăului infinității, în

speranța că se va putea distanța de acesta, deşi norul nu însemna altceva decât smerenia iubirii lui. Unde se afla el însă atunci când s-a trezit?

După cum vedeți, iubirea este mai puternică decât vă imaginați voi, şi ea reprezintă temelia contractului dintre Mine şi voi, legătura dintre noi. Credeți că veți putea zdruncina prea uşor această temelie?

O, vă asigur că nu. Puteți trage oricât de mult doriți de această legătură, dar nu o veți putea rupe prea uşor.

Cel care a aderat la legea iubirii, a aderat inclusiv la statutul de fiu, căci iubirea şi acest statut sunt acelaşi lucru.

În trecut, v-ați devotat cu toții căii înțelepciunii, ignorând iubirea. Înțelepciunea voastră nu a reuşit însă să vă potolească foamea şi setea. În dorința voastră de cunoaştere, ați scormonit întreaga creație vizibilă. Ea v-a învățat că Dumnezeu este un zeu care nu poate fi diferit de voi. De aceea, i-ați adus ofrande pe gustul vostru, convinşi fiind că zeul înțelepciunii voastre va fi mulțumit cu ele, aşa cum erați şi voi. Altfel spus, ați ales o cale uşoară şi extrem de comodă pentru voi.

Acest zeu nu a reuşit însă să vă potolească foamea, căci nu era Tatăl vostru. Cât despre copiii voştri, aceştia au suferit şi s-au ofilit sub enorma presiune a spiritualității voastre născute din înțelepciune.

Ce ați făcut atunci, în această stare de grandoare pe care v-a conferit-o înțelepciunea voastră, care vă făcea simultan să suferiți cumplit de foame şi de sete?

Abia atunci v-ați plecat inimile şi urechile şoaptelor pline de iubire ale lui Enoh, care a fost vocea iubirii născute din Mine, strigându-vă din norul lui Jorias şi învățându-vă că zeul vostru lipsit de iubire nu este bun de nimic. Căci numai iubirea echivalează cu viața.

Înțelegeți acum semnificația viziunii lui Jorias?

Abia acum ați ajuns – prin iubirea voastră față de Mine – să îl cunoaşteți pe adevăratul Dumnezeu, Tatăl vostru autentic, care a făcut din voi copiii Lui.

Abia acum ați obținut adevărata lumină care vă permite să vedeți enorma diferență dintre Mine şi fostul vostru zeu al înțelepciunii, căci Eu sunt Dumnezeu cel Unic, în timp ce el nu înseamnă nimic fără Mine.

În această realizare stă măreția infinită a statutului de fiu pe care l-ați atins. De aceea, nu vă îndepărtați de această realizare şi rămâneți copiii Mei întru spirit, la fel cum Eu voi rămâne de-a pururi Părintele vostru! *Amin"*.

Capitolul 86

JORIAS STRĂLUCEŞTE ÎN FOCUL IUBIRII SALE. ÎNȚELEPCIUNEA, LUMINA NĂSCUTĂ DIN IUBIRE. UNIVERSUL DINLĂUNTRUL OMULUI

(19 mai 1842)

După acest discurs sublim, Jorias s-a aruncat pe neaşteptate la picioarele lui Abedam, slăvindu-L cu toată ardoarea iubirii sale şi mulţumindu-i din toată inima. Focul iubirii sale s-a înălţat din ce în ce mai puternic, până când întregul său corp a început să strălucească la fel ca metalul incandescent.

Văzând acest lucru, patriarhii au rămas extrem de uimiţi, neştiind cum să înţeleagă acest fenomen.

Văzând nedumerirea generală, Abedam s-a adresat patriarhilor, spunându-le: „De ce vă uimeşte atât de tare focul iubirii lui Jorias?

Oricine va iubi aşa cum iubeşte el va trăi această experienţă. Atunci când iubirea unui om devine din ce în ce mai puternică, strălucirea ei îi penetrează întreaga fiinţă, căci iubirea este esenţa focului, iar în univers nu există altă lumină decât cea pe care o emană focul. De aceea, adevărata iubire este sinonimă cu adevărata lumină, născută din focul cel viu.

Şi vă mai spun un lucru: lumina unui om, şi implicit înţelepciunea lui, va fi întotdeauna direct proporţională cu iubirea lui pentru Mine! Eu v-am creat după chipul şi asemănarea Mea. Când aţi plecat de la Mine, voi dispuneaţi de tot ceea ce există în Mine, căci Eu sunt un Tată perfect, la fel cum voi sunteţi predestinaţi să deveniţi copiii Mei perfecţi, identici cu Mine.

Cât de mare trebuie să fie prostia celor care, ştiind acest lucru direct din gura Mea, refuză totuşi să se interiorizeze pentru a aprinde în inimile lor marele foc al iubirii, care va străluci în întreaga lor fiinţă, ajutându-i să descopere comorile infinite pe care le-am aşezat personal acolo.

Priviţi: Jorias străluceşte deja până la nivelul pielii sale exterioare! El se bucură deja de nenumăratele comori primite de la Mine, – comori nepieritoare şi care nu vor putea fi consumate vreodată, căci ele nu fac decât să crească, la fel ca şi bobul de grâu sădit în pământ, cu singura diferenţă că marile comori ale iubirii se regenerează continuu atunci când sunt consumate, multiplicându-se la infinit, în timp ce bobul de grâu sădit în pământ nu se multiplică decât de o sută de ori.

Adevăr, adevăr vă spun: înlăuntrul vostru se află acest pământ şi tot ce se află pe el, sub el şi deasupra lui, soarele şi tot ce se află pe el, sub el şi deasupra lui, şi toate marile stele cu nenumăratele lor lumi, cu lumina lor şi cu tot ce se află pe ele, sub ele şi deasupra lor, tot ce a existat şi tot ce va exista vreodată de-a lungul nenumăraţilor eoni, întregul cer, cu vasta sa infinitate, şi toate miriadele de îngeri, cu gloria lor celestă, şi chiar Eu Însumi!

Ce prostie să te lupţi cu fratele tău pentru o bucată de pământ – şi acest lucru s-a întâmplat printre voi de mai multe ori –, când porţi în tine un întreg univers viu, care nu va pieri niciodată, ci dimpotrivă, care poate creşte la infinit, în funcţie de voinţa şi de plăcerea ta, devenind din ce în ce mai splendid şi multiplicându-se, aşa cum spuneam mai înainte!

Dacă acest lucru nu ar fi adevărat, nimeni nu ar fi capabil de gândire. Tot ceea ce gândeşte omul trebuie să fie deja prezent înlăuntrul lui,

la fel cum în esenţa bobului de grâu se găseşte deja întreaga varietate a plantei mature, căci în caz contrar, această plantă nu s-ar putea dezvolta pornind de la bobul de grâu.

În acest fel, gândurile voastre vă învaţă despre comorile pe care le aveţi dintotdeauna, iar acum Eu, Creatorul acestui univers interior şi Părintele vostru, vă revelez faptul că unicul lucru de care aveţi nevoie pentru a intra în posesia acestor comori este iubirea adevărată. Spuneţi-Mi, cât de prost trebuie să fie cineva pentru a îşi dori un pumn de praf de pe acest pământ tranzitoriu, care nu reprezintă altceva decât o lume a încercărilor şi o amăgire, – deşi poartă în el nenumărate universuri, pline de lumi nepieritoare?!

Priviţi-l pe Jorias: el reprezintă o dovadă vie a marilor realizări ale iubirii şi a puterilor uluitoare pe care le puteţi dobândi cultivând iubirea.

De aceea, renunţaţi pe viitor la prostie şi la dorinţele acestei lumi amăgitoare, şi căutaţi în voi înşivă, pentru a Mă găsi acolo pe Mine.

Atunci când veţi descoperi toate aceste comori cu ajutorul luminii iubirii, veţi înţelege pe deplin cât de puţin contează întregul pământ prin comparaţie cu cea mai mică dintre comorile vieţii interioare.

Cel care va străluci de iubire, la fel ca Jorias, va descoperi cu siguranţă ceea ce caută.

Haide, iubitul Meu Jorias, ridică-te şi descrie-le celorlalţi o mică parte din comorile pe care le-ai găsit în interiorul tău, cu ajutorul Meu, datorită iubirii tale arzătoare. *Amin”.*

Capitolul 87

DISCURSUL DESPRE IUBIRE AL LUI JORIAS

(20 mai 1842)

Atunci, Jorias cel strălucitor s-a ridicat imediat, şi ascultând de voinţa lui Abedam, a început să le vorbească patriarhilor, descriindu-le o părticică infinitezimală din comorile nesfârşite pe care le-a descoperit înlăuntrul lui. Iată ce le-a povestit el:

„Părinţi, fraţi, copii, mame, soţii şi fiice, ascultaţi-mă! Cu adevărat, simţurile exterioare ale sufletului nostru nu vor înţelege niciodată ce le-a pregătit Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire, celor care îl iubesc mai presus de orice şi care nu-şi întorc niciodată inimile de la El, – iar limba omului nu va putea descrie niciodată pe deplin aceste comori!

O, cum să vă descriu aceste lucruri, când cuvintele îmi lipsesc cu desăvârşire, întrucât aceste universuri nu pot fi nici măcar imaginate, necum descrise?! Chiar dacă aş putea inventa cuvinte noi, potrivite, cine le-ar putea înţelege, ca să nu mai vorbim de numărul lor nesfârşit?

De aceea, pentru a vă descrie cât de cât inteligibil aceste lucruri, nu mă voi putea referi decât la o părticică foarte mică din ceea ce percep la ora actuală. Nu întâmplător am spus, dragii mei părinţi, fraţi şi copii, ‘cât de cât

inteligibil', căci cuvintele terestre nu reprezintă decât coaja exterioară a unui copac în vârstă de câteva sute de ani.

Cine ar putea recunoaşte pornind de la această coajă exterioară viața minunată a trunchiului interior, a elementelor deja manifestate de sămânța din care s-a născut şi a celor nemanifestate încă, ce vor deveni vizibile în fața ochilor noştri abia în timp?

Cine şi-ar putea imagina, pornind de la coaja exterioară a copacului, toate minunile spirituale ascunse într-o singură fibră a lemnului acestuia?

Felul în care sunt pregătite frunzele, florile, fructele şi toate celelalte părți componente ale copacului de către miriadele de mâini spirituale, care ghidează diferitele elemente prin minusculele canale corespondente, până la cele mai mici crenguțe, aranjându-le apoi într-o manieră artistică desăvârşită, exact la momentul potrivit, conform formei predeterminate pe care o au, astfel încât să corespundă acelor calități pe care le cunoaştem foarte bine?

Aşa cum nu putem vizualiza toate aceste lucruri miraculoase care se petrec în interiorul copacului numai privindu-i coaja exterioară, la fel, este imposibil să descrii cu ajutorul cuvintelor chiar şi cea mai mică parte a comorilor uluitoare pe care Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire le-a pregătit în inimile celor care îl iubesc mai presus de orice!

O, iubire, iubire, iubire, măreață şi sfântă iubire, cât de profundă şi de sublimă este viața pe care o ascunzi în tine!

Dumnezeu Însuşi este iubirea cea mai pură, iar această iubire se află acum în fața noastră, a tuturor. Ea este Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, care se află acum în mijlocul nostru, şi mai mult, în inimile noastre!

Ea este ascunsă de ochii trupului şi de cei ai sufletului, dar nu şi de ochiul spiritului, căci aici este sălaşul iubirii, şi implicit al Tatălui preasfânt.

Pentru un spirit, un fir de nisip înseamnă mai mult decât înseamnă pentru ochiul fizic întregul pământ şi întregul cer înstelat, chiar dacă acesta din urmă ar putea fi privit în toată gloria sa exterioară, la fel de aproape ca şi locul terestru în care ne aflăm.

O, fir minuscul de nisip, ce lucrare minunată şi măreață reprezinți tu, cât de sublim poți fi construit! Cine ar bănui vreodată întreaga măreție a micuțului fir de nisip care se agață, neobservat, de talpa piciorului său?

O, părinții mei, să nu credeți că este vorba de un simplu fir de nisip! Este o lume în sine, de o măreție infinită! Prin spațiile sale vaste curg lumina şi viața!

Prin imensele sale văi de cristal curg râuri de energie. Deasupra munților săi strălucesc mii de sori, în cele mai glorioase şi mai multicolore lumini, iar în această lume invizibilă trăiesc nenumărate ființe, cu forme încântătoare, care nu au fost văzute vreodată pe acest pământ.

O, fir minuscul de nisip, dacă nu m-aş putea bucura decât de tine, mi-ai fi de ajuns pentru o întreagă eternitate!

Părinți, frați şi copii, – deja nu mai pot vorbi; căci acest fir de nisip continuă să crească şi devină din ce în ce mai glorios.

Ce v-aş putea spune atunci despre întregul pământ şi despre fiecare din părțile sale componente, infinite la număr?

Ce v-aş putea spune despre soare, sau despre întregul cer înstelat de deasupra capetelor noastre, ca să nu mai vorbim de lumile invizibile ale îngerilor şi spiritelor, şi în sfârşit, de iubirea lui Dumnezeu dinlăuntrul nostru?

De aceea, iubiți-L, iubiți-L, iubiți-L pe El, mai presus decât pe oricine altcineva. Numai în acest fel veți putea realiza ce înseamnă iubirea şi cât de mare este bunătatea Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire!

O, iubire, cât de sacră eşti! Tu eşti totul în toate! O, Tată, Tată preasfânt, această iubire eşti chiar Tu!

De aceea, părinți, frați şi copii, iubiți Iubirea, şi mai presus de orice, iubiți-L pe Tatăl preasfânt!

Căci El este esența eternă şi infinită a iubirii. De aceea, Lui în datorăm, acum şi de-a pururi, iubirea noastră! *Amin".*

Capitolul 88

DOMNUL ÎI UNEŞTE PRIN CĂSĂTORIE PE JORIAS ŞI PE BESELA, FIICA LUI PARIHOLI

(21 mai 1842)

După ce Jorias şi-a terminat minunatul discurs, Abedam l-a strâns la pieptul său, l-a binecuvântat şi i-a spus:

„Mult iubitul Meu Jorias, ai îndeplinit perfect ceea ce ți-am cerut, lucru firesc, căci străluceşti de iubire față de Mine, şi implicit față de părinții, frații, copiii, mamele, soțiile şi fiicele aici de față.

Spiritul tău nu este însă suficient de matur pentru a rămâne permanent în această stare de ardoare excesivă. Din cauză că Eu păşesc printre voi, toți cei de față păreți nişte fructe coapte prematur din punct de vedere spiritual în pomul vieții, având încă nevoie de o perioadă de post-maturare. În caz contrar, focul excesiv al iubirii voastre actuale v-ar consuma, iar voi ați muri pentru totdeauna.

Pentru a-ți mai reduce din această ardoare, îți voi dărui o soție, căci eşti încă celibatar şi abia ai trecut de o sută de ani. Soția te va ajuta să îți consolidezi această ardoare a iubirii pe care o simți pentru Mine; căci nu a sosit încă timpul ca un bărbat să poată fuziona perfect cu Mine fără a avea o soție, pentru a deveni din nou întreg în fața Mea, căci femeia a fost ruptă din el însuşi, despărțindu-l astfel de Mine.

Eva s-a născut din Adam, fuzionând apoi din nou cu acesta. În mod similar, soția fiecărui bărbat trebuie să redevină una cu el pentru ca bărbatul să poată redeveni una în sine prin fuziunea cu ea.

Abia atunci când el va fi una în sine va putea bărbatul să fuzioneze plenar cu Mine. Atâta vreme cât este încă divizat, el nu poate susține permanent această stare de ardoare supremă a iubirii sale, născută din Mine şi orientată din nou către Mine.

Înțelepciunea ta te-a învățat deja că fără un opus, nimic nu este posibil. Acest lucru este întru totul adevărat!

Femeia i-a fost dată bărbatului ca opus al său. De aceea, până când nu va deveni una cu ea, acesta nu poate deveni în sine opusul Meu.

Atâta vreme cât nu va deveni în sine opusul Meu, el seamănă dintr-o anumită perspectivă cu Mine, în sensul că nu poate primi, ci numai dărui de la sine.

În aceasta constă însă marea diferență dintre Tată şi copil: Tatăl trebuie să dăruiască în permanență, iar copilul să primească. În acest fel, cei doi sunt în opoziție unul față de celălalt.

Pe de altă parte, în cazul în care copilul nu doreşte să accepte nimic din ceea ce i se oferă, imitându-şi astfel Tatăl, spune-Mi: cine va mai fi opusul receptor al Acestuia?

Dacă aşa stau lucrurile, ce se va întâmpla în timp cu copiii? Îți răspund Eu: ei se vor goli complet de substanța lor, până la ultima picătură de ființă, iar Tatăl va fi nevoit să înceteze să mai dăruiască, sfârşind prin a-şi crea un opus din propria Sa ființă, pentru a putea rămâne ceea ce a fost de la începuturile eternității: un Dumnezeu atotputernic, absolut auto-suficient în Sine!

Tu eşti acum la unison cu Mine, fără să reprezinți însă opusul Meu. De aceea, ai nevoie de o soție pentru a deveni opusul Meu perfect, şi pentru ca Eu să pot fi plenar Tatăl tău.

Văd că te întrebi deja în inima ta: 'Unde este aşadar cea destinată să îmi fie soție?'

Besela, vino mai aproape de Mine şi nu te teme de cel pe care ți-l voi dărui de bărbat; căci el te va purta pe brațele sale, iar inima sa va deveni pentru tine sălaşul tău permanent. Atâta vreme cât vei fi una cu el, vei putea deveni inclusiv una cu Mine, prin el şi întru el. *Amin"*.

După aceste cuvinte, Abedam a tras-o şi pe Besela la pieptul său, prinzând-o cu brațul său stâng (Jorias continua să se afle îmbrățişat de brațul drept al Domnului), după care a binecuvântat-o şi i-a spus:

„Acum, preafrumoasă Besela, frumoasă nu numai trupeşte, ci şi spiritual, arată-ți fața celui care de acum înainte îți va fi bărbat, ca să vadă ce soție i-am dăruit în virtutea iubirii puternice pe care mi-o poartă".

Iar tânăra Besela, care abia dacă împlinise 32 de ani, şi-a dat deoparte părul bogat, blond închis, care îi acoperea fată, dezvăluind astfel o frumusețe atât de orbitoare încât Jorias a strigat spontan:

„O, pământ, o, ceruri, cât de sărmane păreți în fața mea; căci în afară de Dumnezeu, nu cred că ați mai văzut ceva atât de glorios!

O, sărman soare, cum vei mai lumina tu mâine, când acest soare îşi va dezvălui fața înaintea ta?

Nu, nu, nu, dragă Tată, cu siguranță nu sunt demn de un asemenea dar!"

Dar Abedam cel Mare i-a răspuns: „Dacă Eu te consider demn, cu siguranță eşti. De aceea, primeşte acest dar din mâinile Mele, prezint-o pe Besela lui Adam şi Eva, primeşte binecuvântarea lor, apoi pe cea a tatălui tău Jared, precum şi pe cea a tatălui Beselei, după care întoarceți-vă la Mine pentru a te numi în spirit profetul Meu, cunoscător al stelelor şi al tuturor cerurilor. *Amin"*.

Capitolul 89

REGULILE DOMNULUI PENTRU NOII CĂSĂTORIȚI. CUM TREBUIE ÎNDEPLINITĂ CORECT (ŞI ÎN TOATĂ LIBERTATEA) VOINȚA DIVINĂ

(23 mai 1842)

După toate aceste întâmplări şi după ce părinții şi-au binecuvântat copiii, Jorias s-a prezentat din nou în fața lui Abedam, aşa cum îi ceruse acesta:

Cel Sfânt şi-a pus atunci mâinile mai întâi pe Jorias, apoi pe Besela, atingându-le capul şi pieptul (în partea stângă, în dreptul inimii), după care le-a adresat următoarele cuvinte:

„Primiți binecuvântarea Mea pentru viața eternă! Produceți fructe vii şi autentice, născute din iubirea cea mai pură! Feriți-vă de plăcerea trupească asociată cu păcatul, şi veți putea păşi în fața Mea cu fruntea sus, acum şi de-a pururi. Cei care îşi cultivă trupul, hrănindu-l excesiv şi făcându-i pe plac prin tot felul de desfătări senzuale, îşi hrănesc astfel propriul păcat, iar prin desfrâul cărnii dezlănțuie asupra sa toate puterile morții.

De aceea, controlați-vă în permanență dorințele, până când vine timpul să produceți pentru Mine un fruct viu. Atunci când va veni acest moment, invocați-Mi grația pentru a vă feri astfel de sacrificiul pe altarul păcatului, şi în acest fel veți rămâne alături de Mine.

Căci oricine cade într-un asemenea moment, îi va fi foarte greu să se mai ridice, şi odată cu fiecare nouă cădere, spiritul său va fi legat cu noi lanțuri ale morții.

Dacă va dori vreodată să scape de închisoarea trupului, care este sinonimă cu vechiul păcat şi cu vechea moarte a spiritului, – cum se va descurca el văzând că în locul unui singur lanț, va trebui să rupă câteva sute, fiecare fiind mai greu şi mai dur decât cele precedente?!

De aceea, focalizați-vă exclusiv asupra spiritului. Lăsați trupul în seama Mea – prin împlinirea voinței Mele – până când acesta îşi va pierde complet puterea, iar spiritul vostru va căpăta o putere infinită. În acest fel,

moartea îşi va pierde puterea asupra voastră, căci ea reprezintă păcatul sau carnea.

De aceea, vă repet: nu hrăniţi, nu întăriţi şi nu cultivaţi trupul, căci în acest fel vă hrăniţi, vă întăriţi şi vă cultivaţi propria moarte, ultimul gardian care ţine captiv spiritul înainte de eliberarea sa finală, adică de renaşterea la viaţa eternă provenită din Mine şi trăită întru Mine.

Tu, dragul Meu Jorias, ai putut vedea măreţia şi frumuseţea fără seamăn a stării de copil al lui Dumnezeu, ai simţit ardoarea iubirii Mele părinteşti în toată abundenţa ei. De aceea, rămâi credincios voinţei Mele, rămâi credincios Mie, Dumnezeul tău, dar şi Mie – în calitatea Mea de Tată preasfânt şi preaplin de iubire.

Ori de câte ori trupul va face presiuni asupra spiritului tău, priveşte în sus, către stele, iar Eu îţi voi vorbi dintre ele şi te voi învăţa ce să faci.

Dacă vei părăsi însă această cale indicată de Mine, cerul se va acoperi în faţa ochilor tăi cu nori deşi şi nu vei mai putea zări stelele până când nu te vei întoarce pe calea Mea, plin de căinţă.

Pe de altă parte, dacă vei rămâne credincios voinţei Mele, cât de curând vei începe să percepi marea putere a acesteia manifestată în tine. Căci simplul act de împlinire a voinţei Mele permite absorbţia acesteia în fiinţa celui care o împlineşte.

Iar dacă voinţa Mea atotputernică devine a ta, spune-Mi, cum te va mai putea supune vreodată moartea?

Prin împlinirea acestei porunci pe care ţi-o dau ţie, orice om va putea beneficia de puterea voinţei Mele, cea care a creat întregul univers şi în faţa căreia toate lucrurile tremură.

Atâta vreme cât nu va beneficia de această putere a Mea, omul va rămâne prizonierul morţii şi slujitorul vechiului păcat, care este sinonim cu moartea.

În schimb, cel care va face din voinţa Mea propria sa voinţă va deveni la fel de perfect ca şi Mine, Tatăl lui, şi va putea face aceleaşi lucrări ale vieţii ca şi Mine.

Oricine va intra în posesia voinţei Mele va atinge astfel starea perfectă de fiu.

Cine este însă acela care îmi împlineşte perfect voinţa? – Îţi răspund ţie, şi vouă tuturor: acela care Mă iubeşte!

Şi cine Mă iubeşte? – Acela care îmi împlineşte perfect voinţa, căci el nu mai acţionează după capul lui, ci numai în funcţie de voinţa Mea.

Aceasta este adevărata stare de fiu: fuziunea perfectă cu voinţa Mea, pentru ca omul să devină una cu ea, iar ea să se manifeste plenar în el. acesta este fructul cel viu al iubirii pure, şi implicit viaţa eternă.

Acesta este fructul pe care doresc să-l concepeţi pentru Mine, tu şi soţia ta. Veţi mai concepe apoi şi alţi copii, la unison cu voinţa Mea, iar aceşti copii îi vor semăna perfect celui care i-a conceput.

În aceasta constă binecuvântarea Mea: ca de acum înainte, voința Mea să vă aparțină pe deplin, iar voi să trăiți de-a pururi prin intermediul ei. *Amin.*

Acum duceți-vă la mult iubitul Meu Jared, iar Garbiel şi Besediel să vină la Mine. *Amin".*

Capitolul 90

AMBIȚIOSUL GARBIEL ESTE UMILIT. DOMNUL DOARME AFARĂ

(24 mai 1842)

De îndată ce au fost informați de Jorias că trebuie să se prezinte în fața lui Abedam, Garbiel şi Besediel s-au grăbit către acesta, plini de curaj.

Ajunşi în fața Lui, Garbiel a preluat imediat conducerea şi i-a spus lui Abedam cel Mare (cu capul în jos, ca şi cum ar fi fost copleşit de smerenie):

„Tată preasfânt! Cine trebuie să înceapă cu relatarea viziunii, eu sau Besediel?

Eu zic că Besediel ar trebui să fie primul, iar eu cel din urmă".

Smerenia lui Garbiel era însă numai aparentă: pe de o parte, nu el fusese chemat primul, iar pe de altă parte, observase deja că relatările viziunilor se făceau într-o ordine strictă, care ducea către un anumit apogeu. El spera astfel că fiind ultimul care îşi va relata viziunea, va fi totuşi primul ca importanță, şi deci superior fraților lui.

Abedam i-a răspuns însă după cum urmează: „Ascultă, Garbiel, Eu unul nu sunt de aceeaşi opinie ca şi tine. De altfel, nu doresc să ascult nici viziunea lui Besediel, nici pe a ta, căci ele nu au prea multă valoare, având o semnificație valabilă numai pentru voi doi, pe care am să v-o revelez la momentul potrivit, mâine.

În această privință lucrurile nu pot fi schimbate. Pe de altă parte, sunt de părere că atunci când chem pe cineva la Mine, corect ar fi ca el să aştepte şi să afle ce doresc de la el, şi abia apoi să vorbească, nu să Mi-o ia înainte, ca şi cum Eu i-aş fi dictat ce să spună.

Ascultă, Mie nu-Mi place această dorință de auto-afirmare; îmi plac în schimb cei care se smeresc cu adevărat, dorind sincer să rămână ultimii, nu primii, să fie mai degrabă slujitori, nu stăpâni, să fie cei mai mici, nu cei mai mari, care preferă să fie judecați greşit mai degrabă decât supra-prețuiți. Aceştia sunt copiii care îmi plac Mie!

În sfârşit, sunt de părere că fiecare ar trebui să îşi iubească şi să îşi respecte cu adevărat frații. În caz contrar, Eu nu pot fi Părintele lor, căci în calitatea Mea de Părinte, Eu reprezint Înțelepciunea supremă şi nu pot face diferențieri între copiii Mei.

Crezi că există diferenţe pe care iubirea pură le face atunci când regăseşte pe sine în copiii ei?

Evident, există o anumită diferență între diferitele tipuri de iubire, în funcţie de tăria fiecăreia, dar ele sunt menite tocmai pentru ca fraţii să se respecte mai mult unii pe ceilalţi. Cu cât iubirea lor este mai profundă, cu atât mai mare este smerenia şi dorinţa lor de a le sluji celorlalţi.

De aceea, părerea Mea este că ar trebui să te mai smereşti niţel, să-ţi realizezi greşeala, să îţi umpli inima cu adevărata iubire faţă de Mine şi pentru părinţii, fraţii, copiii şi femeile din jurul tău, iar apoi să te căieşti pentru greşeala de dinainte. În caz contrar, te asigur că nu vei cunoaşte mare lucru din viaţa eternă.

Cât despre tine, Besediel, ar trebui să faci acelaşi lucru. Dragul Meu Sehel, îţi dau ţie sarcina de a-i conduce pe calea cea dreaptă. *Amin"*.

După aceste cuvinte, Abedam cel Mare s-a întors către Adam, spunându-i:

„Ascultă, Adam, se poate spune acum că am încheiat aşa cum se cuvine Sabatul. Iată, s-a făcut miezul nopţii. De aceea, spune-le tuturor să se ducă la culcare, pentru că au cu toţii nevoie de odihnă, iar mâine trebuie să se trezească cu puteri sporite".

Adam a ascultat imediat cuvântul Domnului şi i-a lăsat pe copiii lui Seth să facă anunţul.

După acest anunţ, miile de oameni prezenţi au izbucnit spontan într-un mare imn de slavă. Abedam i-a binecuvântat pe toţi, după care i-a spus lui Adam:

„Acum, că toţi s-au dus la culcare, nu vom face nici noi excepţie, ci vom proceda la fel ca ceilalţi".

Adam l-a întrebat atunci pe Domnul: „Tatăl preasfânt, unde doreşti să ne odihnim, aici, sau în coliba mea?"

Abedam i-a răspuns: „Ascultă, Adam, am petrecut nenumărate eternităţi sub cerul Meu liber; de aceea, vom rămâne şi astăzi sub acelaşi cer, căci iată, norii au dispărut şi nu sunt semne de furtună. Vom rămâne aşadar aici, în locul în care ne aflăm. Gata, haideţi la culcare. *Amin"*.

Şi astfel, acest Sabat atât de binecuvântat s-a încheiat, iar o stare solemnă de pace a coborât asupra înălţimilor sacre ale copiilor lui Dumnezeu.

Capitolul 91

FANTOMATICUL SOARE AL DIMINEŢII. ADAM SE ÎNFURIE ŞI ROSTEŞTE UN BLESTEM. RĂBDAREA ŞI SENINĂTATEA DIVINĂ

(28 mai 1842)

Cu o oră înainte de răsăritul soarelui nimeni nu se trezise încă, cu excepţia lui Adam.

Într-adevăr, se pare că lui Adam i-ar fi plăcut, dacă ar fi îndrăznit acest lucru, să certe pe cineva pentru că doarme prea mult în asemenea momente, când nici o stea nu se mai afla pe cer.

Văzând însă că până şi Abedam cel Mare continua să doarmă între Abedam cel Cunoscut şi Enoh, el nu a îndrăznit să spună nimic şi s-a resemnat să fie răbdător.

De pretutindeni începeau să se audă imnurile de dimineaţă, alcătuind un cor de slavă ce putea fi auzit din toate direcţiile. El nu ajunsese însă şi pe înălţimile sacre.

Acest lucru s-a dovedit o nouă încercare dificilă pentru Adam, căruia i-ar fi plăcut să peroreze despre lipsa de ardoare spirituală a celor aleşi. Îi lipsea însă un semn de încurajare din partea lui Abedam cel Mare.

Acesta continua să se odihnească însă liniştit între cei doi copii mult iubiţi ai Săi şi nu făcea nici o mişcare.

Scărpinându-se încurcat între urechi, Adam a fost nevoit să păstreze liniştea.

Evident, în sinea lui el nu era la fel de tăcut: „Mi se pare absolut ruşinos că toată lumea din jurul nostru, al celor aleşi, anticipează ceea ce ar trebui să facem noi, dându-ne astfel un exemplu, deşi noi ar trebui să fim primii care să facem acest lucru. Dar ce se poate face, când El Însuşi continuă să se odihnească?!

Sper din toată inima ca soarele să nu apară înainte ca noi să ne cântăm imnul de dimineaţă!

De regulă, la ora aceasta ne-am fi terminat chiar şi micul dejun, iar acum soarele ameninţă să ne găsească cu feţele la pământ.

Ce se poate face? Cu siguranţă, nu-L pot trezi pe El.

Căci ne-am cântat întotdeauna imnul de dimineaţă în onoarea Lui.

Acum însă, El se odihneşte şi nu mi se pare deloc potrivit să îi tulbur această odihnă.

Mi se pare totuşi teribil de supărător că în afară de mine şi de Eva, nimeni nu s-a ridicat încă de la sol.

Of, dacă soarele ar mai întârzia puţin, situaţia mi s-ar părea suportabilă. Dar dacă soarele va răsări, oare ce vor crede despre noi ceilalţi copii?

Nu, ar fi prea cumplit şi imposibil de suportat. Haide, întârzie-ţi apariţia, soare!”

Dar soarele nu a ţinut cont de dorinţa lui Adam şi a răsărit glorios la orizont!

Răbdarea lui Adam s-a terminat odată cu acest moment, aşa că i-a tras un pumn lui Seth, care se afla chiar lângă el şi care, speriat, a sărit imediat în sus şi l-a întrebat:

„Dragă tată, doreşti ceva? Dacă da, spune-mi şi voi alerga imediat să îţi îndeplinesc dorinţa”.

Dar Adam s-a limitat să arate cu degetul în direcţia soarelui, spunând: „Priveşte cât de sus se află soarele pe cer şi ascultă imnurile care se aud din toate direcţiile, slăvind apariţia lui.

Cât despre noi, cei mai mulţi continuă să doarmă şi la ora asta. ruşine nouă, celor aleşi!

Nu, nu, nici nu mai ştiu ce trebuie să cred şi cum trebuie să procedez”.

Seth a privit la rândul lui soarele, care se afla într-adevăr destul de sus pe cer, dar a remarcat că acesta avea o lumină foarte palidă, fiind cumva mutilat, nu ca o sferă perfectă, aşa cum apărea de obicei.

Constatând aceste particularităţi ciudate, Seth i-a spus lui Adam:

„Ascultă, dragă tată, dacă nu mă înşel, mai este puţin până la apariţia adevăratului soare.

Cât despre acest soare fantomatic, eu zic să-l priveşti mai bine şi vei înţelege că nu a sosit încă timpul lui şi ce se întâmplă cu aşa-zisele imnuri de dimineaţă”.

Abia acum s-a apucat Adam să privească mai atent soarele, dându-şi seama de eroarea lui.

La fel, aplecându-şi mai atent urechile asupra imnurilor care se auzeau, şi-a dat seama că acestea spuneau cu totul altceva decât îşi imaginase el anterior:

„Slavă ţie, mare zeu
Al ţinuturilor de jos;
Te slăvim pe tine, mărite Lameh,
Şi înţelepciunea ta perversă!

Tu ai trezit în noi
Adevăratul soare, prin puterea ta,
Şi toate aceste lucrări sublime
Îţi aparţin ţie şi puterii tale.

O, Lameh, mare zeu,
Tu umpli întregul cer,
Căci l-ai supus pe bătrânul Dumnezeu,
Acum complet lipsit de putere.

Epuizat şi obosit,
El doarme pe pământ, la fel ca şi prietenii săi,
Fiind la fel de fericit ca şi ei
Să se scalde în razele soarelui tău!”

Auzind asemenea blasfemii, Adam s-a înfuriat atât de tare încât a strigat: „În numele atotputernicului Dumnezeu, ce zi blestemată este aceasta, în care soarele de pe cer este blestemat, iar imnurile dimineţii sunt la fel de blestemate!”

Atunci, Abedam cel Mare şi-a ridicat puțin capul de la sol şi l-a întrebat pe Adam: „Adam, ce te supără, de ai început să blestemi?”

Adam i-a răspuns, tremurând din toate încheieturile: „O, Abedam! Priveşte această zi teribilă, o adevărată operă a lui Satan!”

Abedam: „Adam, de ce te grăbeşti să o judeci? Crede-Mă – nu este ultima zi de acest fel pe pământ. Ea se va multiplica pe pământ la fel ca o buruiană, iar această buruiană nu va putea fi eradicată de pe această planetă până la sfârşitul timpurilor”.

Adam a strigat: „O, Tatăl preasfânt, atunci distruge-l pentru totdeauna!”

Dar Abedam i-a răspuns: „Ascultă, cel care a manifestat această zi este liber, la fel ca tine, iar viața lui s-a născut din Mine. De aceea, lasă-l să-şi facă de cap, deocamdată, căci timpul lui nu a sosit încă.

Când eternitatea Mea va cădea asupra lui, întreaga sa nebunie va fi revelată în lumina adevăratei zile.

Haide, păstrează-ți liniştea interioară până când te voi trezi în dimineața adevăratei Duminici.

Deocamdată, culcă-te înapoi şi nu te mai ridica până când nu voi ridica Eu, căci abia atunci va veni adevărata Duminică şi voi veți fi treziți întru Spirit.

Între timp, lasă-l pe Satan să-şi facă jocurile în ținutul murdar al lui Lameh. *Amin”.*

Aceste cuvinte l-au liniştit pe Adam. Cât despre Abedam, acesta s-a întins înapoi la sol, iar Adam, Seth şi Eva i-au urmat exemplul, fără să se mai uite la soarele fals al lui Lameh din ținuturile de jos.

Capitolul 92

FURTUNA DE DIMINEAȚĂ PE ÎNĂLȚIMILE SACRE. BINECUVÂNTAREA DE DIMINEAȚĂ A DOMNULUI

(1 iunie 1842)

Patriarhii au continuat astfel să se odihnească timp de o jumătate de oră, iar Adam s-a grăbit să-şi închidă ochii, pentru a nu mai vedea soarele blestemat.

După această jumătate de oră s-a produs subit o furtună puternică. Copacii erau smulşi din rădăcini, mii de fulgere brăzdau cerul, iar vulcanii din apropiere au început să arunce în aer bucăți mari de rocă încinsă.

Fulgerele puternice şi continue l-au înspăimântat îngrozitor de tare pe Adam, care şi-a spus în sinea lui: „Doamne, Dumnezeule atotputernic şi Tată preaiubit! Ce ne vom face noi dacă marele Tău adversar, leviatanul, şarpele cel rău al pierzaniei, îți va uzurpa puterea tocmai acum, când Te afli în mijlocul nostru, dându-te jos de pe tronul sfințeniei Tale eterne?

Ce se va alege atunci din toate promisiunile Tale sfinte?

Dacă Satan Te va deposeda de puterea Ta, ce ne vom face noi atunci, o, dragă Tată?

Această furie a elementelor îndreptată împotriva noastră este cu siguranță un semn că Satan a reuşit să-şi impună legea nedreaptă!

O, Tată, Tată! Ce se va alege acum de noi?”

Cam aşa sunau gândurile care îi treceau lui Adam prin minte, şi întrucât Eu continuam să nu fac nici o mişcare, el era aproape convins că devenisem prizonierul lui Satan, împreună cu el şi cu copiii lui. De aceea, el şi-a deschis ochii şi a privit cu anxietate către locul în care Mă odihneam, ca să vadă dacă mai sunt prezent şi dacă cei din jur sunt vii şi nevătămați.

După ce şi-a deschis ochii, Adam a devenit încă şi mai speriat văzând devastările produse de furtună şi de foc. Se părea că munții din jur erau complet distruşi, bucăți mari din ei zburând prin aer în toate direcțiile.

În fața acestui fenomen, Adam nu a mai rezistat şi M-a strigat cu voce tare: „Abedam, Abedam, Tată preasfânt, dacă ți-a mai rămas vreun pic de putere, ridică-te şi luptă împotriva duşmanului Tău şi al nostru, forțându-l să se liniştească şi să îşi realizeze neputința în fața Ta. Altminteri, totul va fi pierdut!”

Auzind aceste strigăte disperate, ceilalți copii s-au trezit şi s-au ridicat, văzând cumplita scenă din fața lor şi auzind cuvintele sinistre ale lui Adam, toți cei de față, cu excepția lui Enoh, Jared, Lameh şi a soției acestuia, Ghemela, a lui Hored şi Naeme, a lui Uranion, Gabiel şi soției acestuia, Aora, precum şi a fetei celor doi, Purista, a lui Lamel, Pariholi şi familiei sale, Sehel, Jorias şi a soției acestuia, Besela, – s-au lăsat cuprinşi de panică şi au început să repete cuvintele lui Adam (sub puternica influență a acestuia).

Auzind asemenea strigăte venite din toate direcțiile, Hored s-a supărat şi a tunat către cei care continuau să se vaite:

„Părinți, frați, mame şi surori! Ce teamă stupidă a pus stăpânire pe inimile voastre şi ce cuvinte aberante, de-a dreptul blasfemiatoare, rostesc limbile voastre înnebunite de spaimă?

Nici unul dintre voi nu s-a aflat vreodată într-un pericol atât de mare de a fi înghițit de Satan cum m-am aflat eu!

Cine a fost însă Cel care m-a salvat cu viteza gândului din ghearele monstrului?

Oare nu a fost Cel care se află acum, într-o formă vizibilă, printre noi, plin de iubire şi revărsându-şi asupra noastră binecuvântările Sale? Oare nu ne-a dăruit El, atotputernicul Dumnezeu, în marea Lui iubire pentru noi, statutul de fii ai Săi, lucru ilustrat atât de pregnant prin relatările miraculoase ale celor zece mesageri?

El, Dumnezeu cel etern, infinit şi atotputernic, să fie distrus şi supus pierzaniei de către o creatură mizerabilă a Sa?

O, pământule, din ce abisuri fără fund ale tale au putut izbucni la suprafață asemenea aberații?

Ascultați: eu nu sunt decât un om slab, la fel ca şi voi, dar după ce am primit binecuvântarea Lui personală şi atotputernică, mărturisesc în fața voastră:

Prin puterea binecuvântării Lui în ființa mea, care nu înseamnă nimic prin comparație cu cel mai mic suflu al Său, eu sunt dispus să mă lupt singur cu un număr de o sută ori o sută de mii de ori mai mare de diavoli ai furtunii, chiar dacă fiecare dintre ei ar fi de tot atâtea ori mai puternic decât cei de față!

Dacă eu, un sărman păcătos la fel ca şi voi, îndrăznesc să afirm şi să fac acest lucru, gândiți-vă: cine este acela care vă umple inimile cu o asemenea teamă? – O, oameni slabi!

Pentru a vă demonstra cât de absurdă este această teamă a voastră, îi poruncesc acum cumplitului duşman să plece şi să se ascundă într-una din găurile noroioase ale pământului.

Iată, pacea beatifică s-a reinstaurat deja! Unde au dispărut fulgerele, trăznetele, vârtejurile şi munții care zburau în toate părțile? Unde s-au ascuns norii cei grei?

Priviți acolo, cât de glorios este adevăratul soare care a răsărit în această dimineață senină!"

La aceste cuvinte, Abedam s-a ridicat la rândul Lui. Copleşit de marea sa iubire, Hored s-a prăbuşit la picioarele Sale, mulțumindu-i pentru puternica binecuvântare primită de la El.

Cât despre ceilalți patriarhi, aceştia au rămas împietriți, privind când la Hored, când la Abedam, şi neştiind ce să facă.

Abedam l-a ridicat însă pe Hored, apoi le-a spus tuturor: „Pace vouă! Iubirea şi binecuvântarea Mea să fie pururi cu voi şi asupra voastră!

Ridicați-vă cu toții, plini de iubire față de Mine, iar tu, Seth, du-te şi pregăteşte-ne o masă de dimineață cât mai copioasă. Între timp, meditați cu toții la cele petrecute şi la Cel care se află în mijlocul vostru, şi renunțați la temerile voastre stupide. Vă voi demonstra în curând cât de prostească a fost această teamă, dar nu înainte de masă. *Amin"*.

Capitolul 93

GRIJA LUI SETH PENTRU HRĂNIREA CELOR PREZENȚI. DISCURSUL LUI ABEDAM DESPRE IUBIREA DE APROAPE. DOMNUL PROMITE SĂ SE REÎNCARNEZE ÎN LINIA DESCENDENȚILOR LUI SETH

(2 iunie 1842)

Seth şi-a adunat familia, după care s-au îndreptat cu toţii către locuinţa lui, unde au încărcat cinci coşuri cu cele mai bune fructe şi cu cantităţile necesare de pâine, lapte şi miere.

Astfel încărcaţi cu provizii, ei s-au întors, nu înainte ca Seth să-Mi fi mulţumit pentru graţia de a-i fi permis să îşi slujească fraţii pe înălţimile sacre. Le-a dat de asemenea dispoziţie slujitorilor săi să meargă la triburile din jur şi să-i întrebe pe toţi cei prezenţi dacă au ce mânca şi ce bea. Iar toţi cei care nu aveau, trebuiau să primească pe loc alimentele necesare.

După ce acest comision plin de iubire, el le-a cerut să ridice coşurile grele şi să le ducă în vârful dealului. El însuşi a luat în braţe un coş plin cu miere din cea mai pură şi l-a cărat singur.

De-abia a făcut însă câţiva paşi că Abedam cel Mare s-a şi apropiat de el, spunându-i lui Seth, care aproape că s-a prăbuşit sub emoţia iubirii şi respectului pe care le simţea:

„Seth, preaiubitul inimii Mele părinteşti, fii binecuvântat de Mine, împreună cu întreaga ta casă, pentru grija pe care ai acordat-o celor flămânzi şi însetaţi din toate triburile.

Adevăr îţi spun: acesta este cel mai mare lucru pe care îl poate face cineva – să-şi ajute fratele mai sărman decât el, să-i sprijine pe cei vârstnici şi să aibă grijă plin de iubire de cei mici.

Toţi cei care, la fel ca tine, vor proceda astfel din iubirea cea mai pură – pentru Mine şi pentru fraţii săi – adevăr îţi spun, mult iubitul Meu Seth, chiar dacă ar avea la fel de multe păcate ca şi firele de nisip de pe fundul mării şi ca numărul firelor de iarbă, acestea îi vor fi iertate!

Atunci când cineva procedează în acest fel şi îşi deschide inima în faţa fraţilor săi, Eu sunt alături de el, dăruindu-i viaţa eternă, şi tot ceea ce îmi aparţine îi va sluji deopotrivă.

Seth, fratele Meu, îţi dăruiesc acum viaţa eternă, căci ai realizat cea mai măreaţă faptă între toate, făcând chiar mai mult decât ţi-am cerut Eu. Adevăr îţi spun, fapta ta a fost cea mai măreaţă şi mai sublimă care s-a petrecut până acum pe aceste înălţimi sacre.

Cel care îmi îndeplineşte voia este un slujitor credincios; cel a cărui inimă este întotdeauna orientată către Mine este copilul Meu, fiul sau fiica Mea plin(ă) de credinţă. Cel care acţionează numai din perspectiva spiritului, dispreţuind lumea exterioară şi fiind tot timpul orientat către Mine, este un înger. Asemenea fiinţe, precum Sehel al tău, sunt fraţii Mei în spiritul adevărului.

Dar cei care fac ceea ce ai făcut tu, o, adevăr îţi spun, reprezintă mai mult decât toţi ceilalţi la un loc; căci ei îmi sunt fraţi întru iubire – şi nimeni nu poate fi mai presus decât aceştia!

De aceea, dragul Meu frate Seth, fii binecuvântat de Mine mai presus de toţi ceilalţi, tu şi întreaga ta linie de descendenţi.

Locul în care ne aflăm acum va dăinui până la sfârşitul tuturor timpurilor şi nu va putea fi desacralizat de picioarele altor oameni nedemni.

Mai mult decât atât, locul în care îți vei plasa piciorul va deveni imediat binecuvântat; respirația ta va deveni o mană cerească revărsată din cer asupra pământului şi fiecare cuvânt al tău va fi precum mierea divină a vieții eterne.

Chiar în acest loc, soția lui Lameh va fi cândva binecuvântată cu un mântuitor care îți va păstra linia până la sfârşitul timpurilor.

Da, adevăr îți spun, mult iubitul Meu frate, plăcerea pe care o simt alături de tine este atât de mare încât îți fac promisiunea că Mă voi întrupa în carne şi oase în linia descendenților tăi, devenind un om la fel ca şi tine, chiar dacă un om atotputernic. Deşi tu nu poți purta pe umerii tăi omnipotența divină plenară, vei dispune de-a pururi de puterea iubirii născute din Mine, ca un frate egal cu Mine.

O, dragul Meu frate, vino lângă inima Mea şi lasă-te îmbrățişat de întreaga putere a vieții Mele!

O, cât de mult Mi-am dorit un frate, dar nu am găsit pe nimeni până acum care să-Mi fie egal în iubire.

Iată, tu ai devenit acum pentru Mine fratele pe care Mi l-am dorit cu ardoare de numeroase eternități.

Îngăduie-Mi să Mă bucur acum la pieptul tău; căci nu mai sunt singur în infinitatea cea vastă. Nu degeaba am umplut spațiul nesfârşit cu nenumărate ființe de toate felurile, creând un număr infinit de spirite, în speranța că îmi voi găsi un frate!

Căci tu, mult iubitul Meu Seth, ai devenit acum acest frate al Meu. Da, tu l-ai înlocuit acum pe acela care M-a respins cândva şi pe care l-am pierdut astfel, deşi era Spiritul suprem al tuturor spiritelor.

O, pământule, cât de bogat eşti acum, căci Mi-ai dăruit un frate! De aceea, vei primi de la Mine ceea ce întreaga infinitate nu va primi vreodată.

Copiii tăi vor fi acceptați ca şi copii ai Mei, iar părinții tăi vor deveni frații Mei.

Acum, mult iubitul Meu frate, haide să urcăm dealul şi să luăm micul dejun alături de ceilalți copii, după care voi declara cu voce tare că Mi-am găsit un frate adevărat; iar pământul şi cerul se vor bucura împreună. *Amin.*

O, mult adoratul Meu frate!”

Capitolul 94

RECUNOŞTINȚA UMILĂ A LUI SETH. SETH – FRATELE DOMNULUI

(3 iunie 1842)

Auzind aceste cuvinte copleşitoare din partea lui Abedam, Seth a căzut la picioarele acestuia, spunându-i:

„O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Eu sunt doar un om slab, nedemn chiar şi să Te primească în coliba sa, ca să nu mai vorbim de o simplă privire din partea Ta.

Iar Tu faci din mine, sărman păcătos în fața Ta, un frate al tău, ba mai mult, un frate al iubirii Tale!

O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, elimină acest gând din inima mea, căci este prea sublim, prea sfânt şi prea măreț pentru mine! Nici măcar nu mă pot gândi la el fără a tremura din toate încheieturile!

Eu – fratele Tău! Tu, care eşti Dumnezeu cel sfânt, Părintele şi Creatorul universului, care umple de unul singur întreaga infinitate!

Iar eu – viermele care abia se târăşte pe pământ, să fiu fratele Tău întru iubire? Nu, îmi este imposibil să accept acest gând!

Tată, dragul meu Tată preasfânt, renunță la acest gând şi îngăduie-mi să fiu ultimul dintre cei care îşi spun copiii Tăi!

O, dragă Tată preasfânt, iată, încă mai tremur din toate încheieturile.

Imensitatea gândului de a fi numit fratele Tău întru iubire mă copleşeşte într-atât încât mă lasă complet lipsit de putere.

De aceea, Te implor, ridică această povară uriaşă de pe umerii mei, căci nu voi deveni niciodată demn de ea, astfel încât să pot păşi din nou liber în fața Ta, a lui Adam şi Eva, a fraților şi copiilor mei, pe care i-ai primit – în grația Ta infinită – în casa Ta, numindu-i copiii Tăi.

O, Tată adorat şi preasfânt, Te implor, acceptă această cerere a mea, adresată Ție cu timiditate. Dar mai presus de toate, facă-se voia Ta! *Amin"*.

Abedam cel Mare l-a ridicat însă de jos pe Seth, l-a strâns la pieptul său, l-a sărutat pe frunte, după care i-a spus cu vocea cea mai blândă cu putință:

„Ascultă, Seth, fratele Meu adorat, abia acum ai devenit cu adevărat fratele Meu, înapoindu-Mi ceea ce Mi-a lipsit atâta vreme!

Înainte, am descoperit în tine pe fratele pierdut datorită marii iubiri a inimii tale, complet lipsită de egoism, pe care ai demonstrat-o prin trimiterea proviziilor pe care le-ai păstrat cu grijă fraților şi surorilor tale. Nu te-ai limitat numai la a le trimite pâine şi fructe, ci le-ai deschis larg porțile hambarului în care păstrezi laptele şi mierea, invitându-i pe toți cei înfometați să-şi potolească foamea.

Acum însă, când iubirea ta s-a combinat şi cu cea mai mare smerenie cu putință, ai devenit cu adevărat fratele perfect şi adorat al iubirii Mele.

Ca să-ți demonstrez că acest lucru este întru totul posibil, ascultă acest raționament:

Iubirea este ființa Mea primordială, esența Mea cea mai profundă! Divinitatea s-a născut abia pe urmă, din această ființă a Mea, fiind puterea

care operează în numele Meu în întreaga infinitate, adică Spiritul infinit al Sfințeniei Mele Supreme[4].

Ființa primordială de care îți vorbesc sunt chiar Eu, Cel care stă în fața ta şi care umple cu spiritul Său întreaga infinitate. Spiritul Meu este brațul Meu lung şi atotputernic, care lucrează continuu în infinitate, conform voinței izvorâte din inima Mea.

Acest Spirit îmi permite să fiu întotdeauna omniprezent şi să pot crea sau manifesta orice doresc.

Căci gândurile Mele sunt cele care umplu spațiul infinit, născut tot din Mine. Ele nu îşi fac însă apariția decât atunci şi acolo unde doresc Eu, manifestându-Mi voința şi fixându-le.

Din această ființă primordială a Mea te-am creat şi pe Tine, o iubire secundară, pe deplin liberă şi activă, născută din Mine, întru totul conştientă de sine, – nu doar un simplu gând, ci o iubire spontană emanată din Mine.

Întrucât ai devenit acum una cu Mine prin iubirea ta, cum ai putea să nu fi fratele Meu, de vreme ce iubirea ta este exact la fel cu a Mea?

De aceea, nu te teme şi rămâi de-a pururi fratele Meu fidel, şi vei putea crea astfel liber din spiritul tău, la fel cum creez Eu, umplând infinitatea cu operele tale.

Îți poți da seama atunci când arunci o piatră că brațul voinței tale este mai lung decât cel fizic. Imaginează-ți atunci cât de lung va fi brațul spiritului tău!

De vreme ce eşti fratele Meu întru iubire, nu poți fi decât una cu Mine inclusiv în ceea ce priveşte puterea spiritului. Viitorul îți va demonstra, dragul Meu frate Seth, că iubirea din tine merită să fie numită fratele Meu, căci această iubire spontană sunt chiar Eu manifestat în inima ta!

De aceea, urmează-Mă cu curaj pe vârful dealului, ca un frate al Meu; căci îți repet – tu ai devenit fratele Meu adevărat, şi aşa vei rămâne de-a pururi. *Amin”.*

Capitolul 95

RĂSĂRITUL SOARELUI PE CULMILE MUNȚILOR. DORINȚA STUPIDĂ A LUI ADAM DE A SALUTA SOARELE. MUSTRAREA DOMNULUI

(4 iunie 1842)

După instructivul discurs al lui Abedam, Seth a simțit coborând asupra lui o mare putere şi i-a mulțumit Domnului din străfundurile ființei sale pentru imensa grație care a coborât asupra lui.

[4] Duhul Sfânt.

În această stare de recunoştinţă beatifică, el a urcat pe culmea dealului, alături de Abedam.

Când cei doi au ajuns în vârf, soarele şi-a trimis primele raze peste culmile munţilor, inclusiv asupra înălţimilor sacre.

Adam era deja pregătit, drept care L-a întrebat pe Abedam: „Tatăl preasfânt, oare nu ar trebui să-i cântăm soarelui imnul nostru obişnuit de slavă, mulţumindu-i astfel pentru faptul că de atâta vreme ne trezeşte în fiecare dimineaţă cu haloul său sublim, dându-ne astfel putere să începem noua zi?”

Abedam l-a întrerupt însă cu asprime: „Adam, tot nu ai ajuns să Mă cunoşti? Pe cine vrei tu să slăveşti cu imnul tău adresat soarelui?

Cu siguranţă nu pe Mine, căci dacă ai fi avut această intenţie, nu văd cu ce te-ar ajuta imnul adresat soarelui câtă vreme Eu Mă aflu în faţa voastră într-o formă vizibilă, fără să cer nimănui să se prosterneze în faţa soarelui pentru a Mă slăvi! Tu ştii foarte bine ce aştept Eu de la voi.

Dacă ţii morţiş să practici idolatria în prezenţa Mea, nu ai decât să o faci, de vreme ce acest lucru este mai important pentru tine decât prezenţa Mea vie. Dar înainte, vreau să te întreb din nou:

Dacă doreşti să practici idolatria în prezenţa Mea vizibilă, ce spirit crezi că le vei transmite descendenţilor tăi care nu vor mai beneficia de graţia de a Mă vedea în persoană?

Nu este de ajuns că din cauza ta, ei au moştenit păcatul permanent al morţii fizice? Doreşti să adaugi la acest păcat şi pe cel al morţii spiritului lor?

Ascultă, nerod bătrân, nu însemn Eu mai mult decât soarele pe care îl pot distruge cu un simplu suflu, creând într-o singură clipă alţi o mie de sori, dacă doresc acest lucru?

Ce înseamnă atunci această nerozie?

Ca să înţelegi mai bine cât de departe a mers de data aceasta nebunia ta, bătrân nerod ce eşti, ridică-ţi ochii şi alege-l din miile de sori pe acela căruia doreai să-i închini imnul tău”.

În acest moment, Adam şi copiii săi au rămas îngroziţi, căci cerul a fost inundat subit de milioane de sori, absolut identici între ei.

Orbiţi de această lumina acestora, copiii au căzut cu feţele la pământ, implorându-L pe Abedam să-i facă să dispară, căci nimeni nu ar putea trăi într-o lumină atât de intensă.

Cât despre Adam, acesta şi-a realizat imensa prostie şi Mi-a cerut iertare, pe jumătate orbit, dar cu inima plină de căinţă.

Abedam le-a cerut atunci să se ridice, după care s-a adresat din nou lui Adam: „Ridică-te. Pedeapsa pentru prostia ta va fi o vedere mult slăbită, care nu te va mai părăsi până la sfârşitul zilelor tale pe acest pământ.

Cât despre tine, dragul Meu frate întru iubire, Seth, cere-le sorilor să dispară, cu excepţia unuia singur, care va rămâne la vechiul său loc. *Amin”*.

Mulțumindu-Mi în sinea lui, Seth şi-a ridicat brațele şi a rostit cu putere: „În numele Celui care păşeşte în mijlocul nostru şi care este Domnul tuturor lucrurilor şi al tuturor creaturilor, vă spun: Domnul Dumnezeu Zabaot doreşte ca voi să dispăreți, cu excepția unuia singur, cel care a iluminat dintotdeauna acest pământ!"

De îndată ce Seth a rostit aceste cuvinte, sorii au dispărut de pe cer, cu excepția celui vechi, şi toată lumea i-a mulțumit Domnului pentru grația şi compasiunea Sa.

Singur Adam, observând că nu mai vede bine la distanță şi că a devenit miop, s-a întristat şi a început să plângă, căci nu-şi mai putea vedea toți copiii dintr-o singură privire.

Abedam i-a spus însă: „Nu fi atât de ataşat de lumina ochilor fizici şi de lumina acestei lumi; căci prea multă lumină fizică orbeşte spiritul.

Este infinit mai bine să ai un trup orb decât un spirit orb.

Mai bine fă eforturi în inima ta pentru a-ți trezi spiritul prin iubire şi smerenie, iar atunci vei putea vedea cu uşurință, fără ajutorul ochilor fizici.

Ți-am dat această pedeapsă cu unicul scop de a-ți permite să exersezi virtutea răbdării, pentru a nu-i mai cădea victimă celui care te-a trezit azi dimineață prin puterea soarelui său malefic.

De altfel, este mult mai bine să-ți vezi copiii de aproape, şi nu de la distanță, iar această putere nu ți-am luat-o. Haide, înseninează-te. *Amin.*

Cât despre voi, copii, întăriți-vă trupurile cu mâncare şi cu băutură, care au fost deja binecuvântate de Mine.

Iar tu, mult iubitul Meu frate Seth, ai grijă de bătrânul tău genitor.

Cât despre ordinea în care ne vom aşeza la masă, vom păstra aceeaşi ordine de aseară. *Amin".*

Capitolul 96

FENOMENELE ÎNSPĂIMÂNTĂTOARE DIN TIMPUL MESEI DE DIMINEAȚĂ. AGITAȚIA ŞI ANXIETATEA LUI ADAM

(6 iunie 1842)

La solicitarea lui Abedam, s-au aşezat cu toții la masă, inclusiv Adam, deşi încă supărat pe miopia lui. Iar Abedam cel Mare s-a aşezat şi a mâncat alături de ei. Deodată, s-a auzit un urlet venit din ținutul de dimineață, şi toată lumea a putut vedea cum în ținuturile de jos apar coloane de fum, una după alta.

În fața acestei privelişti, copiii de pe înălțimile sacre au rămas zguduiți, neştiind ce să creadă. Nici chiar Seth şi Enoh nu înțelegeau despre ce este vorba.

Îngrozit, Adam a alergat la Abedam, spunându-i: „Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, ce înseamnă toate acestea?

De-abia am reuşit să mă liniştesc puțin după toate întâmplările care s-au succedat de azi dimineață încoace, când a apărut o nouă amenințare, parcă mai cumplită decât celelalte!

O, Tatăl preasfânt, linişteşte-ne şi explică-ne ce se întâmplă! Cine a scos acel urlet îngrozitor şi care vor fi consecințele sale?

O, Tată adorat şi preaplin de iubire, linişteşte-ne sufletele, dacă aceasta este voia Ta!"

Continuând să mănânce din coş, fără să pară prea preocupat, Abedam i-a răspuns: „Spune-Mi, ce ai de gând să faci dacă îți voi explica pe loc cine a scos urletul şi care vor fi consecințele sale, inclusiv care sunt motivele pentru care am permis să se petreacă acest lucru? Spune-Mi, ce ai de gând să faci atunci?

Îți spun Eu ce-ai să faci: exact ceea ce faci acum.

Dacă ai avea măcar un strop de înțelepciune, ai face exact ceea fac Eu în această împrejurare, adică ai continua să mănânci şi să bei, fără să-ți faci probleme şi iubindu-Mă pe Mine în inima ta.

Căci cel care îşi face o mie de griji atunci când se află alături de Mine merită pe deplin furtunile care vor urma şi care se vor dezlănțui în inima sa, distrugând unul după altul munții credinței sale şi reducându-i la un simplu morman de praf.

Nici chiar supărarea din inima ta nu reprezintă o injustiție, căci tu nu crezi cu adevărat că toate lucrurile mi se supun Mie.

Ce lucru rău ți s-a întâmplat ție sau altcuiva dintre cei de față, deşi s-au petrecut atâtea evenimente ieşite din comun de când M-am manifestat printre voi într-o formă vizibilă?

De vreme ce ai scăpat de fiecare dată viu şi nevătămat, de ce te temi acum?

Haide, renunță la aceste temeri şi întoarce-te la locul tău. Continuă să mănânci şi să bei, şi nu te mai ridica decât atunci când Mă vei vedea pe Mine ridicându-Mă. *Amin".*

Iar Adam s-a întors la locul său şi şi-a continuat masa, fără să se bucure însă prea mult de ea, căci în inima sa se desfăşura următorul monolog:

„Doamne, Dumnezeul Meu, Tu ai – ca de obicei – dreptate! Eu sunt singurul vinovat pentru această stare de tulburare pe care o simt, căci El nu ne-a lăsat niciodată să pierim, şi cu siguranță nu ne va lăsa nici de această dată…

Chiar şi aşa însă, mă simt absolut îngrozit, şi ca mine sunt destui! La ce foloseşte această teamă?

De ce îmi este atât de teamă în mod inutil?

Serveşte la ceva această teamă, altminteri atât de nejustificată?

La ce ar putea servi ea, de vreme ce nu urmează nimic care să o justifice?

Cu toate acestea, deşi ştiu foarte bine că nici un fir de păr nu mi se poate clinti pe cap, continuă să-mi fie teamă!

Sau poate că mă tem de frica din inima mea? Cum se poate teme cineva de propria sa frică?

Este absurd, căci atunci când mi-e teamă, frica este deja prezentă în mine, fiind o stare malefică în sine, nicidecum două.

De vreme ce Domnul ne salvează de fiecare dată de cauzele fricii noastre, de ce permite El oare să cădem pradă acestei frici, care este în sine o stare malefică?

Mă întreb chiar dacă răul propriu-zis, care precede acestei stări de teamă, nu este mai bun decât teroarea de dinainte…

Pe scurt, oricât de mult m-aş gândi, nu reuşesc să descopăr vreun beneficiu al stării de teamă care precede răului.

Ca atare, marele Mântuitor al tuturor relelor ar putea foarte bine să ne elibereze inclusiv de această teamă străveche, sau cel puțin să ne explice la ce serveşte ea!"

De-abia şi-a terminat Adam reflexiile că Abedam s-a şi ridicat, urmat de Seth şi de Enoh, cărora le-a spus ceva în taină.

Acest lucru l-a indispus şi mai tare pe Adam, iar când cei doi au părăsit grupul, îndreptându-se către regiunea dimineții, el a rămas într-o confuzie completă.

Deşi nu îndrăznea să le exprime cu voce tare, teama şi curiozitatea creşteau în inima lui.

Cât despre Abedam, acesta şi-a văzut de treabă, ca şi cum nu ar fi observat nimic din ceea ce se petrecea în interiorul lui Adam. El i-a chemat în continuare pe Garbiel şi pe Besediel.

Capitolul 97

GARBIEL ŞI BESEDIEL SUNT NUMIȚI ANALIŞTI. CELE DOUĂ CĂRȚI: „CONFLICTUL, MÂNIA ŞI RĂZBOIUL LUI IEHOVA" ŞI „MAREA IUBIRE ŞI ÎNȚELEPCIUNE A LUI IEHOVA, SLĂVITUL DUMNEZEU"

(8 iunie 1842)

Auzind chemarea lui Abedam, cei doi s-au apropiat cu bucurie de El.

Deşi simțeau la rândul lor un sentiment de teamă față de ruletele care se auzeau din ținuturile dimineții, alături de Abedam teama şi anxietatea lor au dispărut ca prin farmec.

Văzând că inimile lor sunt pregătite şi urechile spiritului lor sunt suficient de deschise, Abedam le-a spus următoarele cuvinte pline de o mare semnificație şi purtătoare ale vieții interioare:

„Ascultați-Mă: frunza pe care erau inscripționate numeroase semne şi marea casă care plutea pe apă şi pe care erau inscripționate de asemenea diferite semne au următoarea semnificație: voi doi, alături de alți câțiva, aveți misiunea să inscripționați aceste semne care corespund cuvintelor, obiectelor şi acțiunilor, pe tăblițe din piatră sau pe frunzele mari de palmier, cu ajutorul unor instrumente ascuțite pe care frații lui Lameh le vor confecționa pentru voi din metal. Veți explica apoi aceste semne copiilor, fraților şi părinților voştri, şi le veți citi ce ați scris. Când vor ajunge să le înțeleagă ei înşişi, îi veți lăsa să citească cele scrise, având mare răbdare cu cei care vor pricepe mai greu.

Spiritul vostru vă va învăța cum trebuie să alcătuiți cuvinte din aceste semne. Fiecare cuvânt trebuie să conțină mai multe semne, care vor fi scrise de la dreapta la stânga, potrivit ordinii naturale a cuvântului.

După alcătuirea unui cuvânt, acesta nu va mai fi schimbat niciodată, pentru ca descendenții voştri de peste ani să îl poată citi, pronunța şi înțelege, la fel ca voi.

Vă dau acum o poruncă, potrivit căreia literele cuvintelor vor fi considerate sacre.

Şi vă asigur că îl voi privi cu mânie pe acela care va îndrăzni să schimbe ceva în aceste litere şi în maniera în care ați alcătuit cuvinte din ele.

Iar acum vine întrebarea cea mai importantă, care este următoarea:

'Ce cuvinte trebuie alcătuite din aceste litere, pentru cei din prezent, dar mai ales pentru descendenții voştri din viitor?'

Această întrebare este de o importanță capitală, iar răspunsul trebuie dat cu cea mai mare grijă!

Se mai pune şi întrebarea referitoare la momentul în care trebuie să faceți această înregistrare, la fel de importantă ca şi prima.

În ceea ce priveşte răspunsul la prima întrebare, tu, Garbiel, eşti însărcinat să notezi întreaga istorie începând cu creația primordială a spiritelor, apoi a lucrurilor vizibile, precum şi toate marile Mele fapte de iubire şi compasiune, până la ultimul moment al prezenței Mele actuale printre voi.

Vei nota aceste lucruri ori de câte ori spiritul tău interior îți va dicta că trebuie să o faci.

Atunci când te vei aşeza la masa de scris, nu trebuie să-ți faci probleme, nici să-ți pui întrebări de genul: 'Oare ce trebuie să scriu?'

Căci Eu, cel care îți dau acum această sarcină, îți voi spune exact şi îți voi ghida personal mâna, astfel încât să nu scrii nici măcar o singură liniuță, un singur cârlig sau un singur punct în plus sau în minus.

Ori de câte ori te voi chema – lucru care se va petrece întotdeauna într-o manieră perfect audibilă – tu trebuie să fii gata de lucru, scriind exact ceea ce îți va dicta voința Mea, fără a adăuga nimic în plus.

Dacă nu vei simţi această chemare a Mea în inima ta, nu vei scrie nimic, ci îi vei instrui pe copii, fraţi şi părinţi cum trebuie să citească. Vei insista mai mult asupra citirii şi mai puţin asupra scrierii, şi îi vei supraveghea pe cei care îţi copiază scrierile pentru a verifica acurateţea acestor copii.

Căci ceea ce îţi voi dicta personal va trebui copiat de fraţii tăi scribi în o mie de copii, pe care le vei trimite apoi fiecărui trib în parte, astfel încât fiecare din acestea să dispună de o copie identică pe care să o folosească pentru sine, pentru copiii şi descendenţii lor ulteriori.

Besediel, vei respecta şi tu, întocmai, ceea ce i-am spus până acum lui Garbiel.

Spre deosebire însă de el, care va scrie despre marele trecut, tu vei scrie – sub directa îndrumare a lui Enoh – despre marele viitor.

Garbiel va primi textul direct de la Mine, căci trecutul trebuie să rămână deschis în faţa tuturor ochilor.

Cât despre tine, tu vei primi textul pe care urmează să-l notezi de la Enoh, deci într-o manieră indirectă, ca semn că viitorul va rămâne de-a pururi mai ocultat decât trecutul.

Veţi scrie aşadar două cărţi: una despre trecut, intitulată: 'Conflictul, mânia şi războiul lui Iehova', şi una despre viitor, intitulată 'Marea iubire şi înţelepciune a lui Iehova, slăvitul Dumnezeu'.

Acum primiţi binecuvântarea Mea şi urmăriţi să duceţi la bun sfârşit sarcina pe care v-am atribuit-o. *Amin".*

După aceste cuvinte, cei doi s-au prosternat la picioarele lui Abedam şi i-au mulţumit pentru această sublimă graţie.

Dar Abedam le-a cerut imediat să se ridice.

Abia s-au ridicat cei doi, cu feţele strălucind de iubire, că Seth şi Enoh s-au întors alergând, informându-l pe Adam – care murea de curiozitate – ce se întâmpla din regiunea dimineţii până în ţinuturile de jos.

Căci Abedam îi trimisese acolo pentru a le da lui Adam şi copiilor lui un nou impuls către viaţă.

Capitolul 98

CEI DOI MESAGERI DESCRIU MARILE ATROCITĂŢI PETRECUTE ÎN REGIUNEA DIMINEŢII, COMISE DE COPIII DIN ŢINUTURILE DE JOS

(9 iunie 1842)

La scurt timp, cei doi mesageri au ajuns în vârful dealului sacru, prezentându-se – conform instrucţiunilor secrete ale lui Abedam, primite încă înainte de plecarea în misiune – cu feţe tulburate în faţa lui Adam, care era pe cât de curios, pe atât de neliniştit.

Văzându-i, el i-a întrebat imediat ce se întâmpla.

În loc să-i răspundă pe loc, Enoh l-a întrebat la rândul lui pe Adam, pe un ton plin de iubire:

„Mult iubite tată Adam, ascultă, cum eu şi Seth am văzut exact acelaşi lucru, nu vom face decât să ne repetăm între noi.

De vreme ce nu putem vorbi în acelaşi timp, se pune întrebarea care dintre noi să vorbească în fața ta, pentru a-ți descrie marile atrocități care se petrec acolo, urmate de cele mai cumplite blasfemii la adresa ta şi a lui Dumnezeu?"

Auzind că în loc de un răspuns, primeşte o altă întrebare, Adam a rămas fără grai, inclusiv datorită marii sale stări de tulburare interioară. De aceea, Enoh s-a văzut nevoit să repete întrebarea.

De data aceasta, Adam a răspuns cu mare vehemență, încurcându-se în propriile sale cuvinte: „Da! – Nu! Ba da! Tu, Enoh, – ba Seth, – nu, nu Seth, ci tu, Enoh, poți vorbi!"

Iar Enoh a luat imediat cuvântul, relatând următoarea poveste:

„Ascultă deci, mult iubite tată Adam, ce orori au comis cei din ținuturile mlăştinoase de jos împotriva ta, a noastră şi a lui Dumnezeu!

După cum ştii, încă de ieri, în ziua de Sabat, Lameh a făcut o primă tentativă de a cuceri înălțimile sacre în care locuim noi.

Cunoşti de asemenea felul în care au fost respinşi ei de către sublimul nostru Tată preasfânt.

Şarpele cel rău nu cunoaşte însă odihna şi pacea; de aceea, la adăpostul întunericului şi profitând de flăcările pe care le aruncau munții cei albi, el a aprins toate pădurile din ținuturile de jos. În acest fel, toate animalele sălbatice – aceşti apărători credincioşi ai înălțimilor noastre sacre, au fost izgonite din păduri, iar o armată uriaşă, alcătuită din oameni cu părul negru şi aproape goi, au început să urce pe ele, apropiindu-se de noi. Deocamdată s-au grupat în munții dimineții, unde jefuiesc tot ce apucă: fructe, animale de povară şi tot felul de unelte de gospodărie. În plus, au pus stăpânire pe toate locuințele copiilor din regiunea dimineții.

Există de asemenea un mare număr de femei şi copii care îi însoțesc.

Acum foarte puțin timp, tocmai când noi priveam ascunşi pe o culme, unul din comandanții lor şi-a trimis înainte iscoadele, dându-le următoarele instrucțiuni cu voce tare:

'Mergeți şi căutați fără milă toate progeniturile acelui monstru malefic pe nume Adam. Aflați cu această ocazie dacă monstrul însuşi mai este viu şi trăieşte în mijlocul acestei adunături de hiene şi de tigri!

Indiferent pe cine veți întâlni în cale, ucideți-l pe loc! Tăiați-i apoi urechile şi aduceți-mi-le ca semn al credinței voastre!

Dacă îl veți găsi pe bătrânul monstru Adam, nu-l ucideți însă, ci aduceți-l aici, pentru a-i scoate personal măruntaiele cu propriile mele mâini, în semn de răzbunare pentru blestemul pe care l-a aruncat asupra lui Cain, strămoşul nostru primordial!

Se zvoneşte că şi bătrânul Zeu Iehova, alungat de spiritul lui Lameh, s-ar afla printre acea adunătură de tâlhari.

Acela dintre voi care mi-l va aduce în stare de captivitate pe Iehova va deveni vicerege al Farakului şi va primi o mie din cele mai frumoase femei sclave.

Pe acest Iehova doresc să-l înlănțui personal, predându-l apoi lui Lameh, care va face cu el ce va crede de cuviință, conform justiției sale – la fel cum a procedat şi cu numele lui!

Dacă o veți întâlni pe Naeme, fiica marelui nostru zeu Lameh, precum şi pe cele două soții ale sale, aduceți-le aici nevătămate, dar ucideți-le soții în maniera cea mai crudă cu putință, apoi tăiați-le urechile şi aduceți-mi-le ca dovadă a faptelor voastre!

Dacă le veți întâlni pe cele 30 de concubine ale marelui nostru zeu Lameh, care au fost răpite abia acum câteva zile, aduceți-le aici fără să le faceți vreun rău, căci răsplata voastră nu va fi mică.

Vai însă celui care se va întoarce cu mâinile goale!

l-ați văzut astăzi pe Lameh umplând instantaneu cerul cu o sumedenie de sori, pe care i-a făcut apoi să dispară.

De aceea, gândiți-vă bine ai cui slujitori sunteți. În numele lui, ar trebui să mutați munții din loc!

Acum, plecați şi îndepliniți ordinele sale! *Amin'.*

Iată, dragă tată Adam, ce am văzut şi ce am auzit, şi cum stau lucrurile acolo.

Dar în mijlocul nostru se află Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, în persoana lui Abedam. De aceea, teama şi anxietatea nu trebuie să-şi aibă locul în inimile noastre. *Amin".*

Auzind acest discurs, Adam a fost cuprins de o mare agitație, astfel încât nu mai putea nici să stea jos, nici în picioare.

În cele din urmă, el s-a înfuriat atât de tare din cauza celor din ținutul de jos încât a sărit în picioare, gata să arunce cel mai cumplit blestem asupra acestora; dar Abedam l-a împiedicat, spunându-i cu cea mai mare blândețe posibilă:

„Adam, Adam, de ce vrei să blestemi iarăşi?

Ascultă, Domnul sunt Eu! Dacă Eu nu blestem, de ce ar trebui să o faci tu?

Acum, că mareea a crescut şi s-a apropiat de noi, haide mai bine să ne transformăm în pescari şi să vedem dacă nu putem să prindem câțiva din aceşti sărmani peştişori în plasele noastre, care sunt plasele vieții.

Te asigur că această victorie ar fi infinit mai dureroasă pentru Lameh decât o mie de blesteme.

Adevăr îți spun: chiar astăzi vei ajunge să-i binecuvântezi pe toți cei pe care doreai să-i blestemi.

Haide, du-te din nou la locul tău.

În schimb, voi, Kisehel şi Sethlahem, plecaţi fără întârziere, înzestraţi cu puterea Mea, la comandatul lui Lameh şi transmiteţi-i cuvintele voinţei Mele. *Amin”.*

Capitolul 99

KISEHEL ŞI SETHLAHEM ÎN FAŢA ARMATEI DE COPII DIN ŢINUTURILE DE JOS

(11 iunie 1842)

Cei doi i-au mulţumit lui Abedam cu inimile pline de iubire pentru marea sarcină pe care au primit-o şi au plecat pe loc către destinaţia indicată.

Pentru a scurta drumul, au trecut prin faţa peşterii lui Adam.

Ajunşi aici, ei i-au putut zări deja pe spionii postaţi de comandantul lui Lameh, care le-au strigat mai departe celor din spatele lor:

„Transmiteţi un mesaj tuturor celor care împlinesc voinţa marelui nostru zeu Lameh şi spuneţi-le că doi oameni neobişnuit de înalţi se apropie de tabăra noastră, venind dinspre înălţimi!

Nu ştim ce trebuie să facem în acest caz. Să-i luăm prizonieri, sau să-i lăsăm să treacă nestingheriţi?

Par să dispună de o putere incredibilă, căci la fiecare pas al lor pământul se cutremură, şi cu cât se apropie mai mult, cu atât mai puternic resimţim aceste cutremure de pământ!”

Auzind acest mesaj, comandantul s-a înspăimântat, nemaiştiind ce să facă.

Când şi-a mai revenit în simţiri, el le-a transmis spionilor şi cercetaşilor să-i lase pe cei doi să avanseze nestingheriţi, apoi să-i înconjoare şi să-i aducă la el în stare de captivitate.

Porunca le-a fost transmisă spionilor, care i-au înconjurat pe cei doi emisari tocmai când aceştia se aflau pe punctul de a intra în regiunea dimineţii cu o mie de oameni înarmaţi cu suliţe lungi. Văzând că nu opun nici o rezistenţă, deşi pământul se cutremura sub fiecare pas al lor, au început apoi să-i provoace pe ce doi mesageri, insultându-i în fel şi chip şi folosind tot felul de jigniri specifice ţinuturilor de jos, cam de genul următor:

„Ascultaţi, laşilor! Ce mai face monstrul Adam? Dar monstrul acela de Iehova, cu trupul mâncat de viermi?

Câte asemenea mormane de carne se află pe înălţimi?

De ce vă este atât de teamă de noi, care suntem nişte bărbaţi adevăraţi, deşi mult mai mici ca înălţime decât voi? Din câte putem vedea,

teama voastră se transmite până şi pământului, care se cutremură sub tălpile voastre!

O, nu vă mai temeți, mormane mari de carne! Căci tot ce vi se poate întâmpla mai rău va fi să vă tăiem degetele, apoi mâinile şi picioarele. Vă vom smulge apoi limba, nasul, urechile şi ochii, după care vom sfârşi prin a desprinde lent capul de restul trunchiului.

Nimic altceva nu vi se va întâmpla; de aceea, nu trebuie să vă temeți de noi!

De altfel, din considerație pentru voi, toate acestea se vor petrece cât se poate de lent, astfel încât între două dureri succesive să vă puteți odihni, pregătindu-vă pentru durerea care va urma, şi care va fi chiar mai mare.

Vedeți aşadar cât de bune sunt intențiile noastre în ceea ce vă priveşte! Şi totuşi, păreți că vă temeți în continuare de noi!

Liniştiți-vă, căci torturile nu vor dura mai mult de trei zile şi trei nopți, după care această mare teamă vă va părăsi complet!”

După aceste cuvinte de „consolare”, unul dintre guralivi a avansat către Kisehel cu intenția de a-l ințepa cu sulița în mână, pentru a-i spori astfel teama.

De-abia a atins însă brațul lui Kisehel că sulița a început să emită flăcări şi foc, făcându-se instantaneu scrum şi sfârşind prin a-l transforma în cenuşă chiar pe posesorul său.

Acest incident i-a impresionat atât de puternic pe soldații lui Lameh încât aceştia s-au risipit în toate direcțiile; din nefericire pentru ei, câțiva paznici uriaşi care făceau de gardă i-au împiedicat să dispară.

Şefii soldaților s-au grăbit însă la comandant, tremurând din toate încheieturile. Ei i-au povestit acestuia ce s-a petrecut şi l-au implorat să nu folosească forța împotriva celor doi, dacă nu dorea să ardă de viu, căci orice i-ar fi atins se aprindea instantaneu.

Această relatare l-a impresionat atât de tare pe comandant, încât la sosirea celor doi, el s-a prosternat chiar în fața lor, salutându-i cu următoarele cuvinte:

„O, voi, purtători sfinți ai focului sacru, măriți mesageri ai unui zeu cu siguranță mai important decât mizerabilul nostru Lameh din ținuturile de jos, vă întâmpin cu o bucurie la fel de mare ca şi numărul firelor de iarbă şi al boabelor de nisip de pe fundul mării!

Dacă sunteți de acord, v-aş ruga să mă informați – de la o oarecare distanță, desigur, pentru a evita contactul sărmanului vierme cu maiestuozitatea voastră înflăcărată – care este voința sublimă şi sacră ce v-a trimis la noi, cei depravați şi nedemni?”

În loc să răspundă la această întrebare prostească, Kisehel l-a strigat pe comandant, spunându-i pe nume: „Horadal! Este voința Domnului să te ridici şi să ne însoțeşti, împreună cu întreaga ta armată, pe înălțimile sacre, pentru a-ți mărturisi acolo crima împotriva lui Dumnezeu cel viu şi etern, manifestat acum într-o formă vizibilă, unicul Creator şi Susținător al tuturor

lucrurilor, precum şi în faţa lui Adam, primul om creat de mâna acestui Dumnezeu atotputernic!”

Această invitaţie l-a aruncat pe Horadal în braţele celei mai cumplite disperări, fiind complet incapabil să facă vreo mişcare sau să rostească vreun cuvânt.

Văzând acest lucru, Sethlahem s-a apropiat de el, l-a prins de mână şi i-a spus pe o voce mai blândă: „Horadal, de ce te temi de viaţă, după ce ai păşit fără teamă – atâta vreme – în mijlocul morţii?

Îţi spun, în numele Celui care ne-a trimis aici, că iubirea Lui este mai mare decât mânia lui Lameh. De aceea, fă ceea ce ţi-a indicat fratele meu”.

Auzind aceste cuvinte, Horadal şi-a mai revenit şi a urmat pe loc chemarea lui Kisehel, pe care l-a urmat, împreună cu întreaga sa armată.

Capitolul 100

PUTEREA IUBIRII ŞI GRAŢIEI LUI DUMNEZEU, REVĂRSATĂ ASUPRA LUI HORADAL, COMANDANTUL DIN ŢINUTURILE DE JOS

(13 iunie 1842)

De îndată ce cei doi emisari şi Horadal au ajuns pe înălţimile sacre, Abedam cel Mare i-a chemat la El pe Adam, Seth şi Enoh, şi le-a spus:

„Ascultaţi, Kisehel şi Sethlahem şi-au umplut deja plasele pure cu tot felul de peşti, fără să-i uite nici pe cei care au primit cumplitul ordin de a vă veni de hac de la comandantul lor.

Atunci când au pornit în cruciada lor malefică către ţinuturile de la miazăzi, am trimis în secret câteva gărzi pentru a-i întâmpina şi ai-i forţa să se retragă. Când cei doi emisari l-au convins pe comandant să vină cu ei, ceilalţi erau tocmai pe punctul de a se uni cu armata principală aflată deja în ţinuturile dimineţii.

În acest fel, captura este completă. De aceea, haideţi să le ieşim în întâmpinare şi să-i primim aşa cum se cuvine! *Amin”.*

Atunci, Adam, Seth şi Enoh s-au ridicat şi s-au grăbit să iasă în întâmpinarea armatei capturate, alături de Abedam.

Când Horadal i-a observat pe cei patru bărbaţi înalţi apropiindu-se de el într-o grabă atât de mare, el l-a întrebat înspăimântat pe Sethlahem:

„Mărite emisar al marelui Dumnezeu sau al unui rege extrem de puternic! Cine sunt cei care se apropie atât de grăbiţi de noi?

Cu siguranţă trebuie să aibă un rang foarte înalt. Pot să-mi dau seama de acest lucru din privirile lor pline de măreţie.

O, văzându-i cum se apropie, simt cele mai ciudate senzaţii!”

Sethlahem i-a răspuns: „Ai răbdare până când ne vom întâlni cu ei, şi în curând un nou soare va răsări pentru tine, revelându-ți cine sunt aceşti patru bărbați care se grăbesc către noi, fără să uite nici un detaliu de importanță pentru tine.

De aceea, ai răbdare, căci iată, nu mai au de parcurs decât o sută şi ceva de paşi, şi ne vom întâlni".

Chiar aşa s-au petrecut lucrurile; într-o singură clipă, cei patru se aflau deja în fața comandantului. Cu un semn scurt din mână, Abedam le-a făcut semn soldaților să îşi oprească înaintarea.

Şi întreaga armată s-a oprit. Kisehel şi Sethlahem au căzut la picioarele Domnului şi i-au mulțumit pentru sublima grație care le-a permis să ducă cu atâta succes la bun sfârşit intenția voinței divine.

Abedam le-a cerut însă să se ridice de la pământ şi le-a spus:

„În această manieră veți cuceri întotdeauna în numele Meu; căci cerul şi pământul vor fi supuse de-a pururi acestei puteri.

Oricine păşeşte în numele Meu, este însoțit de puterea Mea; şi cum nu mai există nimeni care să se compare cu Mine, nu poate exista nici vreo putere comparabilă cu aceea a numelui Meu.

De aceea, nu renunțați niciodată să acționați în numele Meu şi veți rămâne de-a pururi vii, înzestrați cu această putere. *Amin"*.

Auzind aceste cuvinte, comandantul Horadal s-a prosternat la rândul lui în fața celor patru, copleşit de cel mai înalt respect; căci cele câteva cuvinte ale lui Abedam l-au impresionat atât de puternic încât s-a gândit:

„Am experimentat deja puterea celor doi emisari, sub paşii cărora pământul se cutremura şi la atingerea cărora totul lua foc; şi totuşi, aceşti oameni au căzut la picioarele Acestui Om, mulțumindu-i pentru această putere.

Cât de puternic trebuie să fie El, de vreme ce susține că cerul şi pământul întreg i se supun întru totul la simplul auz al numelui Său.

Dacă aceşti oameni atât de puternici se prosternează la picioarele Sale, cu siguranță nu este deloc recomandabil ca eu, care sunt atât de slab şi de nevrednic, să rămân în picioare. Aşa că mă voi smeri şi eu, până la ultima fibră a ființei mele".

Atunci, Abedam s-a apropiat de el şi i-a spus: „Horadal! Ridică-te şi priveşte-l pe bătrânul monstru Adam, primul om creat de pe suprafața pământului, născut direct din mâna Mea, şi care a fost părintele lui Cain şi al fratelui ucis de acesta, al cărui nume a fost Abel.

Priveşte-Mă de asemenea pe Mine, vechiul vostru Dumnezeu, slab, descurajat, complet uitat de voi, şi, după câte se pare, chiar mâncat de viermi, aşa cum te exprimai mai devreme!"

Aceste cuvinte l-au pătruns pe Horadal până în ultimele fibre ale ființei sale, drept care a strigat imediat la armata sa, fără a îndrăzni să-şi ridice capul de la sol:

„Aruncați-vă cu fețele la pământ, voi toți; căci ne aflăm în prezența unicului şi adevăratului Dumnezeu, pe care L-am recunoscut cu toții – cu excepția tiranului Lameh – prin intermediul lui Farah şi care ne-a permis să ne rugăm Lui, numindu-ne chiar copiii Lui!

O, cădeți cu toții la picioarele Lui, căci El este singurul demn de slava noastră, acum şi de-a pururi! – O, mizerabile Lameh!

Şi eu însumi – ajutorul lui la fel de mizerabil, sfătuitorul lui, primul lui sfetnic, comandantul lui suprem, cel care – din răutate pură – l-a idolatrizat atâta vreme, care l-a inspirat în toate faptele lui josnice, ajutându-l direct să le comită, care era chiar gata să-l detroneze numai pentru a-i uzurpa puterea, – eu, eu, monstrul tuturor monştrilor, mă aflu acum în fața adevăratului Dumnezeu!

O, Doamne, Dumnezeule atotputernic, alungă pentru totdeauna acest monstru de pe suprafața pământului care îți poartă paşii, căci acesta a devenit prea sfânt pentru a continua să poarte pe spinarea lui un monstru ca mine! Haide, distruge-mă pentru totdeauna! *Amin!”*

Capitolul 101

DISCURSUL LUI ENOH ADRESAT LUI HORADAL ŞI ARMATEI SALE

(14 iunie 1842)

Atunci, Abedam cel Mare l-a chemat la El pe Enoh şi i-a spus: „Ascultă, Enoh, aceşti rătăciți sunt incapabili să asculte şi să absoarbă în viața lor cuvintele rostite de gura Mea, căci spiritul lor s-a transformat deja în spiritul şarpelui.

Cuvintele rostite direct de gura Mea nu fac decât să aducă moartea celor care trăiesc mai mult în spiritul şarpelui.

De aceea, deschide gura ta în numele Meu şi transmite-le semnificația voinței Mele, aşa cum o vei auzi în sinea ta.

Abia atunci voi rosti Eu Însumi trei cuvinte adresate acestei generații, care să o orienteze fie către viață, fie către moarte. *Amin”.*

Auzind cererea Mea, Enoh Mi-a mulțumit din plenitudinea iubirii sale pentru Mine, după care M-a slăvit cu voce tare pentru a fi auzit de toți cei din ținuturile de jos şi i-a adresat următorul discurs lui Horadal:

„Ascultă, Horadal, şi integrează adânc în inima ta ceea ce vei auzi în continuare; căci ceea ce îți voi spune eu nu vine de la mine, ci sunt cuvintele sacre ale Celui aflat în mijlocul nostru, care mi-a cerut să proclam în auzul vostru voința Lui sfântă, căci voi nu ați putea asculta cuvintele rostite de gura Lui, păstrându-vă în acelaşi timp viața.

Căci viața pe care o duceți voi este o viață a minciunii şi a răutății derivate din ea; ea reprezintă esența spiritului căzut din cauza neascultării şi mândriei sale, care nu doreşte să se întoarcă la Cel care i-a dat viață, ba dimpotrivă, se amăgeşte crezând că este în continuare Spiritul suprem al

tuturor spiritelor, deşi este mai slab decât o muscă, singura sa putere fiind arta minciunii şi a neadevărului, pe care o stăpâneşte – ce-i drept – la perfecţie!

Acest mod de a trăi nu reprezintă viaţa, ci moartea cea mai profundă. Dacă ar auzi vocea vie a lui Dumnezeu, această viaţă aparentă nu ar putea supravieţui, ci ar pieri instantaneu, la fel ca minciuna în lumina adevărului.

Atunci când falsitatea este expusă luminii fizice, ea poate continua să pretindă că reprezintă ceva, deşi realitatea ei este fantomatică; dacă ea este expusă însă luminii adevărului, ea încetează complet să mai existe, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Cuvântul lui Dumnezeu rostit direct de gura Lui reprezintă indiscutabil lumina cea mai sublimă a adevărului. Ce s-ar întâmpla cu voi dacă această lumină s-ar revărsa asupra voastră, a căror existenţă este complet falsă?

Pentru a putea realiza totuşi măreţia iubirii lui Iehova, El m-a chemat pe mine să vorbesc în numele Lui.

Această iubire este atât de mare încât El este dispus chiar să îşi retragă lumina atotputernică pentru a nu vă distruge complet, îngăduind minciunii să accepte doar câteva scântei din ea, trecând astfel la viaţa reală şi crescând până când va deveni capabilă să accepte ceva mai plenar lumina Lui divină, fuzionând din ce în ce mai mult cu ea şi transformându-se astfel într-o fiinţă nouă, născută din iubire, care să-i permită să atingă statutul de fiu al cerului, iar mai apoi chiar de fiu al lui Dumnezeu.

Ascultă, aceste cuvinte rostite de gura mea reprezintă scânteile de care vorbeam mai devreme. Dacă vei accepta să le integrezi în fiinţa ta, lucrurile se vor petrece în viitor aşa cum ţi-am prezis.

Dacă vei prefera totuşi să rămâi în minciuna în care te-ai complăcut până acum, adevăr îţi spun, în numele Celui care a coborât printre noi ca un adevărat Părinte preasfânt şi preaplin de iubire:

El, Domnul cerului şi al pământului, Dumnezeul atotputernic al eternităţii, vine acum şi va veni însoţit de cei sfinţi pentru a judeca în lumina Lui divină întreaga minciună şi pentru a-i pedepsi pe cei lipsiţi de credinţă pentru toate fărădelegile şi blasfemiile lor, comise şi rostite împotriva Lui!

Şi cine crezi că sunt aceşti oameni lipsiţi de credinţă şi de Dumnezeu? Chiar cei ca tine, care duc o viaţă în minciună, în care nu mai există nici o scânteie de adevăr!

Adevărul este lumina divină şi nu se simte la el acasă în mijlocul minciunii. Cât despre cei care trăiesc în minciună, şi pentru care orice adevăr reprezintă o judecată a morţii, aceştia sunt cei ca tine şi complicii tăi, oameni lipsiţi de orice Dumnezeu!

Toţi aceştia au fost ameninţaţi acum direct de către Dumnezeu cu judecata fără de scăpare; căci te asigur că El nu-şi va retrage de-a pururi lumina orbitoare pentru a-i scuti pe păcătoşi de efectele ei distrugătoare.

Când va veni El cu lumina Lui, spune-mi: cum va suporta această prezență divină păcătosul a cărui întreagă existență nu reprezintă altceva decât minciuna cea mai crasă?

Acum ridică-te şi adună-ți oamenii care trăiesc în minciună, dar adună totodată şi aceste scântei pentru tine şi pentru oamenii tăi!

Aruncă această armură a minciunii şi îmbracă veşmântul căinței şi al adevăratei smerenii, pentru a putea experimenta faptele iubirii divine înainte ca Dumnezeu să-şi trimită asupra creației lumina infinită în care toate gândurile vor fi revelate!

Îndreptați-vă către miazănoapte şi nu permite nimănui să se întoarcă vreodată în oraşul lui Enoh. Căci Domnul v-a pregătit tuturor un ținut al vostru, în care veți putea trăi o viață adevărată, de convertire la adevărata credință în El.

Acum pleacă şi împlineşte – pentru prima dată în viața ta – voința adevăratului Dumnezeu; după care, Adam vă va binecuvânta pentru a putea pleca liberi în țara promisă.

Domnul fie cu tine. *Amin"*.

Capitolul 102

COPIII DIN ȚINUTURILE DE JOS – PRIZONIERI VOLUNTARI AI GRAȚIEI ŞI COMPASIUNII DIVINE. BINECUVÂNTAREA PĂRINTEASCĂ A LUI ADAM

(16 iunie 1842)

După ce Enoh şi-a încheiat discursul, Horadal s-a ridicat, a făcut o plecăciune până la pământ, în semn de respect, după care s-a întors la armata sa, spunându-le cu voce tare soldaților Cine era Acela în fața căruia s-a prosternat şi care era voința Lui în ceea ce îi priveşte.

Auzind asemenea cuvinte din gura omului care fusese până atunci comandantul lor tiranic şi sever, soldații s-au bucurat peste măsură, îndeosebi soțiile şi copiii lor, slăvindu-L prin lacrimile lor de fericire pe Cel care a pogorât pacea asupra lui Horadal, dăruindu-le astfel un nou comandant, infinit mai bun, mai blând şi mai delicat.

Doar câțiva dintre ei, care îşi lăsaseră soțiile şi copiii acasă, în ținuturile de jos, nu prea ştiau ce să facă.

Ei s-au îndreptat către Horadal, pe care l-au întrebat ce trebuie să facă în această situație.

Horadal le-a răspuns, plin de ardoare: „Ne aflăm acum în ținutul atotputernicului Dumnezeu, pentru care nimic nu este mai simplu decât să ne spulbere dintr-o singură suflare. De aceea, singurul lucru care ar trebui să ne preocupe de acum înainte va fi acela de a-i împlini voința divină, atotputernică şi sfântă. Alte preocupări nu vom mai avea, căci El, Dumnezeu cel infinit şi etern, ar trebui să conteze mult mai mult pentru noi decât soțiile şi copiii noştri.

Dacă vă veți întoarce în ținuturile de jos, voința lui Lameh vă va sili să intrați din nou în războiul primejdios şi nedemn cu puternicii locuitori ai înălțimilor sacre; de aceea, sper că veți avea bunul simț să vă supuneți mai degrabă voinței divine, cea care a creat întregul univers.

Încercați să înțelegeți această necesitate, lăsați deoparte armele, căci nu vom mai avea nevoie vreodată de ele, şi urmați-mi exemplul.

Cel care insistă însă să coboare în ținuturile de jos este liber să o facă, dar va constata acolo că îi va fi greu să scape nevătămat.

Dacă va scăpa de gărzile de la baza muntelui, poate fi sigur că nu va scăpa la fel de uşor de mânia lui Lameh, care este de o mie de ori mai rea decât cea a unui tigru înfometat!

Aşadar, cei care doresc să se întoarcă, să o facă acum. Iar ceilalți, care doresc să mă urmeze, să vină cu mine la cei patru înțelepți, în spatele cărora stau cei doi mesageri care ne-au făcut prizonieri şi ne-au adus aici cu o forță atât de mare!

Facă-se aşadar voia sfântă a Celui care ne-a dat tuturor această poruncă. *Amin"*.

După ce ordinul comandantului a fost transmis din gură în gură şi toată lumea l-a putut auzi, s-a dovedit că nici unul din cei de față nu avea nici o obiecție la cele declarate de Horadal.

Auzind voința Mea proclamată în acest fel de către Horadal oamenilor lui, i-am spus atunci lui Enoh, prin gura lui Abedam cel Mare: „Ascultă, Enoh, se pare că oamenii nopții au înțeles cuvintele rostite de tine, de vreme ce unul din cei mai servili slujitori ai şarpelui le predică astăzi voința Mea oamenilor din subordinea lui.

Crede-Mă, acest miracol este mai mare decât tot ce am făcut noi până acum pe aceste înălțimi. De aceea, am să fac acum un miracol de trei ori mai mare: mai întâi, voi accepta pe aceşti copii ai nopții ca şi cum ar fi pe deplin copiii Mei, iar apoi cei care şi-au lăsat soțiile şi copiii în ținuturile de jos vor fi întâmpinați de aceştia atunci când vor ajunge în țara pe care le-am destinat-o – Lamel a fost deja informat în acest sens şi face pregătirile necesare.

Cât despre cuvintele tale, începând cu judecata care se apropie şi terminând cu întrebarea referitoare la cine sunt cei fără de Dumnezeu, acestea vor fi transmise națiunilor până la sfârşitul timpurilor, şi chiar şi ultimii copii de pe pământ îți vor menționa numele, exact aşa cum o fac astăzi părinții, frații şi copiii tăi.

Crede-Mă, Mi-ai făcut o mare bucurie, pentru care răsplata primită va fi infinită şi va dura o eternitate! *Amin"*.

După care, Abedam s-a întors către Adam şi i-a spus: „Ei bine, Adam, copiii lui Cain s-au pregătit să primească binecuvântarea ta. De aceea, haide să mergem la ei pentru a le dărui ceea ce aşteaptă de la noi. *Amin"*.

Adam a ascultat de voința Domnului şi s-a îndreptat către locul în care aştepta Horadal, plin de cel mai înalt respect.

Ajuns aici, el şi-a acordat binecuvântarea părintească asupra tuturor celor de faţă, după care i-a mulţumit cu ardoare lui Abedam pentru puterea cu care l-a înzestrat.

Abedam i-a răspuns: „Adam, abia acum ai acţionat corect. De aceea, îţi spun ţie, şi la fel le spun şi celorlalţi: binecuvântaţi ori de câte ori simţiţi nevoia să blestemaţi, şi toţi cei care vor să vă distrugă sau să vă persecute vor primi ceea ce li se cuvine.

Nu răspundeţi niciodată cu rău la rău, şi veţi rămâne astfel de-a pururi copiii Mei; căci soarele Meu străluceşte deopotrivă asupra celor drepţi şi asupra celor păcătoşi.

Cât despre tine, Horadal, vei rămâne aici până după-amiază, şi abia după ce toată lumea se va odihni şi îşi va reface forţele veţi putea pleca spre ţara promisă, dar nu înainte ca Eu să rostesc trei vorbe în faţa voastră despre moarte şi despre viaţă. *Amin”.*

Capitolul 103

HRĂNIREA CELOR SĂRMANI. SETH APARE CA DUBLU. DOMNUL BINECUVÂNTEAZĂ MASA. HORADAL ÎI MULŢUMEŞTE DOMNULUI

(17 iunie 1842)

După acest discurs, Abedam s-a întors către Seth şi i-a spus: „Frate, spune-le copiilor tăi să le aducă de mâncare şi de băut acestor oameni de trei ori sărmani, pentru a-şi reface forţele în vederea călătoriei care îi aşteaptă către ţara promisă.

În afara apropiaţilor comandantului şi familiilor lor, toţi ceilalţi, câteva mii în total, nu au mâncat nimic de trei zile decât câteva ierburi şi rădăcini amare pe care le-au găsit în cale.

Îmi pare rău de aceşti oameni; de aceea, haide să îi hrănim.

Tu procură zece coşuri pline cu alimente şi băutură, iar Eu Mă voi ocupa de binecuvântarea lor”.

Mişcat până la lacrimi, Seth i-a mulţumit lui Abedam pentru această sarcină şi a plecat imediat să o ducă la îndeplinire.

Nu mică i-a fost însă mirarea când, deşi făcuse abia câţiva paşi, şi-a întâlnit copiii grăbindu-se către el cu zece coşuri pline cu mâncare!

Plângând de fericire, el şi-a încrucişat braţele pe piept, aşteptându-şi copiii în această atitudine smerită.

Când copiii au ajuns, el i-a întrebat, cu inima plină de iubire:

„Dragii mei copii! Bucuria mea nu cunoaşte limite, căci voi aţi ieşit în întâmpinarea sarcinii pe care mi-a dat-o Tatăl preasfânt!

Spuneţi-mi, ce înger din cer v-a cerut să procedaţi în acest fel, căci eu unul nu am avut timp să vă informez în legătură cu voinţa divină”.

Dar unul dintre copii i-a răspuns: „Tată, glumeşti cu noi? Cum poți să spui aşa ceva, când chiar tu ai fost acela care ne-a cerut să facem acest lucru?

După ce ne-ai dat acest ordin, ai plecat înainte pentru a ne aştepta în acest loc, şi exact aşa s-au întâmplat lucrurile”.

Auzind acest răspuns, piosul Seth şi-a ridicat brațele la cer, plin de mirare, dar şi de bucuria cea mai profundă, şi a strigat cu o voce extrem de emoționată:

„O, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire Abedam Iehova cel Suprem! Lucrurile devin atât de uşoare pentru Tine!

Tu poți chiar să împarți omul fără ca vreuna din părți să ştie de cealaltă, ele acționând totuşi împreună, într-un spirit comun.

Ascultați-mă, copii, acesta este un alt miracol al Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire.

De aceea, slăviți-L, iubiți-L şi lăudați-L pe El din toată inima voastră, căci bunătatea Lui este infinită, iar compasiunea Lui nu are limite.

Pământul şi cerul sunt pline de binecuvântarea şi de grația Lui; lăudat fie de-a pururi numele Lui sfânt!

O, Tată, Tată, cât de infinit de bun eşti Tu!”

Imediat după această exclamație, Abedam se afla lângă Seth, spunându-i cu vocea cea mai blândă cu putință:

„Iubitul Meu frate Seth, săracii aşteaptă deja darurile tale; de aceea, haide să ne grăbim la ei.

Cât despre iubirea ta pentru Mine, te asigur că ea este perfectă, lucru de care poți fi convins, de vreme ce ai primit însăşi mărturia Mea.

Altfel spus, tu eşti un om perfect, după inima Mea. De aceea, haide să ne îndeplinim mai întâi datoria născută din iubire.

După ce vom termina, vom avea tot timpul din lume pentru a ne declara reciproc iubirea. *Amin”.*

După care, cei doi s-au grăbit, alături de purtătorii de coşuri, la copiii din ținuturile de jos.

Ajunşi în fața acestora, Abedam a dispus aşezarea coşurilor înaintea lui Horadal şi a binecuvântat mâncarea din ele.

După această acțiune, El i-a spus lui Horadal:

„Primiți această mâncare şi această băutură şi refaceți-vă forțele. Ceea ce vă va rămâne puteți lua cu voi, pentru a vă servi drept provizii pentru drum.

Cât despre zilele care vor urma, pământul va avea grijă să vă furnizeze roadele sale, născute din abundența Mea, atâta vreme cât veți respecta porunca Mea şi vă veți îndrepta către țara promisă. Haideți, începeți să mâncați şi să beți. *Amin”.*

Descoperind această latură nouă a lui Abedam, extrem de prietenoasă, Horadal s-a aruncat însă la picioarele acestuia, spunându-i:

„O, Dumnezeule, slăvite Dumnezeu, cât de diferit eşti Tu de Acela pe care l-am cunoscut prin atâtea lecţii dureroase pe care le-am primit de-a lungul vieţii!

Până acum Te-am considerat Tiranul tuturor tiranilor, astfel încât fiecare fibră a fiinţei mele mă făcea să mă revolt şi să blestem un asemenea Dumnezeu, în loc să-L iubesc. Aşa se face că am devenit eu însumi un tiran.

Cât de diferit eşti însă Tu! În loc să mă distrugi, deşi de-a lungul timpului am comis atâtea blasfemii la adresa Ta, împreună cu întreaga mea armată, Tu ne oferi acum hrană şi băutură.

O, cât de diferit eşti de Cel pe care L-am cunoscut până acum!

O, Doamne, eternă iubire! Cât de blândă este judecata Ta în faţa depravării noastre fără limite!”

Abedam i-a răspuns: „Horadal, acum mănâncă şi bea, căci după masă vom avea timp de discuţii. *Amin”*.

Capitolul 104

HRĂNIREA MIRACULOASĂ A OAMENILOR. DISCURSUL PLIN DE IUBIRE ŞI DE RECUNOŞTINŢĂ AL LUI HORADAL. A IUBI ÎNSEAMNĂ A TRĂI ÎNTRU SPIRIT

(18 iunie 1842)

Drept urmare, Horadal s-a ridicat, i-a mulţumit încă o dată Domnului pentru marea Sa graţie şi compasiune, după care s-a întors către oamenii săi şi le-a spus:

„Fraţilor, primiţi cu bucurie în inimi mâncarea şi băuturi aici de faţă, şi împărţiţi-o frăţeşte între voi!

Cât despre mine, eu nu voi accepta decât ceea ce va rămâne la sfârşit, după ce toată lumea îşi va fi potolit suficient foamea.

Haideţi să împlinim aşadar, cu inimile pline de recunoştinţă, voinţa marelui şi unicului Dumnezeu, aflat acum într-o formă vizibilă în faţa ochilor noştri şi care a binecuvântat această hrană pentru noi! *Amin”*.

După această poruncă, cei zece conducători principali au luat coşurile, au aliniat oamenii pe zece rânduri, după care au început să împartă mâncarea din coşuri, asumându-şi fiecare câte un rând. Astfel, primul om din rând primea un vas cu băutură şi unul cu mierea cea mai pură, urmând ca după ce se servea din ele, să le dea mai departe, şi tot aşa, până la capătului rândului.

După ce toată lumea s-a servit cu mâncare şi băutură, cei zece au verificat conţinutul coşurilor, şi nu mică le-a fost mirarea să vadă că acestea nu se goliseră nici pe jumătate!

De aceea, ei şi-au propus să treacă din nou pe la oameni, dar au remarcat că aceştia îşi făcuseră plinul, aşa că i-au mulțumit Domnului din străfundurile inimilor lor şi i-au înapoiat coşurile lui Horadal, care îşi supraveghease cu cea mai mare atenție, pentru a vedea dacă îşi fac corect treaba.

Văzând că cele zece coşuri sunt încă aproape pline cu mâncare, Horadal i-a întrebat pe comandanți cu o voce cât se poate de gravă:

„Cum Dumnezeu v-ați descurcat? Deşi coşurile sunt destul de mari, totuşi este vorba de peste zece mii de oameni.

Cât de mici au fost porțiile individuale? Credeți că foamea oamenilor poate fi potolită astfel, conform voinței Domnului suprem?”

Dar unul din cei zece i-a răspuns, plin de respect: „Dacă vrei să vezi un miracol cum n-ai mai văzut până acum, verifică personal fiecare rând şi vei constata că oamenii au primit tot ce aveau nevoie, după care vei exclama, la fel ca şi noi: ‘Sunt lucruri posibile numai pentru Dumnezeu; de aceea, întreaga noastră slavă, adorație, recunoştință şi iubire i le datorăm Lui, acum şi de-a pururi! *Amin”.*

Într-adevăr, Horadal a examinat din priviri cele zece rânduri de oameni şi a constatat că nimeni nu are nevoie de nimic. Copleşit, el s-a întors către Abedam şi i-a spus: „O, Tu, al cărui nume limba mea nu este demnă să-l pronunțe, cum pot eu oare să-Ți mulțumesc, să Te slăvesc şi să Te laud, astfel încât să fiu pe placul Tău?

O, Doamne, Dumnezeule preasfânt, ascultă-mă: cea mai dragă posesiune a mea este această viață pe care o am şi care nu valorează cu siguranță nimic în fața Ta! Fără ea, nu aş putea însă exista şi acționa conştient de sine. De aceea, dacă doreşti acest lucru, aş vrea să mi-o sacrific în semn de recunoştință față de Tine, în numele acestor oameni sărmani!”

După care s-a prosternat la picioarele lui Abedam, plângând cu lacrimi profunde de recunoştință.

Auzind cuvintele lui Horadal, Abedam şi-a dus palmele la ochi pentru a-şi ascunde lacrimile pline de compasiune. După o scurtă vreme, El s-a aplecat şi l-a atins pe Horadal, care continua să plângă, spunându-i: „Horadal, ridică-te, căci te-am eliberat de orice păcat anterior”.

Horadal s-a ridicat, dar multă vreme a fost incapabil să rostească vreun cuvânt, până într-atât era de copleşit de emoție.

După un timp şi-a mai revenit, a tras aer în piept şi L-a întrebat pe Domnul:

„Doamne, ai milă de mine, sărmanul păcătos, şi nu Te mânia pentru că doresc să-mi eliberez inima tulburată de o întrebare care mă chinuieşte de multă vreme”.

Abedam: „Bine, deschide-ți inima în fața Mea”.

Horadal şi-a încrucişat brațele pe piept, după care a spus: „O, Doamne, Dumnezeule preasfânt! Crezi că aş putea şi eu, inclusiv toți oamenii mei, să Te iubim cu toată tăria de care dispunem?

Iartă-mă pentru faptul că am îndrăznit să îți adresez o cerere atât de sacră! Deşi rațiunea îmi spune că numai cei foarte puri au dreptul să-L iubească pe Dumnezeu, inima mea se luptă din răsputeri cu rațiunea.

O, spune-mi dacă îmi este permis să fac ceea ce îmi cere cu atâta ardoare inima!”

Abedam i-a răspuns: „Horadal, tu faci deja acest lucru, iar Eu te binecuvântez pentru el.

De aceea, în loc de orice alt răspuns, îți voi oferi acum unul din cele trei cuvinte promise, şi anume:

Iubeşte, iubeşte, iubeşte, şi vei trăi de-a pururi întru spirit, chiar dacă vei muri față de lumea exterioară! Tu ai murit deja față de această lume; de aceea, iubeşte, iubeşte, iubeşte-Mă pe Mine, Tatăl tău preasfânt, acum şi de-a pururi! *Amin”.*

Capitolul 105

DISCURSUL LUI ADAM REFERITOR LA NATURA LUI SATAN ŞI LA IUBIREA DE FEMEI

(20 iunie 1842)

După acest scurt, dar atât de elocvent discurs al Domnului, Adam s-a ridicat, în urma unui impuls secret primit de la Mine, şi a luat cuvântul: „Horadal, ridică-te, căci aceasta este voia lui Iehova, şi ascultă-mă”.

Horadal s-a ridicat, iar Adam şi-a continuat discursul:

„Ascultă, în vinele tale şi în cele ale supuşilor tăi curge sângele meu, la fel ca în vinele tuturor copiilor aflați pe aceste înălțimi, căci eu am fost plasat pe acest pământ ca prim om complet şi desăvârşit, alături de soția mea, născută din mine, ca mamă primordială a tuturor celor care trăiesc acum pe pământ.

Din punct de vedere fizic, oamenii nu pot avea decât un singur tată şi o singură mamă. În mod similar, din punct de vedere spiritual ei nu trebuie să aibă decât un singur Dumnezeu, un singur Creator şi un singur Părinte preasfânt şi preaplin de iubire.

De vreme ce eu am fost primul om de pe pământ, şi implicit părintele fizic al întregii umanități, îți poți imagina cât de mare a fost blasfemia ta atunci când m-ai făcut monstru –

Sau atunci când l-ai numit pe Dumnezeu, Părintele nostru preasfânt şi preaplin de iubire, bătrânul zeu mâncat de viermi!

Cum se face că toți descendenții lui Cain au căzut într-o asemenea orbire, iar apoi în depravarea cea mai desăvârşită?

Ascultă şi încearcă să înțelegi! Atunci când Cain, primul meu născut, l-a ucis din pură gelozie pe fratele său Abel – acțiune în care s-a lăsat atras de şarpele cel rău, Satan sau îngerul căzut, care sălăşluieşte în trupul oricărui om şi în întreaga materie –, el a fost judecat de Dumnezeu şi

a fost cuprins de o stare de agitație care l-a măcinat zi şi noapte. Pământul a devenit prea mic pentru el, iar bolta cerească prea joasă, astfel încât abia dacă mai putea să respire.

Plângea şi se lamenta tot timpul, şi în marea sa furie i-a declarat război etern şarpelui.

De aceea, şarpele l-a vizitat din nou, în dorința arzătoare de a-l recâştiga de partea sa.

Dar Cain şi-a dat seama că a devenit stăpânul şarpelui, căci acesta din urmă nu l-a mai putut cuceri nici măcar deghizat în fratele său.

Ştiind însă de foarte mult timp că bietul Cain suferă din cauza slăbiciunii trupului său, şarpele şi-a asumat atunci forma unei femei extrem de frumoase, apropiindu-se de el cu timiditatea unei fecioare. Cain cel slab nu şi-a mai putut desprinde ochii de la această creatură mincinoasă a şarpelui.

Abia mai târziu şi-a dat el seama de capcana pe care i-a întins-o şarpele, rostind cu propria sa gură mărturia care continuă să trăiască în toți descendenții săi, şi anume că mai devreme sau mai târziu în această capcană vor cădea toți copiii săi, iar apoi chiar copiii lui Dumnezeu.

Înțelegeți acum unde vă aflați din punct de vedere spiritual?

Iată, acesta este teribilul obstacol care a generat căderea voastră, a tuturor!

Potrivit mărturiei părintelui vostru, voi ați devenit sclavii trupului, boală care s-a răspândit ca o epidemie de la Cain la mine, şi apoi la voi toți.

Şarpele le-a înzestrat pe fiicele voastre cu trupuri superbe, cărora nimeni nu le poate rezista. De aceea, voi ați creat poligamia, care contravine ordinii divine, potrivit căreia eu am fost destinat să fiu unicul bărbat, iar Eva unica femeie, prin iubirea şi puterea nesfârşită a Celui care se află acum printre noi şi care tocmai v-a invitat de trei ori să-L iubiți, căci numai iubindu-L pe El se poate transforma iubirea trupească în viață sufletească, iar apoi în spirit pur, astfel încât iubirea activată a trupului să se sublimeze în viață sufletească, iar apoi în spiritul pur al lui Dumnezeu.

Cum ați putea obține această victorie prin poligamia voastră?

Atâta vreme cât veți rămâne prinşi în capcana trupului vostru, voi veți continua să fiți nişte blasfemiatori în fața lui Dumnezeu, la fel ca atunci când ați venit pe aceste înălțimi sacre.

De vreme ce ordinea divină nu-i permite bărbatului să aibă decât o singură soție, pentru a-şi putea cuceri astfel mai uşor duşmanul născut din pasiunea lui Cain, – cum credeți că veți putea triumfa asupra acestui duşman cumplit dacă vă aruncați cu inima deschisă în brațele sale?

De aceea, renunțați la poligamie şi întoarceți-vă la vechea ordine a lui Dumnezeu, şi veți putea cuceri astfel pe deplin moartea care sălăşluieşte în trupul vostru, sub forma şarpelui otăvitor, a lui Satan cel rău, care nu a dorit să se întoarcă la Dumnezeu – chiar în ființa mea – despărțindu-se de

mine atunci când am primit acest trup, şi care domneşte astăzi în toate trupurile fizice ca prinț al minciunii absolute.

Încearcă să înțelegi ce ți-am spus, Horadal, dacă doreşti să atingi victoria şi să cucereşti adevărata viață!

Primeşte aşadar această revelație, împreună cu binecuvântarea mea, şi du-o în țara pe care Domnul v-a promis-o, iar cele trei cuvinte sacre vă vor aduce viața. Privite însă din perspectiva fizică, ele nu vă vor aduce decât moartea eternă. – Încearcă să înțelegi acest lucru! *Amin"*.

Capitolul 106

UN CAZ ÎN CARE POLIGAMIA ESTE PERMISĂ

(21 iunie 1842)

După acest discurs, mânat şi el de un impuls interior, Enoh a păşit la rândul lui în fața lui Horadal şi i-a spus:

„Horadal, este voința Domnului să mâncați şi voi, tu şi cei zece comandanți ai tăi. Faceți acest lucru, în acord cu voința Celui care m-a trimis la voi.

După ce veți termina, ridicați-vă şi porniți la drum.

Urmați-i pe cei doi lideri care vă vor călăuzi şi respectați indicațiile lor.

Veți şti când ați ajuns în ținutul care vă este destinat atunci când vă veți întâlni soțiile şi copiii lăsați în urma voastră, în oraşul lui Enoh, care vă vor aştepta acolo. acest lucru este valabil îndeosebi pentru voi, conducătorii, căci voi ați fost siliți să îi lăsați acolo, ca ostateci ai lui Lameh şi ca semn de loialitate.

Vă spun toate acestea în numele Domnului, pentru a prinde curaj şi a vă deplasa cu bucurie către ținutul promis, pe care El vi l-a pregătit pentru a vă fi țară permanentă.

Acum, că ați aflat ce trebuia să ştiți, mâncați şi beți, în numele Domnului, acum şi de-a pururi! *Amin"*.

Iar Horadal şi cei zece au adus mulțumiri pentru invitație şi pentru veştile atât de îmbucurătoare, după care s-au aşezat la masă.

În timp ce îşi serveau masa, Abedam cel Mare s-a întors către Adam şi i-a spus:

„Instrucțiunile tale cu adevărat părinteşti adresate acestor oameni sărmani au fost într-adevăr corecte, dar trebuie să rectifici un mic element referitor la poligamie.

Ai întru totul dreptate să prezinți poligamia ca fiind opusă ordinii Mele, precum şi în ceea ce priveşte sălaşul permanent al şarpelui şi al morții.

Gândeşte-te însă la ce este mai bine pentru aceşti oameni, care au deja – îndeosebi liderii lor – câte zece neveste: să-i desparți de ele şi să le laşi o singură nevastă, sau să laşi lucrurile aşa cum sunt?

Dacă un bărbat îşi părăseşte nouă neveste şi rămâne doar cu una singură, ce vor face celelalte nouă (şi copiii lor) şi cum se vor simți ele în inimile lor?

Nu crezi că dacă le va păstra pe toate zece, de dragul copiilor lor, în loc să ne blesteme, acestea ne vor slăvi şi ne vor lăuda în inimile lor,

Aflând de la bărbații lor că – deşi ordinea divină ne obliga să îi despărțim – noi le-am permis totuşi să rămână împreună, conform legii lor injuste, realizând astfel marea noastră iubire şi compasiune?

Ce crezi că este mai bine pentru cei aflați deja în această situație lamentabilă?

Adevăr îți spun: pentru copiii acestei lumi, tulburați deja într-o prea mare măsură de trupul lor, poligamia este o soluție mai bună decât patimile oarbe şi violurile, ca să nu mai vorbim de pedofilie.

Adevăr îți spun: poligamia este de preferat inclusiv coabitării nelegiuite cu o femeie, în care cei doi nu intenționează să procreeze copii, ci numai să îşi satisfacă poftele sexuale, cu atât mai mult atunci când femeia este deja vizibil însărcinată.

Căci cel care are zece sau mai multe soții procreează aproape tot timpul atunci când locuieşte cu una singură. În schimb, cel care coabitează cu o singură femeie, fără să trăiască în mod legiuit cu aceasta, nu numai că nu îşi lasă femeia însărcinată de fiecare dată când întreține relații sexuale cu ea, dar continuă să întrețină asemenea relații şi după ce aceasta rămâne însărcinată, stricând astfel fructul aflat în plin proces de coacere în pântecul ei, lăsând-o în cele din urmă complet sterilă.

După cum ştii foarte bine, acest lucru s-a întâmplat deja cu copiii de pe înălțimile sacre, care s-au îndepărtat de grația şi de binecuvântarea Mea. Îți poți imagina aşadar cât de uşor îi pot cădea pradă ceilalți copii, născuți din judecata Mea!

De aceea, gândeşte-te ce anume este mai corect în momentul prezent, îndeosebi pentru copiii din ținuturile de jos.

Deşi ultimul lucru pe care Mi-l doresc este să introduc Eu Însumi poligamia, mai ales prin intermediul tău, cred totuşi că cel mai bun lucru pe care îl poți face este să te duci şi să o îngădui în cazul acestor copii din ținuturile de jos. Învață-i totuşi să nu-şi educe propriii copii în spiritul poligamiei, ci în conformitate cu ordinea Mea, pe care ai proclamat-o mai devreme pentru ei. *Amin”.*

Capitolul 107

HORADAL REVELEAZĂ UN SECRET DIN TRECUTUL SĂU, PETRECUT LA CURTEA LUI LAMEH, ÎN ORAŞUL LUI ENOH

(22 iunie 1842)

După ce Horadal şi cei zece ajutoare ale sale şi-au potolit foamea cu mâncarea gustoasă care le-a fost oferită şi şi-au stins setea cu sucurile din fructe, şi după ce i-au mulţumit Domnului pentru darurile primite, Adam s-a îndreptat către ei şi le-a transmis voinţa Domnului în ceea ce priveşte poligamia.

Auzind asemenea cuvinte din gura lui Adam, Horadal s-a bucurat nespus, mulţumindu-i Domnului din străfundurile inimii sale pentru acest privilegiu, după care s-a ridicat şi i-a cerut lui Abedam permisiunea de a-i face o confesiune lui Adam.

Abedam cel Mare i-a acordat această permisiune, spunându-i: „Horadal, adevăr îţi spun: în locul acesta toată lumea poate vorbi liber.

De aceea, dacă doreşti să vorbeşti, vorbeşte liber şi fără reţinere. *Amin"*.

Horadal i-a mulţumit atunci Domnului pentru permisiunea acordată, după care a început următorul discurs adresat lui Adam:

„Venerabil părinte, respectat prim om şi procreator al întregii umanităţi care trăieşte la ora actuală pe pământ! Apleacă-ţi urechea la cuvintele unuia din descendenţii fiului tău Cain şi ascultă ce am să-ţi spun.

La fel de adevărat cum este faptul că Dumnezeu, Creatorul infinit, etern şi preasfânt, păşeşte acum printre noi, ceea ce îţi voi spune în continuare a fost unul din secretele extrem de bine păzite ale inimii mele. Dacă nu ar fi fost aşa, părinte Adam, poţi fi convins că nu v-aş fi recunoscut atât de curând pe Dumnezeu şi pe tine; iar El, care personifică Iubirea şi Compasiunea eternă şi infinită, nu ar fi permis niciodată picioarelor mele nedemne să cale pe acest pământ sacru al munţilor, – dacă ceea ce îţi voi revela pe scurt nu ar fi întru totul adevărat.

Aşadar, ascultă din gura mea secretul atât de bine ascuns în inima mea încât nici chiar şarpele cel rău nu şi l-ar fi putut imagina, necum percepe direct.

A sosit acum timpul să îl pot revela deschis:

Ascultă, era încă în perioada lui Enoh, când iubirea nesfârşită a atotputernicului Dumnezeu a avut plăcerea să trezească spiritual un om, un frate al lui Enoh, pentru a le vorbi oamenilor şi a-L proclama pe Dumnezeu cel unic.

Nobilele sale învăţături au fost păstrate intacte, până când a apărut Lameh.

La fel ca şi mulţi alţii, am fost şi eu instruit în această învăţătură de către fraţii sublimi ai acelui om.

Când Lameh s-a aliat însă cu şarpele, ucigându-şi cei doi fraţi inspiraţi cu ajutorul lui Tatahar, nobila învăţătură a divinului Farak a dispărut odată cu aceştia.

Întrucât am fost cel mai bun prieten al lui Lameh încă din fragedă tinereţe, de îndată ce acesta a preluat puterea în maniera sângeroasă

descrisă mai sus, am fost numit consilierul său personal, fără ca cineva să ştie acest lucru. Şi astfel, am ajuns consilierul secret al lui Lameh.

La început, am încercat să trezesc în el deschiderea față de învățătura lui Farak. Tentativa mea nu a avut însă nici un succes.

Căci era deja pătruns până la măduvă de şarpele cel rău, astfel încât nici chiar atotputernicele cuvinte ale lui Dumnezeu, pe care le-a auzit după ce şi-a ucis frații, nu au făcut nici o impresie asupra lui.

Când mi-a mărturisit acest lucru, mi-am luat libertatea să-l îndemn cu sinceritate să se întoarcă la Dumnezeu, de vreme ce Acesta i-a arătat o asemenea grație.

În loc să mă asculte, el mi-a declarat însă cu amărăciune, dar sincer: „Horadal! Deocamdată eşti încă prietenul meu. Dar în calitate de rege şi zeu suprem, te sfătuiesc să nu mai pomeneşti niciodată numele acelui Dumnezeu în fața mea.

Dacă vei încălca vreodată această poruncă, vei avea aceeaşi soartă ca şi frații mei, care vorbeau de acelaşi Dumnezeu, fără a ține cont de faptul că eu însumi sunt un zeu atotputernic!

Haide, du-te şi repudiază-l în fața tuturor pe vechiul şi ridicolul zeu al lui Farak. Totodată, vorbeşte-le oamenilor despre mine, singurul zeu autentic, atotputernic, de o severitate extremă, inexorabil şi imuabil!

Îți jur pe propria mea divinitate: dacă nu vei proceda aşa cum îți poruncesc, vei fi sfâşiat în o mie de bucăți, în fața tuturor!

Înțelege ce îți spun! Acum du-te şi împlineşte voința mea!”

Am fost nevoit atunci să plec şi – ascunzând învățătura lui Farak adânc în inima mea – să pretind că sunt chiar mai crud decât Lameh, învățându-i pe oameni care este voința acestuia.

Văzând că sunt slujitorul lui credincios, Lameh mi-a transferat în curând întreaga sa putere regală, rămânând însă în fața mea şi a poporului ca Dumnezeu atotputernic.

Văzând cu câtă credință îi slujesc lui Lameh şi incapabil să-şi imagineze secretul ascuns adânc în inima mea, şarpele cel rău a făcut cu mine un contract, asumându-şi forma unei femei superbe, iar eu am promis să fac tot ce îmi vor spune zeul Lameh şi această femeie.

Şarpele a rămas întru totul satisfăcut de această promisiune a mea.

După ce a plecat, am făcut însă în sinea mea un legământ secret şi am spus: ‘O, şarpe, vicleanule Satan, oricât de şiret ai fi în tot ceea ce faci, vei învăța cât de curând cât de mare este puterea Celui pe care trebuie să îl ascund deocamdată în inima mea!

Fac acest jurământ în fața Ta, unicul meu Dumnezeu adevărat!’

După care i-am cerut acestui Dumnezeu ascuns în inima mea să păstreze – în marea Lui grație – secretul chiar şi în fața celui mai puternic dintre îngerii săi. Iar Dumnezeu mi-a ascultat cererea, inspirându-mă în toate situațiile care au urmat şi în care am fost nevoit să îmi exercit puterea regală.

Am devenit astfel unealta crudă, dar justă, din mâna lui Dumnezeu, realizând toate atrocitățile posibile, dar numai într-o manieră aparentă, – fără să fiu vreodată cu adevărat sincer în ceea ce fac!

Astfel, atunci când Meduhed, adevăratul meu frate, a convertit un mare număr de oameni, eu am fost cel care l-am sfătuit pe Lameh să îi declare război vechiului Dumnezeu şi să îl pună pe Tatahar cel rău să dea foc pădurilor. – De ce crezi însă că am făcut acest lucru?

Pentru că ştiam în profunzimile inimii mele că soarta îi pregăteşte lui Tatahar cel rău ceea ce merită!

Tot eu am fost cel care, la porunca lui Lameh, le-am poruncit puținilor supraviețuitori să pregătească cea de-a doua răzbunare împotriva vechiului Dumnezeu. căci ştiam foarte bine care sunt planurile Domnului împotriva lor.

L-am sfătuit pe Lameh să le interzică oamenilor obişnuiți să mai vorbească, sub pedeapsa cu moartea, astfel încât nimeni să nu mai poată rosti numele zeului Lameh, ori măcar să se gândească la el.

De ce am procedat astfel? – Pentru ca inimile încă pure ale celor inocenți să nu fie pervertite de fărădelegile lui Lameh; căci celor necuvântători nu li se poate nici predica.

La porunca mea, mulți oameni au fost executați. De ce? – Deoarece Consilierul meu secret mi-a vorbit, spunându-mi: 'Iată, şarpele i-a luat în vizor pe aceştia, deschizându-şi larg fălcile în fața lor. De aceea, i-am făcut insensibili, aşa că dă poruncă să fie tăiați în bucăți, pentru ca şarpele să nu devină suspicios în ceea ce te priveşte'.

Am rostit blasfemii de zece ori mai cumplite împotriva lui Dumnezeu decât însuşi Lameh, pe care l-am sfătuit să îngroape numele lui Iehova sub fecalele oamenilor de rând.

De ce am făcut însă acest lucru? – Tocmai pentru a-i prezerva Numele. Căci era mai bine ca Numele sfânt să fie îngropat sub deşeurile celor sărmani, care reprezintă singurii oameni puri care au mai rămas în ținuturile de jos, decât să fie expus unor blasfemii atât de abominabile.

Şi astfel, am făcut o sumedenie de lucruri teribile, toate motivate însă de cele mai curate intenții.

Iar când a sosit timpul, am adunat această armată, alcătuită numai din oameni sărmani şi încă curați sufleteşte, aducându-i aici, în calitate de comandant nemilos al lui Lameh. Până acum, nimeni – în afara lui Dumnezeu – nu a ştiut ce anume mă determină să fac tot ce am făcut şi de ce am ajuns aici.

Acum, Domnul mi-a permis să-mi dau jos cumplita mască pe care am fost nevoit să o port şi să îmi dezvălui adevărata față, aceea de slujitor credincios al lui.

Aşa se explică de ce am comis acea blasfemie împotriva ta şi a lui Dumnezeu, în fața oamenilor mei încă orbi. Sper din suflet că acum, când ştii ce m-a determinat să procedez astfel, mă vei ierta, căci nu am făcut nimic în afara voinței secrete a Celui aici de față.

Nu-ţi fă probleme nici în legătură cu poligamia, căci vom avea grijă să respectăm voinţa lui Dumnezeu, acum şi de-a pururi! *Amin”.*

Capitolul 108

DISCURSUL DOMNULUI REFERITOR LA EFECTUL CONTRAR AL BLESTEMULUI ŞI AL MÂNIEI

(24 iunie 1842)

Auzind cuvintele lui Horadal, Adam a fost emoţionat până la lacrimi şi a plâns de bucurie, tremurând din toate încheieturile şi incapabil să rostească vreun cuvânt, deşi ar fi dorit foarte mult să facă acest lucru.

Abedam a văzut ce se petrece în inima lui Adam, aşa că i-a spus: „Adam, mai simţi încă impulsul de a-i blestema pe aceşti blasfemiatori?

După cum vezi, omul trebuie să fie foarte atent pe cine judecă şi pe cine blestemă, îndeosebi dacă este şi părinte!

Căci cine poate înţelege toate căile Mele?

Dacă cineva blestemă evenimentele fără să cunoască pe deplin cauza lor, este posibil ca el să blesteme însăşi iubirea, compasiunea, graţia, răbdarea, blândeţea şi bunătatea Mea fără egal, şi implicit întreaga Mea ordine divină, care rezultă din acestea.

Ce binecuvântare mai poate primi un om care a blestemat ordinea Mea divină?

Oare nu invită el judecata asupra sa, căci el însuşi a fost primul care a judecat ordinea divină, singura din care îşi poate extrage viaţa eternă?

Ce posedă omul, fără să-l fi primit de la iubirea şi compasiunea Mea, şi de unde poate primi el ceea ce primeşte dacă nu de la această iubire, această compasiune şi această graţie?

Spune-Mi, Adam, dacă se separă de iubirea Mea, judecând-o şi blestemând-o, cum mai poate extrage el apă din fântâna pe care a acoperit-o cu pietre, cu pământ, cu nisip şi cu tot felul de gunoaie?

De aceea, nici un frate nu ar trebui să-şi judece vreodată fratele, – decât dacă Eu Însumi îi dau în mod explicit poruncă în acest sens!

Cine judecă în mod arbitrar îşi dă singur pedeapsa cu moartea, căci se desparte astfel de Sursa întregii vieţi.

Să spunem că cineva se înfurie atât de tare pe fratele său încât îşi propune să-i dea foc la casă în timpul nopţii, dar o scânteie din torţa sa sare pe propria sa casă, înainte de a fi putut incendia casa sărmanului său frate. Pe cine mai poate da vina acest făcător de rău pentru faptul că şi-a pierdut întreaga avere şi tot ce a acumulat de-a lungul vieţii?

Ceea ce v-am indicat prin acest exemplu se întâmplă de fiecare dată cu oamenii mânioşi, care îşi dau astfel foc la propria casă spirituală. atât timp cât intenţionează distrugă casa fratelui său prin focul blestemului şi al

judecății sale, el nu face decât să îşi distrugă întreaga avere primită de la Mine în vederea atingerii vieții eterne.

De aceea, nici un frate nu ar trebui să-şi blesteme fratele pentru un păcat pe care acesta din urmă l-a comis împotriva lui.

Dimpotrivă, el ar trebui să îl binecuvânteze pe cel pe care dorea să-l blesteme, judecându-l nu în vederea pierzaniei, ci a vieții eterne, căci la fel va fi judecat şi el.

Dacă Eu, Dumnezeu cel înțelept şi preasfânt, aş fi creat acest univers în vederea distrugerii sale finale, ce rost mai avea crearea lui?

Nici chiar cea mai nătângă dintre creaturile Mele nu ar fi dispusă să creeze ceva numai de dragul de a-l distruge apoi, cu atât mai puțin Eu, înțelepciunea eternă şi Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire al tuturor copiilor Mei.

De vreme ce am creat tot ce am creat pentru eternitate, astfel încât nici chiar ultimul gând al celui din urmă dintre oameni să nu poată pieri vreodată, de ce v-ați judeca voi unii pe alții, urmărind să vă distrugeți reciproc?

Aşadar, reține, Adam, că singurul judecător sunt Eu. Cât despre tine, nu aştept altceva decât să fii cu adevărat fiul Meu, judecând lucrurile la fel ca Mine,

Respectiv, nu prin blestem, ci prin iubire, răbdare, compasiune, bunătate, blândețe şi grație.

Procedați la fel, tu şi ceilalți, şi veți beneficia de-a pururi de viața eternă născută din Mine! *Amin”.*

Capitolul 109

NUMIREA LUI HORADAL CA LIDER SUPREM AL POPORULUI SĂU. CELE TREI SEMNE ALE GRAȚIEI DĂRUITE LUI HORADAL

(25 iunie 1842)

După acest discurs, Abedam cel Mare s-a întors către Horadal şi i-a spus: „Horadal, ai rezistat cu credință în fața tuturor tentațiilor şarpelui, prezervând vie în inima ta scânteia adevărului primită de la Farak. Iată, acum în fața ta se află acum nu o simplă scânteie, ci un soare infinit, Eu Însumi, Cel despre care Farak a depus mărturie, Dumnezeu cel atotputernic şi etern, Creatorul suprem al tuturor lucrurilor care umplu cerurile şi spațiul infinit al creației, de la cele mai mici şi până la cele mai mari, – Eu, iubirea eternă şi pură, – Eu, unicul vostru Părinte, al tău şi al tuturor copiilor lui Adam, singurul posesor al vieții şi singurul care poate dărui această viață, – Eu, – Eu – Mă aflu acum în fața ta!

Întrucât ai păstrat cu sfințenie în inima ta micuța scânteie primită de la Farak, crezând în Cel pe care nu L-ai văzut niciodată şi ascultând chemarea Lui, fără să te îndoieşti vreodată că această chemare secretă

reprezintă voinţa Mea şi acţionând întocmai în acord cu ea, – pe scurt, de vreme ce Mi-ai rămas întotdeauna credincios în chestiunile minore, cu atât mai mult îmi vei rămâne credincios de-acum încolo, căci acum îl poţi vedea în persoană pe Acela despre care v-a vorbit Farak în oraşul lui Enoh, – motiv pentru care vei primi un statut mai înalt în mijlocul poporului tău decât acela pe care l-a avut Farak.

Horadal, întrucât Mi-ai rămas credincios în lucrurile minore, îţi dăruiesc acum un destin măreţ, numindu-te învăţător suprem şi lider al poporului tău.

Priveşte, mulţi dintre ei sunt încă orbi, dar Cuvântul Meu viu în fiinţa ta îţi va permite să le dăruieşti din nou lumina ochilor, şi implicit viaţa.

De acum înainte nu vei mai percepe voinţa Mea în maniera secretă în care ai perceput-o în ţinuturile de jos, ci o vei auzi direct, exact aşa cum o auzi acum, înlăuntrul tău, dar şi în exterior. Chiar dacă nu Mă vei mai vedea la fel ca acum, Mă vei auzi întotdeauna, exact ca acum.

Horadal, adevăr îţi spun: credinţa ta este mare, căci tu ai crezut în mesajele Mele fără nici un alt semn decât cei doi mesageri pe care ţi i-am trimis.

Într-adevăr, pentru tine, acest al doilea semn minor – binecuvântarea hranei şi a băuturii – nu era necesar, căci tu Mi te-ai dăruit de mult în inima ta, înainte ca ochii tăi să Mă poată vedea în persoană şi înainte ca urechile tale să poată auzi vocea Mea părintească.

Acum, când M-ai văzut şi M-ai auzit pe Mine, Dumnezeul şi Părintele tău, crezând cu convingere că Eu sunt Cel care îţi vorbeşte, cerându-Mi permisiunea să Mă iubeşti, îţi voi dărui ca răsplată, alături de cele trei mari cuvinte, şi trei mari semne; căci tu ai crezut ferm că Eu sunt Dumnezeul etern, infinit şi atotputernic, Creatorul, Susţinătorul şi Conducătorul tuturor lucrurilor, precum şi unicul Părinte preaplin de iubire al tuturor oamenilor şi îngerilor.

Iată care sunt cele trei mari semne: mai întâi, vei găsi în mod miraculos în ţara promisă tot ceea ce v-am promis ţie şi oamenilor tăi, în ordinea respectivă.

În al doilea rând, prin puterea pe care ţi-o voi acorda, vei putea experimenta întotdeauna ceea ce poate face Acela care acum îţi revelează, îţi promite şi îţi dăruieşte.

Iar al treilea semn va consta în faptul că de acum înainte, Cuvântul Meu viu şi viaţa eternă care rezultă din el nu te vor mai părăsi niciodată.

Cu ajutorul acestor trei mari semne vei putea recunoaşte plenar iubirea Mea infinită pentru tine şi pentru oamenii tăi, precum şi bunătatea fără egal a Tatălui faţă de voi.

Îţi dăruiesc acum binecuvântarea Mea plenară, iar apoi poţi să pleci.

Cei doi mesageri vă vor însoţi în ţara promisă, aflată între ţinutul dimineţii şi cel miazănoapte.

Lăsaţi-vă însă armele aici, la picioarele lui Adam, ca semn că iubirea Mea părintească este mai mare decât puterea şarpelui.

Iar acum, plecaţi în numele Meu şi însoţiţi de binecuvântarea Mea! *Amin"*.

Capitolul 110

Horadal şi poporul său se pregătesc de plecare. Discursul de adio al Domnului şi recomandarea de a iubi

După discursul lui Abedam, soldaţii s-au ridicat în picioare, urmând ordinul lui Horadal. Acesta a jurat să-i rămână credincios Domnului în toate, după care i-a mulţumit din străfundurile inimii, împreună cu cei zece comandanţi ai săi.

După ce i-a mulţumit Domnului pentru graţia, iubirea şi compasiunea primită, el L-a întrebat pe marele Posesor al graţiei dacă trebuie să înalţe pentru poporul său un semn vizibil în amintirea acestei zile mărețe a graţiei şi compasiunii, pentru ca toată lumea să-şi amintească cu recunoştinţă de marile lucruri pe care Domnul suprem şi Tatăl lor divin le-a făcut pentru el şi pentru poporul pe care îl conduce.

Abedam i-a răspuns prin următorul discurs, extrem de instructiv, spunându-i: „Ascultă, Horadal! Îţi mulţumesc pentru dorinţa ta sinceră de a-Mi vedea numele slăvit de-a pururi de poporul tău, dar îţi spun: dacă oamenii sunt instruiţi corect, ei găsesc pretutindeni în creaţia Mea semnele care să le aducă aminte de Mine.

Dacă oamenii se dovedesc atât de inconştienţi încât nu observă aceste semne, aşezate miraculos de Mine în faţa ochilor lor, poţi să fii convins că nu vor remarca nici semnul construit de om în acest scop.

Dacă observă semnele vii, ce rost mai are să le construieşti un semn mort?

Îţi dăruiesc totuşi un mare semn de aducere aminte, căci tu vei purta în tine Cuvântul Meu viu şi toată puterea pe care o incumbă rostirea numelui Meu. Dacă vezi că cineva aspiră sincer către trezirea spiritului şi realizarea vieţii eterne, îi poţi împărtăşi această putere.

Ce lucru mai măreţ v-aş putea dărui decât cele trei mari cuvinte, şi ce monument mai sublim, mai măreţ şi mai maiestuos Mi-aţi putea construi voi decât împlinirea adevăratei iubiri în inimile voastre?

De aceea, rămâneţi cu acest semn, mai presus decât oricare altul. Atâta vreme cât veţi fi una cu el şi îl veţi manifesta în toate cele, Eu voi fi printre voi, activ şi puternic, ca semn perfect de aducere aminte.

Pe de altă parte, dacă veţi lăsa marele semn al iubirii sincere şi active – acest unic semn cu adevărat valabil pentru Mine – să piară din inimile voastre, marele semn al aducerii aminte va dispărea din mijlocul vostru.

Dacă acest lucru se va petrece, toate celelalte semne minore îşi vor pierde în egală măsură importanţa pentru voi, contând la fel de mult ca şi vânturile care suflă pe alte planete, fiind imposibil de observat pe pământ.

De aceea, rămâneţi ataşaţi semnului unic al iubirii! Căci nu există un alt semn mai bun şi nici un indicator mai sigur pentru aducerea aminte a obiectului iubit. Dacă iubirea se răceşte, inima împietrită îi poate dărui adevăraţi sori celui pe care l-a iubit cândva, dar pe care între timp l-a uitat, dar fără nici un folos, – căci dacă acceptă să fie încălzită, gheaţa piere!

La fel cum focul reprezintă moartea pentru materie, focul iubirii reprezintă moartea pentru cei care au respins-o, în cazul în care ea se mai întoarce la ei; căci ei au devenit la fel de reci şi de împietriţi ca şi gheaţa.

Cel care păstrează însă în inima sa marele semn al iubirii va trăi de-a pururi în focul vieţii, care nu îl va putea afecta, la fel cum focul nu poate fi afectat de foc, ci dimpotrivă, dă viaţă focului (îl alimentează).

Reţine aceste cuvinte şi transmite-le poporului tău, şi veţi trăi cu toţii de-a pururi, în şi prin Mine.

Să nu credeţi vreodată că o zi este mai potrivită pentru iubire decât alta, sau că dacă cineva doreşte să se apropie de Mine trebuie să-Mi aducă vreo ofrandă.

O, Horadal, să nu credeţi vreodată aşa ceva! Aşa cum în cazul vostru, mirele nu stabileşte pentru mireasa sa o zi şi o oră pentru a face dragoste cu ea, la fel se petrec lucrurile şi cu Mine. Oricând decide omul să îmi dăruiască inima sa, momentul este perfect pentru Mine.

Sabatul nu trebuie să fie decât o zi a instruirii generale, nicidecum o zi a iubirii Mele, pentru care fiecare zi este la fel.

Aşadar, iubiţi-Mă întotdeauna, dar păstraţi totuşi Sabatul ca zi a instruirii, şi veţi trăi astfel de-a pururi!

Puteţi pleca acum, în numele Meu. *Amin".*

Capitolul 111

Mesagerul Lamel execută o operaţiune de salvare. Fata salvată povesteşte despre ororile din oraşul lui Enoh

(1 iulie 1842)

După aceste cuvinte, Horadal i-a mulţumit din nou lui Abedam cel Mare, după care s-a întors către cei zece comandanţi şi le-a spus:

„În numele Domnului, mergeţi şi spuneţi-le oamenilor să îi mulţumească Domnului şi să se pregătească de plecare, pentru a putea porni la drum înainte de apusul soarelui, în numele Domnului şi al marelui Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire! *Amin".*

Cei zece comandaţi i-au informat imediat pe oameni care este porunca lui Horadal, în acord cu voinţa Domnului.

În câteva clipe, toată lumea era gata de plecare. Pe când Abedam tocmai le cerea lui Kisehel şi Sethlahem să îi conducă pe oameni către țara promisă, Lamel a apărut ca o vijelie, purtând pe brațele sale puternice o fată!

Ajuns în fața lui Abedam, el s-a aruncat la picioarele acestuia, după care i-a mulțumit cu inima smerită şi plină de iubire pentru puterea pe care i-a dăruit-o în vederea împlinirii periculoasei sarcini primite.

Iată ce a povestit el: „Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire! Prin puterea Ta fără limite, am reuşit să duc la bun sfârşit sarcina pe care mi-ai transmis-o în inima mea.

Nici unul dintre cei pe care mi-ai cerut să îi salvez nu a rămas în urma mea.

Iată totuşi, Tată preasfânt, o fată pe care nu am găsit-o în inima mea, dar pe care am întâlnit-o singură şi plângând pe marginea unei prăpăstii.

Înduioşat, am întrebat-o: „Copila mea sărmană, ce te doare, de plângi atât de amarnic, şi de ce îți smulgi părul din cap?"

Sărmana a oftat atunci adânc, după care s-a recules şi mi-a relatat următoarea poveste:

'Om mare, mă rog ție fierbinte, ascultă-mă, în numele acelui Dumnezeu de care oamenii cei nobili – ucişi de cruzimea excesivă a lui Lameh – le-au vorbit părinților mei!

După ce vei auzi scurta mea poveste, ai milă de mine şi omoară-mă!

Acum ascultă povestea tristei mele vieți: în pofida regulilor oribile impuse de cel mai mare tiran care a trăit vreodată pe pământ, părinții mei au rămas întotdeauna credincioşi în sinea lor învățăturilor marelui Farak şi au crezut în Dumnezeul propovăduit de acesta.

Un spirit malefic trebuie să-i fi dezvăluit însă acest lucru lui Lameh, care a dispus arestarea lor de către crudele sale gărzi. Singura care am fost lăsată în casă am fost eu, un sărman copil.

La scurt timp, gărzile lui Lameh i-au adus din nou acasă pe părinții mei, pe care i-au pus să se dezbrace. După ce i-au văzut astfel, goi, palizi şi tremurând din toate încheieturile, ele au luat-o mai întâi pe sărmana mea mamă, au culcat-o la pământ, i-au întins brațele gingaşe şi i-au bătut în palme nişte piroane ascuțite.

Au făcut apoi acelaşi lucru cu picioarele ei. Marea suferință şi strigătele ei de durere nu au părut să-i impresioneze deloc pe acei monştri.

Scena s-a repetat apoi şi cu tatăl meu.

După această acțiune îngrozitoare, gărzile au aşezat mamei o piatră dură sub spate, pentru a-i întinde trupul precum o coardă, şi şi-au satisfăcut pe rând poftele desfrânate cu ea!

După această nouă oroare, soldații le-au despicat burțile şi m-au aşezat între părinții mei, încercând să mă convingă să le smulg ochii din cap, rugându-mă în tot acest timp zeului Lameh.

În acel moment am leşinat şi mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit aici, legată de această piatră şi lăsată să mor de foame, după cum poţi vedea.

Nu ştiu ce s-a întâmplat mai departe cu sărmanii mei părinţi, dar nu mă îndoiesc că au continuat cu torturile, după care i-au ars de vii în propria lor casă.

Acum ştii întreaga mea poveste şi poţi face cu mine ce doreşti. te implor însă să nu mă părăseşti în acest loc!' –

Iată, Tată preasfânt, aşa se explică de ce am adus în faţa Ta un copil în plus faţă de cei pe care i-am numărat în inima mea.

Căci nu am simţit niciodată în viaţa mea un sentiment atât de profund de milă ca pentru acest biet copil.

Sper din toată inima că mă vei ierta pentru încălcarea poruncii Tale, căci ţi-am adus ca ofrandă pe cea pe care am salvat-o de la moarte sigură.

O, Tată, primeşte această ofrandă, în marea Ta graţie!" – Dar Abedam s-a aplecat imediat şi l-a ridicat pe Lamel, spunându-i:

„Lamel, adevăr îţi spun: prin această acţiune a ta, ai făcut mai mult decât în întreaga ta viaţă.

Să-i lăsăm deocamdată pe aceşti oameni să plece către ţara promisă, iar apoi ne vom întoarce la sărmanul copil. Cu această ocazie va avea posibilitatea să-şi mai revină puţin, după care voi face ce este mai bine pentru ea şi pentru tine. *Amin"*.

Capitolul 112

Domnul îi însărcinează pe Kisehel şi pe Sethlahem să conducă poporul lui Horadal la destinaţia promisă. Efectul blestemului şi cel al binecuvântării

(2 iulie 1842)

După această scurtă promisiune făcută lui Lamel, Abedam cel Mare s-a întors către Kisehel şi către Sethlahem, cărora le-a spus:

„Ascultaţi-Mă! Aşa cum aţi condus poporul lui Horadal în acest loc, plecaţi acum şi conduceţi-i pe aceşti oameni în ţinutul pe care l-am păstrat special pentru ei, încă de la crearea acestui pământ. Căci Eu cunosc de la începuturile eternităţii tot ceea ce urmează să se întâmple, şi nimeni în afară de Mine nu îmi cunoaşte intenţiile.

De aceea, mergeţi şi conduceţi-i pe oameni în locul pe care l-am păstrat pentru ei.

Spiritul Meu vă va conduce cu precizie în locul în care trebuie să ajungeţi.

Când veți ajunge acolo, binecuvântați acest pământ pentru ei, inclusiv noile locuințe, care nu diferă cu nimic de cele pe care vi le-ați construit voi aici, pe înălțimile sacre.

Întoarceți-vă apoi în mare grabă aici, ca să nu pierdeți masa de seară. Iar acum plecați. *Amin"*.

Cei doi i-au mulțumit lui Abedam şi au plecat imediat să îşi îndeplinească misiunea.

Aproape sufocat de sentimentul profund de recunoştință pe care îl simțea, Horadal şi-a pregătit oamenii de plecare.

Şi astfel, mulțimea s-a pus în mişcare, urmându-şi fericită conducătorii.

Văzându-i cum pleacă, Adam i-a binecuvântat pe fiecare în parte, cu lacrimi în ochi.

Observând acest lucru, Abedam l-a lăudat şi i-a spus: „Adam, dacă în loc să trimiți atâtea blesteme celor din ținuturile de jos ai fi acționat întotdeauna la fel ca acum, plin de iubire şi de compasiune, adevăr îți spun: câmpiile şi văile adânci ale pământului nu s-ar fi transformat într-un iad!

Din păcate, tu ai simțit întotdeauna mai degrabă dorința de a blestema decât pe aceea de a iubi. Nu-i de mirare că cei din ținuturile de jos se comportă aşa cum ne-a povestit Lamel, dovada cea mai bună aflându-se aici, la picioarele Mele.

O, Adam, câte eforturi nu Mi-ai fi putut cruța, Mie şi întregii creații!

De vreme ce ai preferat însă să blestemi, şi nu să binecuvântezi, iată rezultatele acțiunilor tale, care vor continua să existe pe pământ până la sfârşitul existenței sale.

Adevăr îți spun: oricât de cumplită a fost prima ta greşeală, când ai încălcat prima Mea poruncă şi te-ai lăsat amăgit de şarpele cel rău, astfel încât cerul şi pământul au fost întoarse cu susul în jos, tot acest haos ar fi putut fi rectificat infinit mai uşor decât ceea ce se mai poate face acum, după blestemele pe care le-ai aruncat asupra ținuturilor de jos după crima lui Cain.

Îți spun: fapta lui Cain a fost cumplită, dar abia dac a reprezentat o picătură într-un ocean prin comparație cu greşeala ta inițială, atunci când ai încercat să te ridici deasupra Mea, devenindu-Mi stăpân!

Mă poți condamna atunci pentru blestemul care a căzut asupra ta?

În mod firesc, divinitatea Mea intangibilă – atât de cumplit violată de tine – a fost nevoită să blesteme acest pământ, pe care au început să crească, la picioarele tale, ciulini şi mărăcini ascuțiți.

Marea Mea iubire pentru tine a ridicat însă curând blestemul acestui pământ, care a înflorit iarăşi în fața ta, devenind o mare grădină, aşa cum cred că ai observat de multă vreme.

În timp ce Eu ridicam însă blestemul, vai, tu erai foarte ocupat blestemând câmpiile şi văile din ținuturile de jos, precum şi pe locuitorii

acestora! Nu-i de mirare că chiar şi astăzi, în timpul vieţii tale, din solul blestemat de tine răsar asemenea lăstari otrăviţi!

Eu l-am trimis în ţinuturile de jos pe Farak – acest înger binecuvântat de Mine. Nu ai fi putut face şi tu acelaşi lucru, în numele Meu?

În timpul lui Farak, ţinuturile de jos au înflorit mai glorios chiar decât aceste înălţimi!

O, Adam, Adam! Priveşte sărmana fată care zace la picioarele Mele şi a cărei inimă este mai pură decât soarele la amiază.

Ceea ce s-a întâmplat acum cu părinţii ei ca rezultat al blestemului tău se va repeta într-o zi cu fiul unei fecioare în care voi trezi atunci spiritul fetei care zace acum la picioarele Mele.

Dă-ţi seama ce ai făcut prin puterea blestemului tău! Din păcate, prezentul nu mai poate fi schimbat. De aceea, haide să ne ocupăm mai bine de viitor – uitând, atât cât este posibil, de ororile trecutului!

Adam, retrageţi-ţi toate blestemele şi înlocuieşte-le cu binecuvântări, căci tot ceea ce se petrece astăzi rău pe pământ este urmarea greşelilor tale. De acum înainte, nu mai blestema niciodată, ci binecuvântează totul în calea ta! *Amin"*.

Capitolul 113

Mustrarea Domnului adresată lui Adam, disperat din cauza prostiei sale

(5 iulie 1842)

Auzind cuvintele lui Abedam, Adam s-a întristat în inima sa, nemaiştiind ce să spună sau ce să facă.

Întorcând argumentele pe toate părţile, el a încercat să găsească explicaţia faptelor petrecute, dar în zadar. Neputincios, el era tocmai pe punctul de a renunţa la toate, blestemându-se chiar pe sine însuşi, ca singură cauză a tuturor relelor de pe pământ.

Dar Abedam l-a prins de braţ, l-a privit ferm în ochi, după care i-a spus:

„Adam! Ce fel de om eşti tu? Chiar vrei să te transformi într-o stâncă? Ţi se pare viaţa ceva atât de demn de dispreţ încât vrei să o blestemi în tine, omorând-o în tine şi în copiii tăi, deopotrivă trupeşte şi spiritual?

Adam, până acum ţi-a petrecut lunga viaţă aproape numai în blesteme, din cauza simţului tău justiţiar excesiv. Ai fost întotdeauna convins că duritatea ta ca judecător este pe placul Meu, drept care ţi-ai blestemat acei copii care – în marea lor slăbiciune – au greşit faţă de tine.

Iar acum, când Mi-am propus să te purific în faţa tuturor, arătându-ţi greşelile şi pregătindu-te astfel plenar pentru acceptarea deplină a vieţii născute din Mine, – pe scurt, acum, când tocmai ţi-am explicat că nu îmi

face nici o plăcere să aud pe cineva blestemând sau judecându-şi fraţii, tu te-ai mâniat mai cumplit ca oricând în inima ta, dispreţuind complet viaţa pe care ţi-am acordat-o.

Tocmai acum, după ce ai judecat fiecare fir de praf de pe pământ, te-ai trezit să îţi întorci blestemele asupra ta, răzbunându-te astfel pe Mine, căci prin iubirea, răbdarea şi compasiunea Mea Mă opun ordinii şi dreptăţii tale?

Of, Adam, Adam, adevăr îţi spun: îmi pui la grea încercare iubirea şi răbdarea!

Adu-ţi aminte de câtă răbdare am dat dovadă faţă de tine în trecut! Aminteşte-ţi de vremurile când nici un soare nu strălucea încă în univers şi când acest pământ nu fusese nici măcar imaginat de mintea Mea; atunci, spiritul tău, creat de Mine cu scopul de a deveni – prin iubirea sa pură – o fiinţă complet liberă în faţa Mea, Mi-a încercat pentru prima oară răbdarea şi Mi-a provocat cele mai mari griji, datorită încăpăţânării sale.

Câte eternităţi au trecut de când te-am creat!

Şi cât de des Mi-au pus la încercare răbdarea de atunci!

Priveşte nenumăratele stele care au apărut între timp. Numără-le, dacă poţi. Ce reprezintă toate aceste corpuri cereşti, infinite la număr, cu care am umplut infinitatea materială?

Adam, ştii ce reprezintă ele? Of, Adam, Adam, ascultă-Mă:

Fiecare fir de praf de pe orice corp ceresc reprezintă o mare încercare pentru răbdarea Mea, durând mai mult de o mie de ani, şi totul ţi se datorează ţie!

Acum numără toate lumile din existenţa infinită şi înmulţeşte-le cu toate firele de praf din care sunt construite. Imaginează-ţi apoi că pentru fiecare asemenea particulă materială este nevoie de o mie de ani de răbdare din partea iubirii Mele divine.

Reflectează la toate acestea şi spune-Mi câtă răbdare trebuie să mai am cu tine până când te vei decide să devii fiinţa pe care ţi-a predestinat-o iubirea Mea eternă. Crede-Mă, orice termen ai stabili, Eu voi fi de acord cu el.

Dar vai ţie dacă vei decide vreodată să te sinucizi, căci adevăr îţi spun: într-o singură fracţiune de secundă te voi supune, pe tine şi întreaga creaţie, cu excepţia celor câţiva care Mi-au rămas credincioşi, focului cumplit al mâniei Mele!

Adevăr îţi spun: sunt mai dispus să fiu răbdător o veşnicie, aşteptând îndreptarea păcătosului, decât un singur moment cu un sinucigaş!

Haide, măcar o dată în viaţa ta, schimbă-ţi complet inima şi recunoaşte tot ce am făcut pentru tine, tot ce continui să fac şi tot ce voi face în continuare pentru copiii tăi, iar Eu îmi voi întoarce faţa către tine, te voi scoate din mlaştina orbirii în care te-ai complăcut atâta vreme şi îţi voi reda viaţa.

Dar nu mai blestema vreodată; căci pământul este saturat pentru o sută de mii de ani de acum înainte cu judecățile tale.

Încearcă să înțelegi ce îți spun şi întoarce-ți inima către Mine. *Amin"*.

Capitolul 114

Viziunea lui Adam: femeia de pe soare care zdrobeşte capul şarpelui

(6 iulie 1842)

Auzind cuvintele lui Abedam, Adam s-a căit din nou în inima lui, realizând pentru prima oară cum stăteau lucrurile cu el şi cu ordinea lui, şi cât de diferită era ordinea lui Iehova, proclamată acum în fața lui prin persoana vizibilă a lui Abedam.

Dându-şi seama de toate aceste lucruri, el s-a aruncat cu fața la pământ la picioarele lui Abedam, rostind din inimă următoarele cuvinte:

„O, Iehova, Tată preasfânt, devenit vizibil în fața mea în persoana lui Abedam, ascultă: în fața Ta se află doi Adami, în praful propriei lor nimicnicii. Unul este Adam cel comun, iar celălalt este un Adam profund divizat.

O, Iehova, Tatăl preasfânt! Eliberează-mă, în marea Ta grație, de Adam cel comun şi îngăduie-mi să îmi trăiesc restul zilelor care mi-au mai rămas într-o manieră pe placul Tău!

Căci abia acum îmi dau seama cu claritate că nu-l voi putea readuce niciodată pe Adam cel comun înapoi pe calea ordinii Tale eterne şi sfinte, deşi eu însumi am fost cel care l-am condus pe calea pierzaniei şi a distrugerii.

De aceea, revarsă-Ți asupra mea grația, consideră-mă un simplu om care zace la picioarele Tale, în praful propriei sale nimicnicii, şi ridică-l din nou în lumina Ta, astfel încât să poată redeveni una cu Tine!

Cât priveşte partea inferioară din mine, Te implor, ridică această grea povară de pe umerii mei şi fă cu ea orice doreşti.

O, Iehova, ridică povara cea grea pe umerii Tăi atotputernici!

Facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi! *Amin"*.

În timp ce Adam rostea aceste cuvinte, soarele natural a apus, dar Abedam i-a permis să vadă un alt soare răsărind în fața vederii sale interioare, pe care stătea o femeie strălucitoare care zdrobea sub picior capul şarpelui ce ținea încolăcit întregul soare.

Atunci, Abedam s-a aplecat, l-a atins pe Adam şi i-a spus să se ridice; după care i-a luat mâna în mâna Sa şi i-a spus:

„Adam, ce ai văzut mai înainte?"

Adam i-a răspuns: „O, Iehova, am văzut un soare nou răsărind în mine. În pofida strălucirii lui divine, în jurul lui era însă încolăcit şarpele cel rău.

Am văzut apoi o femeie înaltă, de o frumuseţe strălucitoare, care nu s-a temut de şarpe şi i-a zdrobit capul cu toată puterea.

Şarpele a încercat să o supună pe femeie şi a muşcat-o de călcâi, dar aceasta a luat un măr şi i l-a vârât în gură, imobilizându-i astfel colţii veninoşi".

După care Adam a tăcut, s-a lovit cu putere de trei ori în piept, apoi a adăugat:

„O, Iehova, acesta a fost marele meu păcat în faţa Ta".

Dar Abedam i-a spus: „Adam, în această manieră, ţi-am îndeplinit deja dorinţa pe care ţi-ai exprimat-o mai înainte.

Acum, Adam cel comun a fost complet eliminat din fiinţa ta şi tu ai devenit la fel ca şi oricare din copiii tăi.

De aceea, ai grijă ce vei face cu ultima parte a vieţii tale. Trăieşte în modestie, respectând ordinea şi iubirea Mea părintească.

În ceea ce priveşte pe Adam cel comun, ascultă: Eu, Soarele tuturor sorilor cereşti şi cosmici, l-am preluat pe acesta asupra Mea, aşa cum ai văzut atunci când şarpele a înconjurat soarele Meu.

Cât despre femeia pe care ai văzut-o zdrobind capul şarpelui, aceasta este chiar fata care stă acum la picioarele Mele, provenind din ţinuturile de jos.

Nu îi privi însă trupul, ci uită-te în sufletul şi în spiritul ei.

Această fecioară a suferit mai mult în ţinuturile de jos decât orice altă fiinţă umană care a trăit vreodată pe pământ. De aceea, răsplata pe care o va primi va depăşi în măreţie orice altceva, şi întreaga infinitate va tremura în faţa ei.

Încearcă să înţelegi ce îţi spun; Adam – redevenit din nou un om simplu, căci aceste lucruri se vor petrece cu adevărat! Încearcă să înţelegi! *Amin"*.

Capitolul 115

Slăvirea de către Adam a compasiunii lui Dumnezeu şi a manifestării Acestuia sub forma lui Abedam

(9 iulie 1842)

După discursul lui Abedam, Adam şi toţi cei prezenţi au fost atât de mişcaţi încât au început să plângă, plini de cea mai arzătoare iubire şi de cea mai profundă recunoştinţă. În final, Adam a exclamat:

„O, omule, omule! Ce ai fi însemnat tu fără iubirea Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, dacă liberul tău arbitru – folosit greşit – nu te-ar fi transformat într-o fiinţă nedemnă în faţa Lui!

Cât de bun eşti Tu, Tată preasfânt, şi cât de joasă trebuie să fi fost căderea noastră, dacă iubirea Ta eternă a avut nevoie de atâtea eforturi pentru a ne mântui!

Abia acum înţeleg, Tată preasfânt, tot ce ai făcut pentru noi, ceea ce faci acum şi ceea ce vei face de-a pururi pentru umanitate!

Îngăduie-mi să strig acum cu voce tare, astfel încât să fiu auzit de întregul pământ, de la un pol la altul; îngăduie-mi să proclam cu voce de tunet, astfel încât să fiu auzit de toate creaturile, de toate lumile şi de toate cerurile, cât de mare a fost graţia pe care Domnul, Dumnezeu cel infinit, a revărsat-o asupra noastră, sărmani păcătoşi care am căzut atât de jos în faţa Lui!

Ascultaţi-mă, ceruri, soare, lună, şi tu, pământule, ascultaţi ce spune gura mea:

Dumnezeu cel etern, infinit, preasfânt şi atotputernic, – o, inimă, nu mă părăsi tocmai acum; îngăduie-mi să strig din toate puterile mele! – El, în faţa Căruia o mie ori o mie de ani nu înseamnă decât un moment trecător, – El, în faţa suflului Căruia toate spaţiile infinite tremură, iar eternitatea este redusă la zero, – El, care dintr-o singură privire poate crea sau distruge o mie ori o mie de sori, – El, El Însuşi, renunţând la sfinţenia Sa înnăscută, a privit în jos, către noi, creaturile Sale cele mai nevrednice, din profunzimile Lui uluitoare. Văzând că am căzut, din cauza răutăţii noastre fără seamăn, atât de jos în faţa Lui, El a dorit să îşi arate compasiunea infinită faţă de noi şi a umplut spaţiile cu nenumărate trepte, pentru ca noi să putem urca din nou până la El!

Chiar şi aşa, pentru iubirea şi compasiunea Lui infinită această cale părea prea grea pentru cei căzuţi. De aceea, uitând într-o măsură şi mai mare de sfinţenia Lui înnăscută, El a coborât personal de-a lungul nesfârşitelor trepte până la noi, apărând în faţa noastră ca un om, la fel ca noi, mai întâi pentru a ne scuti de drumul cel greu, iar apoi, pentru a deveni pentru noi, cele mai inferioare dintre toate creaturile Sale, cei care, în răutatea lor deliberată, L-au refuzat, întorcându-i spatele, cei care au căzut atât de jos, –

Pentru a deveni pentru noi, o, ascultaţi-mă, creaturi din întregul spaţiu infinit, – El, Dumnezeul suprem, o, Doamne, limba mea abia îndrăzneşte să rostească acest lucru, – pentru a deveni pentru noi, păcătoşii tuturor păcătoşilor, un Părinte preasfânt, preaplin de iubire şi de compasiune!

Mai mult decât atât, El nu s-a limitat să devină Părintele nostru, căci după câte intuieşte spiritul meu, va veni o zi când din iubirea Lui infinită pentru noi, cei inferiori, îşi va asuma forma păcatului, adică un trup de om în carne şi oase, la fel ca şi noi, cei căzuţi în faţa Lui, pentru a ne trage astfel şi mai aproape de El, – devenind astfel Mântuitorul, Învăţătorul şi Fratele nostru preaînţelept!

Nu, nu, nu, asta e prea mult! – Abedam! Abedam! Abedam! Părinte preasfânt şi preaplin de iubire! Ce însemnăm noi în faţa Ta pentru a revărsa atâta graţie asupra noastră, deşi nici o altă creatură nu este la fel de nevrednică în întreaga Ta creaţie?!" –

Aici, Abedam cel Mare l-a întrerupt pe Adam, spunându-i: „Ascultă, Adam, văd că ai înţeles în sfârşit Cine sunt şi ce fac Eu.

De aceea, îţi spun: de acum înainte rămâi aşa cum eşti, căci ai dobândit deja viaţa eternă înlăuntrul tău.

Pe vremea gloriei tale, ai fost chemat să devii fratele mult iubit al inimii Mele, tovarăşul de joacă şi prietenul Meu intim, cu care să împărtăşesc perfecţiunile Mele infinite.

Din păcate, în marea simplitate a fiinţei tale născute din Mine, pe vremea când erai doar Adam cel spiritual nu ai acceptat să devii acest frate al Meu; de aceea, dorinţa după care inima Mea a tânjit atâta vreme va fi împlinită de copiii tăi.

Înţelegi ce îţi spun acum? – Ascultă, acesta este motivul pentru care fac tot ce fac acum, întorcându-Mi inima către cei mai mici (aşa cum Miam întors-o cândva către cel mai mare), în dorinţa de a-i ridica mai presus de tot restul creaţiei. – Dar să nu mai discutăm acum despre acest lucru!

Întrucât s-a lăsat noaptea, haide să mergem acasă, la cei care ne aşteaptă, plini de aspiraţie.

Iar tu, Lamel, ia fata în braţe şi poart-o în faţa Mea, ca un semn al victoriei Mele. *Amin"*.

Capitolul 116

Pura, fata din ţinuturile de jos, întreabă cine este Abedam

(11 iulie 1842)

Auzind aceste cuvinte, Adam şi ceilalţi de faţă au început să-L slăvească pe Abedam mai presus de orice.

Cât despre Lamel, acesta a ridicat fata în braţele sale puternice, luând-o înaintea lui Abedam.

Auzind cuvintele pline de semnificaţie ale lui Abedam şi văzând felul în care i se închină Adam şi ceilalţi prezenţi, fata a tras concluzia că există ceva extraordinar legat de persoana acestuia, drept care, mânată de curiozitate,

I-a şoptit cu o voce tremurătoare la urechile lui Lamel, ca şi cum s-ar fi temut de ceea ce dorea să-l întrebe:

„Dragul, marele şi puternicul meu prieten! Cine este acest om căruia toată lumea îi spune 'Abedam'?

Te întreb deoarece mi se pare extrem de ciudat faptul că arată la fel ca oricare dintre voi, dar cuvintele sale diferă ca de la cer la pământ de cele

rostite de orice altă gură. Odată cu ele, parcă pătrund în mine toate cerurile şi toate pământurile.

Ce mă uimeşte cel mai mult este faptul că de îndată ce l-am văzut, teama şi tristețea m-au părăsit complet, astfel încât acum mi-ar fi absolut imposibil să îmi mai jeles părinții ucişi atât de bestial.

De aceea, dragul, marele şi puternicul meu prieten, te implor să îmi dai câteva detalii legate de acest om atât de remarcabil, a cărui simplă privire pare mai puternică decât brațele celui mai puternic dintre oameni".

Neştiind ce să facă, Lamel şi-a ascuns stânjeneala sub masca unui om care meditează profund.

Văzând că reflecțiile lui durează prea mult, fata l-a întrebat din nou, nerăbdătoare să afle răspunsul dorit şi întrucâtva uimită:

„Ascultă, dragul, marele şi puternicul meu prieten, care mă porți în brațele tale în acord cu voința celui despre care te-am întrebat, de ce te prefaci că reflectezi, păstrând în acelaşi timp muțenia, ca şi cum limba ți s-ar fi transformat într-o piatră?

Oare am greşit atunci când ți-am pus această întrebare, lucru nepotrivit pentru o persoană din ținuturile de jos?

O, te implor, răspunde-mi ceva, indiferent ce!"

Abedam s-a adresat atunci lui Lamel: „Lamel, oare ți-am poruncit Eu să taci?

Nu ştiu ca Eu, sau altcineva în numele Meu, să-ți fi dat o asemenea poruncă. De aceea, poți să răspunzi liniştit, spunând adevărul.

Văd însă că îți lipseşte curajul. De aceea, dă-Mi-o Mie pe copilă, astfel încât să afle din brațele Mele ceea ce doreşte atât de mult să afle. Cât despre tine, de acum înainte păşeşte în urma Mea. *Amin".*

După care, Abedam a luat fata în brațe, spre bucuria enormă a acesteia. Foarte curând, mânată de aceeaşi curiozitate, fata L-a întrebat:

„O, omule drag, care îmi pari atât de sfânt, cred că nu eşti şi tu la fel de încăpățânat ca şi cel din urma noastră, care nu m-a considerat demnă să îmi răspundă la întrebarea pe care i-am pus-o. Sper că voi găsi la tine răspunsul dorit".

Abedam a strâns-o la piept, lângă inima Lui sacră, şi i-a răspuns: „Draga Mea Pura, vei afla tot ceea ce doreşti".

Fata a rămas extrem de uimită văzând că omul necunoscut îi ştie numele.

Dar Abedam a continuat să-i vorbească despre Sine: „Văd că te întrebi de unde îți cunosc numele. Te asigur însă că atunci când Mă vei cunoaşte mai bine, nu te vei mai mira de acest amănunt, ci vei fi uimită de cu totul alte lucruri.

Întrucât urechile tale sunt pregătite, ascultă-Mă: chiar tu spuneai adineauri că vorbele Mele sunt mult mai sublime decât cele rostite de orice altă gură umană, că ele par să pătrundă cerul şi pământul şi că simpla Mea

privire ți se pare mai puternică decât brațele celui mai puternic om de pe pământ. Mai mult, spuneai că în prezența Mea te-au părăsit complet orice teamă şi orice tristețe.

Draga Mea Pura, dacă ai aflat toate aceste lucruri despre Mine, ce altceva doreşti să mai ştii?

Ți-aş putea spune pe loc cine sunt, demonstrându-ți prin fapte şi prin vorbe, dar tu nu ai putea suporta acest adevăr, care te-ar ucide pe loc, şi chiar te-ar distruge definitiv.

De aceea, în locul unui răspuns deplin, îți dau următorul sfat: iubeşte-Mă în inima ta mai presus de orice, şi vei afla astfel de la sine cine sunt Eu!

Nu mai întreba dacă îți este permis acest lucru, de vreme ce Eu Însumi te-am invitat să o faci. Aşadar, iubeşte-Mă fără reținere, mai presus de orice. *Amin"*.

Capitolul 117

În brațele lui Abedam, Pura îl caută pe Cel Preaînalt

(12 iulie 1842)

Auzind aceste cuvinte, Pura s-a bucurat peste măsură, şi în exuberanța ei inocentă a îmbrățişat gâtul sublimului ei purtător, lăsându-şi capul pe pieptul sfânt al acestuia, pierdută în iubire.

A rămas astfel, în această atitudine plină de iubire, până când au ajuns cu toții pe culme. Abia acolo s-a trezit Pura din extazul ei amoros, la auzul murmurului general de bucurie al copiilor.

Văzând atâția oameni prosternați la pământ în fața lui Abedam, slăvindu-i numele, ea a şoptit la urechile acestuia:

„Om drag mai presus de orice, de care depinde acum întreaga mea viață, cui se adresează această adorație fără seamăn a tuturor acestor oameni buni şi care este semnificația ei? Oare se referă ea la tine, sau mai există cineva mai presus decât tine? – O, te implor, răspunde-mi".

Iar Abedam i-a răspuns: „Priveşte în jur. Te asigur că singurul om rămas în picioare este Cea Preaînalt, nu numai în rândul acestor oameni, dar şi în ceruri.

Haide, priveşte în jurul tău şi îl vei găsi cu uşurință pe cel rămas în picioare".

Sărmana Pura, infinit de bogată acum, şi-a întors ochii negri şi inocenți în toate direcțiile, scrutând cu cea mai mare atenție orizontul. Dar chiar şi Adam, Seth, Lamel, Enoh şi cei zece copii ai lui Seth care îl ajutaseră cu coşurile erau prosternați plini de reverență şi de recunoştință la pământ, astfel încât nimeni nu mai rămăsese în picioare.

Puțin neliniştită, ea s-a întors către Purtătorul ei, întrebându-L:

„Ascultă, om drag şi excesiv de puternic, degeaba mă uit în stânga şi în dreapta, căci nu văd pe nimeni stând în picioare? Cum trebuie să înțeleg ce mi-ai spus mai înainte?”

Abedam a strâns-o şi mai tare la pieptul său sacru, şi aşezând-o cu delicatețe la sol, a întrebat-o din nou: „Draga Mea Pura, priveşte din nou în jur şi vei descoperi cât de curând pe cineva care stă totuşi în picioare”.

Pura a început din nou să scruteze din priviri mulțimea, dar nici de această dată nu a reuşit să găsească pe cineva stând în picioare.

Văzându-i stânjeneala, Abedam cel Mare a strâns-o din nou la piept şi i-a spus:

„Ascultă, draga Mea Pura, cine priveşte departe, fără să remarce ceea ce se află chiar lângă el, nu va găsi niciodată ce caută, şi încă şi mai puțin ceea ce doreşte şi trebuie să găsească.

Faptul că nu ai găsit încă ceea ce cauți cu atâta ardoare se datorează pur şi simplu faptului că nu ai privit lângă tine, îndeosebi la acela care te-a purtat în brațele Sale.

Pura, priveşte-Mă şi spune-Mi dacă şi Eu sunt prosternat cu fața la pământ.

După ce vei trage concluzia cuvenită, vei înțelege cine este Cel Preaînalt şi Cui se adresează această venerație”.

De data aceasta, Pura cea extrem de bogată şi-a ridicat delicatele brațe către cer şi a exclamat: „Pentru numele adevăratului Dumnezeu, ce am făcut, oarba de mine?

O, tu, care eşti cu siguranță regele acestui popor, a cărui vorbă este la fel de puternică precum fapta, mă vei ierta vreodată pe mine, sărmana oarbă, de această greşeală incredibilă?

Nu, nu, – aş merita să-mi fie smulşi ochii din cap pentru greşeala de a nu fi observat că tu eşti singurul om rămas în picioare!”

Dar Abedam a calmat-o, spunându-i: „Linişteşte-te, draga Mea Pura, căci acum M-ai găsit deja pe jumătate. După cealaltă jumătate tânjeşte cu ardoare inima ta, aşa că Mă vei cunoaşte cât de curând plenar.

Dar iată, oamenii se ridică deja de la sol. Haide să nu mai vorbim de acest subiect până când nu vei fi suficient pregătită. Dacă ai fi putut vedea mai devreme ce am făcut pentru oamenii din ținuturile de jos, ai fi ştiut deja cine sunt. Dar timpul nu a sosit încă pentru slăbiciunea ta, aşa că ai rămas la picioarele Mele, complet surdă.

Acum ai devenit însă extrem de bogată, aşa că linişteşte-te, căci în curând Mă vei cunoaşte cu adevărat.

Priveşte, Seth se îndreaptă deja către Mine. De aceea, haide să păstrăm tăcerea şi să vedem ce doreşte. *Amin”.*

Capitolul 118

Seth cere permisiunea de a-i hrăni pe oameni. Hambarele goale. Binecuvântarea recunoştinţei

(13 iulie 1842)

Ajuns în faţa lui Abedam, Seth a îngenuncheat în faţa Sa şi i-a spus:

„Ştiu că cererea mea este stupidă – căci cui i s-ar putea face foame în prezenţa Ta?

Având însă în vedere că ieri la aceeaşi oră ai cerut Tu Însuţi mâncare şi băutură, mi-am pus întrebarea dacă trebuie să ne facem o regulă din a mânca la această oră, sau dacă vom păstra vechiul obicei de a mânca atunci când ne-o cere stomacul.

O, Abedam Iehova, nu Te mânia din cauza acestei întrebări, probabil stupide! Facă-se voia Ta sfântă, acum şi de-a pururi! *Amin"*.

Auzind întrebarea lui Seth, Abedam s-a aplecat imediat şi l-a ridicat de la pământ, apucându-l de braţ, după care i-a spus:

„Ascultă, dragul Meu frate Seth, întrebarea ta a fost motivată de intenţia ta nobilă, aşa că nu are cum să nu-Mi fie pe plac. Nu aş avea nimic împotriva ei, căci este de o mie de ori mai bine să mănânci şi să bei la o oră potrivită decât în funcţie de capriciile stomacului tău, –

Dar se ridică o problemă: atunci când le-ai poruncit ieri servitorilor tăi să le dea de mâncare tuturor celor flămânzi, hambarele tale s-au golit complet.

Întrebarea care se pune este următoarea: de unde vei lua tu, dragul Meu frate Seth, mâncarea şi băutura cu care ne vei hrăni pe toţi, de vreme ce hambarele tale sunt complet goale, ca să nu mai vorbim de pomii din livada ta, în care nu mai există deloc fructe?"

La început, Seth a rămas întrucâtva şocat de această veste, nu din cauză că i-ar fi părut rău că cei flămânzi i-au golit hambarele, nici din cauza comportamentului unora dintre ei în casa şi în livada sa, care nu i-au acordat respectul cuvenit gazdei, ci pur şi simplu pentru că nu ştia de unde să ia mâncarea şi băutura necesară.

La scurt timp, el a rostit însă, fericit că a găsit răspunsul: „O, Iehova, Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire, a cui iubire este mai mare decât a Ta?

Hambarele mele au fost pline cu ceea ce mi-ai dăruit Tu, mie şi fraţilor mei! Iubirea Ta, nu a mea, a fost aceea care a deschis porţile hambarelor mele în faţa celor nevoiaşi, iar golirea lor s-a produs în strict acord cu voinţa Ta sfântă.

De vreme ce Tu eşti Cel care îi dăruieşte soarelui lumina sa continuă, iar pământului fertilitatea sa veşnic reînnoită, fără să permiţi nici măcar pierderea unei singure picături de apă din marele ocean, lucru care pentru Tine este mai uşor decât îmi este mie să ridic un ţânţar, nu mă îndoiesc că prin graţia Ta, mult iubitul meu Tată, hambarele mele au fost de

mult umplute cu tot ceea ce ne este necesar, conform iubirii şi dreptăţii Tale.

Aşadar, voi, cei zece cărăuşi ai mei, grăbiţi-vă şi umpleţi din nou coşurile din hambarele mele, după care aduceţi-le repede aici. Şi oricine vine la voi, cerându-vă de mâncare şi de băut, să i se dea ceea ce cere.

Dar nu uitaţi să le reamintiţi tuturor Cine este Acela care dăruieşte totul. am zis".

Abedam l-a îmbrăţişat pe Seth şi i-a spus: „Seth, abia acum ai ajuns la perfecţiune. Ieri ţi-ai deschis hambarele în faţa mulţimii, dar ai uitat să le reaminteşti oamenilor de recunoştinţa pe care i-o datorează unicului Dăruitor. Aşa se explică de ce hambarele tale au rămas în final goale. Acum ţi-ai amintit însă de Cel care dăruieşte. De aceea, facă-se voia ta.

De acum înainte, hambarele tale nu se vor mai goli niciodată! *Amin"*.

Capitolul 119

Rafturile pline ale hambarului lui Seth – rezultatul credinţei acestuia. Discuţiile despre Domnul dintre paznici şi purtătorii coşurilor. Domnul se revelează pe Sine

(15 iulie 1842)

Cei zece servitori s-au grăbit să ia coşurile şi s-au îndreptat pe loc către casa lui Seth, pentru a le umple cu delicioasele fructe care aproape că rupseseră sub greutatea lor rafturile hambarului.

Văzând acest lucru, paznicii au rămas extrem de uimiţi, slăvind numele lui Iehova.

Când purtătorii coşurilor s-au întâlnit cu paznicii, ei i-au întrebat câţi oameni au răspuns ieri invitaţiei lui Seth.

Paznicii au răspuns: „Cu adevărat, nu vă imaginaţi cât de mare a fost numărul celor care au venit ieri, potolindu-şi foamea din hambarele lui Seth. Şi totuşi, după cum vedeţi, ele nu s-au golit deloc! De două ori la rând, proviziile au fost consumate complet de o mare mulţime de oameni, dar rafturile s-au umplut la loc, într-o manieră miraculoasă, aşa cum puteţi vedea cu ochii voştri!

Ne puteţi explica în ce fel a fost acest lucru posibil?"

Unul din cei zece purtători ai coşurilor, care îl observase atent pe Abedam cel Mare şi îi ascultase toate discursurile, le-a răspuns succint:

„Fraţilor, ar fi bine să credeţi ceea ce vă voi spune acum: l-aţi văzut pe necunoscutul care apărut alaltăieri din ţinuturile de miazănoapte împreună cu Adam şi cu ceilalţi, invitându-i pe copiii din toate regiunile şi stând alături de ei întreaga zi de Sabat, când a făcut cele mai mari miracole, şi care se află şi acum alături de ei?

Ei bine, nu este greu de ghicit cine este acela care a umplut aceste rafturi”.

„Dar tu ştii cine este străinul?”, l-au întrebat paznicii pe antevorbitor.

Acesta a răspuns, la fel de succint: „Este mai mult ca sigur că nu s-a născut pe acest pământ. Nu este greu de dedus acest lucru, de vreme ce toți patriarhii i se închină cu venerație.

Noi nu avem de unde să ştim cine este el şi de unde provine, căci ştiți foarte bine că atunci când marii noştri patriarhi doresc să păstreze un secret, urechile noastre trebuie să rămână închise.

De aceea, este destul de greu să-ți formezi o părere.

Mi-ar plăcea atât de mult să-l cunosc mai bine pe străin, dar ştiți şi voi cum este.

De aceea, nu avem de ales, decât să rămânem aceiaşi ignoranți în numele lui Iehova, căci mai devreme sau mai târziu ni se va spune probabil ce trebuie să ştim.

Până una alta, haide să ne îndeplinim misiunea.

Şi să nu uităm că Părintele Seth ne-a însărcinat să le spunem tuturor celor pe care îi vom hrăni să îmi mulțumească lui Dumnezeu. *Amin”.*

După care, cărăuşii şi-au încărcat coşurile şi s-au grăbit din nou către colină.

În drum L-au întâlnit pe Abedam, care continua să o țină în brațe pe fată. Acesta s-a adresat cărăuşilor uimiți: „De ce v-a luat atât de mult de data aceasta să umpleți coşurile cu fructe?”

Dar cărăuşii nu i-au putut răspunde la întrebare.

Abedam a insistat însă: „Oare nu ați găsit suficiente fructe?”

Din nou, nici un răspuns.

Atunci, Abedam le-a cerut pentru a treia oară: „Haideți, spuneți-Mi de ce ați întârziat de data aceasta!”

Abia acum a îndrăznit unul din cei zece să răspundă:

„Ascultă, om drag, bun şi necunoscut! Nu am greşit cu nimic, dar am întârziat puțin deoarece paznicii lui Seth ne-au întrebat cine a umplut hambarele sale.

Bănuiala noastră a fost că tu ai făcut acest lucru, căci am asistat la multe miracole operate de voința ta, care ne-au făcut să credem că eşti la fel de puternic ca şi Dumnezeu.

Iată, acesta este unicul motiv al întârzierii noastre. Sperăm din toată inima ca tu şi părintele Seth să ne iertați pe acest lucru”.

Abedam le-a răspuns: „Ascultați, nu numai că vă voi ierta, dar vă voi dărui chiar fructe mult mai vii şi mai sublime decât cele pe care le duceți în brațe, pentru a vă bucura de ele în întreaga eternitate.

Ca să înţelegeţi că am puterea şi dreptul de a face acest lucru, aflaţi că Eu sunt Iehova, Dumnezeu Cel Preaînalt, în persoana celui care vă vorbeşte. De aceea, liniştiţi-vă şi urmaţi-Mă. *Amin".*

Capitolul 120

Teama cărăuşilor. Pura este neliniştită în faţa sfinţeniei lui Abedam. Cuvintele liniştitoare ale lui Abedam. Domnul ca Dumnezeu şi Părinte

(16 iulie 1842)

Pura a auzit şi ea cuvintele lui Abedam. Cât despre cărăuşi, aceştia s-au prăbuşit instantaneu la pământ, ca şi cum moartea eternă şi cea mai teribilă judecată ar fi căzut asupra lor ca un fulger.

Căci ştiau prea bine că aveau micile lor păcate, şi amintindu-şi lecţiile severe ale lui Adam, Seth şi Enos, potrivit cărora atotputernicul Iehova va veni într-o zi şi îi va judeca pe toţi, distrugând şi anihilând orice neascultare în focul cumplit al mâniei Sale infinite, erau acum absolut copleşiţi.

Pentru ei, revelarea Mea atât de bruscă nu putea însemna altceva decât această teribilă judecată.

Aşa cum spuneam, conştienţi de micile lor păcate şi tremurând din tot corpul, ei s-au şi văzut în imaginaţie cuprinşi de focul teribil al judecăţii, care urma să-i consume de-a pururi.

Au început chiar să strige şi să se lamenteze, pierzându-şi complet şirul gândurilor, cu excepţia primului vorbitor, care a reuşit să bâlbâie câteva cuvinte coerente:

„O, ce bine ar fi fost dacă nu ne-am fi născut niciodată!"

După care a păstrat tăcerea, aşteptând, la fel ca şi ceilalţi, ca judecata divină să se abată asupra lor.

Comportamentul celor zece a neliniştit-o îngrozitor pe Pura, deşi aceasta era încă topită în iubirea ei pentru Mine. De aceea, ea mi-a şoptit la ureche:

„O, dacă Tu eşti Acela pe care Seth l-a salutat cu cea mai mare reverenţă, şi care tocmai s-a revelat pe Sine celor zece cărăuşi, şi implicit în faţa mea, – Te implor, îngăduie-mi – de dragul sfinţeniei Tale infinite – să plec de lângă Tine, căci sunt prea nedemnă pentru a mă mai odihni în braţele Tale sacre.

Cred acum cu tărie înlăuntrul meu că Tu eşti Acela al cărui nume nici o limbă umană nu are dreptul să-l rostească, deşi, potrivit învăţăturilor lui Farak, aveam o cu totul altă imagine despre Tine, ca un foc etern şi invizibil.

De aceea, ai milă de mine şi nu-mi mai permite să stau în braţele Tale, prea sfinte pentru mine.

Facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi!"

Dar Abedam i-a răspuns Purei: „Ei bine, aleasa Mea, să înțeleg că Mă iubeşti mai puțin acum, când M-ai recunoscut pe deplin, decât înainte de a Mă cunoaşte?

Oare s-a schimbat cu ceva comportamentul Meu față de tine după ce Mi-am revelat identitatea?

Nu ai observat niciodată în timpul unei furtuni cât de amenințători par norii la distanță? Şi totuşi, atunci când se apropie, ei nu aduc cu sine decât o ploaie binecuvântată care împrospătează solul uscat de razele înțelepciunii soarelui, dând din nou viață plantelor vestejite.

Iată, acelaşi lucru este valabil şi în cazul de față. Până acum, voi nu M-ați văzut decât de la mare distanță, de unde imaginea Mea părea amenințătoare, luând forma focului teribil al judecății; nu v-ați gândit însă niciodată la Mine ca la un Părinte preaplin de iubire. Aşa se explică de ce teama şi anxietatea voastră actuală.

Dacă aş fi semănat cu imaginea pe care v-a transmis-o Farak, crezi că te-aş mai fi purtat până acum în brațele Mele, din iubirea părintească pe care ți-o port?

De aceea, încearcă să înțelegi că Eu nu sunt numai Iehova, Dumnezeul atotputernic şi Creatorul tuturor lucrurilor, ci în raport cu tine sunt mai degrabă un Părinte plin de iubire, care nu doreşte să conducă pe nimeni către pierzanie prin judecata Sa, ci dimpotrivă, nu îşi propune decât să-i aducă pe toți pe calea vieții eterne.

Dacă nu aş fi dorit decât să vă judec, picioarele Mele nu ar fi fost nevoite să atingă pământul, căci un simplu gând ar fi fost suficient să distrugă pentru totdeauna întreaga creație!

Dacă am venit la voi într-o formă vizibilă, am făcut-o numai pentru a-i căuta pe cei rătăciți şi pentru a le da din nou viață celor morți.

Aşadar, iubeşte-Mă acum mai mult, nu mai puțin, căci M-ai recunoscut în ipostaza Mea de Păreinte preasfânt şi preaplin de iubire.

Haide să nu mai stabilim nici o diferență între noi, ci să rămânem uniți de-a pururi prin iubirea noastră.

La fel şi voi, ridicați-vă, uitați de nebunia voastră, şi urmați-Mă! *Amin"*

Cei zece s-au ridicat, şi-au luat coşurile şi L-au urmat pe Abedam pe culmea dealului. Ruşinați de nebunia lor anterioară, ei i-au cerut iertare Domnului.

Cât despre Pura, aceasta s-a cuibărit cu şi mai multă iubire la pieptul sacru al Tatălui, pe care L-a recunoscut acum pentru prima oară.

Capitolul 121

Aranjarea mesei. Discursul Domnului referitor la obstacole şi limitări – condiții sine qua non ale vieții

(18 iulie 1842)

După ce au ajuns cu toții pe culmea dealului, Abedam a binecuvântat coşurile cu mâncare, după care a trimis şapte coşuri către majoritatea oamenilor, păstrând unul dintre ele pentru Sine şi pentru cei apropiați, între care se număra acum şi Pura. De asemenea, El l-a invitat pe Seth să i se alăture. Un al doilea coş i l-a trimis lui Adam şi copiilor acestuia, la care s-au adăugat acum şi cei 12 mesageri, iar cel de-al treilea l-a trimis copiilor din regiunea dimineții.

După ce toate coşurile au fost distribuite judicios, toată lumea i-a mulțumit lui Abedam pentru minunatele daruri, aşezându-se apoi la masă. După ce toți şi-au potolit foamea, mulțumindu-i din nou Domnului în inimile lor, Abedam s-a adresat celor prezenți:

„Copii, cine se simte obosit, poate să se odihnească. Cei care doresc însă să rămână alături de Mine, pot face acest lucru. Oricine doreşte să îmi pună vreo întrebare, o poate pune, iar Eu îi voi răspunde".

După aceste cuvinte, toată lumea s-a adunat la unison în jurul lui Abedam, spunând într-un singur glas:

„O, Tată, cine ar putea merge la culcare atâta vreme cât Tu rămâi treaz, rostind cu gura Ta sacră cuvintele vieții eterne? De aceea, îngăduie-ne tuturor să rămânem treji şi nu ne tenta cu senzația de somn. Facă-se voia Ta sfântă. *Amin"*.

Iar Abedam le-a răspuns: „Bine, atunci rămâneți treji, în numele Meu. *Amin"*.

Plină de iubire şi de teamă, Pura, aflată încă în brațele Domnului, L-a întrebat în şoaptă. „O, Iehova, pot să Te întreb şi eu ceva, în speranța că vom primi cu toții răspunsul la această întrebare?"

Abedam i-a răspuns: „Ascultă, aleasa Mea, Pura, există o regulă străveche, ce se aplică inclusiv în ținuturile de jos, potrivit căreia 'regele şi străinii au întotdeauna dreptul de a vorbi primii'.

Tu eşti încă o străină printre noi. De aceea, Mi se pare potrivit ca tu să fii prima care îşi exercită dreptul de a pune întrebări şi a de a primi răspunsuri. Haide, spune-Mi ce doreşti să afli, iar Eu Mă voi strădui să îți explic tot ce vrei. *Amin"*.

Atunci, Pura i-a adresat Domnului următoarea întrebare: „Iehova, Creator atotputernic al tuturor lucrurilor vizibile şi invizibile, Tu ştii foarte bine cât de malefică este atmosfera pe acest pământ şi cât de puțin îți respectă voința locuitorii săi.

Pe de altă parte, Tu eşti la fel de atotputernic astăzi ca şi atunci când ai creat cerul şi pământul. Oare nu i-ai putea transforma instantaneu pe locuitorii ținuturilor de jos, astfel încât aceştia să nu se mai împotrivească voinței Tale? Căci majoritatea celor de acolo nu ştiu aproape nimic despre Tine, şi din păcate nici nu doresc să afle ceva. – O, Iehova, oare ai putea face acest lucru?"

Abedam i-a răspuns: „Ascultă, aleasa Mea, Pura, nu eşti tu prima care îmi pune această întrebare, care stă pe buzele întregii infinităţi conştiente de sine.

Dar Eu îţi spun: sunt de acord să vă dau mai multe detalii ţie şi copiilor, fraţilor şi părinţilor aici de faţă, dar nu şi întregii infinităţi, chiar dacă Mi-ar repeta întrebarea eternitate după eternitate.

Aşadar, ascultaţi: fundamentul oricărei existenţe şi permanenţe sunt obstacolele. Un lucru nu poate exista decât datorită limitării sale înnăscute, care reprezintă pentru el un obstacol evident.

Priviţi de pildă soarele! Dacă nu ar fi limitat de voinţa Mea, care reprezintă pentru el un obstacol permanent şi etern, în univers nu ar putea exista nici un soare şi nici o planetă!

Priviţi o banală piatră: cât de limitată este ea din toate părţile şi câte obstacole este nevoită să întâmpine. De fapt, cu cât un obiect este mai limitat şi cu cât obstacolele cu care se confruntă sunt mai numeroase, cu atât mai solid, mai permanent şi mai autentic este el.

Astfel, plantele şi copacii cresc în acord cu legea limitării, fiind nevoite să se confrunte cu obstacolele lor specifice, care reprezintă un conflict continuu între părţile lor componente.

După cum vedeţi, obstacolele şi limitările constituie esenţa reală a lucrurilor, care – fără ele – ar înceta pe loc să existe. Pe scurt, întreaga creaţie infinită nu este alcătuită din altceva decât numai din limitări şi obstacole.

Eu singur sunt – şi trebuie să fiu – complet liber şi nelimitat, astfel încât prin intermediul Meu, toate obiectele şi fiinţele să fie înzestrate cu limitările şi obstacolele care le sunt proprii.

La fel ca în lumea materială se petrec lucrurile şi în lumea spirituală.

Dacă spiritul viu nu s-ar confrunta cu nici un obstacol, el nu ar putea fi conştient de sine şi ar fi lipsit astfel de viaţă.

Datorită acestui mare număr de obstacole, în univers orice lucru îşi are opusul său, binele opunându-se răului şi răul binelui. Aceste forţe conflictuale determină ciocniri continue între spiritele create, care le permit acestora să se trezească la viaţă.

Astfel, spiritele bune se trezesc din ce în ce mai puternic, trezindu-le astfel – mai devreme sau mai târziu – şi pe cele rele, care îşi schimbă direcţia de evoluţie şi încep să cunoască progresiv adevărata viaţă, devenind astfel din ce în ce mai libere de limitări şi obstacole.

Iată, aleasa Mea, Pura, astfel începe ordinea Mea, care nu are sfârşit. De aceea, nu te mai gândi la cei din ţinuturile de jos şi fii convinsă că Eu am prevăzut încă de la începuturile eternităţii tot ceea ce se petrece acum, care nu s-ar putea petrece dacă ar fi cu adevărat în afara voinţei Mele eterne.

Cei din ținuturile de jos se vor transforma în funcție de felul în care se vor transforma cei de pe înălțimi. În final nu vor mai rămâne decât un singur păstor şi o singură turmă.

Această ordine s-a născut din iubire. De aceea, linişteşte-te, căci Eu ştiu mai bine ce se petrece şi de ce trebuie să se petreacă astfel lucrurile.

De altfel, cel mai bine pot fi înțelese toate aceste lucruri în lumina purității. *Amin".*

Capitolul 122

Marea şi exemplara iubire a Purei pentru Domnul. Promisiunea făcută de Acesta Purei

(19 iulie 1842)

Auzind aceste cuvinte, Pura şi-a ridicat mâinile deasupra capului, exclamând în extaz:

„O, Înțelepciune şi Iubire infinită, cât de profundă este semnificația care se ascunde în spatele fiecăruia dintre cuvintele Tale!

O, Viață sfântă a oricărei vieți, sursă primordială, infinită şi sacră, a oricărei existențe, cine poate înțelege profunzimea imensă a Înțelepciunii Tale şi sfatul Iubirii Tale?

O, Doamne, Dumnezeul meu, cât de măreț şi de maiestuos eşti Tu!

O, Iehova! Cum Ți-aş putea mulțumi pe deplin, cum Te-aş putea slăvi pentru imensa grație şi compasiune de care dai dovadă față de noi toți, îngăduindu-ne nouă, oameni slabi şi nevrednici, să îți spunem 'Tată', ba mai mult, care doreşti să fii cunoscut de noi prin iubirea şi credința cea mai pură a inimilor noastre?

Tu ai revărsat asupra inimii mele o pace atât de deplină, o lumină atât de puternică, încât simt că mă sufoc de atâta fericire divină.

O, prieteni mai mari decât mine ai acestui Părinte bun şi sfânt, ajutați-mă pe mine, cea slabă, să port povara excesivă a acestei fericiri mai presus decât mine şi slăviți-l împreună cu mine, într-un singur glas, pe Cel aflat printre noi, atât de plin de iubire, grație, bunătate şi compasiune!

O, Iehova al meu, ce fericire este să fiu cu Tine; ce hrană vie simte sărmana mea inimă, care tânjea după iubire, atunci când este alinată de bunătatea Ta părintească infinită!

O, lasă-mă să Te iubesc, să mor chiar din iubire pentru Tine!

O, ce dulce ar fi această moarte, din pură iubire pentru Tine!

Iehova, Dumnezeule, Tată! Până acum mi-am înfrânat inima din cel mai deplin respect față de sfințenia Ta! Dar acum nu mai pot să mă înfrânez!

Îngăduie-mi să te îmbrățişez şi să te iubesc cu toată ființa mea, pentru ca focul iubirii mele să mă consume şi să mă ardă de vie, precum un

pai uscat! Iată, întreaga sfială m-a părăsit şi nu mai simt nici un fel de teamă şi de anxietate faţă de persoana Ta. Doresc să mor din iubire pentru Tine, o, dulcele şi preaiubitul meu Iehova!"

În acest moment, complet copleşită de emoţie, Pura L-a îmbrăţişat pe Abedam şi L-a strâns cu toată puterea, ca şi cum ar fi dorit să se dizolve în El, ducându-şi în mod repetat mâna la piept, ca şi cum ar fi dorit să-şi smulgă inima şi să o unească cu cea a Celui Preaînalt.

Iubirea ei era atât de mare încât întregul său trup a început să strălucească mai puternic decât soarele reflectat de petala unui trandafir umezită de rouă.

Văzând acest tablou cutremurător, patriarhii au început să îşi izbească piepturile, iar Enoh a spus cu un oftat: „O, Tată preasfânt! Suntem cu toţii copii ai înălţimilor, iar în faţa noastră se află un copil născut din noroiul ţinuturilor de jos, dar ce diferenţă există între ea şi noi!

Ea singură Te iubeşte mai mult decât noi toţi la un loc, iar în inima ei Te înţelege mai clar decât noi, care Te-am căutat încă din copilărie, acţionând în iubirea şi graţia Ta.

O, priviţi, părinţi ai mei, câtă frumuseţe divină, câtă glorie străluceşte în acest copil venit din ţinuturile de jos!

O, Adam, o, Seth, o, voi, ceilalţi părinţi, fraţi şi copii, ce ochi uman a putut zări vreodată ceva mai frumos, mai înălţător, mai sublim decât această fecioară care abia dacă a împlinit 20 de primăveri, venită din ţinuturile de jos, şi a cărei iubire atotputernică nu poate fi pătrunsă de nici unul dintre noi!

Ce dulceaţă divină şi ce frumuseţe celestă strălucesc în ea, cât de gingaşe şi de sublime sunt membrele ei, cât de armonios este ansamblul construcţiei sale. Şi câtă iubire izvorăşte din pieptul ei delicat!

Adevăr vă spun: această fată a fost creată pentru a ne fi nouă, tuturor, cel mai mare maestru. Căci abia acum ni s-a revelat măsura iubirii după care trebuie să ne măsurăm slăbiciunea incredibilă a inimilor noastre.

O, Iehova Abedam, slăvit fie numele Tău de-a pururi pentru faptul că ai creat o fată în ţinuturile de jos care să ne fie măsură a iubirii Tale sfinte!

O, Tată, o, Tată preasfânt, cât de infinit de bun, de plin de iubire şi de compasiune eşti Tu!"

După care, Enoh a tăcut, iar Abedam i-a răspuns: „Enoh, adevăr ai grăit. Aşa stau lucrurile şi aşa vor sta întotdeauna: un copil al lumii şi al păcatului va surclasa 99 oameni drepţi prin naştere, şi el va ajunge la Mine, la fel ca această copilă.

Cât despre tine, micuţa Mea copilă, de acum înainte nu vei mai părăsi niciodată pieptul Meu. Tu eşti singura fiinţă de pe acest pământ care Mă va putea vedea şi percepe la fel ca acum de-a lungul întregii tale vieţi terestre.

Nu vei deveni niciodată soția unui bărbat până când va veni momentul ales, când în pântecul tău va coborî întreaga putere a iubirii infinite a Spiritului Meu. *Amin"*.

Capitolul 123

Miracolul încarnării lui Dumnezeu cel infinit. Maria este una cu Pura în spiritul ei

(20 iulie 1842)

După aceste cuvinte, Abedam cel Mare s-a întors către Seth şi i-a spus: „Frate al Meu întru iubire, ştii foarte bine cât de drag îmi eşti. De aceea, nu trebuie să te sfieşti să îmi pui întrebarea care îți frământă inima.

Căci dacă îi accept pe toți copiii lumii ca fiind copiii Mei, îndeplinindu-le cererile, cu atât mai mult voi face acest lucru pentru fratele Meu întru iubire. Dă aşadar glas întrebării care îți frământă inima".

Auzind această cerere plină de grație, Seth s-a apropiat şi a spus: „O, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, îți mulțumesc din toată inima pentru această uşurare, căci mă simțeam pierdut, neştiind cum să îmi regăsesc drumul în acest hățiş.

Acum totul s-a clarificat însă, Tu Însuți fiind glorioasa cale de ieşire din el.

De aceea, îmi deschid cu bucurie inima şi dau glas întrebării care a început să mă frământe încă de la prima Ta discuție cu sublima Pura.

Iată povara grea care mi-a apăsat sufletul: i-ai făcut acestui copil o promisiune pe care nu o pot interpreta decât în acest fel:

Dacă am înțeles corect, va veni o zi când în măreția iubirii Tale infinite, nemaiținând cont de sfințenia Ta absolută, vei concepe în pântecul acestei fete un copil în carne şi oase.

Această afirmație continuă să mă tulbure, căci deşi cuvintele Tale sunt cât se poate de clare, semnificația lor mi se pare de-a dreptul imposibilă.

Gândind din perspectiva noastră naturală, pare o nebunie să crezi că poți introduce un cedru într-un pai, un munte în coaja unui ou de țânțar sau întregul ocean într-o coajă de nucă.

Şi totuşi, potrivit cuvintelor Tale, într-o bună zi această copilă Te va concepe chiar pe Tine, pe Dumnezeu cel infinit, care va îmbrăca atunci un trup alcătuit din carne şi oase!

Cum vei putea încăpea însă Tu, Cel care conduci întregul univers prin Spiritul Tău infinit, în trupul acestei copile?

Nu, nu, – este imposibil de înțeles. Mai uşor mi-ar fi să accept dacă cineva mi-ar spune că un atom poate include în interiorul său întregul pământ decât că trupul acestei fecioare Te va putea cuprinde pe Tine în toată măreția Spiritului Tău infinit.

De aceea, doresc să Te întreb cu toată smerenia cum trebuie să înțelegem acest lucru. Facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi! *Amin"*.

Abedam l-a prins pe Seth de mână şi i-a dat următorul răspuns:

„Seth, proastă părere mai ai despre Mine! Ascultă, dacă lucrurile ar sta aşa cum afirmi tu, cum crezi c a putut crea Spiritul Meu infinit ceva finit, – ascunzând totuşi în el întreaga infinitate?

Aminteşte-ți de viziunile celor 12 mesageri şi încearcă să înțelegi tot ce au văzut aceştia în spiritul lor.

Gândeşte-te că în sămânța minusculă a unui cedru se ascunde nu numai copacul puternic pe care îl vezi acum în fața ta, ci o întreagă infinitate de asemenea copaci. Într-o singură nucă se ascuns atât de mulți nuci, încât, dacă nu ar muri pe rând, în 2.000 de ani ar ocupa o suprafață mai mare decât cea a întregului pământ.

Dacă toate aceste lucruri sunt posibile pentru Mine, ca să nu mai vorbim de multe altele pe care îți este imposibil să ți le imaginezi la ora actuală, cu siguranță voi fi capabil să realizez ceea ce îți este greu să accepți acum.

Evident, nu trebuie să credeți că din ceruri se va întoarce pe pământ exact aceeaşi fecioară ca aceasta, pentru a Mă concepe pe Mine în carne şi oase. Marele scop va fi împlinit de o cu totul altă fecioară, care va avea însă acelaşi spirit al iubirii şi credinței ca şi cea aici de față[5].

Aşadar, această fecioară nu va fi nevoită să se întoarcă în această lume, ci o altă fecioară va fi înzestrată cu spiritul ei.

Astfel trebuie să înțelegeți lucrurile.

Credeți-Mă, multe lucruri imposibil de imaginat pentru voi îmi sunt Mie posibile.

De aceea, credeți cu fermitate în cuvintele Mele, căci ele se vor împlini întocmai. *Amin"*.

Capitolul 124

Recunoştința față de Dumnezeu exprimată de inimă şi cea exprimată de limbă. Enigma distrugerii continue din lumea naturii. Sublima soluție a Iubirii eterne

(23 iulie 1842)

Auzind răspunsul dorit, Seth s-a bucurat din inimă şi i-a mulțumit lui Abedam din tot sufletul, slăvindu-L în cuvinte pline de recunoştință.

Abedam i-a răspuns: „Seth, dragul Meu frate întru iubirea inimii Mele, pentru Mine este suficient să privesc în inima ta. Poți fi sigur de acest lucru şi te poți bucura.

[5] N. Tr. Este evidentă referirea Domnului la reîncarnare.

Cât priveşte cuvintele tale exterioare de slavă, poţi să uiţi definitiv de ele, căci adevăr îţi spun: iubirea şi recunoştinţa exprimate de inimă este infinit mai importantă pentru Mine decât cele exprimate de limbă.

Limba nu ar trebui să interfereze niciodată cu ceea ce doreşte inima să exprime, căci ea nu poate face altceva decât să întunece sentimentele pure ale inimii.

Rugăciunea limbii răsună în această lume exterioară, dar cea a inimii ajunge direct la urechile inimii Mele.

De aceea, renunţă de acum încolo la sunetele superflue ale limbii, căci Eu aud fiecare sunet rostit de inima ta.

Atât timp cât aveţi o gură, folosiţi-o în faţa acestei lumi, dar în faţa Mea, nimeni nu ar trebui să-şi folosească decât inima. *Amin"*.

După care s-a întors către Enoh şi l-a întrebat: „Enoh! Să înţeleg că tu ştii totul şi că nu mai există nimic în inima ta care să aştepte o lămurire de la Mine?

Privesc în inima ta şi constat că există totuşi o chestiune greu de digerat de către ea. De ce nu îndrăzneşti să-i dai glas, astfel încât să o audă şi fraţii tăi?

Adevăr îţi spun: nu ascunde nimic în inima ta. Înapoiază-Mi Mie tot ce nu este încă suficient de copt pentru a fi folosit ca hrană pentru spiritul tău, iar Eu voi coace acest aliment la focul blând al iubirii Mele părinteşti, pentru ca el să devină digerabil, satisfăcându-ţi spiritul înfometat. La fel ar trebui să procedaţi şi voi, ceilalţi. *Amin"*.

Profund emoţionat de aceste cuvinte, Enoh s-a apropiat şi el, spunând: „O, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire! Este adevărat, spiritul meu este profund preocupat de problema obstacolelor menţionate de Tine, căci mă gândesc la distrugerea continuă care se produce în sânul acestei naturi monstruoase. Nu reuşesc să înţeleg însă acest fenomen.

Deşi am înţeles în sfârşit cu toată claritatea că nimic nu poate exista fără să întâmpine obstacole, beneficiind astfel de anumite limitări, totuşi, nu pot să înţeleg de ce este nevoie ca toate fiinţele să se angajeze într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu suratele lor, numai de dragul existenţei.

De ce trebuie să existe această fricţiune constantă, această distrugere şi anihilare reciprocă ce nu încetează nicicând.

Iată, acesta este locul gol din inima mea în care lumina nu a pătruns încă.

O, Tată, luminează acest loc cu graţia, iubirea şi compasiunea Ta! Facă-se voia Ta. *Amin"*.

Abedam cel Mare i-a răspuns astfel lui Enoh: „Da, lucrurile se petrec exact aşa cum spui, căci în natură totul se mişcă şi se luptă cu forţa unei furtuni. Rareori se întâmplă ca vreo fiinţă să ajungă la maturitate în deplinătatea forţelor sale vitale, cele mai multe fiind măturate definitiv de curentul distructiv, înghiţite de el, zdrobite de stânci, iar în cele din urmă anihilate în abisul fără fund al distrugerii.

Văd că gândeşti în sinea ta: ‘Nu există nici un moment în care cineva să nu contribuie la distrugerea ta şi a posesiunilor tale, nici un moment în care să nu contribui la rândul tău la distrugerea cuiva.

Chiar şi pasul inocent al unui călător distruge în permanență mii de ființe minuscule ale pământului.

De câte ori nu am distrus din greşeală muşuroiul clădit cu atâtea eforturi de furnici, transformând astfel o întreagă lume în miniatură într-un mormânt umilitor?

De câte ori nu am zdrobit în dinții mei magnificele fructe, atârnând atât de maiestuos în pomii care le-au dat viață şi strălucind sublim în lumina soarelui? Câte flori delicate nu am strivit fără să vreau sub tălpile mele, – şi totuşi, ele renasc de fiecare dată. Alte furnici îşi construiesc un alt muşuroi, la fel de laborios ca şi primul, dar nu acelea pe care le-am strivit sub piciorul meu… De ce trebuie să se întâmple astfel?

Un vânt uşor adie şi pune în mişcare crengile unui copac. Mişcarea lor pare atât de veselă şi de fericită, dar sute de frunze se scutură cu această ocazie de pe ele.

Unde dispar toate acestea? Dar frunzele căzute nu îmi mai pot da nici un răspuns, căci vârtejul distrugerii le-a înghițit deja!’

Văd că îți mai spui în sinea ta: ‘Nu atât marea suferință a acestor lucruri mă emoționează, nu distrugerea pietrelor de către inundații sau a munților de către cutremure, ci forța devastatoare ascunsă pretutindeni în natură, care nu creează nimic decât cu scopul de a-l distruge iarăşi’.

Astfel de gânduri te umplu de teamă, iar inima ta strigă:

‘Oricât aş privi în jur, nu reuşesc să văd în natura lucrurilor decât un monstru autodistructiv care înghite totul în cale, rumegând apoi resturile!’

Este adevărat. nu pot să resping această imagine, spunându-ți: ‘Enoh, greşeşti în fața Mea prin felul în care priveşti lucrurile’, căci exact aşa apar ele în lumina intelectului. Cât despre lumina inimii, aici lucrurile sunt complet diferite!

Ce sunt toate aceste obiecte create? Ele sunt intervale ale marilor Mele gânduri. Lor li se opune însăşi voința Mea vie. Dacă nu s-ar confrunta cu acest obstacol, ele nu şi-ar putea face apariția în lumea vizibilă.

Iubirea Mea intervine însă în această confruntare, spunându-i voinței: ‘O, nu mai pune limite marelui zbor al gândurilor Tale libere, ci permite-le să plutească din nou libere pe marile orbite ale vieții Tale eterne, bucurându-se de conştiința perfectă a puterii lor vii născute din Tine’.

După ce atenuez astfel obstacolele puse de voința Mea, Eu dau din nou frâu liber gândurilor Mele, iar voi vedeți lucrurile pierind. În realitate, ele nu încetează să existe, ci se întorc la existența lor fundamentală, cea adevărată, liberă şi indestructibilă.

Şi astfel, din numeroase gânduri mărunte Eu creez un gând nou, mai mare, mai liber şi mai viu, care îmi seamănă într-o mai mare măsură Mie, sursei primordiale.

De aceea, nu vă mai faceți probleme în legătură cu lumea exterioară efemeră, ci amintiți-vă că tot ceea ce încetează să existe pătrunde într-o altă existență, mai perfectă, mai liberă, evoluând astfel până la om, şi de aici mai departe, până la Mine.

Aşadar, nimic nu se pierde definitiv, nici chiar cele mai mărunte gânduri ale voastre.

Încercați să înțelegeți aceste lucruri şi bucurați-vă fără rețineri de Mine şi de creația Mea. *Amin"*.

Capitolul 125

Discursul de mulțumire şi recunoştință al lui Enoh. Bucuria de a trăi: cea mai frumoasă expresie de mulțumire adusă Creatorului

(26 iulie 1842)

Auzind cuvintele lui Abedam, Enoh s-a ridicat şi a exclamat cu voce tare: „Ascultați, ascultați, voi, cei morți, încă prinşi în mrejele şi capcanele acestui pământ! O, voi, morți ai acestui pământ, veniți aici!

Veniți şi voi, cei prin vinele cărora curge doar un firicel de viață, precum şi voi, cei împovărați şi epuizați de greaua povară a slabei voastre vieți! Veniți aici, şi veți găsi întreaga frumusețe a vieții, din abundență!

O, cuvinte, cuvinte! Ce cuvinte au fost rostite aici!

O, Abedam, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Tu ai dat viață acum chiar acestui pământ, munților, mării şi tuturor lucrurilor care mi se păreau lipsite de viață!

Ce obiect mai poate părea mort când însăşi Viața primordială a oricărei vieți proclamă asemenea cuvinte dătătoare de viață?

O, Tată preasfânt, îți datorăm Ție întreaga noastră slavă, recunoştință, ascultare şi iubire. Căci numai Tu meriți în întreaga eternitate să primeşti aceste sentimente ale noastre, precum şi ale întregii infinități!

O, cât de luminoasă a devenit acum inima mea şi cât de mare este uşurarea pe care o simt!

O, Viață a vieții, cât de dulce eşti tu! ce mare este fericirea de a te simți în toată plenitudinea puterii tale!

O, fraților, o, părinți, o, copii! Mare este bucuria vieții atunci când ştii că Cel Preasfânt trăieşte înlăuntrul tău, ducând o viață liberă. Pentru cel care nu conştientizează însă acest lucru, preferând să îşi ducă sărmana lui existență întunecată, viața devine o povară insuportabilă.

De aceea, oricine doreşte să trăiască adevărata viață, născută din Dumnezeu, în toată abundența ei, nu are decât să trăiască viața perfectă a iubirii.

Căci nimic nu există mai sublim decât viața!

Haideți aşadar să ne bucurăm plini de recunoştinţă de viaţă, noi, care nici nu existam până acum, şi care ne aflăm totuşi acum în prezenţa Celui care a fost dintotdeauna, care este şi va fi de-a pururi, care ne-a creat şi ne-a dăruit adevărata viaţă, aceea pe care a trăit-o El Însuşi încă de la începuturile eternităţii în sfinţenia Lui divină, în abundenţa Lui infinită şi perfectă.

Haideți să ne bucurăm de această viaţă, pe care El ne-a dăruit-o tuturor!

La ce ar folosi soarele dacă în afara Lui nu ar exista fiinţe capabile să îi simtă razele Sale dătătoare de viaţă, bucurându-se de ele?

La ce ar folosi pământul cu tot ce există pe el şi la ce ar folosi cerul cu toate lumile lui stelare? La ce ar folosi întreaga infinitate, dacă în afara Lui nu ar exista forme de viaţă care să Îl recunoască pe El, Cel care a creat totul pentru a se bucura împreună cu creaturile Sale?

De aceea, bucură-te de viaţă, o, infinitate, la fel cum mă bucur eu acum. căci cu toţii am primit viaţa de la El, da, de la El, nu pentru a ne fi o povară, ci ca un cadou minunat, ca o Fericire a oricărei fericiri. Căci la ce ar folosi alte forme de fericire fără Aceasta? Cine s-ar simţi cu adevărat alinat fără ea?

El ne-a dăruit nouă această fericire supremă. De aceea, haideți să ne bucurăm de ea, consacrându-i Lui imensa noastră fericire, plini de recunoştinţă, căci El este unicul Dăruitor! *Amin".*

Capitolul 126

Chemarea lui Abedam îl trezeşte pe placidul Enos. Despre scopul existenţei umane

(27 iulie 1842)

După acest discurs de mulţumire şi recunoştinţă, Abedam cel Mare l-a chemat la El pe Enos, spunându-i: „Enos, spune-Mi, acum, după ce ai auzit cuvintele de slavă ale mult iubitului Meu Enoh, care au fost adevărate de la prima până la ultima silabă: nu au trezit ele în tine nici un alt sentiment decât această tăcere senină, care îmi aminteşte de un munte senin în lumina palidă a lunii?

Vai, cu greu aş putea găsi pe cineva la fel de placid ca tine, capabil să rămână imperturbabil în prezenţa Mea vizibilă, fără să aibă nici o întrebare la care să aştepte un răspuns.

Ascultă, intenţionez să îmi stabilesc o locuinţă permanentă pe acest pământ, pe care o voi clădi din piatră şi mortar, pe aceste înălţimi, până la sfârşitul timpurilor.

Cine va obţine o cameră în ea, o va putea păstra de-a pururi, în această lume şi în cea de dincolo; dar cel care va continua să meargă indiferent mai departe, deşi prin faţa lui suflă vântul vieţii, va fi respins la rândul lui de viaţă, iar spiritul lui va slăbi.

Haide, trezeşte-te şi scutură-te
De această indecizie;
Caută acel răspuns
De care ai nevoie pe acest pământ!
Nu privi aceste cuvinte
Ca o obligaţie,
Ci caută în inima ta,
Şi rosteşte apoi liber ce te frământă, în faţa Mea!
Dacă preferi totuşi să dormi,
Fără a profita de momentul prezent,
Fă aşa cum doreşti,
Dar nu îmi mai pune niciodată vreo întrebare!”

După această provocare ieşită din comun, Enos a rămas cu gura căscată, neştiind ce să răspundă.

El s-a apropiat de Abedam, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât mai confuz devenea, incapabil să găsească vreo întrebare de pus.

În timp ce stătea astfel, neputincios, Abedam s-a îndreptat către el şi l-a întrebat:

„Enos, chiar nu mai vezi pădurea din cauza copacilor? Oare trebuie să pun Eu Însumi o întrebare în inima ta, dând eventual şi răspunsul prin gura ta?

Bine, voi face şi acest lucru: întreabă-Mă de ce te afli acum aici, iar Eu îţi voi da răspunsul. *Amin”.*

Abia acum şi-a mai revenit Enos din uimire, întrebând cu toată sinceritatea: „O, Doamne, ce altă întrebare mai bună aş fi putut găsi eu, sărman netot, în faţa celei pe care ai pus-o chiar Tu în gura mea? De aceea, doresc să Te întreb cu toată sinceritatea, în acord cu voinţa Ta: de ce mă aflu aici?

O, Tatăl preasfânt, Te implor, răspunde-mi la această întrebare”.

Iar Abedam i-a răspuns: „Ei bine, ai dreptate; nu ai fi putut găsi niciodată o întrebare mai importantă decât aceasta, căci la fel ca tine, milioane de oameni orbi îşi vor pune cândva aceeaşi întrebare, dar le va fi infinit mai greu să găsească răspunsul potrivit.

Şi mulţi se vor întreba atunci: ‘De ce ne aflăm aici? Ce se va alege de noi? Încotro ne îndreptăm, ce trebuie să facem şi de ce? Cine suntem noi?’, etc., etc.

Dar ei nu vor primi răspunsul la aceste întrebări, aşa cum ai tu şansa acum. Căci răspunsul pe care tu îl primeşti acum de la Mine se va pierd curând, şi oamenii îl vor uita.

Abia către sfârşitul acestui ciclu malefic al lumii voi revela din nou acest răspuns celor inocenţi şi sărmani, adică unei minorităţi alcătuite din copii încă puri.

Iată, pe scurt, care este acest răspuns: omul se află aici de dragul vieţii, nu de dragul său.

El a fost creat de Mine pentru a absorbi viața, nu invers.

Omul nu a fost creat din plenitudinea vieții, ci dimpotrivă, pentru a o putea absorbi gradat.

De aceea, nimeni nu poate şti cu precizie ce înseamnă viața, până când nu o absoarbe pe deplin.

Nimeni nu-i poate demonstra altcuiva ce este viața, oricât de puternice ar fi argumentele sale. În schimb, dacă cineva deține el însuşi viața, existența sa devine cea mai bună dovadă a acesteia. el nu mai are nevoie de vreo altă dovadă, căci deține în ființa sa întreaga plenitudine a vieții, singura dovadă autentică şi comprehensibilă a vieții.

Cum ar putea înțelege viața cel care nu o deține încă?

Altfel spus, numai cei vii pot înțelege viața; cei morți nu o pot înțelege. Evident, aceştia din urmă se pot trezi gradat la viață, dacă sufletul lor doreşte acest lucru. Ei nu vor fi însă capabili să înțeleagă viața decât atunci când o vor absorbi în toată plenitudinea ei.

Acesta este motivul pentru care vă aflați aici. Absorbiți viața, căci de dragul ei vă aflați aici, şi veți ajunge să o înțelegeți, aşa cum o înțelege astăzi Enoh, motiv pentru care întreaga sa ființă este atât de plină de bucurie.

Haide, du-te şi deschide-ți inima, pentru ca sufletul tău să devină plenar conştient de viață; apoi întoarce-te pentru a percepe întreaga plenitudine a vieții, cu ajutorul Meu. *Amin".*

Capitolul 127

Indolentul Enos respinge viața şi laudă non-existența

(28 iulie 1842)

Aceste cuvinte i-au străpuns ca o săgeată inima lui Enos. Acelaşi lucru s-a petrecut cu toți cei prezenți, şi toată lumea a început să reflecteze profund asupra lor.

Enos s-a întors la locul său, dar inima sa nu se putea linişti. O mie de gânduri şi de idei țâşneau la suprafață din adâncimile sufletului său, ca nişte meteori incandescenți. Ei luminau ca nişte fulgere noaptea, când regiuni întregi devin vizibile pentru moment, după care întunericul revine în forță, parcă mai înspăimântător ca înainte.

În pofida acestor gânduri meteorice, în sufletul lui Enos nu s-a făcut cu adevărat lumină, astfel încât mintea lui nu a ajuns la nici o concluzie decât la o sumă de contradicții, căci fulgerele luminau când o regiune, când alta, a sufletului lui, iar mintea lui trecea de la o idee la alta, fără ca vreuna să prindă consistență în ea.

Astfel asaltat, la fel ca şi ceilalți prezenți, de această multitudine de gânduri şi idei, după circa o oră Enos a exclamat:

„O, odihnă, dulcea mea odihnă, cât de bine m-am simțit întotdeauna în brațele tale! Cât de fericit trebuie să fi fost pe vremea când nu existam deloc, şi cât de fericit aş redeveni dacă m-aş putea întoarce la non-existență!

Oare nu este omul mai fericit între pereții casei sale, decât afară, în mijlocul furtunii şi al elementelor dezlănțuite? Cât de repede adoarme el în propriul său pat, deşi în exteriorul casei sale elementele distrug totul în cale!

Cât de mare este diferența între mine şi o piatră!

Eu sunt nevoit să gândesc, sau cel puțin să visez, sunt înzestrat cu percepții, sau cel puțin cu senzații de foame, sete, frig, cald, noapte, zi, durere şi suferință. Dacă deviez oricât de puțin de la ordinea prestabilită, sunt imediat mustrat prin cuvinte mai mult sau mai puțin amenințătoare, care trezesc remuşcări în inima mea.

Dac greşesc, sunt întotdeauna pedepsit, – şi totul numai pentru că sunt nevoit să suport această viață şi percepțiile ei. O, cât de mizerabile mi se par avantajele vieții prin comparație cu moartea!

Tu, piatră fericită, stai liniştită, puternică şi indestructibilă, lipsită de viață şi de percepții, inclusiv de nevoia de a mânca şi de a bea.

Tu nu eşti asaltată de gânduri şi de idei, şi nu cunoşti altă lege, decât – cel mult – fericita lege a odihnei netulburate. Eşti complet insensibilă la foame, sete, frig sau căldură. Lipsită de percepții, ființa ta nu cunoaşte loviturile şi durerea.

Tu nu ştii ce înseamnă suferința, nu îmbătrâneşti, iar iubirea nu îți sfâşie inima, căci nu dispui de aşa ceva, fericito!

O, cât de mult te invidiez! Dacă aş putea fi la fel ca tine, aş renunța la o mie de vieți, oricât de perfecte, dispus să le schimb cu un singur atom al ființei tale fericite, în cazul în care eşti cu adevărat atât de inertă şi de insensibilă cum pari!

O, mare Creator al tuturor lucrurilor, am acum o altă întrebare pentru Tine, la care s-ar putea să nu-Ți fie la fel de uşor să răspunzi!

Spui că doreşti să-mi dăruieşti viața, pentru a fi fericit? – O, nefericită binecuvântare!

Cât de orb şi de stupid trebuie să fie cel care laudă această viață plină de griji! Cu cât este mai perfectă, cu atât mai tulburătoare îmi imaginez că trebuie să fie această viață, şi deci mai nefericită.

De aceea, eu nu doresc să-ți cer viața, Ție, care eşti Viața oricărei vieți, ci moartea cea mai desăvârşită.

Căci pe vreme când nu existam eram cu siguranță mai fericit decât acum. iar atunci când nu voi mai exista, îmi voi regăsi această stare de fericire.

O, Doamne, păstrează pentru Tine această plenitudine a vieții, care pentru orice ființă creată înseamnă o calamitate atât de cumplită. Cât despre

mine, dăruieşte-mi plenitudinea morții, a non-existenței, şi mă vei face astfel cu adevărat fericit!

Transformă-mă într-o piatră lipsită de viață şi de sentimente, iar prin noua mea existență mută îți voi slăvi de-a pururi numele! *Amin"*.

Capitolul 128

Uimirea lui Abedam cel Cunoscut în fața negării vieții de către Enos. Cuvintele prin care Domnul îl linişteşte pe Abedam cel Cunoscut

(29 iulie 1842)

Cei din preajma lui Enos i-au auzit lamentările, dar nu prea ştiau cum să le interpreteze.

Chiar şi Adam a rămas uluit în fața acestor gânduri ale nepotului său.

Abedam cel Cunoscut, aflat şi el în preajma Domnului, s-a ridicat atunci şi i-a spus, înspăimântat, Acestuia:

„O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Ce se întâmplă? Cum poate fi posibil ca în prezența Ta, cineva să blesteme viața sa şi a fraților lui, cerându-ți în schimb moartea eternă?!

Chiar şi să visezi la aşa ceva mi se pare prea mult, darămite să o spui deschis!

În loc să-Ți fie etern recunoscător pentru viața sa, pentru acest dar miraculos al grației şi compasiunii Tale infinite, el o respinge, aşa cum nimeni nu a mai făcut-o vreodată.

Enos nu este un om orb, căci dacă ar fi fost, nu ar fi putut descrie atât de pregnant încercările vieții.

Nu este nici un prost, căci atunci nu ar fi putut compara atât de lucid avantajele non-existenței cu dezavantajele vieții.

Şi cu siguranță, nu este un om rău, căci nu a blestemat pe nimeni, nici măcar pe duşmanul său cel mai crunt – viața, mulțumindu-se doar să îşi dorească să scape de ea, dacă acest lucru ar fi posibil.

Oare s-a mâniat inima lui dintr-un motiv oarecare?

Nici acesta nu pare să fie cazul, căci la urma urmei, nu ne-a dorit nouă, tuturor, decât ceea ce a considerat el a fi cel mai bun şi mai avantajos pentru noi, numindu-i orbi şi proşti numai pe aceia care solicită această viață pe care el o consideră calamitatea supremă.

Să înțeleagă cine poate. Personal, mai degrabă l-aş înțelege pe acela care ar spune că: 'pământul este alcătuit din melci, iar soarele din licurici şi din lemne putrezite!', decât ceea ce a spus anterior Enos.

Adevăr îți spun, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire! Dacă aş fi în locul Tău – iartă-mi această pretenție neverosimilă – nu aş şti ce să fac cu un asemenea om. Dacă i-aş împlini dorința, iubirea, grația şi compasiunea

mea nu i-ar mai folosi la nimic, căci pentru cel care nu există acestea sunt practic nule.

Pe de altă parte, dacă l-aş lăsa în continuare să existe, nu aş putea face acest lucru decât pe calea judecății, şi ce mai înseamnă viața unui spirit supus judecății?

O simplă maşinărie lipsită de orice libertate, aflată într-un permanent conflict interior, – o ființă fără existență şi fără viață.

Într-adevăr, situația mi se pare de-a dreptul critică.

Cum poate gândi cineva în acest fel?

Să consideri viața drept o calamitate supremă şi moartea drept fericirea supremă – trebuie să recunosc că sufletul meu nu poate digera acest gând!

Doamne, Tată, Abedam, spune-mi măcar două cuvinte, ca să mă linişteşti!

Căci nimic nu m-a tulburat vreodată atât de mult ca această confesiune insensibilă a lui Enos. Ajută-mă să scap de această agitație, dacă asta este voia Ta sfântă".

Abedam cel Mare i-a răspuns atunci lui Abedam cel Cunoscut: „Ascultă, deocamdată lasă lucrurile aşa cum sunt. Te asigur că ele se vor rezolva, iar la momentul potrivit veți primi cu toții lumina de care aveți nevoie.

Există totuşi un lucru pe care doresc să ți-l spun: dacă te-ai afla în locul Meu, te asigur că aceşti oameni înclinați către moarte ar duce-o foarte rău!

Din fericire pentru ei, înțelepciunea Mea este mult diferită de a ta, nelăsându-se tulburată într-o măsură atât de mare.

Tocmai de aceea, Eu voi găsi mult mai uşor decât ți-ar fi ție remediul de care are nevoie Enos.

Aşadar, linişteşte-te şi nu-ți mai face probleme, căci nu este nimic rău în faptul că cel adormit continuă să doarmă şi nu s-a trezit încă.

După ce îşi va satisface însă nevoia de somn şi se va trezi, întreabă-l însă ce preferă: să doarmă sau să fie treaz?

Haide, linişteşte-te, căci dacă înțelepciunea Mea nu va fi suficientă pentru a rezolva acest caz, voi veni la tine să îți cer sfatul!

Până atunci, nu-ți mai face atâtea probleme. *Amin".*